

LISA KLEYPAS

New York Times Bestselling Author of
Worth Any Price

Again The Magic

Again the magic

Translator: Geminivan (1-12),
Tranngocbich (12-hết)

Ebook: pmtrang

07/02/2014

MỤC LỤC:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương kết](#)

Chương 1

Hampshire, 1832

Cậu bé chần chừ lẽ ra không được nói chuyện với con gái của bá tước nói chi đến việc trèo lên cửa sổ phòng ngủ của cô. Đức Chúa Trời mới biết điều gì sẽ xảy ra với cậu ta nếu bị phát hiện. Cậu chắc chắn bị đánh trước khi bị tổng cổ ròi khỏi trang viên này.

McKenna leo lên một cột hỗ trợ, cong những ngón tay dài của mình xung quanh các đồ sắt của ban công tầng hai, và treo lơ lửng một lúc trước khi đu chân lên trong một tiếng càu nhàu nỗ lực. Bắt lấy rìa ban công bằng một gót chân, cậu kéo thân mình lên trên ban công và dễ dàng vượt qua chướng ngại.

Cậu cúi người xuống phía trước cánh cửa ra vào kiểu Pháp và khum bàn tay của mình ở hai bên mắt chăm chú nhìn vào phòng ngủ, ánh sáng hắt ra từ một bóng đèn đang cháy. Một cô gái đứng trước bàn trang điểm, kéo chiếc lược qua mái tóc đen dài của cô. Hình ảnh lấp đầy McKenna

với niềm vui sướng trào dâng.

Lady Aline Marsden ... con gái của Bá tước Westcliff. Cô ầm ập, thanh cao, và xinh đẹp về mọi mặt. Cô được tự do không ràng buộc quá nhiều, bởi cha mẹ không chú ý gì nhiều đến cô, Aline đã dành hầu hết cuộc đời ngắn ngủi của cô chuyên về vùng đất Hampshire xa hoa của gia đình.

Lord và Lady Westcliff bị cuốn vào công việc xã hội của họ không còn thời gian để quan tâm đến 3 đứa con của họ. Hoàn cảnh này không phải hiếm thấy trong các gia đình ở nông thôn như gia đình nằm tại Stony Cross Park. Cuộc sống của họ được đóng khung trong khoảng kích thước của trang viên, như giờ trẻ ăn, ngủ, chơi cách xa khỏi cha mẹ Hơn nữa, khái niệm về trách nhiệm của cha mẹ đã không được tạo thành bất kỳ loại cam kết nào giữa bá tước và nữ bá tước.

Cả hai người bọn họ đều có khuynh hướng đặc biệt phớt lờ bọn trẻ vốn là sản phẩm của sự kết hợp một cách thực dụng và không có tình yêu.

Từ ngày McKenna tới trang viên này lúc tám tuổi, cậu và Aline đã trở thành bạn thân trong mười năm, cùng leo núi, bơi trên sông, và chạy về chân

trần. Tình bạn của họ không được quan tâm đến mấy bởi vì họ còn là những đứa trẻ. Nhưng cuối cùng mọi thứ đã bắt đầu thay đổi giữa hai người. Không có người thanh niên trẻ khỏe mạnh không bị thất bại đầu hàng và quỳ gối dưới váy của Aline, người, ở lứa tuổi mười bảy, đã trở thành cô gái đáng yêu nhất trên hành tinh này..

Trong lúc này, Aline đã mặc quần áo chuẩn bị đi ngủ, mặc một chiếc áo ngủ làm bằng bông trắng kiểu cách với cổ áo và tay áo bằng ren cầu kỳ. Khi cô di chuyển, ánh đèn rọi bóng đường cong phóng khoáng từ ngực và hông cô xuyên qua làn vải mỏng và trượt lên những lọn tóc đen óng ả. Hình dáng của Aline gây lên việc mọi trái tim ngưng đập và hơi thở nghẹn lại. Chỉ riêng sắc da của cô thôi cũng khiến người phụ nữ thô kệch có dáng điệu của nhan sắc tuyệt đẹp. Nhưng gương mặt của cô đẹp và hoàn hảo, thường xuyên tỏa sáng với sự chói lọi của những cảm xúc không kìm nén. Và như thể là tất cả điều đó còn chưa đủ, tạo hóa còn ban thêm nét hoa mỹ cuối cùng, nốt ruồi bé xíu tinh tú nơi góc miệng cô. McKenna không ngừng mơ mộng viễn vông về việc hôn lên cái chỗ trên người ấy, và tiếp theo là viền môi căng mọng của cô. Hôn và hôn cô cho đến khi cô yếu ớt và run rẩy trong vòng tay cậu. Không hơn một lần, McKenna suy

nghe câu hỏi làm thế nào một người đàn ông có vẻ mặt bình thường của bá tước, kết hợp với một người phụ nữ hấp dẫn trung bình của nữ bá tước, có thể có một cô con gái như Aline. Như là tình cờ của số phận, cô đã thừa hưởng chính xác sự pha trộn đặc điểm mỗi người. Con trai của họ- Marcus, đã phần nào kém may mắn, giống như bá tước với khuôn mặt rộng và khắc nghiệt, và thân hình vạm vỡ giống như con bò mộng khổng lồ. Em gái Livia – theo lời đồn là kết quả của một trong những vụ ngoại tình của nữ bá tước – xinh đẹp nhưng không thật đặc sắc, thiếu mất vẻ lộng lẫy kì diệu của chị gái mình.

Khi cậu nhìn Aline, McKenna nhớ rằng thời gian tiếp xúc trôi qua thật nhọc khi họ chẳng có nhiều hơn đề dành cho nhau. Sự thân mật giữa họ sẽ sớm trở nên nguy hiểm, nếu nó đã không như vậy. Thu mình lại, McKenna gõ nhẹ lên ô kính cửa sổ. Aline xoay lại hướng có tiếng động và nhìn cậu không lộ vẻ ngạc nhiên. McKenna đứng nhóm dậy, quan sát cô một cách chăm chú.

Khoanh hai tay trên ngực , Aline nhìn cậu với vẻ cau có. “Đi đi” cô nói yên lặng qua cửa sổ.

McKenna sừng sốt lẫn buồn cười khi cậu tự hỏi

cậu đã làm cái quái gì vậy. Với vốn hiểu biết của mình, cậu đã không liên quan tới bất kì trò đùa giỡn nghịch ngợm hay ác ý nào, và cậu đã không gây lên bất cứ cuộc tranh cãi nào với cô. Và như là một phần thưởng, cậu đã bị cho leo cây khi chờ đợi một mình bên bờ sông hai giờ chiều nay.

Lắc đầu bướng bỉnh, McKenna vẫn giữ nguyên tư thế, cậu cúi xuống tay nắm cửa trong lời cảnh báo khôn ngoan. Cả hai đều biết rằng nếu cậu bị phát hiện đứng trên ban công phòng ngủ này, cậu sẽ chịu đựng sự trừng phạt nặng nề vì sự liều lĩnh này, không phải cô là người chịu trách nhiệm. Vì thế, để bảo vệ cậu ta, cô miễn cưỡng mở ổ khoá và mở cánh cửa ra .

Cậu không thể không cười vào sự thành công của mưu đồ của mình, ngay cả khi cô tiết kiệm nụ cười.

"Cô đã quên rằng chúng ta hẹn gặp nhau chiều nay?" McKenna hỏi thẳng không cần quanh co, giữ chặt mép cửa bằng một tay, cậu dựa vai của mình vào các khung gỗ hẹp và mỉm cười nhìn vào đôi mắt màu nâu sẫm của cô. Ngay cả khi cậu thông vai xuống, Aline bị ép phải nghển cổ lên để bắt gặp cái nhìn chăm chăm của cậu.

"Không, tôi không quên." Tiếng nói của cô, quá nhẹ và ngọt ngào..

"thế vì sao cô không đến?"

"Liệu nó có thực sự quan trọng?"

McKenna nghiêng đầu suy nghĩ trong một thời gian ngắn , tại sao cô luôn đặt ra cho anh một trò chơi trốn- tìm trong khi anh không muốn như vậy. Đến lúc không có câu trả lời hợp lý, cậu bực dọc nói. "Tôi yêu cầu cô đến gặp tôi tại bờ sông bởi vì tôi muốn nhìn thấy cô."

"Tôi cho rằng anh đã thay đổi kế hoạch của mình – từ khi anh dường như thích sự bầu bạn của ai đó khác hơn là của tôi." Khi Aline đọc thấy sự bối rối trên nét mặt của cậu, môi cô xoắn lại nôn nóng.

"Tôi thấy anh ở trong làng sáng nay, khi em gái tôi và tôi đến cửa hàng quần áo."

McKenna phản ứng lại bằng cái gật đầu thận trọng, nhớ rằng cậu được cử đến tiệm giày bởi quản lý chuồng ngựa, để giao vài đôi ủng cần sửa, nhưng vì cái quỷ gì mà chúng làm Aline khó chịu

vậy?

“Oh, đừng ngốc nghếch như vậy,” Aline kêu lên. “Tôi đã thấy anh với một trong số những cô gái trong làng, McKenna. Anh đã hôn cô ta. Ngay trên phố, cho cả thế giới thấy!”

Trán cậu giãn ra ngay lập tức. Cậu đã. Cậu cặp kè với Mary, con gái người bán thịt, McKenna đã tán tỉnh cô ta sáng nay, như cậu đã làm với hầu hết những cô gái cậu biết, và Mary trêu chọc cậu điều gì đó hay thú vị khác nữa cho đến khi cậu cười to và hôn trộm cô ta. Nó không có ý nghĩ gì với cậu hay Mary cả, và cậu nhcậu chóng đặt sự tình cờ đó ở ngoài tâm trí của mình.

Vậy ra đó là nguồn cơn bực tức của Aline – ghen tị. McKenna cố kìm lại niềm vui sướng với phát hiện này, tuy nhiên nó cuộn lại thành khối ngọt ngào, nặng nề trong lồng ngực cậu. Chết tiệt. Cậu lắc đầu buồn bã, tự hỏi nên nhắc cô làm thế nào để nhắc cô nhớ điều cô đã biết – rằng tiểu thư quý tộc không nên chỉ trích về điều cậu đã làm.

“Aline”, cậu quả quyết, bàn tay nửa chừng chạm đến cô, sau đó rút về “điều tôi làm với những cô gái khác không là gì cả đối với chúng ta. Cô và

tôi là bạn. Chúng ta không bao giờ... cô không phải là kiểu người tôi.. chết tiệt, không cần thiết để tôi phải giải thích rõ ràng!”

Aline nhìn cậu theo một cách mà cô không bao giờ có đây, đôi mắt nâu của Aline chan chứa sức mạnh liệt làm tóc gáy cậu dựng đứng .“Thế nếu tôi là một cô gái trong làng thì sao?” cô hỏi” Anh sẽ làm cái tương tự với tôi chứ?”

Lần đầu tiên trong đời, McKenna cứng lưỡi. Cậu có sở trường biết điều mà người ta muốn nghe, và cậu thường tìm nó thành lợi thế để bắt ép họ. Về quyền rũ nhàn hạ của cậu đã có ích , không phải nó dùng để lừa lấy chiếc bánh bao nhân nho từ vợ ông hàng bánh hay đưa cậu ra khỏi rắc rối với quản lý chuồng ngựa. Nhưng bởi vì là câu hỏi của Aline, thật nguy hiểm vô cùng khi nói cả hai câu có hoặc không.

Im lặng McKenna dò dẫm tìm cái gì đó là nửa sự thật để dẹp yên cô. “Tôi không nghĩ về cô theo cách đó”, cậu cuối cùng nói, ép bản thân gập ánh nhìn chăm chăm không nháy mắt của cô.

“Những chàng trai khác sẽ làm” Với cái nhìn trống rỗng của cậu, Aline tiếp tục đều đều, “Tuần

rời nhà Harewoods tới thăm, con trai họ - William đã dẫn tôi vào góc bên bức tường đá sắt chỗ dốc đứng và cố gắng hôn tôi.”

“Thằng ngạo mạn đáng khinh!” McKenna nói khi cơn giận dữ tức thời, nhớ lại thằng bé có gương mặt bè bè, đầy tàn nhan mà chẳng có chút nỗ lực nào để che đậy sức mê hoặc với Aline .“Tôi sẽ cắt đầu hắn vào lần sau khi tôi gặp mặt hắn.Tại sao cô không kể tôi nghe?”

“Cậu ta đâu phải người duy nhất cố thử,” Aline nói, thận trọng thêm dầu vào lửa .“Không lâu trước đây cậu họ Elliot của tôi đã thách tôi chơi trò hôn nhau cùng với cậu ta - ”

Cô sững lại với tiếng thở hổn hển yếu ớt khi McKenna đưa ta ra và chộp lấy cô. “Chết tiệt tên cậu họ Elliot của cô” Cậu nói cộc cằn. “chết tiệt tất cả bọn họ.”

Thật sai lầm khi chạm tay vào cô.Cảm giác cánh tay cô, thật mềm mại, ấm áp bên dưới ngón tay cậu, làm bên trong cậu thắt nút lại. Cậu cần chạm vào cô nhiều hơn, cần cúi xuống gần hơn và lấp đầy lỗ mũi của cậu với mùi hương từ cô... hương xà phòng của làn da sạch sẽ, nhẹ nước

hoa hồng, hơi thở nhẹ nhàng thân mật của cô. Mọi bản năng gào thét cậu kéo cô lại gần hơn và đặt môi lên đường cong mượt như nhung nơi gặp nhau giữa cổ và vai cô. Thay vì vậy bắt mình giải thoát cô, tay cậu vẫn lơ lửng ở lưng chừng. Thật khó để di chuyển, để thở, để suy nghĩ rõ ràng.

“Tôi không cho phép bất cứ ai hôn tôi,” Aline nói. “Tôi muốn anh – chỉ anh thôi.” Dấu hiệu buồn bã nhuộm trong lời nói của cô. “Nhưng trong trường hợp như vậy, tôi sẽ 90 tuổi trước khi anh muốn thử.”

McKenna không có khả năng che đậy khát khao khổ sở khi cậu nhìn chăm chăm vào cô. “Không, nó sẽ thay đổi mọi thứ và tôi không thể để điều ấy xảy ra.”

Aline giơ tay lên chạm vào má cậu một cách cẩn thận bằng đầu ngón tay cô. Tay cô hầu như quen thuộc với McKenna hơn cả chính cậu. Cậu biết nơi mọi vết sẹo, vết thương bé tí đến từ đâu. Thời thơ ấu, bàn tay cô mồm mĩm và thường xuyên cáu bẳn. Giờ chúng mảnh dẻ và trắng muốt, móng tay cắt tỉa gọn ghẽ. Sức cảm dỗ chuyển miệng cậu vào lòng bàn tay mềm ấy thật đau đớn. Thay vào đó McKenna cứng rắn lại phớt lờ sự

vết vè của những ngón tay của cô áp vào quai hàm cậu.

“Tôi chú ý đến cách anh nhìn tôi cách đây không lâu ,” Aline nói, với một sự ửng hồng trên gương mặt tái nhợt của cô. “Tôi biết điều anh nghĩ, cũng như anh biết điều tôi nghĩ.Và với mỗi thứ tôi cảm nhận về anh,và mọi thứ anh có với tôi... không thể tôi có ít nhất giây phút nào cho... cho... “ Cô đấu tranh tìm đúng từ .“ Ảo tưởng?”

“Không,” cậu cộc lốc. “ Bởi vì ảo tưởng sớm kết thúc, cả hai ta sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu hơn trước đây .”

“Chúng ta ư?” Aline cắn môi và quay đi, tay cô nắm chặt như thể cô có khả năng đánh bay đi sự thật khó chịu treo một cách kiên trì giữa họ.

“Tôi sẽ chết trước khi tôi làm cô tổn thương,” McKenna nói dứt khoát. “ Giả như tôi để bản thân mình hôn cô một lần, rồi sẽ có những lần khác, và những lần khác, và sớm thôi không còn chỗ để dừng lại.”

“Có, tôi biết.”

Họ nhìn chòng chọc vào nhau trong cuộc thách

thức không lời. McKenna giữ vẻ mặt trống rỗng. Cậu biết Aline đủ rõ để chắc rằng nếu cô phát hiện bất kỳ sơ hở nào có thể công kích trong vẻ ngoài của cậu cô sẽ với ngay lấy không do dự.

Cuối cùng Aline để lộ ra một tiếng thở dài thất bại. “Vây, tốt thôi,” cô nói thẳm, như thể cho chính mình. Xương sống của cô dường như thẳng ra, và giọng nói bình thản cam chịu. “Chúng ta gặp nhau tại bờ sông ngày mai lúc hoàng hôn chứ, McKenna? Chúng ta sẽ ném đá, nói chuyện, câu cá một chút, như thường lệ. Đó có phải điều anh muốn không?” Một khoảng thời gian dài trước khi McKenna có thể nói. “Đúng” cậu thận trọng nói. Đó là tất cả những gì cậu có thể có với cô – Chúa biết còn tốt hơn là không có gì cả.

Một nụ cười gượng trều mền giật mạnh môi Aline khi cô nhìn chòng chọc vào cậu. “Vây thì anh tốt hơn nên đi đi, trước khi anh bị bắt gặp ở đây. Nhưng trước hết, cúi xuống để tôi chỉnh tóc cho, phần ngọn bết quá.”

Cậu từng bị rối trí thế này chưa, McKenna sẽ chỉ ra điều đó mà không cần cô chỉnh sửa bề ngoài cậu. Cậu sẽ về phòng mình bên trên chuồng ngựa, và 5 tá con ngựa trong tàu đó chẳng đưa ra lời qui

quái về tóc cậu. Nhưng cậu tự động cúi xuống, nuông chiều ước muốn vuốt vãn của Aline từ thói quen ép buộc phải hoàn hảo.

Thay vì vuốt cho mượt lọn tóc bất trị, Aline nhón chân, lướt một tay ra sau gáy cậu, và hướng môi mình đến môi cậu .

Nụ hôn tác động cậu như cú đánh bất ngờ. McKenna tạo âm khuấy động trong cổ họng, toàn bộ cơ thể đột nhiên bất động từ cơn sốc của niềm sung sướng. Ôi chúa ơi, môi cô, thanh nhã và gợi cảm, thăm dò cậu với quyết tâm vụng về. Như Aline đã biết, không có cách chết tiệt nào cậu có thể kéo mình khỏi cô bây giờ . Các múi cơ cậu đông cứng, cậu đứng thụ động, tranh đấu kiềm chế cơn lũ của xúc cảm đe dọa chôn vùi cậu. Cậu yêu cô, muốn cô, với sự dữ dội trẻ tuổi mù quáng. Quyền lực yếu ớt của cậu trong sự tự chủ tồn tại ít hơn 1 phút trước khi cậu rên lên thất bại và kẹp chặt cánh tay quanh cô.

Thở khó nhọc, cậu hôn cô hết lần này đến lần khác , say sưa bởi đôi môi mềm mại của cô. Aline hăm hờ đáp lại, sức ép gia tăng, trong khi tay cô siết chặt vào gàn bên trong mái tóc được cắt sát của cậu. Niềm vui sướng được ôm cô trong tay quá

lớn ... McKenna không thể ngăn bản thân gia tăng áp lực nụ hôn của cậu cho đến lúc đôi môi cô ngậy thơ hé mở ra. Cậu bắt lấy lợi thể ngay lập tức, khám phá viền răng của cô, sự mềm nại ẩm ướt của miệng cô. Điều đó làm cô ngạc nhiên – cậu cảm nhận sự ngắt ngứ của cô và ngâm nga nhỏ nhỏ trong họng mình cho đến khi cô thư giãn. Cậu lướt tay mình lên gáy Aline, ngón tay cậu phù hợp với đường cong trên da đầu cô, trong khi cậu đắm sâu lưỡi mình trong cô. Aline thở hổn hển và ghi chặt lấy vai cậu, đáp lại với ham muốn nhục dục nguyên sơ, mất kiểm soát bản thân tàn phá của cậu. McKenna mong mỗi hôn và yêu mọi phần của cô, khiến cô nhiều vui sướng hơn có thể chứa đựng. Cậu đã biết về khoái lạc trước đây, và mặc dù kinh nghiệm của cậu có giới hạn, cậu đâu còn trai tân. Nhưng cậu chưa từng gặp xúc cảm trọn lẫn đau đớn và đói khát thể xác trước đây... cảm dỗ nổ tung cái mà cậu chưa từng từ bỏ.

Giật mạnh môi cậu khỏi môi cô, McKenna giấu mình trong mái tóc cô được bao phủ bởi ánh sáng lúc nửa đêm. “Tại sao cô làm điều này?” cậu rên rỉ.

Tiếng cười ngán của Aline là một nỗi đau có thể nghe được. “Anh là tất cả của em. Em yêu anh. Em luôn luôn - ”

“Suyt.” Cậu lắc nhẹ cô để giữ cô im lặng. Giữ cô cách một sải tay, cậu trừng mắt giận dữ gương mặt ửng hồng của cô “Đừng nói vậy nữa. Nếu em nói, tôi sẽ rời khỏi Stony Cross.”

“Chúng ta sẽ trốn đi cùng với nhau,” cô tiếp tục liều lĩnh. “Chúng ta sẽ đi đến một nơi không ai có thể tìm thấy chúng ta - ”

“Chết tiệt, em có biết em nghe mất trí thế nào không?”

“Tại sao đó lại là mất trí?”

“Em nghĩ tôi hủy hoại cuộc đời em theo cách đó ư?”

“Em thuộc về anh,” cô bướng bỉnh nói. “Em sẽ làm bất cứ điều gì mà em có thể, chỉ để bên anh.”

Cô tin tưởng điều cô đang nói - McKenna nhìn thấy nó trên gương mặt cô. Điều đó làm tan nát cõi lòng cậu, kể cả khi nó làm cậu tức điên. Quỷ tha ma bắt cô đi, cô biết sự khác biệt giữa họ là không thể vượt qua, và cô đã chấp nhận nó. Cậu không thể ở lại đây và đối mặt với cảm giác không gì thay đổi, biết rằng nhượng bộ sẽ dẫn đến hậu quả cả

hai đều suy sụp.

Nâng niu gương mặt cô trong tay, McKenna cho phép ngón tay mình chạm vào lông mày màu nâu sẫm của cô, và kéo lê ngón tay cái qua gò má ẩm áp mịn như nhung của cô. Và bởi vì cậu chẳng thể xoay xở che dấu sự sùng kính trong cái đụng chạm, cậu nói với cô bằng cái giọng lạnh lùng thẳng thừng. “Giờ em nghĩ là em muốn tôi. Nhưng em sẽ thay đổi. Ngày nào đó em sẽ thấy rằng vô cùng dễ dàng để quên tôi đi. Tôi là một thằng con hoang. Một thằng hầu, thậm chí không phải là tên hầu cấp cao - ”

“Anh là một nửa của em.”

Sửng sốt đến câm lặng, McKenna nhắm mắt lại, cậu ghét sự hưởng ứng theo bản năng của mình với lời nói đó, nháy lên sung sướng. “Chết tiệt. Em đang làm cho tôi không thể ở lại Stony Cross.”

Aline quay lưng lại cậu lúc đó, màu sắc rút sạch khỏi mặt cô. “KHÔNG. Đừng đi. Em xin lỗi. Em sẽ không nói bất kì lời nào nữa. Làm ơn, McKenna – anh sẽ ở lại, phải không?”

Cậu có một một vị của nỗi đau không thể tránh

được mà cậu sẽ trải qua vào một ngày nào đó. Vết thương chí tử ấy là kết quả từ hành động đơn giản của việc rời khỏi cô. Aline 19 tuổi - cậu còn vài năm nữa với cô, có lẽ không lâu như thế. Sau đó thế giới mở ra cho cô, và McKenna sẽ trở thành một vật cản trở nguy hiểm. Hay tệ hơn, một điều đáng hổ thẹn. Cô sẽ bắt bản thân mình quên đêm nay, cô sẽ không muốn nhớ tới điều cô đã nói với gã chăn ngựa trên ban công đầy ánh trăng bên ngoài phòng ngủ của cô. Nhưng từ giờ đến lúc ấy...

“Tôi sẽ ở lại chừng nào tôi có thể,” cậu nói cộc lốc.

Nỗi lo âu ánh lên trong đôi mắt đen sâu thẳm của cô. “Và ngày mai?” cô nhắc cậu.

“Anh sẽ gặp em chứ?”

“Ở dòng sông lúc hoàng hôn.” McKenna nói, mệt mỏi đột ngột từ cuộc đấu tranh thầm kín dai dẳng giữa niềm mong ước và không bao giờ có.

Aline dường như đọc được suy nghĩ cậu. “Em xin lỗi.” lời thì thầm đau khổ hạ xuống không khí nhẹ nhàng như cánh hoa rơi khi cậu trèo khỏi ban công

Sau khi McKenna biến mất vào trong đêm tối, Aline đi chân trần vào phòng và chạm lên môi mình. Ngón tay cô chà xát nụ hôn sâu hơn vào làn da mềm mại. Môi cậu thật nóng đến khó tin, và vị của cậu ngọt ngào và thanh thanh, thơm vị táo mà cậu chắc hẳn đã trộm từ vườn trái cây. Cô đã tưởng tượng nụ hôn của cậu hàng ngàn lần, nhưng không gì có thể chuẩn bị cho cô cảm giác khoái lạc đích thực ấy.

Cô muốn làm McKenna thừa nhận cô như là một người phụ nữ, và cuối cùng cô đã thành công. Nhưng không có niềm vui chiến thắng trong lúc này, chỉ có nỗi thất vọng sắc bén như một lưỡi dao. Cô biết McKenna cho rằng cô không hiểu sự phức tạp của tình thế, khi sự thật là cô hiểu nó rõ hơn cậu.

Nó thấm nhuần một cách tàn nhẫn trong cô từ thuở nằm nôi rằng con người không thể mạo hiểm vượt qua tầng lớp của họ. Những chàng trai trẻ tuổi giống như McKenna sẽ mãi mãi bị ngăn cấm đối với cô. Tất cả mọi người từ tầng cao đến tận đáy xã hội hiểu và chấp nhận như là sự phân tầng giai cấp - nó gây nên toàn bộ sự khó chịu lên trong tâm trí rằng nó chưa từng có thể là cái gì theo

cách khác. Cô và McKenna có lẽ cũng là những dạng khác , cô nghĩ với sự hài hước ảm đạm.

Nhưng dù thế nào Aline không thể xem McKenna như mọi người khác. Cậu không phải là quý tộc, nhưng cũng chẳng đơn thuần là thằng chăn ngựa. Phải chi cậu sinh ra trong một gia đình có dòng dõi quý tộc. Cậu chắc chắn sẽ trở thành niềm tự hào của giai cấp trâm anh . Thật bất công khủng khiếp khi cậu bắt đầu cuộc sống với những bất lợi.Cậu đẹp trai, thông minh, chăm chỉ,cậu có thể không bao giờ chiến thắng được cái giới hạn xã hội mà cậu đã sinh ra.

Cô nhớ ngày đầu tiên cậu đến Stony Cross Park, một thằng bé con với mái tóc ngắn cắt lờm chờm và đôi mắt không phải xanh dương cũng không phải xanh lục, mà là sự hòa quyện kì diệu giữa chúng. Theo câu chuyện ngồi lê đôi mách từ những người hầu, cậu bé là đứa con hoang của một cô gái trong làng , người đã bỏ trốn khỏi London, đem theo tình trạng khó khăn của bản thân, và chết khi sinh nở. Đứa trẻ bất hạnh đã bị gửi trở lại Stony Corss Park, nơi ông bà của cậu đã chăm sóc cậu bé đến khi họ già yếu. Khi McKenna vừa lên 8, cậu được gửi đến Stony Cross, nơi cậu làm thuê như một người hầu phòng.

Công việc của cậu là làm sạch giày cho người hầu cấp cao, giúp những cô hầu mang thùng nước nóng nặng lên và xuống cầu thang, và rửa sạch đồng bạc đến từ thị trấn, để ngăn cho bá tước và nữ bá tước tiếp xúc với bất cứ vết dơ bẩn nào từ bàn tay người buôn bán.

Tên đầy đủ của cậu là Jonh McKenna, nhưng có tới 3 người hầu trong điền trang tên là John. Quyết định rằng cậu bé sẽ được gọi theo họ cho đến khi một cái tên mới được chọn cho cậu... nhưng không biết làm sao điều này đã bị quên lãng, và cậu đơn giản là McKenna kể từ ấy. Lúc đầu phần lớn người hầu chỉ quan tâm đến cậu một chút, chỉ trừ bà quản gia, Mrs. Faircloth .Bà có gương mặt to, đôi má hồng hào và một phụ nữ có trái tim nhân hậu, bà là điều gần nhất với cha mẹ mà McKenna từng biết. Thực tế, cả Aline và cô em gái ,Livia, có khuynh hướng đi đến chỗ Mrs. Faircloth hơn là đến chỗ mẹ của họ.Không có vấn đề gì dù bà bận rộn thế nào, bà dường như luôn có thời gian rảnh cho một đứa trẻ , để băng một vết thương ở ngón tay, để vui thích ngắm nhìn một tổ chim rỗng tìm được ngoài trời, hay dán mảnh vỡ đồ chơi lại đúng vị trí.

Cũng là Mrs. Faircloth là người đuổi McKENNA

khỏi công việc của cậu để cậu có thể chạy đi chơi với Aline. Những buổi chiều đó là sự trốn thoát duy nhất của cậu bé khỏi cuộc sống bị kiềm lại trái tự nhiên của thân phận một người hầu.

“Cô nên tử tế với McKenna,” Mrs. Faircloth đã khuyên nhủ Aline ,khi cô chạy đến kể cho bà câu chuyện làm thế nào mà cậu làm gãy chiếc xe đẩy liễu gai đồ chơi sơn màu của con búp bê của cô.“Cậu bé giờ không có gia đình, cũng chẳng có quần áo đẹp để mặc, hay thức ăn ngon lành để ăn trong bữa tối như con.Phần lớn thời gian trong lúc con đang chơi đùa, cậu bé phải làm việc để nuôi sống bản thân. Và nếu cậu mắc quá nhiều sai lầm, hay bị nghĩ là một cậu bé xấu, cậu ấy chắc chắn bị đuổi khỏi đây ,và chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa.”

Những lời lẽ đó đã ăn sâu vào xương tủy của Aline.Kể từ đó cô cố gắng bảo vệ McKenna, khỏi lời khiển trách từ trò nghịch ngợm của cậu, chia sẻ những viên kẹo cậu trai cô thỉnh thoảng mua về từ thị trấn, và thậm chí bắt cậu học bài học từ cô gia sư đưa cho cô để đọc.Và đổi lại McKenna dạy cô bơi như thế nào, làm thế nào để ném đá nhảy qua một cái ao, để cưỡi ngựa, thổi kèn lá.

Trái ngược với tất cả mọi người, kể cả bà Faircloth, tin rằng, Aline chưa từng nghĩ McKenna như một người anh. Tình cảm gia đình mà cô cảm nhận về Marcus không giống như mối quan hệ với McKenna. McKenna là bản sao, la bàn, nơi thăm kín nhất của cô.

Điều đó chỉ là tự nhiên khi cô lớn lên thành thiếu nữ, cô trở nên bị hấp dẫn với cậu. Chắc chắn mọi người phụ nữ khác ở Hampshire cũng thế. McKenna trở thành người đàn ông to lớn lực lưỡng với vẻ ngoài ấn tượng, đường nét mạnh mẽ không được chạm khắc một cách chính xác, mũi cậu dài và dốc, miệng cậu rộng. Mái tóc đen của cậu rũ xuống trước trán một cách bất trị, trong khi đôi mắt màu ngọc lam đặc biệt phủ bóng bởi hàng mi dày. Để pha trộn thêm sức lôi cuốn, cậu sở hữu vẻ quyến rũ thoải mái và khiếu hài hước tinh rậu điều đó khiến cậu thành nhân vật yêu thích trong điền trang và vượt xa khắp khỏi làng.

Tình yêu của Aline dành cho McKenna làm cô muốn điều bất khả thi; có cậu mãi mãi, trở thành gia đình mà cậu chưa bao giờ có. Thay vì chấp nhận cuộc sống mà ba mẹ chọn cho cô. Mặc dù tình yêu giữa tầng lớp cao không còn bị phản đối như chúng đã từng, nhà Marsden vẫn khăng

khăng theo truyền thống hôn nhân sắp đặt. Aline biết chính xác điều gì dành sẵn cho cô. Cô sẽ có một ông chồng quý tộc lười biếng, người sử dụng cô để sinh những đứa con của ông ta và giả vờ mù khi cô giữ một người tình làm vui lòng mình trong lúc ông ta vắng nhà. Mỗi năm cô trải qua mùa lễ hội ở London, sau đó chuyển thăm viếng miền quê mùa hè, và sẵn bản vào mùa thu. Năm này qua năm khác cô sẽ gặp những gương mặt giống nhau, nghe lời bàn tán giống nhau. Kể cả niềm vui tình mẫu tử dần rời bỏ cô. Người hầu sẽ chăm sóc con cô, và khi chúng lớn hơn, chúng sẽ bị gửi đến trường nội trú như Marcus đã bị.

Thập kỉ rỗng tuếch, Aline ủ rũ nghĩ. Và điều tồi tệ nhất trong tất cả là biết rằng McKenna ở một nơi nào đó ngoài kia, ủy thác cho người đàn bà khác toàn bộ suy nghĩ và ước mơ cậu có.

“Chúa ơi, tôi phải làm gì bây giờ?” Aline thì thầm trong sự kích động, ném mình lên trên chiếc ga phủ giường bằng kim tuyến của mình. Cô giữ chặt cái gối trong tay và vùi cằm mình sâu vào trong bề mặt chất liệu lông vũ mềm mại, trong khi những ý nghĩ liều lĩnh kêu vang suốt trong tâm trí của cô. Cô không thè mắt cậu. Suy nghĩ này làm cô dao động, tràn đầy trong cô với sự hoang dại,

làm cô muốn hét lên.

Ném cái gói qua một bên, Aline nằm ngửa ra và nhìn chằm chằm một cách mù mờ vào bóng tối những nếp gấp của tấm màn trướng trên đầu. Làm thế nào để có thể giữ McKenna trong đời cô? Cô cố gắng hình dung cậu như tình nhân của cô sau khi kết hôn. Mẹ cô có những chuyện tình... nhiều phu nhân quý tộc cũng vậy, và miễn là họ kín đáo, không ai phản đối cả. Nhưng Aline biết McKenna sẽ không bao giờ chấp nhận một sự sắp đặt như vậy. Không điều gì là phân nửa hạn độ từ cậu- cậu sẽ không chấp nhận chia sẻ cô. Một người hầu cậu nên thế, nhưng cậu có nhiều sự kiêu hãnh và sở hữu như bất kì gã đàn ông nào trên trái đất.

Aline không biết nên làm là gì. Dường như sự lựa chọn duy nhất là trộm lấy mỗi giây phút cô có với cậu, cho đến khi số phận kéo họ thành hai mảnh riêng biệt.

Chương 2

Sau khi sinh nhật lần thứ 18 của mình, McKenna đã bắt đầu thay đổi với tốc độ đáng kinh ngạc. Cậu lớn một cách nhanh chóng đến nỗi ông và bà Faircloth thốt lên trong sự bực tức triu mến rằng không thể dùng chiếc quần mới mới rộng ra thêm một lần nào nữa khi mà nó mới vừa được làm lại từ tuần trước. Cậu đói như chết mọi lúc, nhưng không có nhiều thực phẩm được cung cấp đủ để thỏa mãn cả cơn thèm ăn và lấp đầy cái thân hình cao lêu nghêu, khung xương lớn (đầy cơ bắp) của cậu.

"Kích thước của chàng trai là điềm báo tốt cho tương lai của nó", bà Faircloth nói đầy tự hào khi bà thảo luận về vấn đề của McKenna với quản gia, Salter. Tiếng nói của họ vang lên rõ ràng từ hội trường đá gần cờ đến ban công tầng hai nơi Aline tình cờ đi qua. Với bất kỳ đề cập đến McKenna, cô dừng lại và lắng nghe chăm chú.

"Hiển nhiên rồi", Salter nói. " cao gần 6 feet rồi ... tôi nên nói rằng cậu ta sẽ dễ dàng thành một người hầu vào một ngày nào đó."

“Có lẽ cậu bé nên được mang ra khỏi chuồng ngựa và bắt đầu học việc như một người hầu,” Mrs.Faircloth đưa ra lời đề nghị bằng giọng nói thiếu tự tin khiến Aline cười toét miệng. Cô biết đằng sau thái độ hờ hững của Mrs.Faircloth là khát khao dữ dội mang cậu ra khỏi vị trí thấp kém của cậu bé chăn ngựa thành điều gì đó danh giá hơn.

“Có trời mới biết,” người quản gia tiếp tục “Chúng ta có thể sử dụng một đôi tay khác để mang than hay lau sạch những chiếc đĩa bạc, và đánh bóng những chiếc gương soi.

“Hmm...” Có đến một lúc ngập ngừng. "Tôi tin rằng bà nói đúng, bà Faircloth. Tôi sẽ giới thiệu với bá tước về McKenna thành người hầu. Nếu bà đồng tình, tôi sẽ đặt hàng một bộ chế phục. "

Không kể đến việc tăng lương và đặc quyền ngủ trong nhà, McKenna có phần ít dễ chịu hơn với thân phận mới của cậu. Cậu thích làm việc với lũ ngựa và sống trong sự tương đối tách biệt của chuồng ngựa, và giờ đây cậu trải qua phân nửa thời gian trong diện trang vận bộ chế phục đầy đủ theo truyền thống gồm quần ống túm bằng vải nhung đen, áo ghi lê màu mù tạt, và chiếc áo

khoác đuôi tôm xanh. Điều trầm trọng hơn là mọi sáng chủ nhật cậu được yêu cầu tháp tùng gia đình đến nhà thờ, mở ghế dài có tựa trong nhà thờ, phủ bụi ghế và sắp kính thánh ra cho họ.

Aline không thể chịu đựng nổi mà không thích thú bằng việc trêu chọc thân tình rằng McKennachiu đưng các chàng trai và cô gái làng chờ đợi bên ngoài nhà thờ. Cảnh tượng bạn của chúng mặc bộ chế phục ghét cay ghét đắng ấy là một cơ hội không thể cưỡng lại được để chúng bình luận hình dáng cặp chân của cậu trong đôi tất trắng dài. Chúng đưa ra ý kiến này ý kiến nọ âm ỉ không biết chỗ phòng ra nơi bấp chân của cậu có thực sự là cơ bấp không hay là có lẽ “vú độn” cái mà người hầu thỉnh thoảng sử dụng khiến chân họ cân đối hơn. McKenna duy trì vẻ mặt điềm tĩnh phù hợp nhưng cậu đưa cho chúng một cái liếc mắt hứa hẹn sự trả thù, khiến họ la ó thích thú.

Nhân từ thay, thời gian còn lại của McKenna đã bị choáng hết với công việc làm vườn và rửa sạch xe ngựa, điều mà cho phép cậu mặc chiếc quần bản thui thường ngày và áo sơ mi rộng. Cậu trở nên vô cùng rám nắng, và dù cho nước da màu đồng ấy chỉ ra rõ ràng cậu thuộc về tầng lớp lao động, nó làm nổi bật thêm đôi mắt xanh dương

xanh lá cây sống động của cậu, và khiến răng cậu trắng hơn bình thường. Không ngạc nhiên, McKenna bắt đầu thu hút sự chú ý của khách nữ đến trang viên, một trong bọn họ nỗ lực thuê cậu khỏi Stony Cross Park.

Mặc cho những nỗ lực lớn nhất của quý bà để lôi kéo cậu, McKenna khước từ lời đề nghị về công việc với sự thận trọng rụt rè. Không may, ý thức về sự tự chủ khéo léo ấy không được chia sẻ bởi những người hầu khác, họ chòng gheo McKenna đến khi da mặt rám nắng của cậu chuyển sang màu đỏ. Aline hỏi cậu về lời đề nghị của vị phu nhân ngay khi cô tìm thấy cơ hội ở một mình với cậu. Đó là giữa ngày, sau khi McKenna hoàn thành những việc vặt ở bên ngoài, và cậu có vài phút nghỉ ngơi quý giá trước khi cậu mặc bộ chế phục để làm việc trong điền trang.

Họ tha thẩn cùng nhau đi dạo tại địa điểm yêu thích bên bờ sông, nơi đồng cỏ tràn xuống những dải đất hai bên bờ sông. Các cây cỏ cao ngụy trang họ khỏi tầm nhìn khi họ ngồi trên tảng đá bằng phẳng đã được mài nhẵn bởi dòng chảy chậm rãi không ngừng. Không khí dày đặc mùi hương của cây mía đầm lầy và hoa thạch nam màu mặt trời ấm áp, sự pha trộn xoa dịu những cảm xúc của

Aline.

“Sao anh không đi cùng bà ta”? Aline hỏi, kéo đầu gối lên bên dưới chiếc váy và vòng tay quanh chúng.

Kéo căng thân hình gầy và cao lêu nghêu, McKenna chống mình lên trên một khuỷu tay, “Với ai?”

Cô đảo tròn con mắt trước vẻ giả vờ không biết của cậu. “Lady Brading – người phụ nữ muốn thuê anh, sao anh từ chối bà ta?”

Nụ cười chậm rãi của cậu gần như làm cô lóa mắt. “Bởi vì tôi thuộc về nơi này.”

“Với em?”

McKenna im lặng, nụ cười của cậu còn nấn ná lại khi cậu nhìn chăm chăm vào mắt cô. Những từ ngữ không nói lên lời trôi nổi giữa họ... từ ngữ rõ ràng như chính không khí mà họ hít thở.

Aline muốn cuộn tròn bên trong cậu như một con mèo lơ mơ ngủ, thư giãn trong ánh mặt trời và sự che chở của thân thể cậu. Thay vì vậy, cô ép bản thân trấn tĩnh. “Em nghe lỏm một trong những

người hầu nói rằng anh có thể có gấp đôi số tiền lương anh kiếm được lúc này— chỉ cần anh cung cấp cho bà ta một kiểu dịch vụ khác cái anh thường làm.”

“Chắc chắn là James nói,” Cậu lẩm bẩm. “Quý tha ma bắt cái lưỡi ba hoa của anh ta đi. Nhân tiện, anh ta biết thế nào?”

Aline mê hoặc bởi nhìn thấy sự ửng hồng trên gò má và sống mũi nghiêm nghị của cậu. Khi

ấy cô hiểu. Người phụ nữ đó muốn thuê cậu lên giường với bà ta. Người phụ nữ ít nhất gấp đôi tuổi cậu. Aline cảm thấy gương mặt mình bắt đầu nóng lên, và cô để cái nhìn chằm chằm của mình trượt lên đường dốc đôi vai rộng của cậu, xuống đôi tay to lớn và dừng lại ở trên một thảm rêu màu xậu thẫm.

“Bà ta muốn anh ngủ với bà ta,” Aline khẳng định nhiều hơn là hỏi, phá vỡ sự im lặng đã trở thành sự đau đớn quen thuộc.

Vai McKenna giật giật với lời gợi ý đơn giản nhất của cái nhún vai.

“Tôi nghi ngờ rằng ngủ là ý định của bà ta.

Trái tim cô đập nhanh với một nhịp điệu mạnh mẽ khi cô nhận ra rằng đây không phải lần đầu tiên một chuyện như thế này xảy ra với McKenna. Cô chưa bao giờ cho phép bản thân mình hoàn toàn chú ý vào kinh nghiệm tình dục của McKenna— viễn cảnh ấy quá bối rối để mà thưởng thức. Cậu là miếng giẻ rửa bát, thật khó chịu đựng được khi nghĩ đến việc McKenna chuyển sang người nào đó khác cho các nhu cầu mà cô ao ước được đáp ứng. Giá mà, giá mà...

Cháy âm ỉ bên dưới sức nặng của sự ghen tuông, Aline tập trung cái nhìn chăm chăm của cô vào bàn tay to, chai sần của cậu. Vài người phụ nữ khác biết về McKenna nhiều hơn là cô, hơn cả cô muốn. Người nào đó đã đặt cơ thể cậu lên trên cô ta, bên trong cô ta, và biết sự ấm áp ngọt ngào của miệng cậu, trượt bàn tay cậu trên làn da của cô ta.

Cô vén những lọn tóc đang bay qua mắt một cách cẩn thận “Lần đầu tiên của anh là khi -” Cô bắt mình dừng lại khi những từ ngữ mắc nghẹn ở trong cổ họng. Đây là lần đầu tiên cô từng hỏi cậu về sự đeo đuổi tình dục của cậu – một chủ đề mà cậu luôn cẩn thận giữ tránh xa.

McKenna không đáp lại. Liếc nhìn cậu, Aline thấy cậu có vẻ đánh mất vẻ trầm ngâm đắm chìm suy tư một con bọ cánh cứng khi nó leo lên một ngọn cỏ dài. “ Tôi không nghĩ là chúng ta nên nói về chuyện đó,” cuối cùng cậu nói, giọng cậu rất nhỏ.

“Em không trách anh ngủ cùng những cô gái khác. Em nghĩ vậy, thú thực ... Em chỉ...” Aline lắc nhẹ đầu, đau đớn và kinh ngạc khi cô bắt mình thừa nhận sự thật. “ Em chỉ ước ao rằng người đó có thể là em,” Cô xoay sở nói, trong khi cục nghẹn trong cổ họng cô to ra.

Đầu của McKenna cúi xuống, ánh mặt trời lướt trên mái tóc đen của cậu. Cậu thở dài và vươn tay chạm vào mặt cô, vuốt lại lọn tóc khi chúng rơi xuống má cô lần nữa. Đầu ngón tay cái của cậu chạm nhẹ vào nốt ruồi đáng yêu gần môi cô, cái đốm đen tí xíu đó dường như luôn mê hoặc cậu.

“Không thể là em được,” cậu thì thầm.

Cô gật đầu ,trong khi cảm xúc nguyên sơ làm môi cô co rúm lại và đôi mắt cô nheo chống lại sự đe dọa của những giọt nước mắt. “ McKenna - ”

“Đừng” cậu thô lỗ cảnh báo, giật mạnh tay lại , ngón tay cậu gằn như siết chặt lại trong một túi không khí trống rỗng. “Đừng nói gì cả, Aline.”

“Không thay đổi được bất cứ điều gì, kể cả tôi có nói hay không. EM cần anh. Em cần cùng với anh.”

“Không - ”

“Tưởng tượng xem anh cảm nhận như thế nào nếu em ngủ với người đàn ông nào đó khác,” Cô nói với sự liều lĩnh khở sở, “biết rằng anh ta đang mang lại cho em khoái lạc cái mà anh không thể, rằng anh ta giữ em trong tay mỗi đêm và - ”

McKenna tạo tiếng gầm và lặn mình lên người cô ngay lập tức, căng cô ra bên dưới cậu trên nền đất cứng. Cơ thể cậu nặng và mạnh mẽ, chìm sâu hơn, khi đôi chân Aline mở ra theo bản năng bên dưới váy cô. “Tôi sẽ giết hấn,” McKenna nói một cách khắc nghiệt. “Tôi không thể chịu được điều đó.” Cậu nhìn trừng trừng vào gương mặt sưng tấy vì nước mắt của cô, ánh nhìn cậu di chuyển đến cồ họng nóng rực, và di chuyển nhcậu chóng xuống bờ ngực vươn cao của cô. Một sự pha trộn

kỳ cục giữa niềm vui chiến thắng và sự hoảng sợ tràn ngập Aline khi cô nhìn thấy sức nóng nhục dục trong cái nhìn của cậu, và năng lượng đàn ông hung hăng của cơ thể cậu. Cậu đã bị khuấy động – cô cảm thấy cú đâm cứng, khăng khăng giữa hai đùi mình. McKenna nhắm mắt lại, vật lộn để kiểm soát bản thân .

“Tôi phải để em đi,” cậu nói sít lại.

“Chưa đâu,” Aline thì thầm. Cô Vặn vẹo một chút, mông cô nhấc lên áp vào cậu, sự di chuyển ấy gây nên một cơn sóng của cảm xúc sâu trong bụng cô.

McKenna rên rỉ, cúi xuống trên cô, trong khi ngón tay đâm sâu vào lớp rêu dày bao phủ mặt đất.”Đừng.” Giọng cậu rời rạc với sự giận dữ và căng thẳng và.. một thứ gì đó khác nữa.. thứ gì đó nghe như sự phẫn khích.

Aline di chuyển một lần nữa, tràn ngập cảm giác đặc biệt khẩn cấp, muốn những điều cô không thể tìm từ nào để nói. Muốn miệng.. tay... cơ thể cậu... muốn chiếm hĩa cậu và được cậu chiếm hĩa. Cơ thể cô sừng phòng, chỗ mềm giữa hai chân cô nhúc nhối tuyệt diệu với mỗi cọ xát chạm

chạp lên phần đĩnh khuấy động của cậu. “ Em yêu anh,” cô nói, vụng về đối với cách thuyết phục cậu thấy nhu cầu cháy bỏng trong cô . “Em yêu anh cho đến ngày em chết. Anh là người đàn ông duy nhất mà em muốn, người duy nhất - “

Từ ngữ của cô bị chặn lại khi cậu chiếm đoạt lấy miệng cô bằng một nụ hôn dịu dàng, phóng khoáng. Cô rên rỉ hài lòng, chào đón sự thăm dò dịu dàng, đầu lưỡi cậu tìm kiếm những phần mềm mại bên trong đôi môi cô. Cậu hôn cô như thể cậu đang đánh cắp những bí mật từ miệng cô, tàn phá cô với sự dịu dàng khéo léo. Khao khát cô trượt tay vào bên dưới áo cậu và trên lưng cậu , thưởng thức những múi cơ và làn da bóng mượt của cậu. Cơ thể cậu săn chắc với những cơ bắp khắc tạc cứng như thép – một cơ thể thật hoàn hảo và khỏe mạnh làm cô như kinh sợ.

Lưỡi cậu đi vào sâu hơn, khiến cô thút thít trong trạng thái mơ màng của khoái lạc ngày càng tăng cao. Cánh tay cậu vòng quanh cô che chở, và cậu thay đổi vị trí để tránh nghiền nát cô, trong khi cậu tiếp tục ngấu ngiến cô với những nụ hôn ngọt ngào, đánh cắp cả linh hồn. Hơi thở cậu hỗn loạn và quá nhanh, như thể cậu chạy hàng dặm mà không nghĩ. Aline áp môi cô lên cổ cậu, khám phá

ra rằng nhịp đập điên cuồng của trái tim cậu ngang với của cô. Cậu cũng như cô biết rằng giây phút cho sự thân mật sai trái này đến với một cái giá mà không người nào trong số họ có thể trả. Sự kích động vượt xa vấn đề thận trọng, McKenna với tới hàng nút phía trước váy của cô, do dự khi cậu đầu trcậu một lần nữa với lương tâm mình.

“Tiếp tục đi,” Aline nói khó nhọc, trái tim cô đang đập như sấm rền trong lồng ngực. Cô hôn lên đường nét thô cứng của quai hàm, gò má cậu, mọi phần trên gương mặt cậu mà cô có thể với tới. Tìm kiếm một điểm nhạy cảm trên cổ cậu, cô tập trung ở vị trí dễ bị tổn thương cho đến khi toàn bộ cơ thể cậu run lên. “Đừng dừng lại,” Cô luống cuống thì thầm. “Đừng dừng lại lúc này. Không ai có thể trông thấy. McKenna, làm ơn hãy yêu em... yêu em...”

Những từ ngữ dường như ăn mòn ý chí chống cự của cậu, và cậu tạo ra một âm thanh dữ dội khi những ngón tay làm việc nhanh trên hàng khuy áo. Cô không mặc áo nịt ngực, không có gì ngoại trừ chiếc áo lót mỏng bám chặt quanh những đường cong trên ngực cô. Sau khi mở rộng vạt trên chiếc váy dài, McKenna kéo mạnh chiếc áo lót xuống, phơi bày hai đỉnh hồng mềm mại của núm

vú. Aline nhìn chăm chăm vào gương mặt căng thẳng của cậu, thích thú vẻ mặt say mê của cậu, cái cách đôi mắt cậu hẹp lại trong đam mê. Cậu chạm vào ngực cô, ngón tay cậu uốn cong bên dưới hai bầu ngực nhọn nhọt ấy, ngón cái cậu lướt đi tinh tế qua đỉnh cho đến khi chúng co lại. Cậu cúi xuống cô, xoay tròn núm vú khuấy động bằng những cú đánh lưỡi biếng nhác. Aline hỗn hển trong khoái cảm, những suy nghĩ của cô đang bắt lửa và cháy thành tro khi cậu kéo tất cả của cô vào trong miệng mình. Cậu giật và liếm đều đặn, cho đến khi hơi nóng tập trung ở mọi phần của cô, và nơi giữa hai đùi bắt đầu đập rộn rã với nhu cầu sôi sục. Thoát ra một hơi thở run run, McKenna áp má mình lên bầu ngực trần của cô.

Không có khả năng để dừng bản thân mình lại, Aline trượt những ngón tay vào trong thắt lưng quần cậu, xuyên qua cái khóa của dây đeo quần. Bề mặt của bụng cậu là những múi cơ rắn chắc, làn da cậu mịn màng như sa tanh ngoại trừ những sợi lông thô cứng rải rác bên dưới chỗ trứng rốn cậu. Tay cô run rẩy khi chạm tới cái cúc quần đầu tiên. “Em muốn chạm vào anh,” cô thì thầm “Em muốn cảm nhận anh ở đây -”

“Chết tiệt, không được,” McKenna cầu nhàu,

nắm lấy cổ tay cô trong tay cậu và kéo chúng lên trên đầu cô. Đôi mắt màu ngọc lam của cậu sáng lấp lánh khi chúng di chuyển từ miệng đến ngực cô. “Vì Chúa, bây giờ tôi có thể vừa đủ để kiểm soát bản thân. Nếu em chạm vào tôi, tôi sẽ không thể ngăn mình không hoàn tất điều này.”

Cô quần quai bất lực bên dưới cậu. “Em muốn anh”

“Tôi biết,” McKenna nói khẽ, cúi xuống để lau sạch vàng trán lấp tẩm mồ hôi bằng tay áo, trong khi duy trì cái ôm chặt thận trọng trên cổ tay cô. “Nhưng tôi sẽ không tiếp tục. Em vẫn còn là một trinh nữ.”

Aline giật mạnh gần như giật dữ cánh tay giam cầm của cô lại. “EM sẽ làm như em muốn, và chết tiệt tất cả mọi người.”

“Lời lẽ thật can đảm,” cậu dịu dàng chế nhạo. “Nhưng tôi thích nghe điều em sẽ kể cho chồng vào đêm tân hôn, khi anh ta khám phá đời con gái của em đã bị lấy mất rồi.”

Âm thanh kỳ lạ của từ “đời con gái” (“maidenhood”) làm Aline phải cười bất chấp hoàn

cảnh khờ khạo của cô. Trinh tiết ... thứ duy nhất thế giới này dường như trông mong nơi cô. Thư giãn bên dưới cậu, cô để cổ tay mình rơi lỏng ra trong vòng kim kẹp của cậu. Cô nhìn vào mắt cậu, cảm thấy như thể toàn bộ thế giới bao phủ trong bóng tối, và cậu là nguồn ánh sáng duy nhất “ Em sẽ không lấy ai khác ngoại trừ anh. McKenna,” cô nói khẽ. “Và nếu anh rời bỏ em, em nguyện ở giá suốt phần đời còn lại.”

Mái đầu đen hạ thấp xuống cô. “ Aline,” cậu nói bằng một giọng im lìm cái mà cậu có lẽ dùng để cầu nguyện .“ Tôi sẽ không bao giờ bỏ đi trừ khi em bảo tôi đi.

Môi cậu hạ dần xuống phần ngực trần của cô. Aline háp tấp đẩy mình hướng lên, dang hiến bản thân vô điều kiện, thét lên khi cậu giữ một nắm vú căng cứng vào trong miệng mình. Cậu thắm ướt phần da thịt hồng hào bằng lưỡi mình, xoáy và búng nhẹ cho đến khi cô rên rỉ vô vọng. “ McKenna,” cô hổn hển nói, kéo mạnh một cách bất lực đôi tay bị mắc kẹt ,“ Em cần anh...làm ơn làm gì đi, em đang nhức nhối quá...”

Cậu thay đổi vị trí cơ thể mình để cậu có thể kéo mặt trước chiếc váy của cô lên. Bề dày của cái

vật cương cứng kéo căng bên dưới quần cậu khi nó ấn chặt vào hông cô. Aline nôn nóng để chạm vào cậu, khám phá cơ thể cậu với sự ân cần như cậu thể hiện với cô, nhưng cậu không để cô làm vậy. Cậu với tay xuống bên dưới lớp vải mút – xơ – lin viền đăng ten , và tìm thấy thắt lưng quần đùi của cô. Khéo léo cởi dải băng buộc chặt lớp ngoài, sau đó dừng lại nhìn vào đôi mắt khép hờ của cô.

“Tôi nên dừng lại.” Bàn tay ấm áp của cậu đặt trên bụng cô, bên trên chiếc quần đùi . “Việc này quá nguy hiểm, Aline.” Cậu tì trán mình vào trán cô, cho đến khi mồ hôi của họ quyện vào nhau và hơi thở lấp đầy miệng mỗi người trong luồng hơi ấm áp, nhẹ nhàng. ” Chúa ơi, tôi yêu em biết bao, ” cậu nói khàn khàn.

Sức mạnh bàn tay cậu làm cô run rẩy. Theo bản năng cô kéo đùi mình ra và huých khuỷu tay hướng lên một cách mạnh mẽ, cố hướng những ngón tay cậu đến nơi cô cần chúng nhất. Hết sức cẩn thận, cậu với xuống bên dưới lớp vải cotton mỏng manh, chạm vào giữa cặp đùi mở rộng của cô. Cậu mơn trớn chỗ những lớp lông xoắn đàn hồi, đôi tay cậu dịu dàng đào bới để tìm kiếm cái mô tròn nằm bên dưới. Aline thở hổn hển ép vào miệng cậu khi cậu tách nơi da thịt sưng phồng của

cô, trái rộng nép gập mềm mại để tìm kiếm lối vào cơ thể cô. Cô bùng cháy cùng với những phần bôi rối và kích động ngang nhau, quay mặt mình về phía cậu khi cậu nhẹ nhàng thăm dò tiếp. Cậu quen thuộc với sự phức tạp về da thịt của một người phụ nữ, biết chính xác nơi cô nhạy cảm nhất, tay cậu trượt lên điểm giới tính đang nhức nhối của cô bằng sự nhẹ nhàng khó được. Những nốt chai của cậu sượt qua làn da ướt đẫm, cảm giác quá ngọt ngào và tinh tế đến phát điên một cách tinh tế khiến cô bật ra tiếng thét run rẩy khác.

“Suyt,” McKenna thì thầm, tiếp tục mơn trớn quanh cái nú khuấy động, trong khi đầu cậu nhắc lên quan sát bãi cỏ phía bên kia những ngọn cỏ cao. “Ai đó có thể nghe thấy.”

Aline cắn chặt môi khi cô đấu tranh để tuân theo, mặc dù những tiếng thút thít nhỏ vẫn thoát ra từ cổ họng cô. McKenna tiếp tục theo dõi vị khách không mong đợi, cái nhìn cảnh giác của cậu lướt qua khu đất điền trang ở rìa bãi cỏ. Ngón tay giữa của cậu tìm thấy vật cản mỏng manh của cô và xoa bóp vật cản mỏng manh ấy cho đến khi nó mềm đi. Aline nhắm mắt chống lại ánh mặt trời chói lòa, dẫu hiển nhiên không kháng cự khi McKenna dùng đầu gối đẩy rộng chân cô hơn, cho đến khi mặt trong

bấp đùi cô duỗi và căng ra. Cậu đi vào cô bằng ngón tay mình, dừng lại khi cậu cảm nhận cái nảy mạnh lên thình lình của cô bởi sự ngạc nhiên. Môi cậu chạm vào trán cô, và thì thầm trên làn da mịn màng ẩm ướt như lụa của cô. “Tình yêu của anh... Anh sẽ không làm đau em.”

“Em biết, nó chỉ...” Cô ép mình nằm bất động bên dưới cậu khi cô cảm nhận ngón tay cậu trượt sâu hơn vào bên trong. Giọng cô vương lại với sự rợn rùng xuống thấp. “Nó thật l-lạ...”

McKenna đẩy hết chiều dài tới đốt tay thứ 2, và vuốt ve những thành mượt mà bên trong, trong khi cơ thể cô tự động níu và bám dính lấy sự xâm chiếm dịu dàng. Rên lên khi cậu cảm nhận phần da thịt điên cuồng rợn rùng của cô, McKenna đưa ngón tay cậu lên ép vào cái đỉnh giới tính đang bị kích động của cô. Cậu bắt đầu chuyển động chậm chạp, dừng đưa, ngón tay cậu đẩy vào sâu hơn, tay cậu thúc vào cô nhịp nhàng.

“Oh...” Aline không thể ngăn mình giật mạnh

lên trước trong phục tùng mù quáng với bàn tay khiêu khích của cậu. “Oh, McKenna...”

Cậu lướt cánh tay tự do của mình bên dưới lưng cô, nâng ngực cô lên khi cậu hôn chúng lần nữa, lưỡi của cậu trêu đùa trên cái đỉnh cứng ngắt. Một cảm giác sưng phồng dâng lên, sau đó rút chúng ra bỏ lại cô rên rỉ trong kích động. McKenna không chùn bước, không thay đổi sự mơ màng của cô, rằng cậu tấn công núm vú của cô cho đến khi chúng đỏ hơn, cứng hơn. Aline tập trung vào ngón tay trượt sâu, cuộn tròn, khoá lại siết chặt đi xuyên qua thắt lưng và xương sống cô, cho đến khi cô đánh mất nhận thức về mọi thứ ngoại trừ bàn tay, miệng, thân thể to lớn của cậu ở lưng phía bên trên cô. Cô hình dung bộ phận giới tính của cậu đâm sâu vào trong cô, giày vò, kéo căng và lấp đầy cô... thỉnh thoảng cô không thể cử động khi những cơn co thắt khoá lại bắt đầu cuộn lại xuyên qua cô... làn sóng khuây khỏa quá mãnh liệt đến nỗi khiến cô kêu khóc, trong khi miệng cậu vội vàng bao phủ lấy miệng cô để làm nghẹn lại mọi âm thanh. Rùng mình và khóc thốn thức, cô trôi nổi bập bềnh trong khoá cảm đến đỉnh cao ngắt của nó, sau đó trôi giạt xuống, trong khi những ngón tay khéo léo của cậu làm cô thư giãn cô trong lặng lẽ.

Thì thầm khe khẽ, McKenna ôm và vuốt ve cô cho đến khi cô trở nên mềm rũ bên dưới cậu, chân tay cô nặng nề và ấm áp. Tay cậu bắt đầu rút khỏi chỗ nữ tính ướt đẫm của cô, nhưng cô với tay xuống và bao phủ ngón tay cậu bằng tay mình “Hãy vào trong em,” Cô thì thào. “Em muốn anh quá, McKenna. Hãy vào trong em, hãy vào – “

“Không được,” cậu nói xuyên qua hàm răng nghiến chặt. Cậu lặn ra xa với một tiếng rên rỉ, ngón tay của cậu cắm ngập trong mặt đất ẩm ướt và bứt một nắm rêu lớn. “Mặc quần áo của em lại. Anh không thể chạm vào em nữa, hoặc anh sẽ không có khả năng ngăn bản thân mình khỏi - ” Cậu đột nhiên ngừng lại với một âm thanh rùng mình ghê tởm cái rất gần với sự phản bội mà cậu lấy từ cô ra sao. “Hãy kéo váy em xuống. Làm ơn.”

“Em muốn anh” Cô nói không ra hơi.

“Bây giờ, anh có ý đó đấy, Aline.”

Cô không dám không tuân theo, không khi cô có thể nghe thấy dấu hiệu đau đớn trong giọng cậu. Thoát ra một tiếng thở dài, cô cố gắng chính sửa lại y phục của mình. Sau một lúc McKenna

dựa người dậy quan sát cô . Cậu dường như đã lấy lại được sự tự chủ của bản thân ,mặc dù mắt cậu vẫn còn sáng lên say mê chưa tắt.

Aline lắc đầu mỉm cười nuối tiếc. “ Sẽ không ai nhìn em như cái cách anh từng nhìn. Như thể là anh yêu em bằng mỗi phần cơ thể của anh vậy.”

Chậm chậm cậu vươn tới và vén một lọn tóc phía sau tai cô lên. “ Đó cũng như cách em nhìn anh đấy.”

Cô nắm lấy tay cậu và hôn lên bề mặt thô ráp của những nốt chai sần. “ Hứa với em rằng chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi.”

Nhưng cậu vẫn im lặng, bởi vì cả hai đều biết rằng đây là một lời hứa mà cậu không thể thực hiện được.

Aline biết điều an toàn nhất là giả vờ giây phút nồng nàn bên dòng sông ấy chưa bao giờ tồn tại. Tuy nhiên điều đó không thể được. Mỗi khi McKenna ở gần, cô cảm giác toàn bộ cơ thể mình rộn ràng với sự hiện diện của cậu . Cảm xúc dường như trào ra khỏi cô, đưa vào không khí cho đến khi cô chắc chắn rằng bất cứ người nào cũng

có thể cảm thấy chúng. Cô không dám đáp lại cái nhìn của McKenna trước mặt tất cả mọi người, sợ rằng nét mặt của cô sẽ tố cáo cô .

McKenna đã làm tốt hơn cô, trong việc duy trì vẻ ngoài bình thản, nhưng một trong những người hầu, bao gồm Mrs.Faircloth , chú ý rằng cậu tuần trước đã im lặng một cách kì quặc làm sao.Điều đó rõ ràng với những người đã biết rõ cậu chắc rằng có điều gì đó đang làm phiền cậu.

“Tôi nghĩ rằng, ở tuổi của cậu ấy,” bà Mrs.Faircloth nói với Salter người quản gia “ Thanh niên đều có tinh thần cao và những trò tinh quái trong một ngày, tất cả sự u sầu và nổi loạn vào ngày tiếp theo.”

“Chẳng có vấn đề gì với tính khí cậu ta cả, McKenna tốt hơn là làm tốt công việc của cậu ta,” Salter nói nghiêm khắc “Hay là quay trở lại chuồng ngựa vĩnh viễn, và cậu ta sẽ là tên người hầu cấp thấp trong suốt phần đời còn lại.”

Khi Aline lập lại lời bình luận với McKenna vào buổi chiều nọ, cậu nhăn mặt và cười lớn. Cậu bận rộn đánh bóng những tấm pa-nô gỗ được sơn bóng của một chiếc xe ngựa, trong khi Aline ngồi

trên cái thùng được lật úp lại và quan sát cậu. Căn nhà để xe ngựa trống vắng và im lặng, cứu khỏi mùi sơn và chuyển những con ngựa sang những tàu ngựa phía bên kia sân.

Những nỗ lực của McKenna làm cậu đắm mồ hôi cho đến khi chiếc áo sơ mi trắng của cậu dính sát một cách lỏng lẻo ở bên ngoài những múi cơ chỗ lưng cậu. Vai cậu chụm và cong lên khi cậu phết một lớp sáp ong lên màu sơn đen, và chà xát chúng cho đến khi chúng sáng bóng lên như gương. Aline đề nghị giúp đỡ cậu, nhưng cậu khước từ một cách cứng rắn và giữ những tấm khăn lau xa khỏi cô. “ Đây là việc của tôi”, cậu cộc cằn nói với cô, “ Em ngồi đằng khi và quan sát thôi.”

Aline vâng lời với sự vui vẻ, thường thức sự uyển chuyển nam tính trong sự chuyển động của cậu. Như mọi thứ khác cậu đã làm, McKenna thực hiện công việc được giao thật tỉ mỉ. Cậu được dạy từ thuở ấu thơ rằng làm việc tốt là phần thưởng cho chính công việc đó - và rằng đi kèm với việc hoàn toàn thiếu một tham vọng, khiến cậu thành một người hầu hoàn hảo. KHuyết điểm duy nhất mà Aline có thể tìm thấy ở cậu – sự chấp nhận một cách thụ động số phận của cậu trong cuộc sống,

một sự cam chịu được định sẵn đến nỗi dường như không gì có thể thay đổi được. Thực tế, cô trầm ngâm suy nghĩ một cách tội lỗi, nếu như không phải vì cô, McKenna sẽ hoàn toàn hạnh phúc với số phận của cậu. Cô là điều duy nhất mà cậu từng muốn mà chẳng thể có được. Và cô biết thật ích kỉ làm bao khi do cô giữ chặt cậu một cách cương quyết bên cạnh cô, nhưng cô không thể bắt bản thân mình để cậu đi. Cậu cần thiết đối với cô như thức ăn, nước và không khí vậy.

“Anh không muốn làm một người hầu cấp thấp suốt đời, phải không?” cô khẩn khoản, mang những suy nghĩ của mình trở lại cuộc nói chuyện.

“Tôi thích nó hơn là làm việc trong nhà và mặc lễ phục,” cậu đáp lại.

“Mrs.Faircloth nghĩ rằng anh có thể trở thành một người hầu giỏi nhất vào một ngày nào đó, hay ngay cả là một người hầu phòng.”

Aline lơ lửng đề cập đến sự tiếc nuối của bà quản gia thấy rằng mặc dù McKenna chắc chắn sẽ trở thành một người hầu phòng tuyệt vời, những cơ may của cậu về điều ấy giảm đi nhiều bởi vẻ đẹp trai của cậu. Chẳng người chủ nào muốn một

người hầu phòng ư nhìn và mang về rạng rỡ ở trong chính ngôi nhà của ông ta. Tốt hơn hết là giữ một người nào đó giống như McKenna trong bộ lễ phục cái rõ ràng chứng thực cậu như một tên hầu. “Và sao đó anh sẽ được trả công cao hơn.”

“Tôi không quan tâm đến điều đó,” cậu làm bầm, phết nhiều sáp ong hơn lên cánh cửa trước xe ngựa. “Tôi cần nhiều tiền để làm gì chứ?”

Aline cau mày suy nghĩ. “Để mua một căn nhà nhỏ vào một ngày nào đó, và trang trại mảnh đất của anh sở hữu.”

McKenna dừng giữa chừng việc đánh bóng và liếc qua vai cậu với tia sáng gian tà đột ngột trong đôi mắt ngọc lam của cậu. “Và ai sẽ sống cùng với tôi, trong ngôi nhà tranh ấy?”

Aline bắt gặp ánh nhìn của cậu và mỉm cười, trong khi một hình ảnh tưởng tượng nắm giữ cô và tràn ngập cô sự ấm áp. “Em, dĩ nhiên rồi.”

Cần nhắc đến chuyện đó, McKenna treo chiếc khăn đánh bóng lên móc đèn của chiếc xe ngựa trước khi chậm chậm tiến lại gần cô. Bao tử Aline rung lên với cái nhìn trên gương mặt cậu. “Tôi cần

kiếm khá nhiều tiền cho điều đó,” cậu thì thầm .
“Việc giữ em là một lời đề nghị đắt tiền.”

“Em sẽ không tiêu quá nhiều,” cô phẫn nộ phản đối.

Cậu gửi cho cô một cái liếc hoài nghi . “Chỉ giá cả những dây buộc tóc của em thôi cũng đủ làm tôi sạt nghiệp rồi, vợ à.”

Từ “vợ”, được thốt lên trong một tông giọng trầm ,làm cô cảm nhận như thể cô vừa nuốt 1 muỗng đầy xi rô đường. “ Em sẽ bù đắp cho nó theo những cách khác,” cô đáp .

Mỉm cười, cậu vờ xuống kéo cô đứng lên . Bàn tay cậu lướt đi nhẹ nhàng trên khắp người cô, nấn ná lại bên dưới cánh tay cô, khớp ngón tay cậu lướt qua ngực cô. Mùi xạ hương nam tính và tia sáng yếu ớt của làn da dấm mồ hôi của cậu khiến cô nuốt xuống khó nhọc. Cô kéo chiếc khăn tay thêu hoa hồng nhỏ từ ống tay áo ra và lau trán cậu.

Lấy chiếc khăn xinh xắn từ cô, McKenna nhìn chăm chú công trình của những sợi chỉ tơ xanh lá và hồng với một nụ cười: “Em làm nó ư?” Ngón tay cái cậu vuốt những bông hoa thêu.”Đẹp quá.”

Cô đỏ mặt sung sướng vì lời khen tặng. “Vâng, em làm nó vào buổi tối. Một quý cô không nên ăn không ngồi rồi.

McKenna gấp chiếc khăn tay cho vào túi quần và liếc nhanh xung quanh họ.

Biết chắc rằng họ hoàn toàn ở một mình, cậu trượt cánh tay quanh người cô. Bàn tay cậu lướt trên lưng và hông cổ để sử dụng đúng áp lực ngọt ngào vào đúng chỗ, điều chỉ sự thân mật của họ với sự chính xác của khoái cảm. “Em sẽ ở đó đợi tôi mỗi tối, trong ngôi nhà tranh của chúng ta chứ?” cậu thì thầm.

Cô gật đầu, dựa vào cậu.

Hàng mi đen dày của McKenna hạ thấp xuống cho đến khi chúng phủ bóng trên gò má cậu. “Và em chà lưng cho tôi khi tôi mệt và dờ dẩn từ việc làm ruộng?”

Aline hình dung ra thân hình to lớn, đầy sức mạnh của cậu đang hạ thấp xuống trong một bồn tắm bằng gỗ...tiếng thở dài khoan khoái của cậu trong làn nước nóng ấm... tấm lưng màu da đồng của cậu sáng lên trong ánh lửa lò sưởi. “Vâng,” cô

thốt ra.

“Và sau đó anh có thể ngâm mình trong khi em treo nồi thịt hầm lên bếp, và em sẽ kể cho anh nghe sự tranh cãi mà em có với người chủ cối xay, người không đưa cho em đủ số bột vì cái cân của ông ta bị buộc nặng.”

McKenna cười êm ái trong khi đầu ngón tay cậu lướt nhẹ dọc theo cổ họng cô. “Tên bịp bợm,” cậu thì thầm, đôi mắt cậu lấp lánh. “Tôi sẽ nói chuyện với hắn vào ngày mai - không ai cố thử lừa vợ tôi mà thoát tội. Trong lúc ấy, chúng ta hãy đi ngủ. Tôi muốn giữ em suốt đêm.”

Ý nghĩ được chui vào trong một chiếc giường ấm cúng cùng với cậu, cơ thể trần trụi của họ quấn vào nhau khiến Aline rung lên khao khát. “Anh chắc sẽ ngủ thiếp đi ngay khi đầu anh chạm vào gối,” cô nói. “Công việc đồng áng là công việc nặng nhọc - anh bị kiệt sức”

“Không bao giờ quá mệt để yêu em.” Cánh tay di chuyển quanh người cô, cậu khom xuống để cạ vào đường cong má cô. Môi anh như tấm vải nhung nóng khi cậu thì thầm trên làn da của cô. “Tôi sẽ hôn em từ đầu đến những ngón chân. Và tôi

sẽ không dừng lại cho đến khi em kêu khóc vì tôi, và sau đó tôi làm vui lòng em cho đến khi em lả đi từ việc âu yếm của tôi.”

Aline di chuyển tay đến cái gáy cứng ngắc của cậu và hướng dẫn miệng cậu đến chỗ miệng cô. Đôi môi cậu phủ lên môi cô, nhào nặn dịu dàng cho đến khi cô mở ra để nhận lấy sự tìm kiếm tinh tế từ lưỡi cậu. Cô muốn cuộc sống mà cậu vừa mới mô tả... cô muốn nó vô vàng nhiều hơn tương lai đã chờ đợi cô. Song cuộc sống đó lại thuộc về người phụ nữ khác. Ý nghĩ ai đó khác chia sẻ ngày và đêm với, những bí mật và mơ ước của cậu, lấp đầy cô với sự tuyệt vọng.

“McKenna” cô rên rỉ, dứt môi mình ra khỏi cậu, “hứa với em...”

Cậu ôm cô chặt, vuốt ve tấm lưng cô, cọ má mình vào tóc cô. “ Bất cứ điều gì. Bất cứ điều gì.”

“Nếu anh cưới ai khác, hứa với em rằng anh luôn luôn yêu em nhất.”

“Người yêu ngọt ngào, ích kỉ,” cậu thì thầm âu yếm. “ Em sẽ mãi ở trong tim tôi - em hủy hoại cuộc sống của tôi.”

Aline choàng tay quanh cổ cậu “Anh có bức bối với em vì điều ấy không?” Giọng cô bị bóp nghẹt lại trên vai cậu.

“Có chứ. Nếu không phải vì em, tôi có lẽ chấp nhận những điều bình thường. Với một cô gái bình thường.”

“Em xin lỗi,” cô nói, ôm chặt lấy cậu.

“Em có ư?”

“Không đâu,” cô thừa nhận, và McKenna cười lớn, kéo đầu cô lại để hôn cô.

Miệng cậu kiên quyết và đòi hỏi, lưỡi cậu trượt sâu mang đầy nhục dục tàn nhẫn. Khi đầu gối Aline yếu ớt đi, cô đổ thân mình vào cậu cho đến khi không còn inch khoảng cách nào giữa họ. McKenna chống đỡ lấy cô dễ dàng, giữ cô giữa hai bắp đùi mình, bàn tay to lớn của cậu nâng niu gáy cô. Áp lực môi cậu thay đổi khi cậu liếm vào bên trong miệng cô với sự đùa nghịch gợi tình kéo ra từ cô một tiếng thở dài rời rạc. Khi cô nghĩ mình sẽ tan chảy xuống sàn nhà trong một vũng lầy hạnh phúc, Aline cúi kính khi McKenna bất ngờ dứt môi khỏi cô.

“Chuyện gì thế?” cô hỏi khó nhọc.

McKenna khiến cô im lặng bằng một cái chạm của ngón tay trở lên môi cô, nhìn chăm chăm ra lối vào nhà để xe với con mắt hẹp lại. “Tôi nghĩ tôi nghe thấy thứ gì đó.”

Aline cau mày đột nhiên lo lắng, quan sát khi cậu sai bước nhanh bằng qua những phiến đá lót đường đến khung cửa tò vò đang mở. Cậu nhìn từ một bên của cái sân trong trống rỗng đến phía bên kia. Nhận thấy không có dấu hiệu của bất cứ ai, cậu nhún vai và quay trở lại với Aline.

Cô trượt cánh tay mình vòng quanh phần eo không chút mở thừa nào của cậu. “Hôn em nữa đi.”

“Oh không,” cậu nói với cười nhăn nhở ma lanh. “Em sẽ quay trở lại nhà - tôi không thể làm việc khi em ở đây.”

“Em sẽ im lặng,” cô nói, môi dưới cô trề ra phản đối. “Anh thậm chí sẽ không biết là em ở đây.”

“Có, tôi sẽ.” Cậu liếc nhìn xuống cơ thể bị khuấy động của mình và gửi cho cô một cái nhìn nhăn nhó. “Và thật khó cho một người đàn ông

hoàn thành công việc khi anh ta ở trong hoàn cảnh thế này.”

“Em sẽ làm nó tốt hơn hết,” cô kêu rừ rừ..., tay cô lén đi xuống chỗ phòng lên cương cứng đầy hấp dẫn của cậu .

“Chỉ cần cho em biết phải làm gì.”

Với một tiếng cười rên rỉ, McKenna đánh cắp từ môi cô một nụ hôn nhanh , ầm áp và kéo cô ra khỏi cậu. “Tôi vừa nói cho em việc phải làm – quay trở về nhà đi.”

“ Anh sẽ trèo lên phòng em tối nay chứ?”

“Có thể.”

Cô gửi cho cậu một cái nhìn giả vờ hăm dọa , và McKenna cười toe tóe, lắc đầu khi cậu quay trở lại chỗ xe ngựa.

Mặc dù cả hai người họ đều lưu tâm đến sự cần thiết phải cẩn thận, họ dành lấy mọi cơ hội để lén đi cùng nhau. Họ gặp nhau trong rừng, hay tại nơi của họ bên dòng sông ,hay ban đêm trên ban công phòng cô. McKenna kiên quyết chồi từ vượt qua ngưỡng cửa phòng Aline, nói rằng cậu không

thể chịu trách nhiệm cho những hành động của mình, có nghĩa là cậu thấy mình ở gần bên chiếc giường với cô. Sự kiềm chế của cậu tốt hơn rất nhiều so với cô, mặc dù Aline nhận thức rõ nỗ lực đòi hỏi ở cậu, và thật tội tệ biết bao cậu muốn cô. Cậu làm cô thích thú gấp hai lần nữa, hôn ,ôm và vuốt ve cô cho đến khi cô la đi với sự đáp ứng hoàn toàn. Và sau đó vào một buổi chiều muộn,khi họ nằm cạnh nhau bên bờ sông, McKenna cuối cùng cho phép Aline mang lại cho cậu sự giải thoát.Điều đó vĩnh viễn là trải nghiệm tính ái tuyệt vời nhất của cuộc đời cô, với việc McKenna thờ hồn hển và rên rỉ tên cô,phần da thịt cứng ngắc và mượt mà cậu, khi nó di chuyển qua cái ôm cháy rục của nóng tay cô , cơ thể mạnh mẽ của cậu không thể kháng cự lại sự đụng chạm của cô.Aline thích sự lên đỉnh của cậu hơn là của cô nhiều,yêu cái thực tế rằng cô có thể mang lại cho cậu cái trạng thái ngây ngất giống như điều cậu đã cho cô thấy.

Tuy nhiên, nếu đây là những ngày bình yên của họ, thời gian của họ quá ngắn ngủi. Aline biết rằng chuyện yêu đương của cô với McKenna, như nó đã là, có thể không bao giờ kéo dài.Dù sao đi nữa, cô không mong muốn nó kết thúc quá nhanh , cũng không phải trong một cách thức đầy tàn ác.

Cha cô gọi Aline tới phòng làm việc của ông sau bữa ăn nhẹ một buổi tối nọ – việc mà ông ấy chưa bao giờ làm trước đây. Chẳng có bất cứ lý do gì để ngài bá tước nói chuyện với cô hay em gái cô Livia, một cách riêng tư. Marcus, anh trai cô, là đứa con để duy nhất mà bá tước đưa ra bất kì sự chú ý nào ...và cả hai cô gái cũng không ghen tị với người anh trai của họ vì điều đó. Bá tước đặc biệt khó tính với người thừa kế của ông, luôn luôn đòi hỏi khát khe sự hoàn hảo, thích thúc đẩy bằng nỗi sợ hãi nhiều hơn là sự tán dương. Và ngay cả với tất cả những sự trừng phạt hà khắc mà Marcus đã nhận được, anh về bản chất là một chàng trai tốt bụng và tử tế. Aline hy vọng rất nhiều rằng anh sẽ không thành người giống như cha của họ một ngày nào đó, nhưng đã quá nhiều năm tích trữ sự nhẫn tâm của ngài bá tước dành sẵn cho anh.

Vào lúc Aline đi đến phòng làm việc, cô thấy như thể da dầy của mình trở thành một tảng đá. Sự lạnh lẽo trải rộng ra bên ngoài xuyên suốt tứ chi cô cho đến khi chúng vươn tới đầu ngón tay, ngón chân cô. Không có một câu hỏi nào trong suy nghĩ của cô về việc tại sao cô nhận được mệnh lệnh bất thường này từ cha cô. Ngài bá tước bằng cách nào đó hẳn đã phát hiện ra sự dính líu của cô

với McKenna. Nếu đó là bất cứ điều gì khác, ông sẽ để mẹ cô hay Mrs.Faircloth nói chuyện với cô. Nhưng thực tế rằng ông cảm thấy phiền phức truyền đạt trực tiếp với cô để chuyển tải nội dung thông tin chẳng quan trọng gì. Và bản năng cảnh báo cô rằng cuộc đời đầu sắp đến sẽ trở thành thực tế khó chịu. Điên cuồng cô cố nghĩ cách làm sao để đối phó lại, làm sao bảo vệ McKenna tốt nhất. Cô sẽ làm bất cứ điều gì, hứa bất cứ điều gì, để giữ cậu an toàn khỏi sự phẫn nộ của ngài bá tước.

Ớn lạnh và đổ mồ hôi, cô bước đến phòng làm việc, với nội thất màu tối và chiếc bàn đồ sộ màu gỗ dái ngựa nơi mà hầu hết công việc làm ăn của điền trang được quản lý. Cánh cửa mở ra, và một ngọn đèn đang cháy sáng bên trong. Cô bước vào phòng và thấy cha cô đang đứng bên cạnh chiếc bàn.

Bá tước là người đàn ông không đẹp trai – những đường nét của ông quá to và khắc nghiệt như thể được tạo hình bởi một nhà điêu khắc người đã vội vã quá mức để làm tinh tế hơn những cú đập bằng cái dùi của mình. Bá tước sở hữu một giới hạn về sự ám áp và hóm hỉnh, hay bất kì mức độ lòng tốt nào, những điểm đặc điểm của ông

khiến cho chính bản thân chúng tăng thêm tính xác thực cho sự quỵén rũ một cách thô cứng nào đó. Bất hạnh thay, ông ta tuyệt đối là người đàn ông không có tính hài hước, người mà, với tata cả những ưu điểm mà Chúa trời ban cho, đã nhận ra cuộc sống là sự thất vọng cay đắng. Ông không có lấy niềm vui thích nào trong bất cứ việc gì, đặc biệt là với gia đình mình, những người dường như chẳng là gì nhiều hơn một tập hợp gánh nặng cho ông. Điều chấp nhận duy nhất mà ông từng thể hiện với Aline là lòng tự hào miễn cưỡng về vẻ đẹp tự nhiên cái mà bạn bè và người đương tán tụng quá thường xuyên. Như cho những suy nghĩ của cô, tính cách của cô, những hy vọng và nỗi sợ, - ông chẳng biết và quan tâm về điều gì như là sự thấu hiểu. Ông làm nó thật rõ ràng rằng mục đích duy nhất trong cuộc đời của Aline là có cuộc hôn nhân tốt.

Khi cô đứng trước mặt cha mình, Aline tự hỏi sao làm sao lại tồn tại quá ít cảm xúc cho người đàn ông đã sinh ra cô. Một trong nhiều mối liên kết giữa cô và McKenna là sự thực tế rằng cả hai người họ chưa từng biết như việc được yêu thương bởi một người cha hay mẹ. Điều duy nhất vì Mrs. Faircloth mà cả hai có khái niệm chung nào đó về cảm giác cha mẹ yêu thương.

Đọc được sự căm ghét thực sự trong cái nhìn của cha mình, Aline ngẫm nghĩ rằng đây là cách mà ông luôn nhìn Livia. Livia tội nghiệp, người mà từ đầu đến cuối không phải lỗi của chính cô khi được sin ra bởi một trong những người tình của bà bá tước .

“Cha cho gọi con đến phải không, thưa cha” cô thì thầm một cách yếu ớt.

Ánh đèn hắt bóng thành nhiều góc cạnh cắt ngang qua gương mặt của ngài bá tước Westcliff khi ông nhìn chăm chăm vào cô một cách lạnh lùng .“Vào lúc này,” ông bình luận, “Ta chưa bao giờ hơn cả chắc chắn rằng những đứa con gái của ta là lời nguyện rửa từ địa ngục.”

Aline làm gương mặt mình vô cảm, mặc dù cô nỗ lực để lấy một hơi thở gấp khi phổi cô co rút lại.

“Mày bị nhìn thấy với thằng chăn ngựa,” Bá tước tiếp tục. “Đang hôn nhau ,với tay mày trên mọi phần...” Ông dừng lại, miệng ông vặn xoắn một ít trước ông xoay sở để tập hợp lại nét mặt mình .“ Dường như dòng máu của mẹ mày rút cục cũng vượt lên trên . Cô ta có khẩu vị tương tự đối với tầng lớp thấp kém... dù là cô ta sáng suốt để

mà thích thú với tên hầu phòng, ngược lại mà dường như có niềm vui thích hạn chế về không gì tốt hơn tên chăn ngựa rác rưởi.”

Những từ ngữ lấp đầy Aline sự căm ghét cái mà hầu như gây chết người với sự mãnh liệt. Cô muốn đánh vào gương mặt nhạo báng của cha mình, đánh bại ông, làm đau ông đến tận đáy của linh hồn ông... nếu ông có linh hồn. Tập trung vào một ô vuông nhỏ của tấm va nô, Aline tập hợp bản thân mình trong sự yên lặng tuyệt đối, chỉ nao núng một chút khi cha cô vươn ra và chộp lấy quai hàm cô bằng một tay. Những ngón tay ông siết mạnh một cách tàn bạo vào trong những múi cơ nhỏ trên gương mặt cô.

“Nó đã lấy trình tiết của mày chưa?” Ông quát tháo.

Aline nhìn thẳng vào bề mặt cứng như vỏ chai của đôi mắt ông. “Chưa”

Cô nhận thấy rằng ông không tin cô. Sự kìm kẹp đến thâm tím trên gương mặt cô trở nên thắt chặt hơn. “Và nếu tao cho mời một bác sĩ đến để kiểm tra mày, ông ta sẽ xác nhận điều đó chứ?”

Aline không chớp mắt, chỉ nhìn trừng trừng lại ông, âm thầm thách thức ông. “Có.” Từ ngữ phát ra như một tiếng rít. “Nhưng phải chi nó đã dời bỏ con, trinh tiết của con từ lâu đã không còn nữa. Con đã tình nguyện dâng cho McKenna- con chỉ ước rằng anh ấy nhận lấy nó.”

Bá tước buông cô ra cùng với âm thanh giận dữ và vung tay lên, bàn tay ông kêu đến đét một cái trên gò má cô. Sức mạnh của cú tát làm tê cóng gương mặt cô và đánh bật đầu cô sang một bên. Choáng váng, Aline giữ tay mình trên gò má sưng tấy và nhìn ông bằng đôi mắt mở to.

Cái nhìn ngạc nhiên và sự đau đớn dường như làm bá tước dịu đi một chút. Thở ra một tiếng thở dài, ông đi đến chiếc ghế của mình và ngồi xuống với dáng vẻ ngạo mạn. Cái nhìn chằm chằm sáng lên sự đen tối chiếu vào cô.

“Thằng nhóc sẽ phải rời khỏi điền trang này vào ngày mai. Và mày sẽ được đảm bảo rằng nó sẽ không bao giờ dám đến gần mày nữa. Vì tao sẽ biết nếu nó dám- và tao sẽ dùng mọi biện pháp trong sự sắp xếp của tao để hủy hoại nó. Mày biết là tao có quyền lực, và quyết tâm để thực hiện điều đó. Không quan trọng là nó đi đâu, tao sẽ săn lùng

và tìm ra nó. Và tao cực kì thích thú trong việc đảm bảo rằng mang lại một kết cục khốn cùng và đau đớn với cuộc đời của nó. Nó không xứng đáng một chút nào với việc làm ô danh con gái của một người nhà Marsden.”

Aline chưa từng thật sự hiểu điều đó trước đây rằng đối với cha cô, cô chỉ là một phần tài sản, rằng cảm giác của cô chẳng có nghĩa lý gì với ông. Cô biết ông muốn nói gì— ông muốn dẫm bẹp McKenna như loài gặm nhấm không may dưới chân ông. Điều đó không được xảy ra . McKenna phải được bảo vệ khỏi sự trả thù của cha cô, và phải được chuẩn bị cho việc đó. Cô không thể để cậu bị trừng phạt đơn giản chỉ bởi vì cậu dám yêu cô.

Khi nỗi sợ hãi ăn mòn ruột gan cô, cô nói bằng một giọng dễ vỡ như thể nó không thuộc về cô vậy. “McKenna sẽ không quay trở lại nếu anh ấy tin rằng con muốn anh ấy ra đi.”

“Vậy vì lợi ích của nó, hãy làm nó tin điều đó.”

Aline không do dự khi đáp lại . “Tôi muốn một vị trí mới cho anh ấy. Một vị trí tốt- một sự học nghề - điều gì đó làm cho bản thân anh ấy trở nên tốt

hơn.”

Cha cô thật sự chớp mắt với lời đề nghị táo bạo ấy. “Cái gì khiến cho mày liều lĩnh để tin rằng tao sẽ làm điều đó cho nó?”

‘Con vẫn còn là một trinh nữ,’ cô nhẹ nhàng nói. “Cho đến bây giờ.”

Ánh nhìn của họ giữ trong một khoảng thời gian như bị đông cứng lại.

“Tao hiểu,” ngài bá tước thì thầm. “Mày hăm dọa sẽ động dục với thằng đàn ông đầu tiên mày tìm thấy, một thằng ăn xin hay tên nông dân bản thổ, nếu tao không chấp nhận yêu cầu của mày.”

“Chính xác.” Điều này không cần đòi hỏi kĩ thuật diễn xuất của Aline để thuyết phục ông. Cô thành thật. Sau khi

McKenna rời khỏi cho điều tốt đẹp, chẳng còn gì là giá trị đối với cô cả. Kể cả chính bản thân mình.

Sự táo bạo của Aline dường như làm bá tước thích thú, hoàn toàn nhiều như nó làm ông tức giận. “Hình như mày có vài giọt máu của tao trong

người mày,” ông thì thầm. “Mặc dù điều đó là, như thường xuyên, rất nhiều nghi ngờ, tính đến mẹ mày. Rất tốt, tao sẽ tìm một vị trí cho thằng con hoang xác láo đó. Và mày phải làm phần của mày để bảo đảm rằng Stony Cross thoát khỏi nó.”

“Con có lời hứa của cha cho điều đó?” cô bình thản kiên trì, nắm tay của cô siết lại bên sườn.

“Phải.”

“Vậy cha có của con để đổi lại.”

Một nụ cười nhếch mép khinh bỉ làm méo mó nét mặt ông. “Tao không yêu cầu lời hứa của mày, con gái à. Không bởi vì tao tin tưởng mày - Tao cam đoan với mày, tao không. Tuy nhiên tao học được rằng danh dự của ả đàn bà là thứ vô giá trị hơn cả rác rưởi trên sàn nhà.”

Vì không có lời đáp lại yêu cầu, Aline đứng đó cứng đờ cho đến khi ông bật tách ngón tay yêu cầu cô rời đi. Chết lặng và mất phương hướng, cô đi về phòng mình, nơi cô sẽ đợi McKenna đến với cô. Những suy nghĩ gào thét điên cuồng trong tâm trí cô. Một điều chắc chắn rằng – không có sức mạnh nào trên trái đất này khiến McKenna tránh xa cô,

chừng nào cậu tin rằng cô vẫn còn yêu cậu.

Chương 3

Đó là ngày làm việc dài, vất vả đối với Mckenna, giúp đỡ người phụ tá làm vườn xây một bức tường đá xung quanh vườn trái cây. Những giờ khuôn đá nặng đã gây nên sự rung lên của các múi cơ vì làm việc quá sức. Với một nụ cười buồn bã, cậu nghĩ rằng cậu không thể có ích cho Aline trong một hoặc hai ngày – cậu hầu như quá đau nhức để di chuyển. Nhưng cô có lẽ để cho cậu nằm gối đầu lên lòng cô, và cho phép cậu chớp mắt trong một vài phút, với hương thơm và sự dịu dàng bao quanh cậu. Ngủ trong khi những ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu... ý nghĩ lấp đầy cậu với mong đợi mệt mỏi.

Tuy nhiên, trước khi cậu có thể đến gặp Aline, cậu phải gặp Mrs. Faircloth, người ra lệnh cho cậu đến gặp bà ngay lập tức. Sau khi tắm trong chiếc bồn bằng sắt cũ cái mà tất cả người hầu nam vẫn thường dùng, Mckenna vào nhà bếp với mái tóc vẫn còn ướt. Da cậu tỏa mùi xà phòng hăng hăng vẫn thường dùng để cọ sàn nhà và giặt quần áo, thứ cũng được đưa những người hầu cho nhu cầu cá nhân.

“Người hầu ở đại sảnh nói bà muốn gặp cháu,” McKena nói mà không cần mào đầu. Khi cậu nhìn chăm chăm vào bà quản gia, khó hiểu bởi vẻ mặt khiếp đảm của bà.

“Lord Westcliff đòi gặp anh,” Mrs.Faircloth nói .

Đột nhiên căn bếp lớn mất đi vẻ ấm áp thoải mái của nó, và nồi mút ngọt ngào béo ngậy đang sôi trên lò ngừng lại kêu gọi tính phàm ăn của cậu.

“Vì sao?” Mckenna thận trọng hỏi.

Mrs .Faircloth lắc đầu. Nhiệt độ trong căn bếp làm những nắm tóc muối tiêu dính vào hai bên má bà. “ Quả thật ta không biết, kể cả Salter. Anh có vướng vào trò tai quái nào không, Mckenna?”

“Tai quái ư, không có.”

“Well, theo những gì ta biết anh đã hoàn thành tốt công việc của mình và anh cư xử phải phép nhiều hơn bất cứ chàng trai nào ở tuổi anh có thể.” Bà cau mày tự lự.“Có lẽ ông chủ nhã ý khen thưởng anh hay sai anh đi làm vài nhiệm vụ đặc biệt.”

Tuy nhiên, cả hai đều biết điều đó không thể xảy ra. Bá tước chưa từng cho gọi người hầu cấp thấp vì bất cứ lý do gì. Trách nhiệm này thuộc về quản gia để khen ngợi, kỷ luật, hay truyền lại nhiệm vụ. “Đi mặc lễ phục của anh vào đi,” Mrs. Faircoth ra lệnh. “Anh không thể xuất hiện trước mặt bá tước với bộ quần áo thường ngày. Và nhanh lên - bá tước sẽ không muốn tiếp tục chờ đợi đâu.

“Chết tiệt,” McKenna cắn nhần, co rúm lại với ý nghĩ mặc bộ chế phục đáng ghét đó.

Làm vẻ căm kỉnh, bà quản gia giơ cái muống gỗ lên đe dọa. “Một lời báng bổ nào khác khi có mặt ta lần nữa, ta sẽ gõ lên đốt ngón tay anh.”

“Vâng, thưa bà.” McKenna cúi đầu xuống thấp hơn và cố thử biểu cảm duyên dáng làm bà cười to.

Bà vỗ nhẹ vào má cậu bằng bàn tay mập mập, ấm áp. Mắt bà là hồ nước màu nâu dịu dàng khi bà mỉm cười. “Đi đi, và sau khi anh gặp bá tước, ta sẽ dành vài ổ bánh mới và mút chờ đợi anh.”

Khi McKenna rời đi theo mệnh lệnh, nụ cười của

cậu biết mất, cậu thờ ra một tiếng thờ dài căng thẳng. Lời yêu cầu của bá tước không gì tốt đẹp cả. Lý do duy nhất hợp lý cho lời triệu kiến này là mối quan hệ của cậu với Aline. Một cảm giác buồn nôn yếu ớt trùm kín cậu. Mckenna chẳng sợ gì ngoài khả năng bị đuổi đi khỏi cô. Suy nghĩ hàng ngày, hàng tuần, hàng tháng trôi qua mà không thể gặp lại cô ...như nói rằng cậu phải cố sống dưới nước vậy. Cậu tràn ngập nhu cầu tìm kiếm cô, bây giờ, nhưng không có thời gian. Một người hầu không thể chậm trễ khi bá tước cho gọi anh ta đến.

Mặc nhanh bộ chế phục viền nhung màu vàng, đôi giày đen bó chặt, và vớ trắng, Mckenna đi đến phòng làm việc nơi Lord Westcliff đợi. Căn nhà dường như im lặng một cách khác thường, sự im lặng bao phủ báo hiệu trước một cơn bão hủy diệt xảy ra.

Sử dụng hai đốt ngón tay như Salter dạy cậu, McKenna cẩn thận gõ cửa.

“Vào đi,” giọng bá tước vang lên.

Trái tim Mckenna đập rất mạnh làm cậu cảm thấy đầu óc quay cuồng. Khiến vẻ mặt vô cảm, cậu bước vào phòng và đợi ở bên trong. Căn phòng

lạnh lẽo và đơn giản, được đóng pa – nô bằng gỗ anh đào sáng loáng , một bên là hàng dãy những ô cửa sổ kính màu hình chữ nhật dài . Trang bị đồ đạc ít ỏi, tủ sách, những chiếc ghế cứng, và chiếc bàn rộng nơi Lord Westcliff ngồi.

Tuân theo cử chỉ ngắn gọn của ngài bá tước, Mckenna đánh bạo vào trong phòng và dừng lại trước bàn. “Ông chủ,” cậu nhún nhường nói, chờ đợi tai họa ập xuống

Bá tước chăm chú nhìn cậu qua cặp mắt hẹp. “Ta đang xem xét nên làm gì với anh.”

“Thưa ngài?” Mckenna thắc mắc, dạ dày cậu rơi vào cảm giác buồn nôn đột ngột. Cậu liếc nhìn ánh mắt khắc nghiệt của Lord Westcliff và sau đó quay đi ngay theo bản năng. Chưa từng có người hầu nào dám giữ ánh nhìn của ông chủ. Điều đó là biểu hiện tính xác lác không thể tha thứ.

“Stony Cross Park không còn cần đến sự phục vụ của anh nữa.” Giọng bá tước là lời châm biếm êm ái. “Anh sẽ bị đuổi ngay lập tức. Ta cam đoan bảo đảm một vị trí khác cho anh.”

McKenna im lặng gật đầu.

“Ta quen biết ông thợ đóng tàu tại Bristol,” Lord Westcliff tiếp tục “Mr. Ilbery, người đã chiếu cố thuê anh như một thợ học việc . Ta biết ông ta là người đàn ông đáng kính, và ta bảo đảm ông ta công bằng, nếu không muốn nói, đòi hỏi khắt khe...”

Lord Westcliff nói điều gì khác nữa, nhưng Mckenna chỉ nghe phân nửa. Bristol...cậu không biết gì về nơi ấy cả, ngoại trừ là một thương cảng lớn, nhiều đồi núi , giàu than đá và kim loại. Ít nhất nó không quá xa – ở vùng kế bên -

“Anh chẳng còn cơ hội nào để quay lại Stony Cross,” bá tước nói, lấy lại sự chú ý của Mckenna. “Anh không được chào đón tại nơi đây nữa, vì nhiều lý do ta không muốn thảo luận . Và nếu anh cố thử quay về, anh sẽ hối tiếc điều đó một cách đau đớn.”

Mckenna hiểu điều ông nói. Cậu chưa từng cảm thấy quá nhiều lòng nhân đạo từ một người nào khác. Đây là cảm giác mà một người hầu nên tập quen, nhưng lần đầu tiên trong đời, cậu phẫn nộ vì nó. Cậu cố nuốt cơn thù địch đang sôi sục, nhưng nó vẫn rõ ràng và gây nhức nhối trong cổ họng cậu. Aline...

“Ta sẽ sắp xếp cho anh đi vào tối nay,” Lord Westcliff lãnh đạm nói. “Nhà Farnham vận chuyển hàng hóa đến bán ở chợ Bristol. Họ sẽ cho anh ngồi đằng sau xe ngựa. Hãy thu xếp hành lý của mình ngay, và đem chúng tới ngôi nhà Farnham trong làng, từ đó anh sẽ khởi hành.”

Với vào bên trong ngăn kéo, bá tước rút ra một đồng và đập nó lên Mckenna, người bắt nó theo phản xạ. Một đồng curron, tương đương với 5 đồng silinh.

“Tiền lương của anh tháng này, mặc dù anh còn thiếu vài ngày nữa cho đủ bốn tuần,” Lord Westcliff bình luận. “không bao giờ được nói rằng ta không hào phóng.”

“Không, chủ nhân,” Mckenna thì thầm nửa vờ. Đồng xu này, thuộc về kho tích trữ tiền tiết kiệm nghèo nàn trong phòng cậu, tổng số xấp xỉ 2 bảng. Cậu phải tiêu đến đồng cuối cùng, kể từ khi thời gian học việc của cậu chắc chắn bắt đầu là lao động không công.

“Giờ anh có thể đi. Anh sẽ để lại lễ phục của mình, khi anh không còn cần nó nữa.” Bá tước

chuyển hướng sự chú ý của mình đến vài giấy tờ trên bàn ông, lò Mckenna hoàn toàn .

“Vâng, chủ nhân,” tâm trí Mckenna là một mớ hỗn độn loạn xạ ngẫu khi rời khỏi phòng làm việc. Tại sao bá tước không hỏi bất kì câu hỏi nào, tại sao ông ấy không yêu cầu để biết chính xác chuyện tình ngán ngủi của họ tiến triển bao xa? Có lẽ bá tước không muốn biết. Có lẽ Lord Westcliff là kẻ kiêu ngạo tồi tệ nhất, rằng Aline thật sự giữ Mckenna như người tình của mình. Aline bị trừng phạt bởi điều đó không?

Cậu sẽ không ở đây để tìm ra. Cậu không có khả năng bảo vệ hay an ủi cô... cậu bị đuổi khỏi cuộc sống của cô với công cuộc giải phẫu chính xác. Nhưng cậu bị nguyên rủa nếu cậu không gặp mặt cô lần nữa. Trạng thái sửng sờ mất dần và đột nhiên hơi thở của cậu dường như bùng cháy trong cổ họng và lồng ngực, như thể cậu hít lửa vào đầy phổi.

Aline gần như tăng gấp đôi sự đau đớn khi cô nghe những âm thanh mà cô từng mong đợi... tiếng sột soạt kín đáo của Mckenna trèo lên ban công. Bao tử cô còn cào, và cô nắm chặt tay áp vào bụng. Cô biết điều cô phải làm. Và cô biết nó ngay

cả không có sự tác động của cha cô, sự dúi líu của cô trong cuộc sống Mckenna chỉ có thể có kết quả là sự bất hạnh cho cả hai. Mckenna tốt hơn nên rời đi cho một khởi đầu mới, không bị xiềng xích bởi bất cứ điều gì hay bất cứ ai trong quá khứ của cậu. Cậu sẽ tìm thấy người nào đó khác, người nào đó tự do yêu cậu khi mà cô không bao giờ có thể. Và không nghi ngờ gì trái tim của nhiều phụ nữ sẵn sàng dâng hiến cho người đàn ông như cậu.

Aline chỉ ước rằng có cách nào khác để cậu được tự do – một cách mà không gây cho cả hai quá nhiều đau đớn.

Cô nhìn Mckenna trên ban công phòng cô, một cái bóng to lớn đằng sau mớ màn cửa viền đăng ten. Cánh cửa hơi mở ...cậu thúc nó ra bằng chân mình, nhưng như thường lệ, cậu không dám vượt qua ngưỡng cửa. Aline cẩn thận thấp sáng một cây nến bên giường, và quan sát sự phản chiếu lung linh của chính mình đến cuộc sống qua ô cửa kính, lòng lên dáng người mờ mờ của Mckenna trước khi cánh cửa mở ra hơn nữa và hình bóng đó di chuyển ra xa.

Aline ngồi ở mép giường gần ban công nhất,

không tin chính mình để đến gần cậu thêm chút nào nữa. “ Anh đã nói chuyện với bá tước,” cô nói không âm sắc, khi một giọt mồ hôi nhẹ nhàng chảy xuống tấm lưng căng thẳng.

Mckenna chỉ im lặng, đọc được dáng điệu cứng nhắc của cô, cái cách cô ngăn mình khỏi cậu. Vào lúc này cô đã ở trong vòng tay cậu rồi .

“Ông ấy bảo tôi – “

“Vâng, tôi biết điều ông nói với anh,” Aline nhẹ nhàng ngắt lời. “Anh sẽ rời khỏi Stony Cross Park. Và thực sự nó là điều tốt nhất đối với anh.”

Mckenna từ từ lắc đầu bối rối. “Tôi cần ôm em,” cậu thì thầm, và đây là lần đầu tiên cậu từng bước vào phòng cô. Tuy nhiên, cậu đã ở đó, khi Aline giơ tay lên trong cử chỉ thận trọng.

“Đừng,” cô nói, nín thở trước khi cô có thể tiếp tục. “Hết rồi, Mckenna. Việc duy nhất cần làm bây giờ là nói lời tạm biệt và biến đi.”

“Tôi sẽ tìm cách để quay lại.” cậu nói khó nhọc, ánh mắt ám ảnh. “Tôi sẽ làm bất cứ gì em yêu cầu – “

“Như thế chẳng khôn ngoan đâu. Tôi..,” Sự tự kinh tởm vắn xoắn trong cô khi cô ép mình tiếp tục. “Tôi không muốn anh quay lại. Tôi không muốn gặp lại anh nữa.”

Nhìn chăm chăm vào điều thẳng thừng của cô, Mckenna bước lùi một bước. “Đừng nói vậy,” cậu khàn khàn thì thầm. “KHông quan trọng nơi mà tôi đến, tôi sẽ không bao giờ ngừng yêu em. Hãy nói với tôi rằng em cũng cảm nhận như vậy, Aline. Vì Chúa.... tôi không thể sống mà không còn chút hy vọng nào.”

Chính xác thì cái hi vọng đó chứng tỏ việc hủy hoại cuối cùng. Nếu cậu còn hy vọng, cậu sẽ trở lại bên cô, và sau đó cha cô sẽ tiêu diệt cậu. Cách duy nhất cứu Mckenna là đuổi cậu đi xa mãi mãi ... dập tắt toàn bộ niềm tin trong tình yêu dành cho cô. Nếu cô không hoàn thành nó, sẽ chẳng có sức mạnh nào trên trái đất này đủ để ngăn cậu khỏi cô.

“Dĩ nhiên, tôi xin lỗi cha tôi,” Aline nói bằng giọng nhẹ nhàng, dễ vỡ. “Tôi yêu cầu ông giải thoát anh, để miễn cho tôi sự khó xử. Ông giận dữ, dĩ nhiên – và ông nói ít ra tôi nên tìm kiếm nơi nào cao hơn cái chuồng ngựa. Ông ấy đúng. Lần tới tôi

sẽ lựa chọn có chọn lọc hơn.”

“Lần tới? ”Mckenna nhìn như thể cậu bị đánh.

“Anh làm hài lòng tôi được một lúc, nhưng giờ đây tôi chán anh rồi. Tôi đề nghị chúng ta nên cố chia tay như bạn bè, chỉ vì... sau tất cả, anh chỉ là thằng đày tớ. Vì thế hãy để chúng ta kết thúc nó êm xuôi. Đó là điều tốt nhất cho chúng ta nếu anh đi trước khi tôi buộc nói điều khiến cả hai ta thậm chí còn khó chịu hơn. Đi đi, Mckenna, tôi không muốn anh nữa.”

“Aline... em yêu tôi...”

“Tôi đang chơi đùa với anh thôi. Tôi đã học mọi thứ tôi có thể từ anh. Giờ tôi cần tìm một quý ngài để thực hành.”

Mckenna im lặng, nhìn cô bằng cặp mắt của con thú bị thương chí tử. Aline tự hỏi liệu mạng rằng cô có thể tiếp tục bao lâu nữa trước khi cô tan vỡ.

“Sao tôi có thể yêu người như anh được chứ?” cô hỏi, mỗi lời chế nhạo gây nên một nhát đâm đau đớn trong cổ họng. “Anh là một thằng con hoang, Mckenna... Anh không gia đình, không

dòng dõi, không của cải, không gì cả ... Anh có thể dâng tặng tôi cái gì mà tôi không thể lấy từ bất cứ gã đàn ông hạ cấp nào? Hãy đi đi, làm ơn đó.” Móng tay cô để lại những vết hình lưỡi liềm đâm máu trong lòng bàn tay. “Đi đi.”

Khi sự yên lặng đã sáng tỏ, Aline cúi đầu và chờ đợi, rung sợ, cầu nguyện đức chúa nhĩn tâm rằng Mckenna không đến bên cô. Nếu cậu chạm vào cô, nói với cô lần nữa, cô sẽ vỡ vụn trong thống khổ. Cô bắt mình hít thở vào và ra, ép phổi cô hoạt động, trái tim quyết tâm của cô tiếp tục đập. Sau thời gian dài, cô mở mắt và nhìn vào ngưỡng cửa trống không.

Cậu đi rồi.

Bước xuống giường, cô xoay xở với tới chậu rửa mặt, siết chặt tay quanh cái bồn sứ. Cơ buồn nôn phun trào ra trong cơn co thắt kiệt sức, cô tổng hết chúng với hơi thở hỗn hển khổ sở, cho đến khi bao tử cô trống trơn và hai đầu gối mất toàn bộ khả năng hoạt động. Vấp vấp và lê bước tới ban công, cô tì vào lan can và bám chặt lấy chấn song sắt.

Cô nhìn hình dáng xa dần của Mckenna bước dọc theo lối đi chạy dẫn khỏi khu nhà chín lối đi đó

nói liền con đường làng. Đầu anh cúi xuống khi anh rời bỏ không một lần nhìn lại.

Cô quan sát cậu đầy khao khát xuyên qua những chấn song sơn màu, biết rằng cô sẽ không bao giờ gặp cậu lần nữa. “Mckenna,” cô thì thầm. Cô nhìn xuyên qua chấn song cho đến khi cậu biến mất, theo một ngã rẽ trên con đường dẫn cậu rời xa cô mãi mãi. Và sau đó cô ép gương mặt lạnh giá, dẫm mồ hôi vào ống tay áo dài, và khóc.

Chương 4

Mrs. Faircloth đi đến lối vào phòng riêng của Aline, một căn phòng chừa nhỏ của phòng ngủ. Căn phòng bé tí ban đầu là một lâu đài được xây dựng trước thế kỉ XVII. Vài năm về trước, bá tước và phu nhân đã mua căn phòng mái vòm này trong khi đi du lịch nước ngoài. Tám panô, bức tranh, trần và sàn nhà – được đóng gói lại trong một những cái thùng, và được xây dựng lại hoàn toàn ở Stony Cross Park. Những căn phòng như vậy hiếm có ở Anh nhưng lại phổ biến ở Pháp, là nơi mà tầng lớp thượng lưu thường mơ mộng, học hành và sáng tác, trò chuyện thân mật với bạn bè.

Aline chất thành đống lộn xộn trong một góc của một chiếc ghế dài nằm đối diện bên ô cửa sổ kính dợn sóng cổ xưa, nhìn chăm chăm vô định. Ngưỡng cửa hẹp bên dưới ô cửa sổ bị nhét đầy những vật thể nhỏ... một con ngựa sắt được sơn vẽ nhỏ xíu... một đôi lính bằng thiếc, một trong số chúng mất một tay... một chiếc cốc bằng gỗ rẻ tiền từ một chiếc áo sơ mi của một người đàn ông ... con dao gập với cán được tạo thành từ một chiếc sừng hươu. Tất cả những món này là những mẫu

và mảnh quá khứ của McKenna mà Aline đã sưu tập. Ngón tay cô cuộn lại quanh gáy của quyển sách thơ bỏ túi, thứ vớ vẫn dùng để dạy trẻ con qui tắc ngữ pháp và đánh vần. Mrs. Faircloth nhớ hơn một lần bà từng thấy Aline and McKenna đọc sách vỡ lòng chung với nhau khi còn trẻ con, đầu chúng chụm lại lúc Aline bèn bĩ cổ dạy cậu học. Và McKenna lắng nghe miễn cưỡng, mặc dù rõ ràng cậu muốn chạy vào rừng cây như sinh vật hoang dã hơn.

Cau mày, Mrs. Faircloth đặt khay súp và bánh mì nướng lên lòng Aline. “Đến giờ cô phải ăn thứ gì đó rồi,” Bà nói, che dấu sự lo lắng của bà bằng một giọng nói nghiêm khắc.

Trong một tháng từ ngày McKenna ra đi, Aline không thể ăn hay ngủ. Tan vỡ và chán nản, cô dành phần lớn thời gian ở một mình. Khi cô được gọi ăn tối cùng với gia đình, cô ngồi mà không động tới đồ ăn và duy trì vẻ im lặng phi tự nhiên. Bá tước và nữ bá tước chọn cách quan tâm sự suy sụp của Aline như là vẻ hờn dỗi ấu trĩ. Tuy nhiên Mrs Faircloth không đồng ý quan điểm của họ, tự hỏi sao họ có thể dễ dàng không đếm xỉa đến sự gán bó sâu sắc giữa Aline và McKenna. Bà quản gia cố thuyết phục bản thân đừng lo lắng, tự nhắc

mình rằng chúng chỉ là những đứa trẻ, và như vậy, chúng có khả năng khôi phục rất nhanh. Nhưnh mắt McKenna dường như làm Aline mất phương hướng.

“Ta cũng nhớ cậu ấy,” người quản gia nói, cổ họng quặn thắt với việc chia sẻ nỗi đau.

“Nhưng cô nên nghĩ đó là điều tốt nhất cho McKenna, và không phải cho cô. Cô không muốn cậu ấy ở đây bị giày vò bởi tất cả những thứ mà cậu ấy không bao giờ có được. Và không ai đối xử để mình tàn tạ như cô theo cách này. Cô xanh xao, gầy mòn, và tóc cô rối như đuôi ngựa. McKenna sẽ nghĩ gì nếu cậu ta nhìn thấy cô lúc này?”

Aline nâng ánh nhìn đờ đẫn của mình lên. “Anh ấy sẽ nghĩ con xứng đáng nhận điều này, vì sự độc ác.”

“Một ngày nào đó cậu ấy sẽ hiểu. Cậu ấy sẽ suy nghĩ lại và nhận ra rằng con làm điều đó chỉ vì muốn tốt cho cậu ấy.”

“Bà nghĩ thế sao?” Aline hỏi rõ ràng không thích thú.

“Dĩ nhiên,” Mrs. Faircloth quả quyết xác nhận.

“Con không nghĩ vậy.” Aline nhặt con ngựa sắt khỏi cánh cửa sổ và nhìn nó vô cảm. “Con nghĩ McKenna sẽ ghét con cho đến hết phần đời còn lại.”

Bà quản gia suy nghĩ lời lẽ đó, trở nên càng ngày càng tin chắc rằng nếu không sớm làm điều gì để xóc cô gái này khỏi đau khổ, nó có thể khiến sức khỏe cô bị hủy hoại vĩnh viễn

“Có lẽ ta nên nói với cô...Ta có nhận được một bức thư từ cậu ấy,” Mrs. Faircloth nói, mặc dù bà có ý định giữ thông tin ấy cho riêng mình. Không thể dự đoán được Aline sẽ phản ứng lại với thông tin này như thế nào. Nếu bá tước biết Mrs. Faircloth cho phép Aline nhìn thấy bức thư như thế, sẽ có vị trí khác nữa ở Stony Cross Park được lấp vào-chức vụ của chính bà .

Đôi mắt đen của cô gái thành linh sống động, phủ đầy ngọn lửa điên cuồng

“Khi nào?”

“Sớm nay”

“Anh ấy viết gì? Anh ấy thế nào rồi?”

“Ta vẫn chưa đọc lá thư - cô biết mắt ta thế nào mà. Ta cần ánh sáng thích hợp...và ta để lạc mắt kính của mình...”

Aline đẩy cái khay qua một bên và cố gắng ra khỏi chiếc ghế dài. “Bức thư ở đâu? Cho con xem đi, oh - tại sao bà đợi lâu như thế mới nói với con?”

Lo lắng với màu sắc như phát sốt quét qua gương mặt cô gái, Mrs. Faircloth cố gắng để làm dịu cô. “Lá thư trong phòng ta, và cô sẽ không có nó cho đến khi cô ăn hết mọi thứ trên chiếc khay đó,” Bà nói kiên quyết. “Theo những gì ta biết, chẳng thứ gì trôi qua môi cô kể từ ngày hôm qua – cô chắc chắn sẽ lả đi trước khi chạm tới cầu thang.”

“Vì Chúa, Làm sao bà có thể nói về thức ăn được chứ?” Aline nói một cách cáu kỉnh.

Mrs. Faircloth đứng tại vị trí của mình, giữ lấy ánh nhìn thách thức của Aline mà không chớp mắt, cho đến khi cô giơ một tay lên với một âm thanh tức giận. Với xuống cái khay, cô chộp lấy một mẫu bánh mì và xé nó giận dữ bằng răng của mình.

Bà quản gia nhìn cô hài lòng. “Vậy là tốt

rồi. Hãy đi tìm ta khi cô ăn xong – ta sẽ ở trong nhà bếp. Và sau đó chúng ta sẽ đến phòng ta để lấy bức thư.”

Aline ăn nhanh đến nỗi gần như mắc nghẹn miếng bánh mì. Cô ăn ngon hơn với một chút súp, cái muỗng lắc mạnh trong tay cô để đưa nhiều hơn súp vào miệng. Cô dường như không thể tập trung suy nghĩ, tâm trí của cô lộn xộn và rối như tơ vò. Cô biết là không có một lời tha thứ và thấu hiểu nào từ lá thư của McKenna – nó không đề cập đến cô. Chẳng thành vấn đề. Tất cả điều mà cô muốn là vài lời đảm bảo rằng cậu vẫn sống và khỏe mạnh. Chúa ơi, cô đã đói khát về tin tức của cậu!

Lần mò lấy cái thìa, cô ném nó một cách thiếu kiên nhẫn vào góc và xỏ chân vào chiếc giày. Đó là một dấu hiệu của việc chỉ quan tâm đến bản thân mình ngu ngốc đến thế nào khi cô chưa từng nghĩ rằng yêu cầu Mrs. Faircloth để bắt đầu trao đổi thư từ với McKenna. Mặc dù không có khả năng nào để Aline liên lạc với cậu, ít nhất cô có thể duy trì một mối liên kết mỏng manh thông qua bà quản gia. Ý nghĩ đó gây nên sự nhức nhối ảm áp làm nhẹ lòng cô, mạnh dạn đánh tan lớp vỏ bọc quần áo cô hàng tuần nay. Khao khát lá thư, ao ước nhìn thấy những dấu viết tay McKenna trên giấy

da, Aline hồi hả rời khỏi phòng.

Khi cô tới nhà bếp, sự xuất hiện của cô giành được vài ánh nhìn kỳ cục từ những người rửa bát và một cặp phụ bếp, và cô nhận ra rằng gương mặt mình hẳn là rất đỏ. Nỗi háo hức đốt cháy cô, khiến thật khó khăn để bình tĩnh khi cô đi vòng qua chiếc bàn gỗ lớn để đến bên Mrs. Faircloth và người đầu bếp đứng gần lò nướng bánh bằng gạch bên kia bếp lò. Không khí đượm mùi cá chiên. Mùi thơm béo, ngậy dường như dồn ứ bao tử Aline. Chiến đấu với cơn đói còn cào đang dâng lên, cô nuốt xuống nhiều lần và đến gần bà quản gia, người đang lên danh sách với đầu bếp .

“Lá thư,” Aline thì thầm vào tai bà, và Mrs. Faircloth mỉm cười .

“Vâng. Chỉ một lát nữa thôi, quý cô của ta.”

Aline gạt đầu với một tiếng thở dài thiếu kiên nhẫn. Cô quay sang đối diện với bếp lò, nơi người phụ bếp vụng về cố gắng trở con cá. Dầu bắn tung tóe từ chảo nhiều lần khi mỗi miếng cá lật lên, chất lỏng đổ tràn vào vỉ lò đầy than chưa dùng đến. Nướng lông mày của mình lên với sự vô tâm của các cô gái đó, Aline thúc khuỷu tay vào bên sườn

mập mạp của bà quản gia.” Mrs. Faircloth – “

“Vâng, chúng ta gần như xong rồi,” Bà quản gia thì thầm.

“Con biết, nhưng cái vỉ lò – ”

“Một lời nữa với bếp trưởng thôi, quý cô của ta.”

“Mrs. Faircloth , con không nghĩ phụ bếp nên - ”

Aline bị ngắt lời bởi một luồng hơi nóng đột ngột cùng với tiếng nổ lớn khi vỉ nướng tẩm dầu bắt lửa . Những ngọn lửa bắn lên trần nhà và tràn đến cái chảo cá, bắt đầu lan ra thành một ngọn lửa địa ngục. Choáng váng, Aline cảm thấy phụ bếp vấp vào cô, và hơi thở bị đánh bật khỏi hai lá phổi của cô khi lưng cô va vào gờ chiếc bàn nặng.

Nấc lên, Aline lờ mờ nhận biết những tiếng thét hoảng sợ của người phụ bếp, bao phủ bởi tiếng hét gất ngồng của Mrs. Faircloth cho người nào đó đi tìm bao muối axit cacbonat từ chạn bếp, để dập lửa. Aline quay đi để trốn khỏi hơi nóng và khói, nhưng dường như cô đã bị bao quanh bởi nó. Thành linh cô bị vây quanh bởi cháy sém đau đớn hơn bất cứ thứ gì cô có thể tưởng tượng. Hoảng

sợ khi nhận ra rằng quần áo mình đang bắt lửa, cô bỏ chạy theo bản năng, nhưng không thể thoát khỏi ngọn lửa nuốt lấy sự sống của cô. Cô có ánh nhìn mờ mờ về gương mặt kính hãi của Mrs. Faircloth, và sau đó người nào đó thúc mạnh cô xuống nền đất Lời nguyện rửa của một người đàn ông... Các cú đánh đau đớn lên chân và thân hình cô khi anh ta đập vào quần áo đang bốc cháy Aline la hét và đánh anh, nhưng cô không thể thở, suy nghĩ hay nhìn thấy hơn nữa, cô chìm dần vào trong bóng tối.

Chương 5

Mười hai năm sau

“Dường như những người Mỹ đã đến,” Aline nói cộc lốc, khi cô và em gái cô, Livia, quay trở lại ngôi nhà chính sau chuyến đi dạo buổi sáng. Cô dừng lại bên cạnh phần mặt tiền lát đá màu mật ong để có cái nhìn tốt hơn về bốn cỗ xe trang hoàng lộng lẫy đỗ phía trước nhà chính. Những người hầu vội vã băng qua khoảng sân lớn trước nhà, từ các khu chuồng ngựa một bên, cho đến khu người hầu ở phía bên kia. Những vị khách đến với số lượng lớn rưng hòm và hàng lý xách tay cho tháng dài tại Stony Cross Park.

Livia đến đứng bên cạnh Aline. Cô là người phụ nữ trẻ hai mươi bốn tuổi hấp dẫn, với mái tóc nâu sáng và đôi mắt màu xanh gỗ phi và thân hình mảnh mai, nhỏ nhắn. Từ thái độ vui vẻ của cô, người ta nghĩ rằng cô không lo lắng một điều gì trên thế giới này. Nhưng điều ấy trở nên rõ ràng cho bất cứ ai nhìn vào mắt cô rằng cô đã phải trả cái giá rất đắt cho những giây phút hạnh phúc hiếm hoi mà cô từng biết.

“Ngớ ngẩn thật,” Livia nói mát mẻ, ám chỉ các vị khách của họ, “Chẳng phải họ đã được bảo là không cần thiết đến quá sớm trong những ngày này sao?”

“Dường như không.”

“Rõ phô trương, phải không?” Livia thì thầm, quan sát những tấm pa-nô được sơn vẽ và đường viền mạ vàng hai bên chiếc xe ngựa.

Aline toét miệng. “Khi người Mỹ tiêu tiền, họ thích phô diễn nó.”

Họ cười lớn và trao đổi ánh nhìn tinh quái. Đây không phải lần đầu tiên mà anh trai họ, Marcus, bây giờ là Lord Westcliff, làm chủ nhà đón người Mỹ tại bữa tiệc săn bắn nổi tiếng của anh. Dường như ở Hampshire, luôn luôn có mùa cho mọi thứ... gà gô trắng vào tháng tám, gà gô vào tháng chín, gà lôi vào tháng mười, quạ vào mùa xuân và mùa hè, và thỏ thì quanh năm. Buổi săn bắn truyền thống xảy ra hai lần một tuần, với việc thỉnh thoảng các quý bà cũng được cưỡi ngựa theo lũ chó săn. Tất cả phong thái kinh doanh được thể hiện trong những bữa tiệc này, thường kéo dài hàng

tuần và bao gồm nhân vật chính khách có ảnh hưởng hay những người đàn ông đẳng cấp giàu có. Suốt các cuộc thăm viếng này, Marcus khéo léo thuyết phục vài vị khách đứng về phe anh cho một tranh cãi hay nhiều thứ khác, hay đồng ý vấn đề kinh doanh nào đó phục vụ cho lợi ích của anh.

Người Mỹ đến Stony Cross thường là kẻ mới phát...may mắn của họ tạo bởi kinh doanh tàu bè và bất động sản, hay nhà máy sản xuất thứ như xà phòng thơm và giấy cuộn. Aline thấy rằng người Mỹ khá hấp dẫn. Cô thích sự vui vẻ của họ, và cô mỉm lòng bởi sự háo hức để được chấp nhận của họ. Vượt qua khỏi nỗi sợ bề ngoài quá hợp thời trang, họ mặc quần áo đã qua một hay hai mùa với một thịnh hành. Tại bữa ăn tối họ lo lắng kinh khủng liệu họ nên ngồi bên dưới lọ muối hay được trao nhiều hơn vị trí có uy tín gần chủ nhà hay không. Và nói chung họ quan tâm về chất lượng, xác định rõ ràng họ thích đồ xứ Sèvres, tác phẩm điêu khắc Ý, rượu vang Pháp và ...những nhà quý tộc Anh quốc. Người Mỹ nổi tiếng là háo hức thực hiện cuộc hôn nhân xuyên Đại Tây Dương, sử dụng tài sản Người Mỹ để bắt lấy dòng máu xanh (quý – xò tộc) Anh quốc suy kiệt. Và không có dòng máu nào

cao quý hơn người nhà Marsden, người sở hữu một trong những tước vị bá tước cổ xưa nhất của giới quý tộc.

Livia thích đùa về huyết thống của họ, quả quyết rằng dòng dõi Marsden nổi danh có thể khiến cả một con cừu đen (hay con chiên ghê chỉ người là nổi ô nhục của gia đình) sao bi quan quá Livia như chính cô trở nên hấp dẫn với một người Mỹ tham vọng. “Kể từ khi không có gã đàn ông Anh quốc nào muốn có em, có lẽ em nên cưới một trong những anh chàng Yankee (Người Mỹ) giàu có tử tế ấy và dong buồm cùng anh ta băng qua Đại Tây Dương.”

Aline cười và ôm cô thật chặt. “Em không dám đâu,” cô thì thầm vào tóc của em gái mình. “Chị sẽ nhớ em lắm.”

Chúng ta thật là một cặp,” Livia đáp lại với nụ cười buồn rầu. “Em nhận ra rằng cả hai ta cuối cùng già cả và ở giá, sống cùng bầy mèo lớn.”

“Chúa cứu giúp tôi,” Aline nói với một tiếng cười nhỏ.

Suy nghĩ lại cuộc thảo luận đó, Aline trượt cánh

tay bao quanh vai em gái mình. “Well, em yêu quý,” cô nói nhẹ nhàng, “Đây là cơ hội cho em tới mảnh đất của Người Mĩ tham vọng với túi tiền lớn. Đúng điều em đang mong ước.”

Livia khịt mũi. “Em nói đùa về chuyện đó, như chị biết rõ vậy. Hơn nữa, làm sao chị có thể chắc chắn là có quý ông đủ tư cách ở bữa tiệc này chứ?”

“Marcus nói cho chị chút ít về nhóm người tối ngày hôm qua. Em đã từng nghe về gia đình Shaws ở New York chưa? Họ đã tích tiền cho ba thế hệ, trường hợp chưa từng có ở Mỹ. Người đứng đầu gia đình là Mr. Gideon Shaw, người chưa kết hôn – và bề ngoài trông khá ưa nhìn.”

“Tốt cho anh ta,” Livia nói “Tuy nhiên, em chẳng có hứng thú đi săn chồng, bất kể anh ta hấp dẫn thế nào chẳng nữa.”

Aline siết chặt cánh tay che chở bờ vai nhỏ bé của Livia. Kể từ cái chết của người chồng chưa cưới của cô, Lord Amberley, Livia đã thề sẽ không bao giờ yêu nữa. Tuy nhiên, rõ ràng là Livia cần một gia đình riêng cho mình. Bản tính của cô quá giàu tình cảm để lãng phí cho cuộc sống bà cô ế

chồng. Có thể đo lường được Livia yêu Lord Amberley sâu đậm thế nào, rằng cô vẫn thương tiếc anh hai năm sau khi anh ấy mất. Và chắc chắn Amberley, chàng thanh niên tốt bụng nhất, sẽ không bao giờ muốn Livia dành phần đời còn lại của cuộc đời trong cô độc.

"Không ai biết được," Aline nói. "Có thể em sẽ gặp anh chàng mà em yêu nhiều như – không nhiều hơn - em đã yêu Lord Amberley."

Vai của Livia cứng đờ. "Chúa ơi, em hy vọng không. Thật quá đau đớn để yêu ai đó theo cách đó. Chị hiểu điều đó rõ như em mà. "

"Ừ", Aline thừa nhận, cố đóng kỹ niệm khuấy động đằng sau cánh cửa vô hình trong tâm trí của cô. Kỉ niệm mà cô cố phớt lờ chúng vì lợi ích của chính bản thân.

Họ đứng cùng nhau trong im lặng, mỗi người ngẫm nghĩ những nỗi buồn của người kia. Kỳ lạ làm sao, Aline nghĩ, rằng cô em gái mà cô đã luôn nghĩ như mối phiền toái hóa ra là người bạn và người đồng hành thân thiết nhất. Thở dài, Aline quay về phía một trong bốn tòa tháp ở góc chính của ngôi nhà. "Đến đây," cô nói mạnh mẽ, "Chúng

ta hãy đi qua lối đi của người hầu. Chị không muốn gặp những vị khách của chúng ta trong khi chị đầy bụi từ chuyến đi bộ."

"Em cũng không." Livia bắt đầu nói bước theo sau chị mình. "Aline, chị có bao giờ mệt mỏi với việc làm bà chủ nhà cho khách khứa của Marcus không?"

"Không, thực sự chị không quan tâm điều đó. Chị thích tiệc tùng, và luôn thấy thú vị để nghe tin tức mới từ London. "

"Tuần trước Lord Torrington già nói rằng chị có cách làm người khác cảm thấy thông minh và thú vị hơn họ thật sự như vậy. Ông ấy nói rằng chị là bà chủ nhà hoàn mỹ nhất mà ông ấy từng biết."

"Ông ấy nói thế à ? Dành cho lời nói tử tế vậy, chị sẽ cho thêm brandy từ tách trà của ông ấy vào lần tới ông ấy ghé thăm." Mỉm cười, Aline dừng lại ở lối vào tòa tháp và liếc nhìn đoàn tùy tùng và người hầu của những vị khách qua vai cô, vất vả ở sân trong khi mọi chiếc rương hòm khác nhau được mang đi theo đường này , đường kia. Đoàn tùy tùng của Mr.Gideon Shaw dường như là một nhóm âm ỉ.

Khi Aline quan sát khoảng sân, ánh nhìn của cô bị lôi kéo bởi một người đàn ông cao hơn hẳn những người còn lại, chiều cao vượt trội của anh ta hơn các người hầu đó. Anh ta to lớn, tóc đen, vớ đôi bờ vai rộng và dáng đi tự tin, nam tính gần như vênh vác. Giống như những người Mỹ khác, anh ta mặc một bộ đồ cắt may cẩn thận nhưng bảo thủ đến từng chi tiết. Anh dừng lại để trò chuyện thoải mái với các vị khách khác, nét mặt nhìn nghiêng nghiêm khắc của anh ta ngoảnh đi một phần

Cái nhìn của anh ta làm Aline cảm thấy không thoải mái, như thể sự tự chủ thông thường của cô đột nhiên bị tước mất. Ở khoảng cách này cô không thể thấy rõ nét mặt anh ta, nhưng cô cảm thấy sức mạnh của anh . Trong cách anh ta di chuyển, sự uy quyền bẩm sinh trong dáng đứng của anh ta, cái đầu nghiêng nghiêng cao ngạo. Không ai có thể nghi ngờ rằng anh ta là nhân vật quan trọng... có lẽ anh ta là Mr. Shaw?

Livia đi vào trong nhà trước cô. “Chị đi chứ, Aline?” Cô gọi với lại qua vai.

“Ừ, chị...” Giọng của Aline trôi dạt vào trong im

lặng khi cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào dáng hình xa xôi ấy, người mà sở hữu sức sống đủ để khiến mọi gã đàn ông khác xung quanh dường như xanh xao nếu đem so sánh. Kết thúc cuộc trò chuyện ngắn của mình, anh sai bước về phía lối vào của dinh thự. Tuy nhiên, khi anh đặt chân trên bậc bậc cửa đầu tiên, anh dừng lại... như thể ai đó gọi tên anh, đôi vai dường như kéo căng ra bên dưới chiếc áo khoác màu đen. Aline quan sát anh, bị thôi miên bởi sự yên lặng đột ngột của anh. Từ từ, anh quay lại và nhìn thẳng vào cô. Trái tim cô đập nhanh, đau đớn, và cô nhanh chóng rút lui vào trong ngọn tháp trước khi ánh nhìn của họ gặp nhau.

"Chuyện gì vậy?" Livia hỏi với một cái chạm quan tâm.. "Chị bất ngờ đỡ lừ từ đầu tới chân." Cô bước lên phía trước và nắm lấy tay của Aline, kéo mạnh một cách thiếu kiên nhẫn. "Đi nào, chúng ta sẽ phải rửa mặt và cổ tay chị bằng nước lạnh."

"Ồ, chị hoàn toàn ổn cả," Aline trả lời, nhưng phần rốn của cô cảm thấy khó chịu và khuấy động. "Chỉ là chị thấy một quý ông ở sân ..."

"Người đàn ông tóc đen hả? Vâng, em cũng chú ý thấy anh ta. Tại sao người Mỹ luôn quá cao

nhỉ? Có lẽ thứ gì đó trong khí hậu – làm họ lớn nhanh như thổi vậy.”

"Trong trường hợp này, em và chị nên đến đó một tuần," Aline nói với nụ cười, cả cô và Livia đều có vóc người bé nhỏ. Anh trai của họ, Marcus, cũng không cao hơn chiều cao trung bình, nhưng thân hình anh đầy cơ bắp và to như bò mộng khiến anh đặt ra mối đe dọa nguy hiểm cho bất kỳ người đàn ông nào đủ ngu ngốc để thách thức anh.

Trò chuyện thoải mái, chị em họ đi về căn phòng riêng của mình ở cánh phía đông. Aline biết rằng cô phải nhanh chóng thay chiếc váy dài và làm tươi tắn vẻ ngoài của mình, khi mà chuyến đến sớm của khách Mỹ không nghi ngờ làm toàn bộ ngôi nhà náo loạn. Các vị khách sẽ muốn vài loại món ăn nhẹ, nhưng chẳng có thời gian để chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn. Những người Mỹ sẽ phải bằng lòng với đồ uống cho đến khi một bữa ăn nhẹ (*nuncheon*) giữa buổi sáng có thể tập hợp được.

Aline nhanh chóng lướt qua danh sách trong đầu về sức chứa của chạn đựng bát đĩa và tủ đựng thức ăn. Cô quyết định họ đặt những bát thủy tinh đầy dâu và mâm xôi, lọ bơ và mứt, kèm với

bánh mì và bánh ngọt. Vài món salad măng tây và thịt xông khói nướng cũng ổn, và Aline sẽ nói với bà quản gia, Mrs. Faircloth, phục vụ tôm lạnh soufflé dự định như món chính vào buổi chiều muộn trong ngày. Thứ khác có thể thay thế vào bữa tối, có lẽ món cốt lết cá hồi bé với sốt trứng, hay bánh mì ngọt với cần tây -

"Well," Livia nói chán nản, làm gián đoạn những suy xét của cô, "Một ngày vui vẻ. Em sẽ tiếp tục lẩn trốn như thường lệ. "

"Không cần phải làm thế," Aline nói cau mày ngay lập tức.

Livia gần như lẩn trốn sau khi hậu quả lời đàm tiếu sau lưng về chuyện tình bi thảm của cô với Lord Amberley. Mặc dù cô được phần lớn quan tâm đầy cảm thông, Livia vẫn bị coi như " đã hủy hoại", và vì vậy không thích hợp bầu bạn cho những điều thuộc về cảm xúc tinh tế . Cô không bao giờ được mời tham gia bất kì loại sự kiện xã hội nào, và khi có một buổi khiêu vũ hay dạ hội ở Stony Cross Park, cô ở lại trong phòng để tránh xa đám đông. Tuy nhiên, sau hai năm chứng kiến sự đày ải xã hội của Livia, cả Marcus và Aline đồng ý rằng quá đủ và quá đủ . Có lẽ Livia không bao giờ

lấy lại trạng thái cô từng có trước khi vụ bê bối của cô. Nhưng anh chị cô quyết định rằng cô chẳng nên ép buộc phải sống phần đời còn lại như nhà ẩn dật. Họ nhẹ nhàng đưa cô trở lại vào trong rìa của xã hội. Họ cuối cùng phải tìm cho cô tấm chồng với gia sản thích hợp và đáng tôn trọng.

“Em đã hoàn thành xong sự ăn năn của mình, Livia,” Aline nói kiên quyết. “Marcus nói rằng bất cứ ai không muốn kết giao với em thì đơn giản là rời khỏi điền trang.”

“Em không né tránh mọi người vì em sợ phản đối của họ,” Livia cam đoan “Sự thật là em vẫn chưa sẵn sàng trở lại lặn ngụp trong những thứ này.”

“Có lẽ em chưa bao giờ cảm thấy sẵn sàng.” Aline phản đối “Sớm hay muộn hơn em đơn giản sẽ nhảy vào nó.”

“Muộn hơn, có lẽ vậy.”

“Nhưng chị nhớ là em yêu khiêu vũ nhiều thể nào ,và chơi trò chơi trong phòng khách, hát với cây đàn piano-“

“Aline,” Livia nhẹ nhàng ngắt lời , “Em hứa với

chị, một ngày nào đó em sẽ khiêu vũ, chơi trò chơi và hát lại-nhưng đó sẽ phải là thời điểm em chọn lựa, không phải chị.”

Aline dịu xuống với cười hồi lỗi. “Chị không có ý hống hách. Chị chỉ muốn em hạnh phúc.”

“Em hạnh phúc,” Livia nói, vươn tới bàn tay cô và siết chặt. “Em ước, chị thân yêu, chị quan tâm đến hạnh phúc của chính mình nhiều như chị dành những người khác.”

Chị hạnh phúc, Aline muốn đáp lại, nhưng lời nói tắc nghẹn trong cổ họng cô. Thở dài,

Livia rời khỏi đại sảnh. “Em sẽ gặp chị vào tối nay.”

Aline nắm lấy nắm cửa sứ màu ,đẩy vào trong phòng ngủ của cô, và kéo mạnh chiếc mũ bê rê khỏi đầu. Phần tóc ở gáy cô ướt mồ hôi. Kéo cây ghim tóc bằng kim loại ra khỏi lọn tóc dài màu nâu chocolate. Cô để chúng trên bàn trang điểm và cầm cây lược cán bạc lên. Cô chải tóc, thường thức tiếng sột soạt dễ chịu trên đầu.

Đến nay tháng tám âm áp đến khác thường ,và địa hạt tụ tập các gia đình sang trọng người mà

không chịu chết dí ở London vào tháng hè. Marcus nói rằng Mr. Shaw và các đối tác kinh doanh của anh ta sẽ đi đi lại lại giữa Hampshire và London , với những người còn lại vẫn ở lại Stony Cross Park. Có vẻ như Mr. Shaw đã lên kế hoạch thiết lập một chi nhánh ở London cho công việc kinh doanh mới của gia đình anh và đảm bảo tất cả quyền lợi quan trọng cho phép mọi con tàu của anh dỡ hàng hóa ở các bến cảng.

Mặc dù gia đình Shaw đã giàu có từ bất động sản và đầu cơ ở Wall Street , họ gần đây dần thân vào ngành kinh doanh đang phát triển nhanh chóng về việc sản xuất đầu máy xe lửa. Dường như tham vọng của họ không những cung cấp cho ngành đường sắt Mỹ động cơ, toa tàu, và các bộ phận, mà còn xuất khẩu sản phẩm của họ đến Châu Âu. Theo Marcus, Shaw sẽ không thiếu nhà đầu tư cho doanh nghiệp mới của anh ta- và Aline cảm thấy rằng anh trai cô thích thú trở thành một trong số họ. Với mục tiêu đó trong tâm trí, Aline dự định để Mr. Shaw và đối tác của “ngài” có kỳ nghỉ vô cùng thú vị tại Stony Cross Park.

Trong đầu đầy ắp kế hoạch, Aline thay chiếc áo đầm dài sáng màu mùa hè bằng vải cotton trắng in hình hoa oải hương. Cô không rung chuông gọi

người hầu giúp mình. Không như những vị tiểu thư khác ở địa vị của cô, phần lớn thời gian cô tự mặc quần áo, chỉ yêu cầu sự giúp đỡ từ Mrs. Faircloth khi cần thiết. Mrs Faircloth là người duy nhất từng được cho phép nhìn Aline tắm và thay trang phục, ngoại trừ Livia.

Cài hàng nút ngọc trai nhỏ xíu phía trước vạt áo trên, Aline đứng trước gương soi. Cô tết và kẹp mái tóc dài thành búi tóc sau gáy thành thạo. Khi cô đặt cái kẹp cuối cùng lên kiểu tóc, cô thấy sự phản chiếu của vật gì đó để lại trên giường...có lẽ, là găng tay thất lạc hay nịt bít bát... trên tấm thảm trải giường bằng lụa Đam mát màu hồng phớt. Cau mày tò mò, Aline đến để tìm hiểu.

Cô vội tới nâng thứ từ chiếc gối. Đó phải là chiếc khăn tay cũ, khăn thêu tay đã phai màu, gần như chẳng rõ màu gì, nhiều đường chỉ đã mòn. Bối rối, Aline lần đầu ngón tay trên mẫu nụ hoa hồng. Chiếc khăn tay đến từ đâu? Và tại sao nó lại bị bỏ lại trên giường cô? Một cảm giác nôn nao trở lại bao tử cô. Đầu ngón tay cô bất động trên đường chỉ thêu sắc sảo.

Chính cô đã làm nó, 12 năm về trước.

Những ngón tay nắm chặt lấy mảnh vải, ép nó vào lòng bàn tay. Đột ngột mạch đập của cô đập liên hồi ở thái dương, tai, cổ họng và ngực cô. “Mckenna,” cô thì thầm.

Cô nhớ cái ngày cô đưa nó cho anh... hay chính xác hơn, cái ngày anh lấy nó từ cô, trong chỗ để xe của chuồng ngựa. Chỉ Mckenna có thể mang về mảnh vỡ của quá khứ đến cho cô. Nhưng điều đó không thể. Mckenna đã rời khỏi nước Anh nhiều năm về trước, phá vỡ thỏa thuận học việc với chủ tàu ở Bristol. Không ai còn thấy hay nghe về anh nữa.

Aline đã dành toàn bộ thời thanh xuân để cố không nghĩ về anh, nuôi dưỡng hy vọng vô ích rằng thời gian sẽ xoa dịu kí ức tình yêu đau đớn. Tuy nhiên Mckenna vẫn còn trong cô như một bóng ma, lấp đầy những giấc mơ của cô với tất cả hy vọng phóng đấng mà cô từ chối thừa nhận suốt thời gian trong ngày. Hầu hết thời gian đó cô không biết liệu anh ta còn sống hay đã chết. Cả hai khả năng đều quá đau khổ để tính đến.

Vẫn nắm chặt chiếc khăn tay, Aline rời khỏi phòng. Cô lướt qua cánh phía đông như một con vật bị thương, sử dụng lối đi dành cho người hầu

để rời khỏi nhà chính. Không có sự riêng tư trong ngôi nhà này, và cô phải trốn đi một mình trong vài phút để lấy lại sáng suốt của mình. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô... Đừng quay trở lại, Mckenna... Điều ấy sẽ giết chết tôi nếu bây giờ tôi nhìn thấy anh. Đừng quay lại, đừng...

Marcus, Lord Westcliff, tiếp đón Gideon Shaw bên trong phòng làm việc của anh. Marcus đã gặp Shaw, tại một cuộc viếng thăm trước đây đến Anh, và anh nhận thấy rất nhiều điểm chung với người đàn ông này. Phải thừa nhận rằng, Marcus thiên về những thứ không giống Shaw, người là thành viên nổi tiếng của nơi tự gọi là tầng lớp quý tộc Mỹ. Mặc dù cả cuộc đời thăm nhuần tính chất xã hội, Marcus không tin vào bất kì loại quý tộc nào. Anh sẽ từ bỏ tước hiệu của mình, nếu điều đó có thể hợp pháp. Không phải anh quan tâm đến trách nhiệm, hay ác cảm về khoản tiền thừa kế. Chỉ là vì anh chưa từng có khả năng chấp nhận khái niệm một người đàn ông ưu việt bẩm sinh hơn những người còn lại. Quan niệm bất công vốn có, chưa kể đến sự phi lý, và Marcus không thể chịu được sự vi phạm về mặt logic.

Tuy nhiên, Gideo Shaw chẳng như các quý tộc Mỹ mà anh từng gặp mặt. Thực tế, Shaw dường

như thích biến gia đình New York của mình khiêm nhường với những liên quan thú vị đến cụ cố anh, một lái buôn thẳng tính và thô lỗ người đã tích lũy tài sản đến sừng sốt. Các thế hệ tiếp sau, người nhà Shaw trở nên tao nhã và lịch sự, thích quên đi tổ tiên tầm thường của họ... giá mà Gideon cho phép.

Shaw bước vào phòng với bước chân dài nhẹ nhàng, thoải mái. Anh là người đàn ông lịch lãm khoảng 35 tuổi. Mái tóc màu vàng lúa mì được cắt ngắn, vuốt keo sáng bóng, làn da rám nắng và cạo râu sạch sẽ. Vẻ ngoài đặc trưng phong cách Mỹ... mắt xanh, tóc vàng, ngạo mạn. Nhưng có một sự tối tăm bên dưới gương mặt vàng của anh, hoài nghi và bất mãn hằn sâu thành các nếp nhăn quanh mắt và môi. Danh tiếng của anh là người làm việc chăm chỉ và vui chơi thậm chí dữ dội hơn, gây nên những tin đồn từ các bữa tiệc chè chén và trụy lạc mà Marcus đáng ngờ là cũng có mặt ở đó. (OMG!!!)

“Đức ngài,” Shaw thì thầm, trao đổi cái bắt tay mạnh mẽ, “Sau cùng, thật hân hạnh khi đến đây.”

Một người hầu gái mang đến bộ cà phê bằng bạc, và Marcus ra hiệu cho cô đặt nó trên bàn.

“Chuyến đi xuyên lục địa thế nào?” Marcus hỏi.

Nụ cười làm nhăn đuôi mắt xanh xám của Shaw. “Yên ổn, tạ ơn Chúa. Tôi có thể hỏi thăm nữ bá tước chứ? Tôi tin là bà vẫn khỏe?”

“Rất khỏe, cảm ơn anh. Mẹ tôi bảo tôi truyền đạt lại lời xin lỗi rằng bà ấy không thể ở đây vào thời điểm này, bà đang thăm bạn bè ở nước ngoài. “Đứng qua chỗ chiếc khay đặt, Marcus thắc mắc chẳng biết tại sao Aline chưa xuất hiện để chào đón khách khứa. Không nghi ngờ gì cô đang bận rộn điều chỉnh kế hoạch để bù đắp cho các vị khách đến sớm. “Anh dùng cà phê chứ?”

“Vâng, Cảm ơn.” Hạ thân hình to lớn vào chiếc ghế cạnh bàn, Shaw ngồi với đôi chân duỗi thoải mái.

“Đường hay kem?”

“Vui lòng chỉ đường thôi. ” Khi Shaw nhận tách cà phê và đĩa hứng, Marcus chú ý thấy đôi tay run rẩy rõ ràng, khiến chiếc tách sứ kêu lách cách. Chính sự run rẩy không thể nhầm lẫn được của người chưa hồi phục sau đêm nhậu nhẹt trước đó.

Không lỡ một giây, Shaw đặt chiếc tách lên bàn, rút chai rượu bằng bạc từ bên trong áo khoác được cắt may khéo léo, và đổ lượng lớn chất cồn vào cà phê. Anh ta uống mà không cần đĩa hứng, nhắm mắt lại khi chất lỏng pha cồn cay nồng đổ tràn xuống cổ họng. Sau khi uống hết cà phê, anh duỗi chiếc tách ra chẳng bình luận gì, và Marcus giúp đỡ làm đầy lại nó. Nghi thức của cái chai được thực hiện lần nữa.

“Đối tác kinh doanh của anh được đón chào tham gia với chúng ta.” Marcus lịch sự nói.

Ồn định lại trên ghế, Shaw uống tách cà phê thứ hai chậm hơn tách thứ nhất. “Cám ơn, nhưng tôi tin rằng vào thời điểm này, anh ta đang bận rộn chỉ thị cho người hầu của chúng tôi.” Nụ cười mỉa mai phớt trên môi. “Mckenna có mối ác cảm với việc ngồi xuống vào giữa ngày. Hấn vận động không ngừng.”

Đang ngồi tại chỗ sau bàn của mình, Marcus dừng việc đưa tách cà phê lên môi. “Mckenna,” anh bình tĩnh nhắc lại. Đó là một cái tên phổ biến. Ngay cả như vậy, nó nghe như lời cảnh báo bên trong anh.

Shaw mỉm cười nhẹ. “Họ gọi hắn là “Vua” Mckenna của Manhatta. Hoàn toàn vì nỗ lực của hắn mà xưởng đúc nhà Shaw bắt đầu sản xuất động cơ đầu máy xe lửa thay vì máy móc nông nghiệp.”

“Điều đó nghe như sự mạo hiểm không cần thiết,” Marcus bình luận. “Anh đang làm quá tốt với việc sản xuất máy nông nghiệp... đặc biệt là máy gặt và gieo hạt. Sao lại mạo hiểm vào ngành chế tạo đầu máy xe lửa? Những người đứng đầu công ty đường sắt đã làm đầu máy xe lửa của chính công ty họ - và từ vẻ bề ngoài, họ cung cấp cho nhu cầu của mình khá hiệu quả.”

“Không lâu nữa đâu,” Shaw từ tốn nói. “Chúng tôi tin rằng yêu cầu sản xuất sẽ sớm vượt quá khả năng cung ứng - và họ sẽ buộc phải tin tưởng chủ thầu bên ngoài để tạo nên khác biệt. Ngoài ra, người Mỹ khác với người Anh. Ở đây, hầu hết ngành công nghiệp máy xe lửa đều dựa vào sản xuất dây chuyền riêng - như của chính tôi - để đáp ứng cho những đầu máy xe lửa và các bộ phận. Cuộc cạnh tranh rất khốc liệt, và làm sản phẩm tốt hơn, giá cả cạnh tranh hơn”.

“Tôi muốn biết là tại sao anh tin rằng xưởng làm đường sắt tư nhân ở Anh sẽ chẳng duy trì được tiên độ hài lòng trong sản xuất.”

“Mckenna sẽ cung cấp tất cả mọi con số mà anh yêu cầu.” Shaw bảo đảm với anh.

“Tôi rất mong được gặp anh ta.”

“Tôi tin rằng anh đã gặp rồi, thưa ngài,” Ánh nhìn của Shaw không rời khỏi Marcus khi anh tiếp tục với sự tình cờ cố ý. “Dường như trước kia Mckenna từng làm thuê tại Cross Park. Anh có thể chẳng nhớ hẳn, khi đó hẳn là cậu bé chặn ngựa.”

Marcus chẳng thể hiện phản ứng gì với lời tuyên bố, nhưng trong thâm tâm anh nghĩ. Ôi, chết tiệt thật! Mckenna này quả thật giống với người mà Aline từng yêu nhiều năm về trước. Marcus cảm thấy thôi thúc ngay lập tức đến với Aline. Dù thế nào đi nữa anh phải chuẩn bị cho cô với tin tức rằng Mckenna đã quay trở lại “Một người hầu,” anh sửa lại nhẹ nhàng. “Như tôi nhớ, Mckenna đã thành người hầu trong nhà trước khi anh ta rời khỏi đây.”

Đôi mắt xanh của Shaw ngậy thơ bịp bợm. “Tôi

hy vọng nó không khiến anh khó chịu khi tiếp đón tên hầu xưa như khách.”

“Trái lại, tôi khâm phục thành công của Mckenna. Và tôi sẽ chẳng do dự để nói với anh ấy như vậy.” Điều đó chỉ đúng một nửa. Vấn đề là, sự hiện diện của Mckenna ở Stony Cross Park chắc chắn làm Aline không thoải mái. Nếu vậy, Marcus phải tìm cách để giải quyết tình thế này. Những cô em gái của anh có ý nghĩa nhiều với anh hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này, và anh sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương họ.

Shaw cười câu trả lời của Marcus. “Tôi thấy rằng phán đoán của tôi về anh là chính xác, Lord Westcliff. Anh thật công bằng và rộng lượng như tôi nghi ngờ.”

“Cám ơn.” Marcus dành hết thời gian để khuấy thìa đường trong cốc cà phê của anh và tự hỏi khốc liệt rằng Aline ở đâu

Aline thấy mình đang đi thật nhanh, gần như chạy, để đến chỗ yêu thích của cô bên bờ sông, nơi cánh đồng hoa dại nghiêng xuống những cây

cỏ cao sống động với cánh bướm cỏ nâu và vân trắng. Cô chưa từng đưa bất cứ ai đến nơi này, thậm chí Livia cũng không. Đây là nơi cô chỉ chia sẻ cùng Mckenna. Sau khi anh ra đi, đây là nơi cô khóc một mình.(

Cái viễn cảnh được gặp lại anh là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với cô. Vẫn nắm chặt chiếc khăn thấm tay, Aline ngồi xuống bãi cỏ và cố bình tâm. Mặt trời soi xuống mặt nước các tia nắng lấp lánh, trong khi những con bọ cánh cứng màu đen bé tí đang trườn dọc theo cây kim tước đầy gai. Mùi hăng hăng của cây ké màu nắng ấm áp và cây cúc vạn thọ đầm lầy trộn lẫn vào mùi đất màu mỡ của dòng sông. Lặng người đi, cô nhìn chằm chằm vào mặt nước, theo dấu một con bói cá khi nó siêng năng lội dưới nước với bụi cỏ đầy bùn kẹt trong mõ.

Những âm thanh từ xa xưa thì thầm trong tâm trí cô...

“Em sẽ không cưới ai ngoại trừ anh, Mckenna. Và nếu anh rời bỏ em, em sẽ ở vậy đến cuối đời.”

“Aline...tôi sẽ không bao giờ rời đi trừ khi em bảo tôi đi...”

Cô lắc đầu mạnh, ước ao kí ức đau đớn biến đi. Cuộn tròn chiếc khăn tay thành quả bóng, cô thu tay lại để ném nó vào dòng sông hiền hòa. Hành động bị ngăn lại bởi một âm thanh nhẹ nhàng.

“Khoan đã.”

Chương 6

Aline nhắm mắt lại, trong khi từ ngữ nhẹ nhàng kéo mạnh linh hồn sợ hãi của cô lại. Giọng của anh... giờ chỉ sâu và trầm hơn, giọng của một người đàn ông, chứ không phải là của một cậu bé. Mặc dù cô nghe thấy tiếng bước chân của anh tiến lại gần hơn, nghiền nát những cây cỏ hoang, cô từ chối nhìn vào anh. Tất cả sức mạnh của cô là giữ cho cô thờ. Cô bị tê liệt bởi thứ gì đó cảm thấy như nỗi sợ hãi, một loại sức nóng làm mất khả năng hoạt động tràn vào trong cô với mỗi nhịp đập điên cuồng của trái tim.

Âm thanh của giọng anh dường như mở ra con đường mòn của xúc cảm bên trong cô. “Nếu em đang ném cái đó xuống dòng sông, tôi muốn có lại nó.”

Khi Aline cố rời lỏng cái nắm chặt của mình trên chiếc khăn tay, nó rơi xuống hoàn toàn khỏi những ngón tay cứng ngắt của cô. Chầm chậm cô xoay mình lại để nhìn anh khi anh tới gần. Người đàn ông tóc đen cô nhìn thấy trong sân thực ra là McKenna. Anh thậm chí to lớn và oai vệ hơn anh

được nhìn thấy ở khoảng cách xa. Đường nét của anh thô và mạnh mẽ, chiếc mũi cao, cánh mũi rộng sắp đặt cân xứng hoàn hảo ngay giữa hai bên xương gò má anh. Anh quá nam tính hơn là thật sự đẹp trai – một người thợ điêu khắc nên cổ làm mềm đi những nét cương quyết ấy. Nhưng bằng cách nào đó gương mặt nghiêm khắc của anh là điều hoàn hảo cho cặp mắt sinh động, màu xanh lá cây xanh dương trong trẻo sáng ngời phủ bóng bởi hàng lông mi dày. Không ai trên trái đất này có đôi mắt như vậy.

“McKenna,” cô nói khàn khàn, tìm kiếm bất kỳ sự giống nhau nào anh có với chàng trai gầy gò, đáng yêu mà cô đã biết. Nhưng không có chút nào. Giờ đây McKenna là một người xa lạ, một người đàn ông không có dấu vết gì của một cậu bé. Anh bóng bẩy và thanh lịch với bộ đồ cắt may hoàn hảo, mái tóc đen lóng lánh của anh cắt ngắn cái mà chế ngự khuynh hướng cổ hũ là cong lên. Khi anh tới gần hơn, cô thu nhận nhiều chi tiết hơn... bóng râu mờ bên dưới làn da cạo râu sạch sẽ, ánh sáng lấp lánh của sợi dây xích đồng hồ bằng vàng trên áo khoác, chỗ phồng lên rõ ràng của cơ bắp ở đôi vai anh và đùi khi anh ngồi trên tảng đá gần đó.

“Tôi không mong tìm thấy em ở đây,” anh thì thầm, ánh nhìn của anh chưa bao giờ rời khỏi cô. “Tôi muốn thăm lại dòng sông... quá lâu rồi kể từ khi tôi thấy nó.

Giọng của anh kỳ lạ, mềm mại và kéo dài, với những nguyên âm thêm vào những chỗ không cần thiết.

“Anh nghe như một Người Mĩ,” Aline thì thầm, ước ao cổ họng cô thít chặt lại của cô được thư giãn.

“Tôi sống ở New York trong thời gian dài”

“Anh biến mất mà không nói một lời với bất kì ai. Tôi...” Cô dừng lại, không thể thở nổi. “Tôi đã lo lắng cho anh.”

“Em có sao?” McKenna cười nhẹ, mặc dù gương mặt anh lạnh lùng. “Tôi phải rời

Bristol nói đúng hơn là đột ngột. Người chủ hãng tàu mà tôi học việc, Mr. Ilbery hóa ra là người khá nặng tay trong việc rèn luyện kĩ luật của ông ta. Sau một trận đánh để lại cho tôi vài cái xương sườn gãy và vết rạn xương sọ, tôi quyết định rời đi và làm một khởi đầu mới ở một nơi nào đó khác.”

“Em xin lỗi,” Alinethì thăm, tái nhợt đi. Đấu tranh với một cơn buồn nôn âm ỉ quay trở lại, cô ép bản thân hỏi, “Làm sao anh có đủ khả năng đến Mĩ? Nó hẳn phải rất đắt.”

“5 pounds. Nhiều hơn một năm tiền lương.” Một cái chạm của sự mỉa mai mài sắc giọng nói anh, tiết lộ về số tiền ,rất cần thiết lúc đó, giờ đây không là gì với anh “Tôi đã viết thư cho Mrs. Faircloth, và bà gửi nó cho tôi từ những khoản tiết kiệm của bà.”

Aline cúi đầu, đôi môi cô run lên khi cô nhớ đến cái ngày lá thư anh đến ... cái ngày mà thế giới của cô sụp đổ một phần và cô đã thay đổi mãi mãi.

“Bà ấy thế nào?” Cô nghe McKenna hỏi “Bà ấy vẫn làm việc ở đây chứ?”

“Ồ vâng. Bà vẫn ở đây, và hoàn toàn ổn.”

“Tốt”

Một cách cẩn thận, anh cúi xuống và nhặt chiếc khăn tay bị bỏ lại từ dưới đất lên, dường như không chú ý đến cách mà Aline cứng người lại với sự tiếp xúc của anh. Thẳng người lên, anh tiếp tục ngồi lại trên tảng đá gần đó, và nghiên cứu cô

“Em vẫn xinh đẹp làm sao,” anh thản nhiên nói, như thể anh đang khen ngợi một bức tranh hay một phong cảnh ấn tượng. “Thậm chí nhiều hơn là tôi nhớ. Tôi thấy rằng em không đeo nhẫn.”

Những ngón tay cô cuộn vào trong những nếp gấp của chiếc váy. “Không.Em không bao giờ kết hôn.”

Điều đó giành lấy được một cái liếc nhìn kì lạ từ anh. Một bóng tối ủ ê lọc xuyên qua màu xanh đầy sức sống của đôi mắt anh, như bầu trời mùa hè phủ đầy mây mù. “Tại sao không?”

Cô đấu tranh che dấu sự chấn động của mình bằng một nụ cười điềm tĩnh, tự nhiên. “Em cho rằng đó không phải là số mệnh của em. Còn anh? Anh có – “

“Chưa.”

Những tin tức không nên dồn sức ép của nhịp tim tăng nhanh đến cổ họng cô . Nhưng nó đã.

“Và Livia? McKenna nhẹ nhàng hỏi. “Điều gì xảy ra với cô ấy?”

“Cũng chưa kết hôn. Con bé ở đây cùng với

Marcus và tôi, và con bé... à, anh chắc sẽ rất ít gặp cô ấy.”

“Tại sao?”

Aline tìm kiếm từ ngữ để giải thích cho tình cảnh của em gái cô theo cách không khiến cho anh phát xét con bé một cách cay nghiệt. “Livia không thường giao tiếp với xã hội, cũng không hòa nhập với những vị khách ở đây. Có một vụ scandal hai năm trước. Livia đã hứa hôn với Lord Amberley, một người đàn ông trẻ tuổi người mà Livia yêu rất nhiều. Trước khi họ có thể kết hôn, anh ta đã bị chết trong một tai nạn sấm sét.” Cô dừng lại để phủi một con bọt đậu trên váy cô đi.

Biểu hiện của McKenna bình thản. “Vụ scandal đó là gì?”

“Không lâu sau đó, Livia phạm phải một sai lầm, và mọi người biết rằng con bé và Amberley đã...” Cô dừng lại vô vọng. “Livia đã phạm sai lầm đi giải bày nỗi buồn phiền của con bé với một trong những người bạn của nó, người mà không thể giữ bí mật để cứu rỗi đời con bé. Mặc dù Marcus và em đã cố ngăn chặn câu chuyện lên đời mách, chẳng bao lâu toàn bộ vùng đã lan truyền, và nó

lan tới London.” Cô bắn cho anh một cái liếc nhìn thách thức. “Theo ý em, Livia không làm gì sai cả. Con bé và Amberley yêu nhau, và họ sẽ kết hôn. Nhưng dĩ nhiên có những người đó cố biến con bé trở thành người bị xã hội ruồng bỏ, và Livia từ chối đến lễ tang. Mẹ của em đã bị mất thể diện bởi tình huống đó, và dành hầu hết thời gian của bà để đi du lịch nước ngoài kể từ đó. Và em vui mừng là cha em không còn sống nữa, khi mà ông ấy không nghi ngờ gì sẽ trừng phạt Livia vì những hành động của con bé.”

“Nhưng anh trai em thì không?”

“Không, Marcus không có gì giống với cha bọn em cả. Anh ấy có tất cả mọi thứ như là danh dự, nhưng anh ấy cũng rất khoan dung, và cũng khá độc lập trong suy nghĩ.”

“Một người nhà Marsden độc lập trong suy nghĩ,” McKenna kinh ngạc, dường như nhận thấy đó là một cách nói mâu thuẫn.

Tia sáng hài hước trong đôi mắt anh không biết bằng cách nào đó xoa dịu cô, làm cô thư thái, và cô cuối cùng cũng có khả năng lấy một hơi thở dài. “Anh sẽ đồng ý, sau khi anh hiểu Marcus rõ hơn.

Rõ ràng hồ sâu ngăn cách giữa họ giờ đây thậm chí còn rộng hơn nó từng có khi còn thơ ấu. Thế giới của họ là, như lúc nào cũng vậy, khác biệt vô cùng lớn đó khiến không có khả năng có sự thân mật giữa họ. Giờ đây họ có thể trao đổi với nhau như những người xa lạ lịch sự, mà không có sự nguy hiểm của việc tan nát cõi lòng. McKenna trước đây đã không còn nữa, cũng như cô gái Aline từng là đã biến mất rồi. Cô nhìn mặt đất phủ thảm rêu, dòng sông trôi lười biếng, và bầu trời xanh nhạt, trước khi cô cuối cùng có khả năng gặp ánh nhìn của anh. Và cô vui mừng một cách liêu lĩnh cho những cảm giác huyền hoặc thứ mà cho phép cô đối mặt với anh mà không sụp đổ.

“Em tốt hơn nên quay trở lại nhà,” Cô nói, nâng mình dậy khỏi tảng đá. “Em có nhiều nhiệm vụ...”

McKenna đứng lên ngay lập tức, in bóng cơ thể ngấm đen và phong nhã của anh lên dòng sông đang sau anh.

Aline ép mình phá tan sự im lặng hết sức đau đớn. “Anh phải kể cho em nghe về chuyện làm sao anh lại đến làm việc cho một người đàn ông như Mr. Shaw?”

Đó là một câu chuyện dài.”

“Em háo hức để nghe nó đó. Điều gì xảy ra cho chàng trai người thám chí không quan tâm nếu anh ta trở thành người hầu trước đó.”

“Anh ta đối.”

Aline nhìn anh chăm chăm với sự trợn lẩn của sợ hãi và mê hoặc, cảm xúc phức tạp bên dưới câu trả lời đơn giản. Cô muốn biết mọi chi tiết, để hiểu điều gì đã xảy ra với McKenna, và khám phá mọi mặt của người đàn ông mà anh trở thành.

McKenna dường như không thể lấy cái nhìn khỏi cô. Vì lý do nào đó một dải màu sắc xuất hiện phía cao trên gò má anh, như thể anh đã dành thời gian qua lâu ngoài trời. Anh bước tới cô với sự cẩn trọng quá mức, như thể sự gần gũi của cô thể hiện sự đe dọa nào đó với anh. Khi anh dừng lại chỉ một bước chân xa khỏi cô, hơi nóng tê liệt lại tràn qua cô. Cô hít vào một cách vội vã, cảm thấy không khí đầy áp và nặng trĩu trong hai lá phổi của cô.

“Em sẽ nắm tay tôi chứ?” anh hỏi

Nó là sự lịch sự cũ rích mà bất kì quý ông nào sẽ đề nghị. .. nhưng Aline chần chừ trước khi chạm vào anh. Những ngón tay run rẩy trên ống tay áo anh như đôi cánh của một con bướm đêm màu bạc. “Cám ơn.” Cô cắn môi, và giữ lấy tay anh, tay cô hòa hợp với đường nét của múi cơ rắn chắc bên dưới những lớp vải mềm mại pô pơ lin và vải lanh. Cái thực của việc chạm vào anh, sau những năm khao khát vô vọng, làm cô hơi lắc lự, và cái ôm của cô siết chặt lại như cô tìm kiếm sự vững vàng của bản thân mình. Hơi thở đều đặn của McKenna đột ngột đứt quãng, như thể có cái gì đó giữ lấy cổ họng anh. Tuy nhiên, anh nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh khi anh hộ tống cô lên con dốc nhỏ hướng về tòa nhà. Cảm nhận sức mạnh to lớn của cơ thể anh, Aline tự hỏi cái mà anh đã làm để đạt được sức mạnh của cơ thể đó.

“Tôi đã làm việc như một người lái tàu, chở hành khách bằng phà giữa Staten Island và thành phố.” McKenna nói dường như đọc được suy nghĩ của cô. “24 cents cho cả lượt đi về. Đó là sao tôi gặp Shaw.”

“Anh ta là một trong những vị khách của anh?” Aline hỏi. Với cái gật đầu của anh, cô gửi cho anh

cái liếc mắt trêu chọc. “Làm sao một cuộc gặp gỡ may rủi lại biến thành một sự hợp tác kinh doanh?”

Biểu hiện của anh trở nên đề phòng. “Cái này dẫn đến cái khác.”

Cô xoay sở để cười với sự lảng tránh của anh. “Em thấy rằng em sẽ sử dụng tất cả tài nghệ của mình để làm lộ ra phần nói nhiều của anh.”

“Tôi không có phần nói nhiều.”

“Đó là trách nhiệm của một vị khách để tiêu khiển.” Cô thông báo cho anh biết.

“Ồ, tôi sẽ tiêu khiển cho em,” anh thì thầm. “Tôi chỉ là sẽ không nói trong khi tôi làm việc đó.”

Như anh chắc hẳn đã có chủ ý, lời bình luận của anh đã lột bỏ sự bình tĩnh của cô. Đổ mặt, Aline trao một nụ cười rầu rĩ. “Em thấy rằng, anh không đánh mất sở trường của mình cho việc tạo những lời bình luận tinh quái. Hãy nhớ rằng anh đang đồng hành với một quý cô cần được che chở.”

Anh không nhìn vào cô khi trả lời. “Có chứ, tôi nhớ.”

Họ hướng tới khu nhà dành cho người chưa có gia đình (bachelor house ko bit dịch vậy có đúng ko) , một nơi cư trú nhỏ đặt một bên nhà chính và được dành riêng cho việc sử dụng của những vị khách, những người mong muốn có nhiều sự riêng tư hơn mà nhà chính có thể. Marcus đã kể với Aline rằng Mr.Shaw đặc biệt yêu cầu ở một mình tại phòng riêng, mặc dù căn phòng có thể ở thêm 3 vị khách nữa. Dù không thấy bóng dáng của Mr.Shaw, Aline thấy một cặp người hầu bước vào nơi đó với rương hòm và hành lý.

McKenna dừng lại, đôi mắt sinh động của anh bắt lấy ánh mắt trời khi anh liếc nhìn vào ngôi nhà nhỏ. “Chúng ta sẽ dừng việc đồng hành tại đây chứ? Tôi sẽ đến nhà chính ngay thôi – nhưng trước tiên tôi phải xem xung quanh đã.”

“Vâng, dĩ nhiên” Aline cho rằng ắt hẳn bị chọn vì bởi vì anh quay trở lại Stony Cross, với những kí ức bị che dấu trong mỗi góc ngách và mỗi con đường .“McKenna, cô lưỡng lự nói, “Là một sự trùng hợp rằng Mr.Shaw quyết định chấp nhận lời mời của anh trai em cho chuyến thăm phải không? Hay anh chủ ý sắp đặt những điều này để anh có thể quay trở lại?”

McKenna quay lại nhìn cô, bóng đôi vai anh hiện mờ mờ phía trên cô .“Lý do gì để tôi phải trở lại đây?”

Aline bắt gặp cái nhìn khó dò của anh. Không có gì trong vẻ ngoài hay cách cư xử của anh biểu lộ sự giận dữ, nhưng cô cảm thấy sự căng thẳng cuộn xoáy như một cái lò xo đồng hồ bên trong anh.

Và sau đó cô hiểu điều mà anh che đậy rất cẩn thận... điều không ai có thể nhìn thấy trừ cô đã một lần yêu anh. Sự căm thù. Anh trở lại để báo thù – và anh sẽ không rời đi cho đến khi anh trừng phạt cô hàng ngàn cách cho điều mà cô làm với anh.

Ôi, McKenna, cô sửng sốt nghĩ , cảm thấy một sự thương cảm kỳ lạ đối với anh thậm chí khi bản năng của cô la hét cô chạy trốn khỏi nguy hiểm sắp xảy ra.Điều đó vẫn còn đau nhiều đến vậy sao?

Cô liếc ra xa, lông mày cô kéo lại với nhau khi cô ngẫm nghĩ cái nhỏ nhất mà nó sẽ làm anh hủy diệt cô. Bất mình ngược nhìn vào gương mặt tối

sằm của anh, cô nói với sự cẩn trọng hết sức. “Anh đã thành công nhiều lắm sao, McKenna. Anh dường như có được mọi thứ mà anh từng muốn. Thậm chí, nhiều hơn.” Xoay người đi, cô rời khỏi anh với những bước chân đều đặn, kêu gọi lên tất cả sự kiềm chế của bản thân để ngăn khỏi bỏ chạy.

“Không phải mọi thứ” McKenna nói bên dưới hơi thở, ánh nhìn của anh theo dấu cô cẩn thận cho đến khi cô biến mất.

McKenna đi vào trong căn nhà dành cho người độc thân, không để ý đến những người hầu khi họ sắp đặt hành lý của Shaw. Đồ đạc nặng nề và mang nét đặc trưng thời vua Jacobean, đường nét thô và trang nghiêm. Những bức tường ốp pa nô bằng gỗ hồng mộc xa xỉ, cửa sổ treo rèm nhung với đường viền quanh xóa sạch mọi dấu vết ánh sáng. Thật là tốt. Phần nhiều thời gian, ánh sáng là lời nguyện rủa với Gideon Shaw.

McKenna biết chính xác lý do Gideon cần sự riêng tư của căn nhà dành cho người độc thân. Khi là quý ông, Gideon cực kì cẩn thận tránh tạo ra các cảnh tượng hay biểu hiện vượt tầm kiểm soát. McKenna thật sự chưa bao giờ nhìn thấy anh ta

say rượu. Gideon chỉ lặng lẽ khóa mình trong một căn phòng với một hoặc hai chai rượu, và lại xuất hiện hai hay ba ngày sau đó, xanh xao và loạng choạng, nhưng lanh lợi và ăn mặc chỉnh tề. Không gì đặc biệt dường như kích thích những tình tiết như vậy - Nó chỉ đơn giản là cách sống của anh. Anh chị em ruột của anh đã giải bày rằng nghi thức nhậu nhẹt bắt đầu không lâu trước khi anh và McKenna gặp nhau, khi người con trai lớn nhất, Frederick Shaw III, chết vì bệnh tim.

McKenna quan sát người hầu của Gideon đặt một hộp xì gà sơn mài của Nhật trên một chiếc bàn kiểu với vô số ngăn kéo và hộc tủ. Mặc dù McKenna hiếm khi hút thuốc và chưa bao giờ vào ban ngày, anh với tới cái hộp. Anh hút điếu xì gà, để lại chất dầu hăng hăng và đậm đà. Ngay lập tức người hầu được đào tạo bài bản đưa cây kéo nhỏ sắc bén, và McKenna nhận nó với cái gạt đầu cảm ơn. Anh cắt phần cuối của điếu xì gà, chờ khi người hầu mài phần cuối, và anh hút nó nhịp nhàng cho đến khi tạo ra làn khói mỏng và đậm đặc. Anh nhìn vào những ngón tay đang run rẩy của mình một cách bình thản.

Cơn sốc khi gặp lại Aline thậm chí còn lớn hơn anh tưởng tượng .

Nhận thấy dấu hiệu những dây thần kinh của anh tan vỡ, người hầu bần anh cái liếc đánh giá. “Tôi sẽ đem cái gì khác cho anh nhé, thưa ngài?”

McKenna lắc đầu “Nếu Shaw tới, nói tôi ở ban công đằng sau.”

“Vâng, thưa ngài.”

Như nhà chính, căn nhà dành cho người độc thân được xây gần con dốc trông ra sông. Mảnh đất rậm rạp với cây thông, những âm thanh của dòng nước chảy bên dưới tiếng riu rít của tổ chim trên cây liễu. Cởi áo khoác ra, McKenna ngồi vào một trong những chiếc ghế bọc ở trên ban công và hút thuốc vụng về cho đến khi anh lấy lại chút gì như sự tự chủ của mình. Anh chú ý vừa đủ khi người hầu mang ra đĩa thủy tinh để tàn xì gà. Tâm trí anh hoàn toàn bị chiếm lĩnh với hình ảnh Aline bên dòng sông, mái tóc dày bóng mượt của cô được kẹp lên, những đường nét thanh tú của cơ thể. Thời gian chỉ làm sắc đẹp Aline thêm mặn mà hơn. Cơ thể cô chín mùi và phát triển đầy đủ, hình ảnh của người phụ nữ trong thời kỳ đẹp nhất. Với sự trưởng thành, gương mặt cô tạo hình sắc sảo hơn, cái mũi nhỏ, đôi môi mờ dần từ màu hồng

đậm sang sắc hồng nhạt như màu thịt con sò biển. Và điều chết tiệt, là nốt ruồi xinh đẹp không thể quên chết tiệt đó, vết đốm đen cám dỗ sự chú ý của anh đến góc môi dịu dàng của cô. Hình dáng của Aline đã khiến dấu vết tính người còn lại khuấy động trong McKenna, nhắc anh nhớ rằng anh từng có khả năng trải nghiệm niềm vui sướng - một khả năng đã biến mất từ nhiều năm về trước. Mất nhiều năm để thay đổi tiến trình ngoạn cổ của số phận, và anh phải hi sinh hầu hết linh hồn mình để làm việc đó.

Dụi tắt điều xì gà cháy phân nửa của mình, McKenna cúi về phía trước cánh tay chống lên đùi. Khi anh nhìn chăm chăm vào cây táo gai gần đó nở đầy hoa, anh tự hỏi tại sao Aline vẫn chưa kết hôn. Có lẽ như cha cô, cô bản chất là người máu lạnh, những đam mê của tuổi trẻ cuối cùng đã thể cho lạc thú cá nhân. Dù lý do gì đi nữa, nó không quan trọng. Anh sẽ quyến rũ Aline. Điều hối tiếc duy nhất của anh là Lord Westcliff quá cổ không ở quanh đây để phát hiện ra McKenna cuối cùng cũng đưa khoái lạc của anh vào giữa cặp đùi trắng ngần như hoa lily của con gái lão. (Eo ơi, huých toẹt quá +__+)

Đột ngột sự chú ý của McKenna bị thu hút bởi

tiếng cọt kẹt của sàn nhà và tiếng chát lỏng kêu lanh cách của những viên đá trong một cái ly. Tựa lưng vào ghế, anh liếc nhìn lên khi Gideon Shaw băng qua ngưỡng cửa ban công có mái che.

Quay qua đối diện với McKenna, Gideon ngồi hờ trên lan can và để cánh tay tự do lỏng lẻo quanh một cột trụ. McKenna bắt gặp ánh nhìn kiên định của anh ta. Họ có một tình bạn phức tạp, được nuôi dưỡng bởi những người ngoài cuộc được tạo lập hoàn toàn bởi ham muốn chia sẻ lợi ích kinh tế. Mặc dù điều ấy là khía cạnh chẳng thể chối cãi trong mối quan hệ của họ. Nó không có nghĩa là lý do duy nhất.

Như hầu hết tình bạn vững chắc, mỗi người họ sở hữu các nét tính cách riêng mà người kia thiếu. McKenna thuộc về dòng dõi bình thường, đầy tham vọng, trái lại Gideon được tu dưỡng, thông minh và tự mãn. McKenna trước đây đã lâu từng thừa nhận rằng anh không thể có khả năng dẫn đầu. Gideon là người đàn ông thanh danh chẳng chê vào đâu được. McKenna dứt khoát làm bản thân lung túng trong cuộc chiến mưu sinh hằng ngày, trong khi Gideon lựa chọn tính vô tư còn lại.

Dấu vết của nụ cười đi qua môi Gideon “Tôi

chạm trán với Lady Aline khi cô ấy trở lại nhà, một phụ nữ xinh đẹp, đúng y như anh miêu tả. Cô ấy kết hôn chưa?”

“Chưa.” McKenna nhìn chằm chằm đăm chiêu qua màn khói không khí.

“Vậy thì, điều đó làm mọi thứ dễ dàng hơn đối với anh.”

Đôi vai rộng của McKenna co giật với cái nhìn vai đơn giản. “Điều đó sẽ không là vấn đề theo cách này hay cách khác.”

Ý anh là, anh chẳng để cho thứ nhỏ nhen như anh chồng cản đường cái mà anh muốn, à?” Nụ cười của Gideon rộng hơn, nụ cười khâm phục. “Chết tiệt, anh là một thằng con hoang tàn nhẫn, McKenna.”

“Đấy là lý do anh cần đối tác kinh doanh như tôi.”

“Chính xác. Ngoại trừ việc nhận ra sự nghèo nàn đạo lý giữa chúng ta... Làm tôi muốn uống một ly rượu.”

“Tại sao không?” McKenna hỏi chế giễu thân

thiện, lấy ly từ anh. Nâng chiếc ly lên môi mình, anh uống cạn nó bằng vài ngụm lớn, chào đón rượu uýtki ướp đá cháy bỏng dịu nhẹ

Ánh nhìn sắc sảo của Gideon không bỏ lỡ cánh tay kém vững vàng còn lại của McKenna, đang gây nên tiếng đá chạm lạnh canh trong ly. “Anh không nghĩ rằng anh đặt trả thù hơi quá xa sao? Tôi không nghi ngờ gì anh sẽ thành công với Lady Aline. Nhưng tôi không nghĩ nó mang lại cho anh chút bình yên nào.”

“Đó không phải trả thù” McKenna gầm gừ, đặt cái ly sang một bên. Miệng anh méo mó trong nụ cười chua chát. “Nó là thứ bùa chú . Và tôi không định tìm bất kì sự bình yên nào sau này. Tôi chỉ muốn...”

Anh kéo lê vào im lặng. Như thường lệ, anh ở trong cơn đói khát kiếm chặt điều đã bắt đầu 12 năm về trước, khi anh bị ném vào cuộc sống mà anh chưa bao giờ hình dung cho mình. Ở Mỹ, thiên đường cơ hội, và anh trở lên thành công vượt ngoài những giấc mơ hoang dại nhất của mình. Nhưng nó vẫn chưa đủ. Không gì có thể thỏa mãn con quái vật bên trong anh.

Những kí ức về Aline mãi mãi dày vò anh. Chắc chắn anh không yêu cô - Ảo tưởng đó đã phai mờ lâu rồi. Anh không còn tin vào tình yêu nữa, kể cả khi anh muốn nó. Nhưng anh cần thỏa mãn nhu cầu dữ dội, điều chưa bao giờ cho phép anh quên cô. Anh nhận ra đôi mắt Aline, miệng của cô, chuyển lên quai hàm cô, trên gương mặt của hàng ngàn người xa lạ. Càng cố gắng phớt lờ kí ức về cô, cô càng săn đuổi anh dai dẳng hơn.

“Thế nếu như cô ấy đau đớn trong suốt cái gọi là thứ bùa chú này thì sao?” Gideon hỏi. Giọng anh chẳng che dấu bởi bất kì dạng phê bình nào. Đó là một trong những phẩm chất tốt nhất của Gideon, khả năng cho việc nhìn vào các thứ mà không lọc chúng qua lăng kính đạo đức.

Đưa tay vào trong ly, McKenna lấy viên đá và cho nó vào miệng, anh nghiền nó rắc rắc giữa hàm răng khỏe. “Có lẽ tôi muốn làm đau cô ấy”

Đó là nói bớt đi. McKenna không định đơn thuần làm đau Aline. Anh sẽ làm cho cô đau đớn, khóc lóc, la hét, cầu xin. Anh sẽ bắt cô phải quì gối. Khiến cô ta suy sụp. Và đó chỉ là khởi đầu.

Gideon nhìn chăm chăm anh hoài nghi. “Rõ

ràng thái độ hơi kỳ lạ ,đến từ người đàn ông từng yêu cô ấy.”

“Đó không phải tình yêu. Nó là sự pha trộn giữa đam mê xác thịt , tuổi trẻ và sự ngu ngốc.”

“Pha chế tuyệt vời làm sao,” Gideon nói với nụ cười gợi nhớ.” Tôi chưa từng cảm thấy điều đó kể từ khi tôi 16 tuổi và mê đắm cô gia sư của chị gái mình. Một người phụ nữ lớn tuổi hơn, khoảng 20... “Anh dừng lại, nụ cười anh trở nên héo đi, đôi mắt xanh anh tối sầm lại.

McKenna lấy viên đá ướp rượu uýt-ki khác khỏi ly. “Điều gì xảy ra với cô ấy?”

“Chúng tôi có một cuộc tính. Và tôi dường như làm cô ấy có con, mặc dù cô chưa bao giờ nói với tôi về điều đó. Tôi tin đó là con của tôi ,khi mà không có lý do gì để nghĩ khác đi . Cô ta đến tay bác sĩ bịp bợm nào đó, người “sửa chữa” những điều đầy trong phòng sau của ông ta. Chảy máu đến chết. Thật đáng tiếc khi mà gia đình tôi sẽ đền bù cho cô khoảng tiền lớn cho đứa trẻ ,nếu cô ấy kể chúng tôi về nó. Chúng tôi những người Shaw luôn luôn chăm sóc các đứa con hoang của mình.”

Mặc dù tư thế anh vẫn thoải mái như thường, Gideon chẳng thể dấu sự trống trải trong mắt mình.

“Anh chưa bao giờ đề cập đến cô ấy trước đây,” McKenna nói, nhìn anh chăm chú. Họ đã biết hơn 10 năm, và anh tưởng rằng anh biết mọi bí mật của Gideon.

“Tôi chưa à?” Dường như tỉnh táo lại, Gideon đứng dậy và phủi thứ bụi tưởng tượng khỏi tay mình. “Cái đó về nơi này khiến tôi ủ mị . Phong cảnh đẹp như tranh chết tiệt.” Anh ra hiệu về phía cửa với cái gật đầu . “Tôi sẽ làm châu rượu khác. Muốn tham gia không?”

McKenna lắc đầu, cũng đứng dậy. “Tôi có vài thứ để quan tâm.”

“Đúng vậy, dĩ nhiên. Anh muốn đi dạo một vòng... Không nghi ngờ gì vài người hầu ở đây sẽ nhớ anh.” Nụ cười mỉa mai hiện lên trên môi Gideon . “ Stony Cross Park, một nơi xinh đẹp. Ai đấy tự hỏi mất bao lâu những chú chim ở đây nhận ra rằng họ đã để một con rắn bước vào thiên đường.”

Chương 7

Không cần thắc mắc, căn phòng dậy mùi nhất trong nhà chính ở Stony Cross Park là nhà kho, một phòng kế bên nhà bếp nơi mà Mrs. Faircloth cất trữ những bánh xà phòng, nến, hoa thủy tinh và thức ăn được dùng để trang trí như là hoa quả đóng chai (giống như trái cây nhựa đựng trong vại, hũ thủy tinh dùng để trang trí cho đẹp mắt đó các sis). Hôm nay bà quản gia bận rộn khác thường, với toàn thể ngôi nhà đầy ắp khách khứa và người hầu. Bà rời nhà kho, tay bà phủ đầy với những bánh xà phòng mới làm nặng nề. Ngay lập tức bà mang đến phòng chưng cất nơi hai người hầu gái dùng dây để cắt bánh xà phòng thành những bánh vừa với tay cầm.

Tất bật với vô số những nhiệm vụ chưa hoàn thành, Mrs. Faircloth trở nên lơ mờ, nhận thức được thân hình to lớn của một người hầu khi anh ta theo bà dọc theo hành lang hẹp. “James,” bà điên cuồng nói, “Hãy là một chàng trai tốt và mang những thứ này đến phòng chưng cất. Tôi cần một đôi tay khỏe mạnh. Và nếu Salter phản đối, cậu hãy nói anh ta rằng tôi ra lệnh cho cậu giúp đỡ

tôi.”

“Vâng, thưa bà”, giọng nói ngoan ngoãn đáp lại.

Giọng nói không phải của James.

Khi Mrs. Faircloth vẫn do dự trong sự bối rối, khối nặng ấy đã được đẩy khỏi tay bà và bà nhận ra bà vừa yêu cầu cho một trong những vị khách của ông chủ. Bộ quần áo được cắt may hoàn hảo của anh ta đã chỉ ra anh là một người đàn ông quý tộc – và bà vừa yêu cầu cho anh ta mang thứ gì đó dùm bà. Những người hầu, kể cả những người hầu cấp cao, đã bị đuổi vì điều nhỏ nhặt hơn. “Xin ngài thứ lỗi cho tôi...” Bà bắt đầu trong lo lắng, nhưng quý ông tóc đen vẫn tiếp tục đến phòng chung cất, nâng những bánh xà phòng nặng dễ dàng. Anh ta đặt xà phòng lên mặt bàn lát đá xám, xoay đi khỏi những cô hầu gái mở to miệng ngạc nhiên, và nhìn Mrs. Faircloth với một nụ cười rầu rĩ.

“Con phải biết là bà bắt đầu đưa ra lời chỉ huy trước khi con có cơ hội nói lời chào.”

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lục lam rực sáng, Mrs. Faircloth ấn bàn tay lên tim bà như thể

để ngăn chúng trào mạch máu, và chớp chớp mắt với những giọt nước mắt đột ngột bởi sự ngạc nhiên. “McKenna?” bà kêu lên, hấp tấp giơ cánh tay. “Ôi, cảm ơn Chúa...”

Anh bước tới bà bằng hai bước dài và bắt lấy dáng người mập mạp của bà, nhắc bà lên khỏi mặt đất như thể bà là một cô gái có thân hình nhỏ nhắn. Nụ cười thô lỗ của anh bị bóp nghẹt lại trong những lọn tóc bạc của bà.

Sững sờ bởi cảnh tượng cảm động liên quan đến bà quản gia khắc khổ thường ngày của họ, những người hầu ở phòng chưng cất kéo ra ngoài hành lang. Theo sau họ là một người rửa bát, một phụ bếp và bếp trưởng, người làm việc tại trang viên chỉ mới năm năm.

“Ta chưa bao giờ nghĩ là sẽ gặp lại con.” Mrs. Faircloth thở hắt lên.

McKenna siết chặt cánh tay quanh bà, sưởi ấm trong sự thoải mái của người mẹ mãi mãi không quên của bà. Anh nhớ vô số lần Mrs. Faircloth dành thêm thức ăn cho anh – những lát bánh mì nguyên cám còn thừa, bánh qui dùng cho bữa trà thừa, những phần cháy béo ngậy từ nồi hầm thịt.

Mrs. Faircloth là cội nguồn của sự dịu dàng thiết yếu trong cuộc đời anh... người luôn luôn tin tưởng phần tốt nhất trong anh.

Bà nhỏ hơn rất nhiều so với anh nhớ, và tóc bà giờ bạc phau. Tuy nhiên thời gian đã tô điểm sự dịu dàng của bà, chỉ thêm vài nếp nhăn mờ ngang qua đôi má hồng hào, và cái khom khom gần như rất nhỏ của sống lưng và đôi vai vốn thẳng trước kia của bà.

Kéo lại dây buộc của chiếc mũ len trên đầu bà , Mrs. Faircloth xem xét anh với sự khó tin công khai, “Trời ơi, con lớn như Golilah! Ta chắc chắn rằng ta không biết con, nếu không vì đôi mắt của con.” Bắt đầu nhận thức được những thính giả của họ, bà quản gia buông người đàn ông trẻ to lớn khỏi cánh tay mình và gửi đến những người hầu đang tụ tập một cái liếc cảnh báo. “Hãy làm việc của mình ngay bây giờ đi, tất cả các người. Không cần đứng ở đây với đôi mắt lồi ra khỏi đầu đâu.”

Làm bầm vâng lời, những người hầu tản ra và tiếp tục làm nhiệm vụ của mình, ném những cái nhìn kín đáo vào vị khách trong khi họ làm việc.

Mrs. Faircloth ép bàn tay của McKenna giữa hai

tay nhỏ, tròn trịa của mình. “Theo ta,” bà giục. Họ đi trong sự đồng ý ngầm là đến phòng riêng của bà quản gia. Bà mở khóa cửa và để anh vào bên trong, mùi vị quen thuộc của những viên sáp thơm mùi đinh hương, sáp ong và tấm vải lanh ủ trà trộn lẫn trong hương vị nhờ nhà thuần túy.

Đối mặt với Mrs. Faircloth , McKenna thấy rằng người quản gia bắt đầu dấm nước mắt một lần nữa, và anh vươn tới bao phủ những ngón tay của mình quanh những ngón tay của bà. “Con xin lỗi,” Anh nhẹ nhàng nói. “Con chỉ nên tìm ra cách nào đó cảnh báo bà trước khi con xuất hiện quá đột ngột .”

Mrs. Faircloth xoay sở để làm chủ cảm xúc mãnh liệt của mình. “Điều gì xảy ra với con?” Bà hỏi, nhìn vào bộ trang phục thanh lịch của anh, ngay cả đôi giày đen được đánh bóng không chút bụi trên chân anh. “Điều gì đã mang con quay trở lại đây, sau gần ấy năm?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau, khi cả hai có nhiều thời gian hơn,” McKenna nói, nhớ lại sự náo động của những hoạt động trong những ngày như thế này, khi hàng tá vị khách giữ hầu hết những người hầu ở một chỗ. “Bà có một ngôi nhà đầy

khách khứa – và con vẫn chưa gặp Lord Westcliff.” Anh rút ra một gói giấy được niêm phong kín bằng sáp ong khỏi túi áo khoác. “Trước khi đi, con muốn trao bà thứ này.”

“Gì vậy?” Bà quản gia hỏi với sự bối rối.

“Tiền bà cho con đến nước Mỹ. Con nên trả lại cho bà nhiều năm trước rồi, nhưng-” McKenna ngập ngừng không thoả mái. Lời lẽ không đủ để giải thích thể nào cho sự đúng mực của bản thân anh, anh phải tránh bất cứ thứ gì và bất cứ ai có liên quan đến Aline.

Lắc đầu, Mrs. Faircloth cố trả lại gói giấy cho anh. “Không, McKenna, đó là món quà ta cho con. ta chỉ tiếc rằng ta không thể có nhiều hơn tiền để dành vào thời điểm ấy.”

“5 pounds đó đã cứu cuộc đời con.” Với sự quan tâm lớn, anh làm thẳng lại chiếc mũ trên đầu bà. “Con trả lại món quà của bà với tiền lãi. Những thứ đó là phần chung vốn trong xưởng sản xuất đầu máy xe lửa loại mới, tất cả đứng tên bà. Bà có thể được trả bằng tiền mặt ngay lập tức. Nhưng con khuyên bà cứ để nó chín muồi hơn một chút. Vào năm sau, chúng hoàn toàn có thể tăng gấp 3

giá trị.” McKenna không thể ngăn một nụ cười buồn bã khi anh thấy cách Mrs. Faircloth lúng túng nhìn cái gói. Bà chẳng có chút kiến thức nào về cổ phần, tính công bằng, hay triển vọng trong tương lai.

“Thực sự không có tiền trong này, phải không?”
Bà hỏi

“Nó tốt hơn cả tiền,” McKenna bảo đảm bà, nghi ngờ phân nửa rằng các tờ chứng nhận cổ phần này sẽ sớm muộn dùng để gói cá. “Hãy cất nó vào nơi an toàn, Mrs. Faircloth .

Cái bà đang cầm trên tay có giá trị xấp xỉ 5000 pounds.”

Tái nhợt, bà suýt làm rơi cái gói. “5000...”

Thay vì biểu lộ sự phấn chấn mà McKenna đoán trước, bà quản gia gần như kinh ngạc hoàn toàn, như thể bà không thể hấp thụ được sự thật rằng bà vừa trở thành người phụ nữ giàu có. Bà lung lay một chút ,và McKenna nhanh chóng vươn ra để giữ vững đôi vai bà.

“Con muốn bà nghỉ hưu,” anh nói ,“và mua ngôi

nhà cho chính mình, với những người hầu riêng, và cỗ xe ngựa. Sau tất cả mọi điều bà làm cho quá nhiều người khác, con muốn bà hưởng thụ suốt phần đời còn lại của bà.”

“Nhưng ta không thể nhận nhiều như thế,” bà phản đối.

McKenna giúp bà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lò sưởi, và ngồi xổm trước mặt bà. Anh đặt tay lên mỗi bên tay cầm của chiếc ghế. “Đó chỉ là hạt cát trong sa mạc. Con muốn làm nhiều điều hơn cho bà. Bắt đầu, con muốn bà xem xét việc trở lại New York với con, để con có thể chăm sóc bà.”

“McKenna...” Đôi mắt bà lấp lánh khi bà đặt bàn tay thô kệch vì làm việc của mình lên tay anh. “Ta không bao giờ có thể rời Stony Cross Park! Ta phải ở lại với Lady Aline.”

“Lady Aline?”, anh lặp lại, gửi cho bà cái nhìn cảnh giác khi anh tự hỏi tại sao bà đề cập đặc biệt đến Lady Aline. “Cô ấy có thể thuê một người quản gia mới.” Giác quan của anh sắc bén khi anh nhìn thấy biểu lộ thận trọng của bà.

“Con đã gặp cô ấy chưa?” bà thận trọng hỏi.

McKenna gật đầu .“Tụi con đã có cuộc nói chuyện ngắn.”

“Tạo hóa không công bằng với cả hai đứa con gái của Lord Westcliff.”

“Vâng,con nhận thấy điều đó.Lady Aline đã kể cho con nghe điều xảy ra với em gái của cô ấy.”

“Nhưng không điều gì về bản thân cô ấy.”

“Không” McKenna không có bỏ lỡ cái bóng sừng sốt băng ngang qua gương mặt bà. “Có điều gì để kể ư?”

Bà quản gia dường như lựa chọn từ ngữ cẩn thận. “Không lâu sau con rời khỏi Stony Cross Park, cô ấy... khá ốm.” Hai vết lõm sâu, nhỏ tạo hình giữa hai vòng cung bạc của cặp lông mày bà.” Cô ấy nằm liệt giường ít nhất ba tháng, mặc dù cô ấy đã hồi phục trong thời gian đó, cô ấy... chưa từng im lặng như thế.”

Mắt anh hẹp lại. “Điều gì đã xảy ra với cô ấy?”

“Ta không thể kể với con. Lý do duy nhất ta đề cập là căn bệnh đã bỏ lại cô ấy một chút... mỏng

manh.”

“Theo cách nào?”

Bà lắc đầu kiên quyết. “Ta không thể nói.”

Anh ngồi lại trên gót chân mình, nhìn bà. tính toán cách có hiệu quả nhất để moi được thông tin mà anh muốn, anh khiến giọng nói mình nhẹ nhàng và ngọt ngào. “Bà biết là bà có thể tin con mà. Con sẽ không kể cho bất cứ ai.”

“Chắc chắn con sẽ không yêu cầu ta phá vỡ lời hứa.” Mrs. Faircloth quở trách.

“Dĩ nhiên là con có,” McKenna nói khô khốc. “Con yêu cầu mọi người phá vỡ lời hứa mọi lúc. Và nếu họ không, con sẽ khiến họ lấy làm tiếc vì chuyện đó.” Anh đứng dậy thay đổi chuyển động. “Điều mà bà ám chỉ, Lady Aline ‘không bao giờ như trước kia’ ư? Cô ấy có thân hình tuyệt vời chết tiệt như trước với con.”

“Thật báng bổ!” Bà quản gia mở miệng quở trách.

Ánh mắt họ gặp nhau, McKenna đột ngột nhe răng cười khi anh nghĩ bao nhiêu lần anh nhận cái

nhìn thế này từ bà khi anh còn ấu thơ. “Vậy thì, đừng nói với con. Con sẽ lấy sự thật này từ chính Lady Aline.”

“Ta nghi ngờ điều đó. Và nếu ta là con, ta sẽ không đẩy cô ấy đi quá xa.” Mrs. Faircloth cũng đứng lên “Con đã trở thành một người đàn ông thật bảnh trai,” Bà kêu lên “Có người vợ nào đang chờ con trở về Mĩ? Hay tình nhân không?”

“Không, tạ ơn chúa.” Tuy nhiên, nụ cười của anh héo, khi nghe những lời nói tiếp theo của bà.

“Ah...” Giọng bà thấm đẫm trong thứ gì có thể là cả sự ngạc nhiên và hối tiếc “Luôn luôn là cô ấy, phải không? Đó hẳn là lý do khiến con quay trở lại.”

McKenna cau có. “Con quay trở về vì lý do kinh doanh, không phải tối thiểu là điều có thể có khả năng là Westcliff sẽ đầu tư vào xưởng đúc. Sự có mặt của con ở đây chẳng gì cần làm với Lady Aline – kể cả quá khứ mà không ai nhớ đến.”

“Con nhớ nó,” bà nói. “Và cô ấy cũng vậy.”

“Con nên đi,” anh cộc cằn nói “Con vẫn chưa tìm ra nếu Westcliff phản đối sự hiện diện của con

ở đây.

“Ta chẳng tin trường hợp đó xảy ra,” Mrs. Faircloth nói dứt khoát “Lord Westcliff là quý ông hết sức tử tế. Ta nghĩ rằng anh ấy sẽ chào đón con tử tế, như anh ấy làm với tất cả khách khứa của mình.”

“Vậy anh ta là người xuất sắc không giống như cha mình,” anh nói một cách mỉa mai.

“Đúng vậy. Và ta ngờ rằng con sẽ hợp ý khá tốt với anh ấy, chừng nào con không gây cho anh ta nỗi sợ hãi rằng con có ý định làm tổn hại Lady Aline. Cô ấy đau khổ đủ rồi, không cần có con thêm vào nữa.”

“Đau khổ ư?” McKenna không thể ngăn cái vắn xoắn khinh miệt xuyên qua giọng nói của mình. “Con từng thấy sự đau khổ thật sự, Mrs. Faircloth...những người chết vì thiếu thức ăn và thuốc men... gãy lưng vì lao động nặng nhọc... những gia đình khốn cùng vì cảnh nghèo nàn. Đừng cố xác nhận rằng Aline từng nhấc một ngón tay cho sinh tồn của riêng bản thân mình.

“Đó là suy nghĩ hẹp hòi của con, McKenna,” bà

nhẹ nhàng quở trách .“Sự thật là bá tước và người em gái của ngài ấy đau khổ theo những cách khác biệt hơn chúng ta, nhưng nỗi đau của họ là thật. Và không phải lỗi của Lady Aline nếu con có cuộc sống khó khăn, McKenna.”

“Cũng không phải lỗi của con,” anh nói nhẹ nhàng, trong khi máu anh sôi lên như vạc dầu trong địa ngục.

“Trời ạ, ánh nhìn độc ác làm sao,” bà quản gia nói nhẹ nhàng .“Con đang mưu đồ gì vậy, McKenna?”

Anh bỏ tất cả biểu lộ khỏi gương mặt mình. “Không có gì cả.”

Bà nhìn anh không tin rõ rệt. “Nếu con định hành hạ Lady Aline bằng cách nào đó, ta cảnh cáo con –“

“Không,” anh nhẹ nhàng ngắt lời. “Con sẽ không bao giờ có lý do làm tổn thương cô ấy, Mrs. Faircloth – bà biết cô ấy từng có ý nghĩa với con thế nào mà.”

Bà quản gia dường như nhẹ nhõm. Và, khi quay đi, bà bỏ lỡ nụ cười đen tối lướt qua nét mặt

cứng rắn của anh.

McKenna dừng lại trước khi chạm tới nắm cửa ,và liếc nhìn qua vai . “Mrs. Faircloth , hãy nói cho con...”

“Gì vậy?”

“Tại sao cô ấy vẫn chưa kết hôn?”

“Điều đó phải do Lady Aline giải thích.”

“Chắc chắn phải có một người đàn ông,” McKenna thì thầm .Một phụ nữ xinh đẹp tuyệt vời như Aline chưa bao giờ thiếu quan hệ với đàn ông.

Mrs. Faircloth thận trọng đáp lại. “Sự thật là, có một quý ông, người mà cô ấy đang bầu bạn. Lord Sandridge, người giờ đây sở hữu trang viên cũ Marshleigh. Ngài ấy tiếp quản dinh thự này khoảng 5 năm về trước. Ta tin rằng con có thể gặp anh ta tại buổi khiêu vũ tối ngày mai – ngài ấy thường được mời tới Stony Cross Park.”

“Anh ta là kiểu đàn ông nào?”

”Oh, Lord Sandridge là người đàn ông hoàn hảo, và thật tốt khi được làm hàng xóm với ngài ấy.

Ta đánh cược rằng con sẽ mến ngài ấy rất nhiều ,khi con gặp mặt.”

“Con mong chờ điều đó,” McKenna nhẹ nhàng nói , và rời khỏi phòng bà quản gia

Aline chào đón khách khứa một cách máy móc. Sau khi chạm trán Mr Gideon Shaw dọc đường trở lại nhà chính, cô đã làm quen với nhà Chamberlains –em gái và anh rể anh ta, và những người bạn giàu có của họ ở New York, nhà Laroches, nhà Cuylers và nhà Robinsons. Như mọi người có thể đoán trước, họ sở hữu nét đặc trưng của người Mỹ khiến quý tộc Anh Quốc phải sợ hãi. Sự thật rằng Aline đã hỏi họ về sự thoải mái của họ trong suốt chuyến đi xuyên đại tây dương khơi ra một dòng lũ lời biết ơn.Việc đề cập đến những món ăn nhẹ sớm được phục vụ với âm lượng vui mừng, ai đó sẽ nghĩ nó đến từ người đàn ông bị kết án, người mà vừa nhận được một sự ân xá. Aline hy vọng mạnh mẽ rằng sau khi tất cả bọn họ sống bên dưới cùng một mái nhà trong vài ngày, họ sẽ ngừng lại hoàn toàn bị lóa mắt bởi cô.

Từ giã các vị khách, Aline đến nhà bếp tìm Mrs. Faircloth . Thật kì quặc, mặc dù cảnh tượng hoàn toàn bình thường, Aline biết mà không cần được

báo rằng McKenna vừa ở đây. Không khí dường như sống động với nguồn năng lượng, như thể một mũi chớp ánh sáng phóng mạnh xuyên qua căn phòng. Ai đó nhìn vào mắt Mrs. Faircloth sẽ xác nhận được nghi ngờ của cô. Vâng, McKenna vừa đến ngay lập tức là đi tìm bà quản gia sau khi gặp Aline. Trong tất cả những người từng biết anh, họ là hai người yêu anh nhất.

McKenna... những suy nghĩ tụ tập thành đàn trong đầu cô như những con ong trong một cái tổ bị lập nhào ... cô dường như không thể nắm giữ liên kết một ý nghĩ, một hình ảnh rõ ràng. Dường như không thể có chuyện McKenna quay trở trở lại Stony Cross Park như thể mệt mỏi bởi tính phân cực của loại đá nam châm ma thuật nào đó, cần một cách giải quyết với cái quá khứ ám ảnh cả hai người bọn họ. Anh ấy muốn cái gì đó từ cô... thứ gì đó chuộc lại nỗi đau, sự hối tiếc, hay khoái lạc, cái cuối cùng sẽ mang cho anh một giới hạn của sự yên bình. Và cô không có thứ gì để dâng tặng cho anh, mặc dù cô muốn đưa cho anh linh hồn cô với sự tự nguyện hy sinh, nếu điều đó có thể.

Cô muốn liếc nhìn thấy anh lần nữa, chỉ để chắc chắn rằng anh là thật. Cô cần âm thanh giọng nói anh, cảm giác tay anh bên dưới tay cô,

bất kể thứ gì xác nhận rằng cô không điên vì khao khát không ngừng. Đấu tranh để tự chủ, Aline làm gương mặt mình trống rỗng khi cô di chuyển về phía chiếc bàn gỗ dài. Cô liếc nhìn tờ giấy ghi chú giữa người đầu bếp và Mrs. Faircloth, và đề nghị một cách nhẹ nhàng vài sự thay đổi trong thực đơn. Khi những quyết định cuối cùng được đồng ý, Aline xem xét viễn cảnh ghép đám đông khách khứa cho bữa ăn giữa ngày, và cảm thấy cơn sóng của sự kiệt sức quét qua cô. Cô không muốn ăn, cười và nói chuyện với quá nhiều người lạ háo hức. Và phải làm chuyện đó ở đây với việc McKenna đang quan sát... Không thể được. Sau tối nay cô sẽ đặt bản thân mình vào đúng chỗ, và cô sẽ hoàn thành vai trò bà chủ nhà. Tuy nhiên, bây giờ, cô muốn đến một nơi nào đó riêng tư, và suy nghĩ. Và lẩn trốn, một giọng nói chế nhạo nhỏ thêm vào. Đúng, phải lẩn trốn. Cô không muốn gặp lại McKenna cho đến khi cô xoay sở để làm mình bình tĩnh.

“Bá tước muốn gặp con,” Mrs. Faircloth nói, kéo cô ra một bên đến lối vào căn bếp. Ánh mắt bà ám áp và quan tâm khi bà nhìn vào gương mặt thất thần của Aline.

Dĩ nhiên, Marcus muốn chắc rằng cô không

đang khóc lóc hay run rẩy , hay nói cách khác bị hủy hoại bởi sự hiện diện của một người đàn ông mà cô từng yêu. “Con sẽ tìm anh ấy,” Aline nói “Và con sẽ nói với anh ấy rằng anh phải tiếp đãi khách khứa vào sáng nay mà không có sự giúp đỡ của con. Con cảm thấy... hơi mệt.”

“Phải,” Mrs. Faircloth đồng ý. “Con sẽ muốn nghỉ ngơi cho khỏe bởi buổi khiêu vũ tối nay.”

McKenna, đang có mặt ở một buổi khiêu vũ tại Stony Cross Park - là điều gì đó mà Aline chưa bao giờ dám tưởng tượng. “Cuộc sống thật kì lạ, phải không ạ?” cô thì thầm. “Thật mỉa mai làm sao rằng cuối cùng anh ấy lại quay trở lại.”

Một cách tự nhiên Mrs. Faircloth biết “anh ấy” mà Aline đang ám chỉ là ai. “Cậu ấy vẫn muốn con.”

Những từ ngữ ấy gây nên một cơn run rẩy chạy xuyên qua cô, như thể xương sống cô bùng lên như dây cung của người bắn tên vậy. “Anh ấy nói vậy ạ?”

“Không... nhưng ta đã thấy vẻ mặt nó khi ta đề cập đến tên con.”

Aline giữ một hơi thở căng thẳng trước khi hỏi.

“Bà không kể với anh ấy - ”

“Ta chưa bao giờ tiết lộ bí mật của con,” Bà quản gia bảo đảm với Aline.

Aline nắm lấy bàn tay ấm áp, chai sạn vì làm việc của Mrs. Faircloth trong bàn tay mềm mại, lạnh ngắt của mình một cách thận trọng. Cô thấy thoải mái bởi cái chạm của bà quản gia khi những ngón tay của họ quện chặt vào nhau. “Anh ấy không bao giờ được biết, “cô thì thầm. “Con không thể chịu đựng được điều đó.”

Aline tìm thấy cả Marcus và Livia trong phòng sinh hoạt chung của gia đình, một chốn riêng tư mà họ thỉnh thoảng gặp nhau để thảo luận những vấn đề đặc biệt khẩn cấp. Điều xuất hiện với một trong số họ. Mặc dù trong thâm tâm bị tàn phá, Aline mỉm cười khi cô nhìn vào gương mặt tối đen và quan tâm của anh trai và gương mặt căng thẳng của em gái mình. “chẳng lý do gì để nhìn như thể hai người nghĩ rằng tôi tự ném mình qua cửa sổ vậy,” Cô nói với bọn họ. “Em đảm bảo với hai người là em hoàn toàn bình tĩnh. Em có gặp McKenna, chúng em nói chuyện khá chân thành, và cả hai bọn em đều đồng ý rằng quá khứ hoàn toàn không tính đến.”

Marcus bước tới trước và giữ lấy đôi vai cô trong đôi tay vuông vức, và rộng của mình. “Quá khứ chưa từng không tính đến,” anh nói bằng giọng lạo xạo rõ ràng. “Và giờ đây hoàn cảnh của chúng ta là .. anh không muốn em bị tổn thương lần nữa.

Aline cố cam đoan lần nữa với anh bằng nụ cười. “Em sẽ chẳng bị tổn thương. Không gì còn lại những cảm giác mà em từng có với anh ấy. Em chỉ là đứa con gái ngớ ngẩn. Và em tin chắc rằng McKenna giờ đây cũng không cảm thấy gì với em.”

“Vậy tại sao anh ta ở đây?” Marcus hỏi, ánh mắt anh nghiêm khắc.

“Dĩ nhiên là, để chỉ đạo chuyện kinh doanh với Mr. Shaw. Và thảo luận đầu tư vốn của anh trong nhà máy của họ -

“Anh ngờ rằng đó là sự đánh lạc hướng để che đậy mục đích thực sự của McKenna.

“Cái mục đích đó ... là gì?”

“Để cuối cùng chiếm được tình cảm của em.”

“Thật vậy sao, Marcus, anh có biết chuyện đó nghe buồn cười thế nào không?”

“Anh là một người yêu thích thể thao,” anh nói dứt khoát. “Anh đã cưỡi ngựa để săn bắn trong hầu hết cuộc đời mình - và anh biết cuộc săn đuổi khi anh thấy nó.”

Kéo người ra khỏi anh trai mình, Aline trao cho anh ánh nhìn chằm biếm. “Em phải biết anh đã giảm nhẹ chuyện ấy đi. Cuộc sống là nhiều điều hơn theo đuổi và chinh phục, Marcus.

“Có lẽ là đối với một phụ nữ. Nhưng không phải với một đàn ông.”

Aline thở dài và gửi cho Livia cái nhìn đầy ý nghĩa, tranh thủ đồng tình của cô lặng lẽ.

Em gái cô đồng ý theo ngay lập tức. “Nếu Aline nói rằng chị ấy chẳng bị phiền hà bởi sự hiện diện của McKenna, vậy em nghĩ chúng ta cũng không nên phản đối điều đó nữa.”

Biểu lộ của Marcus chẳng dụi đi chút nào. ‘Anh vẫn thấy nên yêu cầu anh ta rời khỏi đây.

“Chúa ơi, anh có biết nó gây ra nhiều tin đồn

thể nào không?” Aline nôn nóng hỏi. “Tại sao lại chuốc lấy phiền hà hỏi ý kiến em, nếu anh đã quyết định làm gì? Chỉ cần để nó như vậy, được không? Em muốn anh ấy ở lại đây.”

Cô ngạc nhiên bởi cái cách mà anh trai và em gái mình cùng nhìn cô, như thể cô nói bằng tiếng nước ngoài vậy. “Chuyện gì vậy?” Cô thận trọng hỏi.

“Chỉ là bây giờ, anh nhìn thấy vài tinh thần trước đây của em.” Marcus nói. “Nó là sự thay đổi được hoan nghênh.”

Aline đáp lại bằng một nụ cười nhăn nhó. “Anh đang ngụ ý điều gì vậy, Marcus?” “Rằng em đã trở nên rụt rè và nhu nhược ư?”

“Rút lui thì nghe giống hơn,” anh đáp trả lại. “Em từ chối ượng thuận sự chăm sóc của bất kì người đàn ông nào trừ Sandridge - và rõ ràng rằng không điều gì từng như vậy.” Khi Aline lấp bắp phản đối lại, Marcus quay chú ý của mình sang Livia. “Và em chẳng khá hơn Aline là bao,” anh nói thẳng ra. “Đã hai năm kể từ khi Amberley chết, em có lẽ cũng đã chết theo anh ta rồi. Đến lúc lột bỏ lớp quần áo quả phụ, Livia, và bắt đầu sống trở

lại.Vì chúa, cả hai đứa là hai người phụ nữ xinh đẹp nhất Hampshire, và cả hai sống như những nữ tu vậy. Anh sợ anh sẽ bị chịu trách nhiệm với hai người cho đến khi anh hói đầu và rụng răng mất.”

Livia trao cho anh cái nhìn giận dữ, trong khi Aline đột nhiên cười khúc khích với hình ảnh anh trai cường tráng của cô như ông già trọc đầu lẩm cẩm. Cô bước tới hôn anh trùi mền.“Chính xác là điều mà anh xứng đáng nhận, ông anh ngạo mạn thích xen vào chuyện người khác ạ.Chỉ biết ơn rằng em chẳng cố ý quở trách anh vì lỗi lầm của anh,anh trai yêu quý,người anh trai 34 tuổi độc thân của em, người có mục đích duy nhất trong đời là sản sinh ra người thừa kế cho tước hiệu - ”

“Đủ rồi,” anh kêu lên. “Anh đã nghe nó hàng ngàn lần từ mẹ. Chúa biết anh không cần nó từ em nữa.”

Aline nhìn chiến thắng với Livia, người xoay sở với nụ cười nhẹ. “Rất tốt, em sẽ ngừng tại đây, nếu anh hứa sẽ chẳng làm và nói gì về vấn đề này với McKenna.”

Marcus gật đầu cầu nhàu,và rời đi.

Giữ ánh nhìn của Livia, Aline thấy lời nhận xét của Marcus đã làm cho con bé phiền muộn như thế nào. Cô mỉm cười yên lòng. “Anh ấy đúng về một chuyện,” cô nói. “Em nên bắt đầu giao thiệp lại với bạn bè.”

“Ý chị muốn nói, giao thiệp với đàn ông.”

“Ừ, em sẽ lại yêu vào ngày nào đó, Livia. Em sẽ kết hôn với người đàn ông đẹp trai, và sinh con với anh ta và có cuộc sống như Amberley mong ước cho em.”

“Còn chị thì sao?”

Nụ cười của Aline biến mất. “Em biết vì sao những giấc mơ đó không thể xảy ra với chị nữa.”

Một tiếng thở dài thoát ra khỏi đôi môi Livia. “Thật chẳng công bằng!”

“Không,” Aline nhẹ nhàng trả lời. “Nhưng em có nói- vài thứ chỉ là chẳng còn nghĩa lý gì nữa.”

Ôm chặt cánh tay quanh người mình, Livia cau mày nhìn tấm thảm sàn nhà. “Aline, vài thứ mà em chưa bao giờ nói với chị - Em luôn luôn thấy quá ngượng. Nhưng giờ đây, McKenna đã trở lại và

quá khứ có quá nhiều trong suy nghĩ của em. Em chẳng muốn lẩn tránh nó lâu hơn nữa.”

“Không, Livia” Aline nhẹ nhàng nói, cảm thấy điều mà em gái nói về.

Một giọt nước mắt đột ngột chảy xuống đường cong thanh tú nơi cằm của Livia. “Em là người đã nói với cha nhìn thấy chị cùng McKenna trong chuồng ngựa, tất cả vào những năm trước đây. Dĩ nhiên, hẳn là chị nghi ngờ chuyện đó, nhưng chị chưa bao giờ hỏi. Em ước em đã giữ im lặng. Em rất xin lỗi vì em đã không như vậy. Em đã hủy hoại mọi thứ của chị.”

“Đấy chang phải lỗi của em,” Aline kêu lên, di chuyển tới trước để ôm lấy cô. “Làm sao chị có thể trách em về chuyện đó cơ chứ? Em chỉ là một đứa trẻ, và...không, đừng khóc !Việc em kể cho Cha nghe chả có gì quan trọng cả. Không gì có thể xảy ra trong mối quan hệ của chị với McKenna cả. Không nơi nào bọn chị có thể đến, không chuyện gì có thể xảy ra, cho phép bọn chị ở bên nhau.”

“Em vẫn lấy làm hối lỗi.”

Tạo âm thanh xoa dịu, Aline vỗ về tấm lưng mạnh mẽ của em gái mình. “Chỉ là lý lẽ ngớ ngẩn về số mệnh của anh ta’... Cha luôn luôn nói thế, nhớ chứ?”

“Vâng, và nó luôn luôn khiến ông ấy nghe giống như thằng ngốc hoàn toàn.”

Tiếng cười lại dâng lên trong cổ họng của Aline. “Có lẽ em đúng. McKenna nhất định thách thức với số phận anh ta phải không nào?”

Kéo t chiếc khăn tay khỏi tay áo, Livia hít vào và hỉ mũi. ‘Người hầu đang xì xào,’ cô nói, giọng cô bị bóp nghẹn trong nùi vải cotton nhàu nhĩ. “Hình như ông quản gia Mr Chamber kể với James, anh chàng người hầu – người đã kể với một trong các cô hầu phòng rằng McKenna được gọi là “vua” McKenna ở New York, và anh ta có tòa nhà đài đồ sộ trên Fifth Avenue (Đại lộ số 5) - anh ấy được mọi người ở Wall Street biết đến.”

Aline mỉm cười nhẹ. “Từ một cậu bé ở chuồng ngựa đến một vị vua. Chị nên mong đợi chẳng ít hơn từ anh ấy.”

“Aline, giả sử McKenna lại yêu chị ?”

Câu hỏi khiến cho cô run mình. “Anh ta sẽ không. Tin chị đi, một khi ngọn lửa tình yêu trong quá khứ đã bị dập tắt , chẳng có cách nào để làm sống lại nó cả.”

“Giả như nó chưa bao giờ bị dập tắt thì sao?”

“Livia, chị bảo đảm với em, McKenna chẳng mòn mỏi mong chờ chị trong suốt 12 năm qua đâu.”

“Nhưng chị có...” Livia đột ngột ngừng lại.

Hiểu rõ điều mà em gái cô định hỏi, Aline then đở mặt. Cô đi thơ thẩn đến khung cửa sổ, nhìn ra con đường mòn của khung tò vò bằng đá dẫn xuyên qua khu vườn phía Đông. Những khung tò vò đã bị che lấp với hoa hồng, clematis(cây ông lão), hoa kim ngân tạo thành đường hầm thơm ngát dẫn đến ngôi nhà hóng mát với tường đá và hàng rào mắt cáo bằng gỗ. Kí ức về McKenna ở mọi nơi trong khu vườn ... tay anh di chuyển cẩn thận giữa đám hoa hồng, cắt tỉa những nụ hoa không nở, gương mặt râm nắng của anh lóe đốm bởi ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá và mắt hàng rào ... tóc ở sau gáy lấp lánh mồ hôi khi anh xúc xẻng

sỏi rải lên trên con đường, hay nhỏ cỏ dại mọc bên luống hoa.

“Chị chẳng biết ai có thể gọi đó như là sự mòn mỏi mong chờ,” Aline nói, vuốt ve khung cửa sổ bằng đầu ngón tay. “McKenna sẽ luôn là một phần của chị, không quan trọng là anh ấy ở đâu. Mọi người nói rằng những người mất một phần tay chân, đôi khi cảm thấy như thể họ vẫn còn nó. Biết bao lần chị cảm thấy rằng McKenna vẫn còn ở đây, và khoảng trống bên cạnh chị vẫn còn tồn tại với sự hiện diện của anh ấy.” Cô nhắm mắt, cúi người về phía trước cho đến khi trán và đầu mũi cô chạm vào mặt kính mát lạnh. “Chị yêu anh ấy bất cần lý do,” Cô thì thầm, “Giờ anh ấy là người xa lạ đối với chị, và anh ta vẫn còn quá thân thuộc. Chị chẳng thể hình dung niềm đau đớn ngọt ngào, khi anh ấy ở thật gần.”

Khoảng thời gian dài trôi qua trước khi Livia có thể nói. “Aline... chị sẽ nói với anh ấy sự thật, khi giờ anh ấy đã quay trở về chứ?”

“Vì mục đích gì chứ? Việc ấy chỉ giành được lòng thương hại của anh ấy, và chị sẽ ném bản thân sớm hơn khỏi vách đá dốc.” Đẩy lưng mình khỏi cửa sổ, Aline chà phần tay áo lên gương mặt

lầm lem của mình tạo ra một trong những vết sáng trên ô cửa sổ. “Tốt hơn hãy để anh ấy tiếp tục căm ghét chị.

“Em chả hiểu làm cách nào chị có thể chịu đựng được!” Livia kêu lên.

Aline cười gượng. ‘Well, chị phát hiện ra niềm thư thái lạ lùng với thực tế rằng giờ anh ấy chẳng cảm nhận mức độ thù oán, trước kia anh ấy đã không yêu chị nhiều.’

Bất chấp lời nài xin từ cả Marcus và Aline, Livia từ chối có mặt tại buổi dạ vũ chào mừng, nơi mọi người địa vị trong vùng có mặt. “Chị cần em ở đó,” Aline khẳng định, cố nghĩ bất cứ kế sách nào xui khiến em cô thoát khỏi việc tự cô lập bản thân khỏi xã hội. “Tối nay chị cảm thấy bối rối, Livia, và sự hiện diện của em bên cạnh chị như là giúp đỡ - ”

“Không,” Livia bình tĩnh nói. Yên ổn trong phòng sinh hoạt chung của gia đình với quyển sách trong một tay, và một ly rượu ở tay kia. (Wao, ước gì mình như chị ấy!!!) Cô tết tóc mình thành bím lỏng lẻo, và chân thì đút trong đôi dép len mềm. “Em chẳng mơ ước hòa mình vào đám đông những người Mỹ. Ngoài ra, em biết chính xác tại

sao chị bối rối, và đồng hành của em sẽ chẳng tạo nên chút khác biệt nào cho chị.”

“Em không muốn gặp McKenna, sau từng ấy năm ư?”

“Chúa giúp em, không.” Đôi mắt màu xanh gỗ phủ lạnh lợi của Livia xem xét vành ly rượu khi cô nhấp ly rượu. “Ý nghĩ đổi mặt với McKenna sau cái cách em ba hoa chuyện hai người trong suốt thời gian dài trước đây làm em muốn chui xuống sàn nhà.”

“Anh ấy chẳng biết về chuyện đó.”

“Well, em thì có!”

Cau mày, Aline quyết định đổi chiêu khác. “Về Mr. Shaw thì sao? Em ít nhất cũng thèm muốn gặp anh ta chứ?”

“Từ những gì Marcus kể cho em nghe về Mr. Shaw bỉ ổi, em sẽ vui lòng ở tại đây tránh xa khỏi anh ta.”

“Chị nghĩ Marcus giống Shaw.”

“Anh ta có, nhưng chẳng đi đôi với cả hai em gái.”

“Chị nghĩ việc ấy khiến Mr.Shaw rất được hoan nghênh. Aline nói, làm Livia cười.

“Bởi vì anh ta ngụ tại đây một tháng, chúng ta có thể tìm ra. Trong lúc ấy, chị hãy xuống dưới nhà và hưởng thụ đi. Chị trông rất xinh đẹp trong chiếc váy đó... chị từng kể với em rằng màu xanh là màu yêu thích của McKenna phải không?”

“Chị không nhớ”

Nó quả thực là màu xanh . Tối nay Aline chẳng thể ngăn mình chạm tới chiếc váy lụa màu xanh da trời Nga. Đó là chiếc váy đơn giản không cổ viền đăng ten hay váy phồng bên ngoài, chỉ có phần đuôi váy và vạt trên cắt vuông, thấp xuống.Một chuỗi ngọc trai xếp thành

hai tầng đeo quanh cổ cô,với một vòng thấp hơn rủ xuống gần đến eo cô.Phần khác được khéo léo ghim lên những lọn tóc xoắn của cô.

“Chị là nữ thần,” em gái cô vui vẻ tuyên bố , nâng ly rượu lên tỏ lòng tôn kính.

“Chúc may mắn, chị yêu quý. Bởi vì một khi McKenna nhìn thấy chị trong chiếc váy đó. Em

đoán rằng chị sẽ có khoảng thời gian khó khăn để ngăn anh ta lại gần.”

Việc hợp tác kinh doanh của McKenna với Gideon Shaw từng bị đình đốn, Gideon cứ khẳng định làm anh thật bảnh bao cho hợp với xã hội New York (Knickerbocker). Điều này đòi hỏi khoảng thời gian dài, khổ cực để đào tạo và chỉ dẫn, trao cho McKenna vẻ tao nhã phù hợp để hòa lẫn trong giới những người Shaw cao nhã. Tuy nhiên, McKenna chưa bao giờ tự dối mình khi nghĩ rằng việc giáo dục của anh là bất cứ thứ gì hơn vẻ bên ngoài. Trở thành thành viên của tầng lớp trên bao gồm nhiều hơn hàng đồng quần áo và lối hành xử. Đòi hỏi thái độ quyền uy, bản chất tự tin bên trong người sở hữu ưu thế, và tính cách thanh nhã mà anh biết anh không bao giờ với tới được.

May mắn cho McKenna, ở Mỹ chỉ tiền là đủ. Ngoại trừ người vốn thuộc tầng lớp quý tộc Mỹ, vẫn miễn cưỡng dành chỗ cho những kẻ trèo cao giàu có. Người mới phát thường được ám chỉ như “bảnh”, nhận thấy hầu hết cánh cửa được mở ra cho anh ta. Phụ nữ thì kém may mắn hơn. Nếu gia đình nữ thừa kế chẳng có địa vị tốt, mặc dù chu cấp tài chính tốt thế nào đi nữa, cô ta sẽ không bao giờ được chấp nhận bởi xã hội New York cũ,

và cô ta bắt buộc phải sẵn chông ở Paris hay London hơn tại quê nhà.

Sau bầu không khí giả tạo của những buổi khiêu vũ ở New York, McKenna ngạc nhiên vui mừng bởi sự thoải mái đặc biệt việc tụ hội này mang lại. Khi anh nói nhiều với Gideon, bạn anh chỉ cười lặng lẽ.

“Luôn như thế này ở Anh,” Gideon nói. “Quý tộc Anh chẳng có gì để chứng tỏ. Khi mà không ai có thể lấy tước hiệu ra khỏi họ. Họ tự do làm và nói như họ muốn. Trái lại tại New York, địa vị xã hội thì hơi tạm thời. Cách duy nhất để anh có thể đứng chắc chỗ mình là nếu tên anh được đính kèm trong danh sách chết tiệt nào hay danh sách khác. Tương tự như danh sách khách mời, danh sách ủy ban, danh sách thành viên, danh sách thăm viếng...”

“Những danh sách nào tên anh chưa có trên đó?” McKenna hỏi.

“Chúa ơi, không,” Gideon nói, với nụ cười tự giễu mình. “Tôi là người nhà Shaw. Mọi người đều muốn tôi.”

Họ đứng cạnh nhau ở phần cuối phòng khiêu vũ, khu vực bao gồm cái dường như là một mẫu Anh sàn lát gỗ. Không khí nồng nàn mùi hương thơm ngát của hoa hồng, hoa li ly, hoa diên vĩ cất từ khu vườn ở trang viên và được sắp xếp khéo léo trong lọ thủy tinh. Các hốc tường được lấp vừa khít với những chiếc ghế dài bé nhỏ bọc nhung, nơi quả phụ và cánh hoa cô đơn ngồi thành nhóm gắn bó chặt khít nhau. Âm nhạc trôi xuống từ ban công tầng trên, ban nhạc nhỏ đã bị che phân nửa bởi các bụi kiếng rậm rạp. Mặc dù buổi khiêu vũ này không gần giống quá mức tính hoang phí của vài buổi giao du ở Fifth Avenue mà McKenna đã tham dự, điều đó đặt các buổi dạ vũ giàu có đến đáng khinh. Anh nghĩ, thật khác biệt giữa giá trị thực và phô trương đơn thuần. Quan niệm này được củng cố ngay lập tức bởi sự xuất hiện của Lady Aline.

Cô sáng chói, với các chuỗi ngọc trai trắng trên mái tóc đen lộng lẫy của mình. Cơ thể khêu gợi bao bọc trong bộ váy xanh vừa vặn bầu ngực căng phồng. Một vòng đôi những nụ hồng trắng tươi mới bao quanh một trong cổ tay đeo găng. Mở rộng vòng tay chào đón, cô đi tới một nhóm khách ở gần cửa phòng khiêu vũ. Nụ cười cô là tia sáng ma thuật. Khi anh quan sát cô, anh lưu ý điểm nào mà

cô chưa biểu lộ suốt cuộc gặp mới đây của họ... Cô đi khác hơn anh nhớ. Thay vì trưng ra vẻ duyên dáng mạnh mẽ cô sở hữu khi còn trẻ, Aline giờ di chuyển khoan thai nhàn nhã như thiên nga đang lướt trên mặt hồ tĩnh lặng.

Sự xuất hiện của Aline thu hút nhiều ánh nhìn, và chẳng nghi ngờ rằng McKenna không phải người đàn ông duy nhất đề cao nét quyến rũ sáng chói nơi cô. Mặc dù vẻ ngoài cô thư thái, điều đó không che dấu ham muốn nhục dục rành rành bên trong. McKenna rõ ràng có thể tự kiểm chế bản thân khỏi việc đi đến trước và kéo cô đến nơi vắng vẻ, tối tăm nào đó. Anh muốn làm đứt những viên ngọc trai khỏi tóc cô, và ép môi mình lên ngực cô, và hít vào mùi hương cơ thể cô cho đến khi anh say sưa vì nó

“Đáng yêu thật,” Gideon bình luận, theo ánh nhìn anh.”Nhưng anh có thể nhận ra ai đó quyến rũ gần như vậy – không đề cập đến việc khá là trẻ trung - khi quay trở về New York.”

McKenna ném cho anh cái liếc dữ dội. “Tôi hiểu điều gì khi quay trở lại New York .”Ánh nhìn của anh bị ép buộc trở lại với Aline.

Gideon cười và xoay chân ly rượu vang giữa các ngón tay dài. “Mặc dù tôi chẳng khẳng định tất cả phụ nữ đều giống nhau, tôi có thể nói với vài uy tín rằng họ không sở hữu trang bị cơ bản giống nhau. Điều nào khiến người này vô cùng được ưa thích hơn tất cả số còn lại? Sự thật đơn giản rằng anh chẳng thể có cô ta?”

McKenna không buồn đáp lại câu trả lời ngắn. Thật bất khả thi khiến Shaw - hay người khác- đều hiểu. Sự thật đen tối là anh và Aline chưa bao giờ bị chia cắt - Họ có thể sống ở phần bên kia của trái đất và họ sẽ vẫn bị bắt ở cùng nhau với tình trạng lộn xộn khủng khiếp. Không có cô ư? Anh chưa bao giờ dừng việc có cô... Cô là sự đau khổ suốt đời với anh. Cô sẽ phải đau đớn vì điều đó, như anh đã đau đớn hơn nhiều trong cả thập kỉ qua

Ý nghĩ của anh bị cắt ngang khi Lord Westcliff đi tới. Như những người đàn ông hiện diện ở đây. Westcliff mặc bộ lễ phục kết hợp giữa trắng và đen sang trọng, ve áo khoác cắt thẳng, rộng hợp thời trang và chiếc quần may vừa vặn, thoải mái. Anh ta có cơ thể mạnh mẽ của người thích chơi thể thao, và lối ứng xử ngay thẳng hơn là mưu mô. Tuy nhiên, nét giống nhau của anh với ngài bá tước

quá cố, gây nên châm chích thù oán mà McKenna chẳng thể làm ngơ. Mặt khác, không nhiều quý tộc nhận người hầu xưa như khách quý – McKenna ghi nhận điều này.

Khi Westcliff chào mừng họ, biểu hiện anh thoải mái, nếu chẳng muốn nói chính xác là thân thiện. “Chào buổi tối,” anh thì thầm. “Các ngài đang tự hưởng thụ rất nhiều phải không?”

“Đúng vậy,” Shaw chân thành nói, nâng ly lên đồng ý. “Một chai rượu Bordeaux(boocđo) rất ngon, quý ngài của tôi.”

“Tuyệt vời. Tôi sẽ nhận thấy vài loại rượu nho đặc biệt được cất trữ trong vì sự tiện lợi của ngài.” Ánh nhìn của Westcliff chuyển sang McKenna. “Và ngài? Ngài nghĩ gì về buổi khiêu vũ đầu tiên của mình tại Stony Cross Park?”

“Nó trông khác biệt từ phần này của cửa sổ,” (*Ý nói cách quan sát và quan điểm của mỗi người*) McKenna nói thẳng thừng.

Câu trả lời kéo nụ cười miễn cưỡng khỏi Westcliff. “Khoảng cách xa từ chuồng ngựa đến phòng khiêu vũ,” anh thừa nhận. “Và chẳng nhiều

người đàn ông từng băng qua.”

McKenna nghe rõ ràng lời nhận xét. Sự chú ý của anh quay trở lại với Aline, người đã đi để đón chào một vị khách mới đến.

Hóa ra người khách đi một mình. Anh ta là người đàn ông đẹp trai không quá 30 tuổi, mái tóc vàng ưa nhìn có thể so sánh cùng Gideon Shaw. Tuy nhiên, trong khi, tóc Gideon vàng rực và phong sương, người đàn ông này vàng hoe nhợt nhạt... tóc anh vàng nhạt, đôi mắt sắc lạnh. Cảnh tượng giữa anh ta với Aline, như ánh sáng đối chọi với bóng tối, là nét hấp dẫn gây ấn tượng sâu sắc.

Theo ánh nhìn của anh, Westcliff thấy cặp đôi. “Lord Sandridge,” anh thì thầm. “Một người bạn của gia đình, và nắm giữ phần lớn quý mền từ Aline.”

“Hình như vậy,” McKenna nói, chẳng bỏ lỡ bầu không khí thân mật giữa hai người họ. Ghen tuông trải dài xuyên anh trong cơn thủy triều độc hại.

Westcliff tiếp tục một cách hờ hững. “Họ là bạn 5 năm về trước. Em gái tôi hấp dẫn hiếm thấy với Sandridge, việc hết sức vừa ý tôi, như tôi mong

ước hạnh phúc của con bé là trên hết.” Anh cúi đầu chào hai người họ. “Sẵn lòng phục vụ, quý ngài”

Gideon mỉm cười khi anh quan sát bá tước rời đi. “Chiến lược gia tài giỏi là Westcliff của chúng ta,” anh thì thầm. “Anh ta dường như cảnh báo anh tránh xa Lady Aline ra, McKenna ạ.”

McKenna gửi cho anh cái liếc kết tội, mặc dù anh đã quen từ lâu niềm vui thích quái ác của Gideon trong việc đâm thọc vào sự bình tĩnh của anh. “Westcliff có thể cút xuống địa ngục,” anh gầm gừ. “Kéo theo Sandridge.”

“Anh chẳng ngần ngại cạnh tranh, phải không?” Gideon thì thầm.

Anh nhướn một bên lông mày lên và nói đầy khinh miệt. “Sau 5 năm biết Lady Aline, Lord Sandridge không phải chưa từng đòi hỏi từ cô ta. Tôi không gọi điều này là cạnh tranh được, trong bất kì từ ngữ khôn ngoan nào.”

“Chẳng cần công khai đòi hỏi nơi cô,” Gideon chữa lời.

McKenna lắc đầu và cười nhẹ. “Theo hiểu biết của tôi, Shaw, đấy là cách duy nhất để tính đến.”

Chương 8

Vài người trong đời Aline cô tin tưởng đủ để yêu. Tuy nhiên, yêu thương Adam, Lord Sandridge là một trong những việc dễ nhất cô từng làm. Tình cảm của họ xuất phát từ tình bạn trong sáng nhất, không thỏa hiệp bởi bất cứ sắc thái tình dục nào. Nhiều lời đồn về mối quan hệ yêu đương đã được lan truyền suốt 5 năm qua, việc mà phục vụ cho mục đích của cả hai. Aline thích sự thật rằng vài người đàn ông dám tới gần cô vì dấn dẳng được cho là lãng mạn của cô với Adam. Và Adam, về phần anh, vui mừng rằng câu chuyện ngòi lê đôi mách về họ ngăn cản những người khác, nhiều hơn lời đồn tiêu cực có thể nảy sinh theo cách khác.

Aline chưa bao giờ tò mò vào chủ đề sở thích tình dục của Adam, khi họ chẳng có điều gì để làm với cô. Nhưng cô việc mọi người rất nghi ngờ - rằng sự hấp dẫn (ý chỉ Aline) của anh bị giới hạn độc chiếm hướng về những gã khác. Điều khiến vài anh chàng cùng suy nghĩ như vậy quả thật rất may mắn. Về duyên dáng của Adam, sự thông minh, hóm hỉnh sắc bén làm anh đáng thêm muốn

chưa kể vẻ ngoài mạnh mẽ của anh. Nhưng như nó diễn ra, anh cũng đẹp trai chói lọi, với mái tóc dày màu vàng trắng, đôi mắt xám rợp bóng mi, và thân hình khỏe khoắn thể thao, không chút mỡ thừa.

Khi Aline ở cùng với Adam, cô chẳng thể chịu được ngoại trừ việc thích thú. Anh khiến cô cười, làm cô nghĩ, và anh hiểu điều mà cô sẽ nói thậm chí trước khi cô nói ra. Adam có thể nâng cô lên khỏi tâm tư phiền muộn khi mà không ai khác có thể, và thỉnh thoảng, cô cũng vậy, làm điều tương tự với anh. “Đôi khi anh khiến em ước mình là người đàn ông.” Có lần cô nói anh, cười lớn. Nụ cười đáp lại của anh trắng sáng trên gương mặt hơi rám nắng .

“Không, em quá tuyệt vời khi là phụ nữ.”

“Nhiều hơn cả tuyệt vời,” cô thì thầm, ý thức về các vết sẹo dày đặc bao phủ đôi chân mình.

Là Adam, anh chẳng dùng đến từ ngữ vô vị hay đối trá, mà chỉ nắm tay cô trong tay anh và giữ chúng trong một lúc lâu. Cô đã kể anh nghe về tai nạn của mình, và sự hủy hoại đã gây nên cho đôi chân cô, không lâu sau khi họ gặp nhau. Kì lạ, thật

sự vậy, khi mà cô giữ bí mật với những người bạn cô quen biết lâu năm... nhưng chẳng gì giấu được Adam. Cô cũng kể cho Adam mọi chi tiết về tình yêu bị ngăn cấm của cô với Mckenna, và cô đã đuổi anh đi như thế nào. Adam lắng nghe lời giải bày với sự thấu hiểu trầm lặng và chỉ một lượng cảm thông hợp lý.

Đeo nụ cười xã giao cứng ngắt, Aline kiềm chặt lấy tay anh , và nói bên dưới hơi thở .“Em cần anh, Adam.”

Anh nhìn vào gương mặt cô bằng đôi mắt sáng, chăm chú. “Chuyện gì vậy?”

Mckenna,” cô xoay sở nói .“ Anh ấy quay trở lại.”

Adam lắc đầu hoài nghi .“Về Stony Cross Park?” Với gật đầu mạnh của cô, anh uốn môi mình trong lời thì thầm không âm thanh. “Chúa lòng lành.”

Aline cười run run. “Anh ấy đang ở nhà chính – anh ấy đến cùng người Mỹ.”

“Người yêu dấu đáng thương ời,” anh nói rầu rĩ .“Dường như vận đen của em là sự thật, Đi cùng

với anh ra vườn nào, và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô ao ước được đồng ý, nhưng cô đáp lại không chắc chắn. “Em phải ở lại và tiếp đón khách khứa.”

“Chuyện này quan trọng hơn,” Adam nói cho biết, kéo tay cô vào khuỷu tay mình. “Chỉ vài phút thôi – Tôi sẽ đưa em về trước khi em nhận ra. Đi nào.”

Họ đi tới ban công lát đá nhìn ra những dãy nhà sau, nơi một dãy cánh cửa kiểu Pháp mở ra để thu nhận bất kì cơn gió lạt nào từ bên ngoài thổi vào. Aline nói nhanh, kể cho Adam nghe mọi thứ trong khi anh lắng nghe trong im lặng trầm ngâm. Dừng lại trước cánh cửa mở, Adam liếc nhìn đám đông chật như nêm. “Nói cho anh anh ta là người nào,” anh thì thầm.

Aline liếc vừa đủ bên trong phòng khiêu vũ, quá hẹp từ chỗ cô tới chỗ hiện diện của Mckenna. “Anh ấy ở đằng kia, gần cái cột mạ vàng. Anh trai em đang nói chuyện với anh ấy.”

Sau cái liếc kín đáo, Adam xoay ánh nhìn lại với cô và nói khô khan. “Khá tốt, nếu ai đó thích kiểu

đàn ông ngăm đen, hay ủ ê suy nghĩ.”

Khi quản trí, Aline chẳng thể ngăn nụ cười gượng. “Nơi đây ai mà không như vậy chứ?”

“Anh, là một người. Em được chào đón tới Sturm and Drang của em, em yêu – và anh sẽ nhận lãnh người nào đó dễ dàng hơn để mà chăm sóc”

“ Sturm und Drang là gì?”

“À,... anh thấy rằng anh sẽ phải giới thiệu cho em những quan điểm tốt hơn của văn học Đức. Nghĩa của nó là passionate turmoil(sự nổi loạn đam mê) – dịch theo nghĩa đen “storm and stress”.

“Vâng, well, nơi này không có thứ gì khá kích thích như bão tố cả,phải không?” Aline buồn bã nói.

Adam cười toe toét khi anh kéo cô tới chiếc ghế dài gần bên. “Chỉ khi ai đó đang quan sát từ bên trong ngôi nhà ấm cúng, xinh đẹp.” Khi họ ngồi, anh nắm tay Aline và siết nhẹ. “Nói cho anh nghe , em yêu, chúng ta phải làm gì với vấn đề này của

em?”

“Em vẫn chưa chắc.”

“Mckenna đã nói điều mà anh ta muốn từ em à?” Adam trả lời câu hỏi của mình trước khi cô có thể. “Đừng bận tâm – Anh biết chính xác điều anh ta muốn. Thắc mắc là, có khả năng anh ta dùng vũ lực hay ép buộc em theo cách nào không?”

“Không,” Aline nói ngay lập tức. “Bất kể Mckenna thay đổi ra sao, anh ấy sẽ không bao giờ dùng đến cách đó.”

Adam dường như hơi thư giãn. “Tin tốt lành đấy.”

“Em e rằng, Adam,” Aline thì thầm thú nhận, đặt đầu mình lên vai anh. “Chẳng phải việc sẽ xảy ra bây giờ, hay suốt vài tuần tiếp theo... Em e rằng sau đó, khi Mckenna lại ra đi. Em đã sống sót một lần, nhưng em không biết liệu em có thể như vậy lần nữa.”

Anh trượt tay quanh người cô và siết lại an ủi. “Có, em sẽ - Anh ở đây để giúp em.” Một khoảng dừng lâu xảy ra sau đó khi anh cân nhắc lời lẽ tiếp theo “Aline, điều mà anh định nói dường như hơi

không phù hợp... Nhưng gần đây anh đang xem xét ý tưởng, và thời điểm này có lẽ tốt hơn bất kì lúc nào để đề cập nó.”

“Vâng?”

Adam nhìn xuống cô, mũi họ gần chạm vào nhau. Anh mỉm cười, đôi mắt xám sáng lên khi phản chiếu ánh trăng trong vườn “Chúng ta là cặp đẹp đôi, em yêu. Trong năm năm, chúng ta đã hiểu rõ về nhau, anh tôn sùng em như anh chưa có ai khác trên thế gian. Anh có thể dành qua một giờ tiếp theo để liệt kê các đức tính tốt của em, nhưng mà em đã biết chúng rõ rồi. Điều anh đề nghị là – anh nghĩ chúng ta sẽ tiếp tục theo điều chúng ta đã có – với một sự thay đổi nhỏ. Anh muốn kết hôn với em.”

“Anh đang say rượu hả?” Aline hỏi, và anh cười lớn.

“Nghĩ về nó đi – em sẽ là nữ chủ nhân của Marshleigh. Chúng ta sẽ là sự kết hợp hiếm hoi nhất, một người chồng và người vợ thực sự yêu quý nhau.”

Cô nhìn anh chăm chăm bối rối. “Nhưng anh

chẳng bao giờ muốn –“

“Không. Chúng ta mỗi người tìm thấy kiểu thỏa mãn trong hôn nhân, và một kiểu khác ở bên ngoài. Tình bạn là thứ quý giá nhiều điều lâu bền hơn tình yêu, Aline. Anh là người rất rất coi trọng truyền thông – anh nhận thấy thật khôn ngoan trong việc giữ cảm xúc mạnh mẽ tách ra hoàn toàn khỏi hôn nhân. Anh sẽ không trách việc em tìm kiếm khoái lạc của mình ở nơi mà em có thể tìm thấy chúng, và em sẽ không trách anh làm điều tương tự.”

“Em chẳng tìm kiếm kiểu khoái lạc đó,” cô thì thầm “Bất kì người đàn ông nào nhìn thấy chân em sẽ nhận ra làm tình với em là bất khả thi”

“VẬY ĐỪNG ĐỂ ANH TA NHÌN THẤY CHÚNG,” Adam thản nhiên nói.

Cô gửi anh cái liếc nhìn hoài nghi. “Làm sao em có thể-“

“Hãy sử dụng trí tưởng tượng của em đi, em yêu.”

Tia sáng gian tà trong mắt anh làm cô đỏ mặt. “Em chưa bao giờ xem xét khả năng ấy trước đây.

Nó thật lạ lùng và ngượng ngịu - ”

“Nó thực chất là vấn đề logic đơn giản,” Adam thông báo cho cô với một sự mỉa mai. “Nhưng quay trở lại lời cầu hôn của anh – em sẽ suy nghĩ về nó chứ?”

Cô lắc đầu với nụ cười miễn cưỡng. “Em là người khá truyền thống với sự sắp đặt này.”

“Cái truyền thống đáng nguyên rủa. ” Adam hôn tóc cô. “Hãy để anh giúp em hàn gắn tim em khi nó tan vỡ. Hãy để anh xoa bóp đôi chân em mỗi tối, và ôm em như người bạn đáng yêu làm. Hãy để anh đưa em đến những nơi xinh đẹp khi em chán phong cảnh nước Anh.”

Aline mỉm cười trên áo khoác được dệt hoàn hảo của anh. “Có lẽ em cần chút thời gian để xem xét lời đề nghị hết sức cảm dỗ của anh.”

“Tất cả thời gian trên thế giới này.” Thành linh Adam di chuyển, mặc dù tay anh vẫn còn vòng quanh người cô và anh lặng lẽ nói vào tai cô. “Mr Sturn đang trên đường đến đây, Miss Drang. Em cho phép anh làm gì - Ở lại hay rời đi?”

Aline nhẹ nhàng tách khỏi anh .“Rời đi,” cô thì thầm .“Em có thể xử lí anh ta.”

“Chúng ta sẽ khắc những chữ đó của em lên đá,” Adam chọc ghẹo và lướt đôi môi của anh qua má cô .“Chúc may mắn, em yêu. Cứ hét lên nếu em cần anh nha.”

“Anh không muốn gặp anh ấy trướckhi đi sao?” Cô hỏi.

“Chúa ơi, không.Hãy giết những con rồng của riêng em đi, quý cô của tôi.”Anh nói và rời khỏi cô với một nụ cười toe toét.

Aline nhìn lên từ chỗ ngồi của mình nơi chiếc ghế dài khi McKenna bước tới chỗ cô. Sự hiện diện tối tăm của anh đổ xuống cô như cái bóng . Ý kiến của Adam về McKenna chẳng hoàn toàn chính xác – anh trông giống quỷ hơn là rồng, chỉ cần cái chĩa (đinh ba) để hoàn thành hình ảnh ấy. Một con quỷ với thân hình cao dong dỏng, trầm ngâm, ánh mắt cháy âm ỉ và trong bộ cánh phối hợp sang trọng giữa trắng và đen. Anh, theo đúng nghĩa đen lấy đi hết hơi thở của cô. Aline bị sốc bởi sự đói khát không thể kiểm soát được của chính mình để chạm

vào anh. Điều này là cảm xúc của thời niên thiếu, cuồng nhiệt, choáng váng kích động thứ mà cô chưa bao giờ có khả năng quên được. “McKenna,” cô hỗn hển nói. “Chào buổi tối.”

Anh dừng lại trước cô và liếc nhìn chăm chú xuyên qua lối cửa ra vào mà Adam vừa rời đi. “Người đó là ai vậy?” Anh hỏi, mặc dù cô ngỡ rằng anh biết rồi.

“Lord Sandridge.” Cô thì thầm “Một người bạn rất thân thiết.”

“Chỉ là bạn ư?”

10 phút trước trước, Aline sẽ trả lời một tiếng ‘vâng’ không do dự. Giờ đây trong ánh sáng của lời cầu hôn của Adam, cô xem xét một cách thận trọng câu hỏi này. “Anh ấy muốn kết hôn với em,” Cô thừa nhận.

Biểu lộ của McKenna là sự nhã nhặn hoàn hảo, mặc dù có một tia sáng kì lạ ở trong mắt anh. “Và em đồng ý chứ?”

Aline nhìn anh khi anh đứng trước mặt cô, nửa trong bóng tối, nửa ngoài ánh sáng, và cô cảm thấy có một sự đổi thay bao trùm lên cơ thể mình,

da cô ngứa râm ran bên dưới lớp lụa xanh bao bọc, đầu ngực của cô trở nên cứng ngắc. Hơi nóng di chuyển lên khắp bề mặt của ngực và bụng cô như thể ai đó đang thổi vào cô. “Khả năng như thế,” cô nghe chính mình thì thầm.

McKenna đi tới chỗ cô, với một tay xuống trong một cử chỉ lạnh lẽo kiểm chế. Cô để anh kéo cô đứng lên, và cảm thấy những ngón tay dài của anh bao quanh cổ tay đeo găng của cô bên dưới vòng bện từ những nụ hồng trắng. Cổ tay vẫn bị tác động và thuận theo cái nắm tay của anh. Cô cảm nhận trái tim mình co bóp nhanh khi ngón tay cái của anh trượt vào trong chỗ hõm nơi lòng bàn tay cô. Tay họ bọc trong hai đôi găng dày, và chỉ áp lực đơn thuần từ những ngón tay của anh lên tay cô đủ để trao cô nhịp đập gấp gáp.

“McKenna, “ Cô hỏi nhẹ, “Tại sao anh không trao em lời cảnh báo nào trước khi anh trở lại Stony Cross Park qua đột ngột?”

“Tôi nghĩ việc tôi quay lại hay không chẳng quan trọng với em .”

Lời dối trá rành rọt được nói ra trơn tru. Bất kì ai cũng sẽ tin anh, ngoại trừ cô. Không quan trọng

ư? Cô nghĩ, lơ lửng giữa thống khổ và cười nhạt đáng thương. Bao nhiêu ngày khóc như mưa và những đêm cô đơn mong mỗi anh. Trong cơn sốt mê sảng từng mang cô đến ngưỡng cửa cái chết, cô đã gọi tên anh, cầu xin anh, mơ thấy anh ôm cô khi cô ngủ. “Dĩ nhiên quan trọng chứ” Cô nói hơi giọng gào, đẩy kí ức qua một bên. “Sau cùng, chúng ta đã từng là bạn.”

“Bạn,” Anh lặp lại không đổi giọng

Thận trọng Aline nói lỏng cổ tay mình khỏi cầm giữ của anh. “Sao, đúng vậy đó. Những người bạn rất tốt. Và em thường tự hỏi điều gì xảy đến với anh, sau khi anh đi.”

“Giờ thì em biết rồi,” Gương mặt anh thô cứng và nhăn nhui. “Tôi cũng tự hỏi ...điều gì xảy ra với em sau khi tôi bị đuổi đến Bristol ? Tôi có nghe đề cập về một căn bệnh - ”

“Chúng ta đừng nói đến quá khứ của em nữa,” Aline ngắt lời với nụ cười nhanh, khấn nài. “Nó khá ngớ ngẩn, em bảo đảm với anh. Em thích thú hơn khi nghe về anh. Hãy kể em mọi thứ. Bắt đầu từ giây phút lần đầu tiên anh đặt bước chân tới New York.”

Ánh mắt tăng bốc khéo léo của cô dường như khiến McKenna vui, như thể anh hiểu vì lý do nào đó cô quyết định giữ khoảng cách bằng việc quyến rũ anh, bằng cách ngăn ngừa khả năng thảo luận bất cứ điều gì ý nghĩa. “Đấy chẳng phải cuộc chuyện trò nơi phòng khiêu vũ.”

“À. Vậy thì nói chuyện trong phòng khách? phòng chơi bài ư? Không? Trời ạ, chuyện ấy chắc ghê gớm lắm. Hãy ra ngoài đến nơi nào đó. Đến chuồng ngựa. Nhưng con ngựa sẽ hoàn toàn hoan nghênh câu chuyện của anh, và chúng khó mà buồn dựa lê được.”

“Em có thể bỏ lại khách của mình?”

“Ồ, Westcliff là ông chủ nhà giới giang mà- anh ấy làm được việc này.”

“Vậy còn người đi kèm?” anh hỏi, mặc dù anh đã dẫn cô đến phần bên lối vào của phòng khiêu vũ rồi.

Nụ cười của cô trở nên nhăn nhó. “Phụ nữ tuổi em không cần đến người đi kèm, McKenna.”

Anh lướt cái liếc xuyên thấu đến chột dạ lên cô.

“Em cần một người đây.”

Họ đi xuyên qua khu vườn bên ngoài tới lối vào phía sau chuồng ngựa. Nhà chính của trang viên được sắp đặt theo phong cách Châu Âu, với những chuồng ngựa xếp thành một trong những cánh bao quanh sân trước. Lời bình luận khô hài rằng các chú ngựa của Lord Westcliff sống ở nơi thời trang sang trọng hơn hầu hết mọi người, và nơi này có nhiều hơn chút ít sự thật về điều ấy. Vòi phun rộng lớn bằng cẩm thạch dành cho ngựa uống nước ở giữa sân khu chuồng ngựa được lát đá. Những cổng tò vò dẫn đến khu nhà để yên cương, hàng 5 tá tàu ngựa, và nhà để xe nông mùa đồng thau đánh bóng, da thuộc và sáp ong rõ nét. Khu chuồng ngựa chẳng thay đổi chút nào trong những năm kể từ khi McKenna rời khỏi Stony Cross Park. Aline tự hỏi liệu anh thấy hài lòng với nơi thân thuộc này.

Họ dừng lại tại nhà để yên cương. Các bức tường treo yên ngựa, dây cương, dây buộc, giáp che ngực, và dây da. Những hộp gỗ đầy dụng cụ chải lông cho ngựa được sắp gọn gàng trên giá. Mùi ngựa và da thuộc làm không khí hăng hăng dễ chịu.

McKenna đi thơ thẩn đến một chiếc yên và vuốt ve mặt yên cũ mòn. Mái đầu đen cúi xuống, anh dường như đột ngột lạc mình trong kí ức.

Aline chờ đến khi ánh mắt anh quay lại với cô .” Anh đã khởi nghiệp ở New York như thế nào?” Cô hỏi .“Em nghĩ anh sẽ tìm vài việc gì đó để làm về ngựa. Tại sao anh lại trở thành người lái tàu?”

“Vận chuyển hàng hóa tại cảng là công việc đầu tiên mà tôi có thể tìm. Khi tôi không chất hàng lên tàu, tôi học cách làm sao để giữ mình trong cuộc đánh nhau. Hầu hết thời gian công nhân bốc vác cãi lộn để xem ai sẽ lấy được việc.” Anh dừng lại, và thêm vào thẳng thắn .“Tôi học rằng chẳng có thời gian hăm dọa tôi để lấy thứ mà tôi muốn. Cuối cùng tôi có khả năng mua chiếc tàu nhỏ có mớn nước cạn (small sailboat with a shallow draft), và tôi trở thành người lái tàu đến và rời khỏi Stalen Island nhanh nhất.”

Aline lắng nghe chăm chú, cố hiểu quá trình anh chàng kiêu ngạo này dần dần trở thành người đàn ông cầm cương vững chắc đang đứng trước cô .“Liệu có ai dẫn dắt anh không?” Cô hỏi.

“Không, tôi chẳng cần người hướng dẫn.” Anh

chạy những ngón tay lên sợi dây da bện chặt. “Tôi từng nghĩ bản thân mình như tên hầu trong thời gian dài – và tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ thành người tốt hơn tôi xứng đáng phải là. Nhưng sau một thời gian tôi đã nhận ra rằng những người lái thuyền khác có hoài bão xa hơn cả chính tôi. Họ kể tôi nghe câu chuyện về người đàn ông như Jonh Jacob Astor - em nghe về anh ta chưa?”

“Em e rằng là chưa. Anh ta là đối tác của nhà Shaw à?”

Câu hỏi khiến McKenna đột ngột cười lớn, hàm răng anh trắng sáng trên gương mặt ngăm đen của mình. “Anh ta giàu hơn nhà Shaw, cho dù Gideon chối bỏ nó. Astor là con trai của người bán thịt, anh ta bắt đầu với hai bàn tay trắng và phát tài với việc buôn bán lông thú. Giờ anh ta mua và bán bất động sản ở New York . Anh ta đáng giá ít nhất là 15 triệu dollar . Tôi từng gặp Astor – anh ta là tay lùn tịt độc đoán, vốn tiếng Anh nghèo nàn - và anh ta đã biến mình thành một trong những người giàu nhất trên thế giới.”

Đôi mắt Aline mở to. Cô đã nghe về sự bùng nổ lớn mạnh của nền công nghiệp ở Mĩ và giá trị bất động sản tăng lên nhanh chóng ở New York.

Nhưng dường như không thể với một người— đặc biệt là người ở địa vị thấp — đạt được sự giàu có đó.

McKenna dường như theo dòng suy nghĩ của cô .“Mọi thứ đều có thể. Em có thể kiếm được nhiều tiền nếu em sẵn lòng làm việc. Và tiền là tất cả vấn đề, vì người Mỹ không bị phân biệt bởi tước hiệu hay dòng máu quý tộc.”

“Ý anh là gì, ‘nếu em sẵn lòng làm việc để kiếm nó’?” Aline hỏi. “Anh đã làm gì?”

“Tôi phải tiến lên so với những người khác. Tôi học cách lừa đi lương tâm mình ,và đặt lợi ích bản thân lên trên kẻ khác. Hầu hết mọi lần,tôi học được rằng tôi chẳng đủ khả năng để quan tâm bất kì ai ngoại trừ bản thân .”

“Anh thật sự không như vậy,” Cô nói.

Giọng anh rất dịu dàng. “Đừng nghi ngờ việc này một phút nào, quý cô của tôi. Tôi không giống chàng trai em từng biết. Chàng trai đó có lẽ chết rồi khi cậu ta rời khỏi Stony Cross”

Aline không thể chấp nhận nó. Nếu chẳng điều gì còn lại của chàng trai đó, vậy một phần quan

trọng của trái tim cô sẽ chết theo . Quay đi đến chiếc đinh đầu bệ trên bức tường gần nhất, cô che dấu sự bất hạnh kéo theo nét mặt căng thẳng.”Đừng nói thế.”

“Đó là sự thật.”

“Anh dường như cảnh báo em tránh xa anh ra.”
Cô nói khó khăn.

Aline không nhận biết McKenna đang lại gần, nhưng đột ngột anh ta đứng ngay đằng sau cô. Cơ thể họ không chạm vào nhau, nhưng cô nhận thức sâu sắc kích thích và cơ thể rắn chắc của anh. Giữa cơn rối loạn bên trong cô, sự đói khát đơn thuần được khuấy động. Cô trở nên yếu ớt với nhu cầu được tựa lưng vào anh và kéo tay anh đến cơ thể cô. Đi đến nơi nào đó một mình với anh thật là ý tưởng tồi, cô nghĩ, nhắm chặt mắt mình lại.

“Tôi đang cảnh báo em,” McKenna nói nhẹ nhàng . “Em nên nói tôi rời khỏi Stony Cross. Hãy nói anh trai tổng khứ tôi đi, rằng tôi hiện diện nơi đây làm em khó chịu. Tôi sẽ đi khỏi, Aline... nhưng chỉ khi em khiến việc này xảy ra.”

Miệng anh rất gần tai cô, hơi thở anh phả lên

vành tai ngoài nhạy cảm.

“Và nếu em không.”

“Vậy tôi sẽ đến giường em.”

Aline quay lại đối mặt với anh bằng cái nhìn sửng sốt. “Gì cơ?”

“Em nghe rồi đó.” McKenna ngả người về trước và chống tay hai bên người cô, lòng bàn tay tì trên mặt gỗ cũ kĩ của chuồng ngựa. “Tôi sẽ chiếm lấy em,” anh nói, giọng anh thấp với mỗi đe dọa nhẹ nhàng. “Và nó sẽ chẳng như việc làm tình lịch sự mà em từng làm cùng Sandridge.”

Đó là phát đạn trong bóng tối. McKenna quan sát cô chăm chú, xem liệu cô tranh cãi với vẻ kiêu ngạo của anh.

Aline giữ mình im lặng khi cô nhận ra việc trao anh bất kì đường chỉ sự thật nào sẽ khiến tất cả bí mật của cô bị tháo tung ra. Tốt hơn để anh nghĩ rằng cô và Adam là tình nhân, hơn tự hỏi tại sao cô vẫn một mình nhiều năm qua.

“Anh... anh không phí thời giờ hão huyền, phải không?” Cô xoay sở nhìn chăm chăm vào anh

ngạc nhiên, khi cảm giác ấm áp,đau nhói xâm chiếm rón cô.

“Tôi nghĩ chỉ công bằng để trao em lời cảnh báo trước.”

Cô bị rung động mạnh bởi giây phút thân quen kì lạ ấy, khi cô bị giam cầm bởi đôi mắt xanh dương xanh lá cây đặc biệt. Chắc chắn việc này chẳng thật sự diễn ra. “Anh không bao giờ ép buộc phụ nữ,” cô thì thầm.”Dù anh đã thay đổi nhiều đến thế nào.”

McKenna đáp lại kiên định, khi ánh nhìn chứa đựng mọi mức của nhiệt độ giữa lửa và băng. “Nếu em không đuổi tôi khỏi Stony Cross vào sáng ngày mai, tôi sẽ đón nhận nó như giấy mời cá nhân tới giường ngủ của em.”

Aline bị bao phủ bởi phần lớn sự pha trộn hoang mang giữa các xúc cảm hình dung được... khó chịu,thích thú,sửng sốt...chẳng kể đến thần phục. Cậu bé sinh ra để phục vụ đã trở thành gã ngạo mạn giàu có,và cô yêu sự tự tin sôi sục của anh. Nếu hoàn cảnh khác đi, cô hoàn toàn sẵn lòng trao anh bất kì thứ gì và mọi thứ anh mong muốn ở cô.Giá mà –

Đột ngột tâm trí của cô trống rỗng khi McKenna giữ sợi dây đôi ngọc trai trong tay anh. Anh chống đỡ phần lớn sức nặng mình trên một chân, để chân còn lại ép nhẹ nhàng lên đồng váy áo của cô. Vào thời khắc gần gũi hoàn toàn ấy, Aline cảm thấy tự chủ của mình sụp đổ. Mùi hương làn da anh lấp đầy lỗ mũi cô – thoang thoang nước hoa cologen và xà phòng cao râu, và mùi sạch sẽ, ấm áp, nam tính chỉ thuộc về anh. Hít thở sâu hương thơm ngát này, cô cảm nhận cơn rùng mình hưởng ứng lại.

Với chủ tâm gây chóng váng cô, McKenna sử dụng phần thân trước cơ thể mình để neo chặt cô vào tường. Cô cảm nhận bàn tay tự do của anh lướt ra sau cổ cô, ngón cái và ngón trỏ đeo găng trải rộng kẹp chặt vững chắc quanh phần gáy. Vì vài lý do nào đó nó không chột xảy đến tới Aline rằng cô nên cố kháng cự anh. Cô chỉ có thể lơ lửng trong cái kiềm chặt của anh, yếu ớt bởi kích động, khao khát và run rẩy.

“Hãy bảo tôi đi đi,” anh thì thầm, có vẻ muốn cô đấu tranh, hầu như mong muốn cô làm vậy. Việc cô thiếu chống cự dường như kích thích anh, hơi thở nóng bỏng anh tấn công đôi môi cô, và cô cảm

thấy cơ thể mình siết chặt lại bên trong “Nói tôi nghe xem,” anh thúc giục, khi đầu anh cúi xuống trên cô.

Và hồi ức về người và việc họ đã từng, về những nụ hôn trong quá khứ, về ham muốn đau đớn, thiêu đốt trong một tiếng gầm của dục vọng. Chỉ thời điểm này thôi, tiếng rên rỉ của cô bị bẫy lại khuôn miệng nóng bỏng của McKenna, nụ hôn bắt đầu gần như cuộc tấn công, thay đổi nhanh chóng thành kiểu thèm khát, tôn thờ ngây ngất. Lưỡi anh đâm sâu vào trong cô, mạnh mẽ và chắc chắn, và cô khóc vì khoái lạc, âm thanh bị bao phủ bởi đôi môi anh. McKenna từng dạy cô hôn là thế nào, và anh vẫn nhớ tất cả những mảnh khóe để khuấy động cô. Anh dừng lại chơi đùa với cô, sử dụng môi, răng, lưỡi, sau đó ổn định trở lại, tìm tòi sâu vào trong miệng cô, với nụ hôn hung hăng mãnh liệt. Tay anh lướt từ gáy đến phần cuối của xương sống cô, mang cô gần sát với hơn anh. Cong người lên đáp trả, Aline khóc thút thít khi lòng bàn tay anh với đến chỗ đôi mông căng tròn và thúc cô vào trong thắt lưng anh. Ngay cả với chiếc váy dày của cô ở giữa họ, cô có thể cảm nhận phần đỉnh cứng ngắt của vật khuấy động.

Khoái lạc tăng cao đến đỉnh điểm cảnh báo.

Quá nhiều, quá mạnh, quá nhanh...

Thính linh McKenna tạo âm thanh cộc cằn và giật mạnh khỏi cô.

Nhìn chăm chăm vào anh, Aline dựa lưng vào tường, chân cô đang đe dọa ngã quy xuống. Cả hai người họ thở sâu, xé toạc buồng phổi, Trong khi đam mê đến nản lòng thắm đẫm trong không khí như hơi nước.

Cuối cùng McKenna xoay sở để nói. “Trở lại nhà nào,” anh nói khàn khàn, “Khi tôi vẫn có thể để em đi. Và hãy nghĩ về điều tôi đã nói với em.”

Phải mất nhiều phút cho Aline bình tĩnh trở lại. Cô nghĩ rằng cô ấy đã kiểm soát cảm xúc để tạo cho mình phong thái đĩnh đạc đi vào bên trong phòng ồn ào, không ai nhận thấy rằng bất cứ điều gì không ổn khi cô chào đón khách và trò chuyện nở nụ cười giả tạo với mọi người. Chỉ có Marcus, người nhìn cô với ánh mắt như đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, tránh ánh mắt đó, cô cảm nhận gò má mình nóng lên vì xấu hổ. Adam, tất nhiên, đã xuất hiện ở khuỷu tay trái của cô và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đỏ bừng của cô với mối quan tâm kín đáo.

"Em trông bình thường phải không?" cô thì thầm với anh ta.

"Bên cạnh vẻ đẹp của em", Adam nói, em còn thêm là một chút đồ mật. Điều gì đã xảy ra giữa hai người? Có sự thảo luận gay gắt à? "

Xa hơn lời nói, cô nghĩ một cách buồn bã. Đó là nụ hôn ... cảm xúc phấn khởi và nồng nhiệt mà cô chưa bao giờ cảm nhận được, những khát khao và gấp gáp của cả hai hòa quyện với nhau trong cảm giác thật thoải mái. Không thể giả vờ như tất cả mọi thứ như là không có gì xảy ra trong khi nó đã được bộc lộ ra

Đó là nụ hôn, khẳng định những cảm xúc của cả hai sau những khoảng thời gian dài xa cách . McKenna thể hiện sự " nguy hiểm " đối với cô, và cô cảm thấy bằng cách nào đó chắc chắn rằng cô sẽ có những lựa chọn sai, chấp nhận thất bại khi đối diện với những dự vọng của cả hai như lúc này.

"Adam", cô thì thầm mà không nhìn vào anh , "đã bao giờ anh muốn một cái gì đó rất nhiều mà anh sẽ làm bất cứ điều gì để có nó, thậm chí biết

rằng nó không thích hợp đối với anh ?"

Họ vừa đi vừa nói chuyện, chậm chậm đi ra khỏi phòng khiêu vũ.

"Tất nhiên", Adam trả lời. "Tất cả những điều thực sự thú vị trong cuộc sống không hẳn là ảnh hưởng xấu đối với chúng ta, và điều đó thậm chí còn tốt hơn khi chúng mang lại cho ta những cảm xúc thích thú."

"Anh không thể", Aline cho biết nghiêm trọng, đấu tranh để giữ lại một nụ cười bất ngờ.

" Em có muốn tìm cho mình một người nào đó giúp ích cho việc đưa ra những lời khuyên đúng đắn cho mình không? có thể làm ổn định lương tâm tội lỗi của em? "

"Vâng, như một vấn đề thực tế. Nhưng không ai có thể làm điều đó cho em cả. "

"Anh có thể".

Cô cười bất ngờ. "Adam ..."

"Anh sẽ hướng cho em đến những lời khuyên làm em vừa lòng. Bây giờ em cảm thấy tốt hơn

chưa? "

"Không, chỉ là sợ hãi. Và nếu như là một người bạn tốt của em, anh nên làm hết sức để ngăn cản em tránh khỏi những sai lầm sẽ dẫn đến kết quả rất nhiều đau đớn. "

"Em đã có nó rồi đấy" Anh đã chỉ ra. "Bây giờ em cũng có thể có những niềm vui của những sai lầm."

"Ôi, chúa ơi", Aline thì thầm, ép chặt cánh tay của mình ' Anh có sự ảnh hưởng khủng khiếp đấy, Adam. "

" Anh sẽ cố gắng", anh thì thầm, mỉm cười với cô.

Gideon lang thang đến các khu vườn bậc thang phía sau đền trang , theo con đường được lát bằng đá, xung quanh một hàng cây thủy tùng . Anh đã hy vọng rằng không khí bên ngoài sẽ đánh lạc hướng anh ta khỏi sự căm dỗ. Đêm còn dài, và anh phải làm chậm tốc độ uống của mình một chút. Sau đó, khi mọi người đến đông đủ, anh có thể cho phép mình đi tìm kiếm nước giải khát một lần nữa. Thật không may, anh vẫn phải chịu đựng một

vài giờ nữa cho đến lúc đó.

Khu vườn được thắp sáng bằng ngọn đuốc cung cấp đủ ánh sáng để thích ứng với một buổi tối đi dạo. Trong cuộc lang thang vô bổ của mình, Gideon đi đến một đài phun nước bắn tung tóe nhúng ở giữa. khi đến gần anh bất ngờ khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt , anh thấy một cô gái di chuyển về phía về đài phun nước. Cô dường như đang thưởng thức âm nhạc đang vọng ra từ các cửa sổ mở của phòng khiêu vũ. Ôn ào nhẹ nhàng, cô lướt mình trong một điệu mơ mộng của waltz, thỉnh thoảng dừng lại để nhâm nhi một ly rượu vang. Chỉ một cái nhìn thoáng qua của mình, Gideon nhìn khuôn mặt cô gái còn non nớt nhưng là một người phụ nữ đẹp.

Cô ấy chắc là nô tỳ trong nhà, anh nghĩ, lưu ý rằng chiếc váy của cô đã cũ, và mái tóc bện lỏng lẻo xuống lưng cô. Có lẽ cô là một người giúp việc gia đình thỏa thích tận hưởng một ly rượu vang bị đánh cắp.

Người con gái này hiện ra như một cô bé Lọ Lem đi tới dự tiệc với chiếc áo cũ khác với câu chuyện cổ tích. Môi Gideon nở nụ cười. Tạm quên đi mong muốn tìm cho mình ly rượu , Gideon bị thu

hút bởi hình ảnh đó và đi lại gần, trong khi tiếng kêu róc rách của đài phun nước dẫu âm thanh tiếng bước chân của mình.

Ở giữa của một xoay vòng chậm, người con gái nhìn thấy anh ấy và đóng băng.

Gideon đứng trước cô ấy với dáng vẻ thanh lịch của mình, nghiêng đầu nhìn đến cô với một cái nhìn trêu chọc.

Phục hồi nhanh chóng, người con gái nhìn chằm chằm vào anh. Nở nụ cười, và đôi mắt lấp lánh trong ánh sáng mềm mại của ngọn đuốc. Mặc dù sự thiếu vắng vẻ đẹp cổ điển, có một cái gì đó không thể cưỡng lại về cô gái ... một loại vui vẻ nữ tính sôi động mà anh chưa bao giờ gặp phải trước đây.

"Well," cô gái nói, "Thật là mất hết cả thể diện, và nếu ngài có bất kỳ lòng thương xót, xin ngài sẽ quên những gì mà đã thấy."

"Tôi có một trí nhớ như của một con voi", anh nói với cô ấy với bao nhiêu nuối tiếc giả vờ.

"Ngài thật khó tính để mà thuyết phục," cô nói, và cười một cách tự do.

Gideon đã ngay lập tức bị quyến rũ. Một trăm câu hỏi tập trung trong tâm trí của mình. Anh muốn biết cô gái là ai, tại sao cô ấy ở đây, tại sao lại cầm ly rượu và nhảy theo điệu nhạc và nụ hôn đầu tiên của cô ..

Sự tò mò làm anh bối rối . Anh không thường quan tâm đến ai đó đến nỗi đặt câu hỏi về người đó. Không hoàn toàn tin tưởng vào chính mình để nói chuyện, Gideon tiếp cận thận trọng. Cô cứng người lại một chút, như thể cô không quen khi gần gũi với một người lạ. Khi anh đến gần hơn, anh thấy rõ khuôn mặt của cô gái với cái mũi cao, môi cô mềm mại và ngọt ngào với màu hồng như viên kẹo ngọt. Đôi mắt cô vô số màu sắc ánh sáng màu xanh lá cây, càng nhìn cảm giác như mình đang trôi trong sóng mắt đó.

"Điệu van-xơ này có phần dễ dàng hơn khi hai người nhảy cùng với nhau," anh nhận xét. "Cô có muốn nhảy thử lại không?"

Người con gái nhìn chăm chăm vào anh như thể cô đã bất ngờ bị tìm thấy trên đất nước xa lạ với một người lạ thân thiện. Nhạc từ phòng khiêu vũ vọng qua trong không khí đến bên nghe thật vui

tai. Sau một lúc lâu, cô gái lắc đầu với một nụ cười xin lỗi, tìm kiếm một cái cớ để từ chối anh . " Rượu của tôi hết rồi."

Từ từ,Gideon với lấy ly trống rỗng trong tay cô gái, Cô bất ngờ không kịp nói một lời, ánh mắt của cô bị khóa lại trong cái nhìn chăm chăm của anh. Nâng cao ly lên môi của mình, Gideon không nói một lời nhẹ nhàng đặt ly của cô lên bờ của tượng đài phun nước

Cô gái dường như không kịp thở, lắc tay ra khỏi bàn tay của anh

Khi anh nhìn chăm chăm vào cô gái, Gideon cảm thấy ngực của mình rất nóng, nó xảy ra một lần khi anh bị viêm thanh quản cấp và cô y tá đã làm anh hít thở phục hồi từ hơi nước của nồi nước sôi của các loại thảo mộc. Anh nhớ lại cảm giác dễ chịu của cơ thể sau những giờ gần như nghẹt thở, tham lam hít thở không khí quý báu. Nhưng kỳ lạ, điều này cảm thấy giống như ... một cảm giác nhẹ nhõm, mặc dù anh cũng không chắc chắn.

Anh đưa một bàn tay đã loại bỏ găng tay và đặt chúng trong túi của mình ngay sau khi anh bước vào khu vườn. Quay lòng bàn tay của mình ra, anh

lặng lẽ muốn cô gái đặt tay vào.

Rõ ràng quyết định không phải là một điều dễ dàng. Cô quay mặt nhìn sang nơi khác, khuôn mặt của cô đột ngột trầm lại, khẽ cắn đường viền môi xinh đẹp. Gideon nghĩ rằng cô gái sẽ từ chối anh, nhưng cô ấy vươn ra phía trước một cách bốc đồng, ngón tay ấm của cô ấy chạm vào tay anh. Anh nắm tay cô gái nhẹ nhàng như thể anh đang bồng bế một con chim mong manh trong lòng bàn tay của mình, kéo cô vào gần cơ thể của mình, anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa hồng trên mái tóc cô. Cơ thể của cô là mỏng manh, ngọt ngào, đường cong của thắt lưng mềm mại dưới ngón tay của anh. Mặc dù không thể phủ nhận sự lãng mạn của thời điểm này, Gideon cảm thấy một cảm xúc mãnh liệt của sự ham muốn khi cơ thể phản ứng với nhận thức của người đàn ông với sự gần gũi một người phụ nữ như mong muốn. Anh dịu dàng khiêu vũ cùng cô trong điệu van-xơ chậm rãi, hướng dẫn cô nhảy qua những phiến đá lát đường gồ ghề.

"Tôi đã nhìn thấy nàng tiên nhảy múa trên bãi cỏ trước đây", Anh nói, "khi tôi đã đủ say trong một chai rượu mạnh. Nhưng tôi chưa bao giờ nhảy cùng với một nàng tiên như bây giờ"

"Anh ôm cô chặt chẽ hơn khi cô cố gắng để thay đổi hướng của họ. "Không, hãy để tôi dẫn đường."

"Chúng ta sẽ bị ngã nếu đi theo hướng của ngài đây , " Cô gái phản đối, cười khi anh bắt buộc cô nhảy theo nhịp điệu của anh .

"Chúng ta sẽ không sao cả."

"Sự kiêu ngạo của những ông chủ người Mỹ", Cô nói. "Tôi chắc rằng tôi không nên nhảy với một người đàn ông thừa nhận nhìn thấy nàng tiên. Và không nghi ngờ vợ ngài sẽ có một hoặc hai điều để nói về điều này. "

"Tôi chưa có vợ".

"Dĩ nhiên ngài có vợ rồi, thưa ngài." Cô nhìn anh với nụ cười khiển trách, như thể anh

Đang là học sinh bị phát hiện đang nói dối với cô giáo.

"Tại sao cô chắc chắn về điều đó như thế?"

"Bởi vì ngài là một trong những người Mỹ, và tất

cả họ đều đã kết hôn, ngoại trừ ngài McKenna. Và ngài không phải là McKenna. "

"Có một số người trong nhóm người Mỹ đó chưa lập gia đình," Gideon nói với giọng uể oải, buông thối lưng mềm mại của cô ra và xoay người cô. Sau khi hoàn thành lượt xoay, anh đặt tay lại bên hông cô và kéo cô lại về phía mình và mỉm cười nhìn cô

"Có", cô trả lời, "nhưng đó sẽ không phải là..."

"Mr. Shaw, "Gideon cười.

"Ồi ... " Cô ấy nhìn lên anh với đôi mắt mở to. Nếu Gideon không ôm cô một cách chắc chắn thì có lẽ cô loạng choạng suýt ngã rồi. "Tôi lẽ ra phải tránh xa ngài".

Anh cười toe toét nói. " Tại sao ?"

Cô lờ đi câu hỏi. " Trong khi tôi chắc chắn rằng ít nhất một nửa những tin đồn về ngài có thể là sự thật"

"Tin đồn gì ?", Gideon nói mà không có một dấu vết của sự xấu hổ.

"Ngài là một kẻ chơi bời phóng đãng!."

"Ồ, có thể nói như vậy."

Cô buông tay ra khỏi người anh và nở nụ cười thật đẹp. "Ít nhất, ngài đồng ý và trung thực về điều đó. Tuy nhiên, điều đó đồng nghĩa là tôi nên đi bây giờ. Cảm ơn ngài vì đã khiêu vũ cùng tôi điệu nhảy van-xơ đáng yêu này"

"Đừng đi," Gideon nói với giọng mềm và cấp bách. "Chờ đã. Cho tôi biết cô là ai? "

"Ngài thử đoán đi, chỉ trong vòng 3 câu hỏi thôi!," Cô gái nói.

"Có phải cô là người hầu không?"

"Không."

"Cô không thể là một trong các Marsdens, nhìn cô không có gì giống họ. Có phải cô là người trong thôn làng không? "

"Không."

Gideon quắc mắt lên vì ý nghĩ xuất hiện trong đầu. "Cô không phải là nhân tình của ngài bá tước

đấy chứ?"

"Không," cô nói ngọt ngào và mỉm cười. "Đó là dự đoán thứ ba của ngài rồi. Goodbye, Mr Shaw. "

"Chờ đã "

"Và ngài nhớ đừng khiêu vũ với tiên nữ trên bãi cỏ nữa",

Cô khuyên nhủ. " Nó rất ẩm ướt và sẽ làm hỏng đôi giày của ngài đấy."

Cô gái rời khỏi anh một cách nhanh chóng, chỉ để lại cốc uống rượu trống trên đài phun nước, và nụ cười kinh ngạc trên môi của Gideon, như là bằng chứng rằng cô đã ở đó.

"Anh ấy nói những gì thế?" Livia hỏi, ngồi bắt chéo chân xếp bằng trên giường của Aline. Như một thói quen, cô đã đến phòng Aline sau khi nghe những tin đồn mới nhất.

Aline chìm sâu hơn trong bồn tắm pha chút hương thơm dầu ôliu. Nước nóng làm khuôn mặt của cô đỏ ửng lên nhưng cô thích như thế có cảm giác thật dễ chịu,. Cô nhìn về mặt đang chờ câu trả lời của cô em gái. Mặc dù, trong lòng đang bối

rối nhưng Aline cũng cảm thấy thích thú. "" Anh ấy nói rằng nếu anh ấy được phép ở lại Stony Cross, anh ấy sẽ lên giường với chị. "

"McKenna cũng nói rằng anh ấy vẫn còn yêu chị ?" Livia hỏi.

"Lạy chúa lòng lành , không,"

Khuôn mặt Aline nhăn nhó , kéo thẳng chân đau của mình ra và ngo ngoáy ngón chân dưới nước. " Ý định của McKenna về phía chị chẳng hề liên quan gì đến tình yêu - hoàn toàn rõ ràng như thế. "

"Nhưng ... nhưng một người đàn ông không chỉ đi ra và nói anh ta sẽ"

"Rõ ràng McKenna làm như thế đó."

Livia lắc đầu trong hoang mang. " Em chưa bao giờ nghe nói về sự kiêu ngạo như vậy!"

Aline cười nhếch mép. "Người ta có thể gọi nó thỏa mãn tính hư danh, chị cho rằng thế." Một chiếc kẹp rút khỏi búi tóc, cô vươn tay lên để giữ nó lại

Livia đột nhiên cười.

"Trong một trận đấu hoà, dĩ nhiên, có thể gọi là cảnh báo với chị về ý định của anh ta"

"Tôi gọi nó là hết sức xác láo", bà Faircloth nói, đi lại gần bồn tắm với một chiếc khăn tắm gấp lại, "Và tôi thề tôi sẽ nói với hắn về điều này"

"Không, không, đừng nói gì với anh ta", Aline vội vàng nói. " Không được. Nó chỉ là một trò chơi. Tôi muốn tận hưởng nó, chỉ chốc lát thôi ... "

Quản gia nhìn cô chăm chăm với vẻ ngạc nhiên. "Ồi chúa ơi, tiểu thư của tôi ơi, cô bị mất trí hay sao? Đây không phải là trò chơi, cảm xúc của cô trong quá khứ với McKenna - là quá sâu, và bị chôn vùi quá lâu. Nó sẽ ra sao nếu được khơi gợi lại, quá nguy hiểm. Vì thế, cô đừng theo trò chơi đó trong khi cô chưa sẵn sàng "

Không nói lời nào, Aline đứng dậy và được bao bọc bởi khăn bông dày mà bà Faircloth đang giơ lên. Cô bước ra khỏi bồn tắm và để bà Faircloth lau khô thân thể. Liếc nhìn Livia, cô thấy em gái trẻ tuổi đang nhìn chăm chăm vào lò sưởi như chìm trong suy nghĩ. Cô không trách cho việc Livia

không muốn nhìn cô trong tư thế này.

Mười hai năm đã trôi qua kể từ khi vụ tai nạn, rất ít hình ảnh mỗi khi cô nhớ lại. Cô còn nhớ, nhờ có bà Faircloth mà cô đã sống sót. Khi các bác sĩ được triệu tập từ London đã bó tay về tính mạng của Aline, người quản gia ngay lập tức sai người hầu đi tìm thầy chữa bệnh ở các vùng lân cận. Một phù thủy , trên thực tế, người được tất cả sự tôn kính và sợ hãi của người dân địa phương, đã thể hiện khả năng chữa bệnh của mình.

Marcus- một người không tin tưởng vào những điều mê tín dị đoan , đã phản đối dữ dội. Thế nhưng, phù thủy này hóa ra là người phụ nữ trung niên xuất hiện với hình ảnh khiêm tốn, mang theo một cái vạc đồng nhỏ trong một tay và bao phồng lên với các loại thảo mộc.

Khi Aline đã gắn cái chết vào thời điểm đó, cô đã không còn nhớ về người phụ nữ này nữa, chỉ biết được thông tin qua những gì cô em gái kể.

"Em cứ tưởng Marcus sẽ kéo bà ấy đi khỏi ngay lập tức ", Livia đã nói với Aline với giọng thích thú. " Anh ấy như mọc rễ ngay cánh cửa phòng ngủ chị để bảo vệ . Và bà ấy đến gần với anh ta mà không

có bất kỳ sự sợ hãi nào – với thân hình nhỏ yếu và yêu cầu anh tránh ra . Bà Faircloth và em đã cầu xin Marcus cả buổi sáng để cho bà ấy cứu chị. Nhưng anh ấy thật là bướng bỉnh và suy nghĩ chằm chằm về bà phù thủy này"

"Sau đó thế nào? " Aline hỏi.

"Bà phù thủy nói với anh ấy rằng nếu anh ấy không tránh ra thì bà sẽ ếm bùa vào anh ta."

Aline mỉm cười . "Marcus không tin vào ma thuật hay phù thủy, anh ấy quá thực tế."

"Vâng, nhưng thời điểm đó anh ấy không còn như thế nữa, có vẻ như anh ấy thật sự bị đe dọa... anh ấy... anh ấy.... "Livia nghệt thở vì cười. "Ôi, không còn là người đàn ông nam tính nữa" cô thở hổn hển. "Vâng, điều đó đủ biến da Marcus tái nhợt đi, và sau khi một số thương lượng khốc liệt, anh nói với bà ấy có chính xác một giờ trong phòng của chị, và anh sẽ theo dõi bà ta."

Livia đã mô tả cảnh đã xảy ra sau đó, ngọn nến màu xanh ... vòng tròn được vẽ ra xung quanh giường mờ mờ bằng cây ngải đắng... hương tỏa ra trong không khí với khói mù cay trong khi bà phù

thủy thực hiện các nghi lễ của mình.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Aline đã thoát khỏi thần chết. Khi đó lớp thảo mộc được gỡ bỏ vào buổi sáng, vết thương không còn thối, sạch sẽ và lành. Thật không may, khả năng đặc biệt của phù thủy không thể ngăn chặn sự xuất hiện vết sẹo dày, màu đỏ đi từ mắt cá chân của Aline đến đỉnh đùi cô. Chân cô trông thật ghê tởm ... không có từ khác nào để diễn tả cho nó. Chân cô được bọc trong giày da tại thời điểm xảy ra tai nạn , thiệt hại đã giảm xuống đáng kể. Tuy nhiên, da đã bị phá hủy, mô sẹo đã kéo chặt chẽ ở các cạnh của da còn lại, ảnh hưởng đến sự chuyển động của cơ bắp và khớp bên dưới. Đi bộ là đôi khi khó khăn và thậm chí là đau đớn, vào những ngày khi cô thúc ép mình đi quá xa. Cô tắm trong nước thảo dược có dầu để làm mềm những vết sẹo, và mát-xa nhẹ nhàng để giữ cho chân dẻo dai .

"Điều gì sẽ xảy ra nếu McKenna biết về đôi chân của tiểu thư?" Bà Faircloth hỏi, khi đang khoác áo ngủ cho Aline. " Không biết phản ứng sẽ như thế nào?"

Lớp áo quần bọc ngoài thân thể làm nổi bật làn da tinh khiết trắng hồng và che giấu khiếm khuyết

của đôi chân Aline.

"McKenna có thể tuân thủ nguyên tắc lịch sự", Aline nói và đi đến ngồi xuống ghế. "Anh ấy sẽ thương hại tôi, điều đó sẽ làm cho tôi cảm thấy mình tổn thương".

"Không thể chắc chắn về điều đó."

"Bà có chắc là anh ấy sẽ không thấy ghê sợ khi nhìn thấy vết sẹo này?" Aline hỏi, cau mày một chút khi bà quản gia bắt đầu mát-xa chân của mình với thuốc mỡ thảo dược để làm dịu các vết sẹo ngứa. Không ai khác, thậm chí cả Livia, không được phép chạm vào cô theo cách này

"Aline", tiếng em gái cô phát ra từ giường ngủ, "Nếu ai đó yêu chị, anh ta sẽ không để ý diện mạo bên ngoài."

"Đó là câu chuyện cổ tích", Aline cười khẩy. "Nó sẽ không xảy ra trong thực tế đâu."

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng, Livia trượt khỏi giường và đi lang thang tới bàn trang điểm, ngồi trước gương soi hình vuông Queen Anne. Cô lựa chiếc lược chải tóc cho mình, trong khi cố gắng thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện

. "Chị không đoán được những gì xảy ra với em đêm nay đâu. Em đã đi đến vườn hít thở không khí trong lành, đài phun nước của nàng tiên cá ... nơi đó có thể nghe nhạc từ phòng khiêu vũ. "

"Em nên ở trong phòng khiêu vũ để mà nhảy múa", Aline nói, nhưng Livia vẫy tay ra dấu hãy im lặng.

"Không, không, nơi đó thoải mái hơn nhiều so với không khí trong đó. Em đã uống một ly rượu vang, và đang nhảy như nữ diễn viên ballet , thì bất ngờ em nhìn thấy một người đàn ông đứng gần đó, hẳn đang nhìn em. "

Aline cười nói. " Và sau đó em đã hét lên."

"Đúng vậy đấy."

"Một người đàn ông sao?" Bà Faircloth hỏi.

"Một người đàn ông!" Livian bật người đứng dậy nhìn cả hai người cười nói. " Anh ta có vóc dáng cao và có nụ cười rất đẹp, với mái tóc vàng. Và trước khi em tự giới thiệu mình, anh ta mời em khiêu vũ"

"Em sẽ không....", Aline kêu lên thích thú vì bất

ngờ

Livia nói trong sự phấn khích “ Đúng! Và đó là điều van-xơ em cảm thấy vui vẻ nhất đấy, anh ta là người trang nhã nhất mà em gặp mặt. Oh, em chắc chắn rằng anh ta là một tay trác táng khủng khiếp ... nhưng nó là một điều nhảy!"

" Ngài ấy có say không?" Bà Faircloth nói đầy đe dọa.

"Tôi không nghi ngờ về điều đó." Livia lắc đầu bối rối. "Có ánh nhìn kỳ lạ trong đôi mắt của anh ta, không thể nói thành lời được...."

"Anh ta nghe có khác biệt so với Amberley", Aline nhận xét một cách cẩn thận..

"Khác về mọi mặt", Livia đồng ý, đặt chiếc lược vào vị trí cũ, giọng nói cô trở nên dịu dàng

"Em rất thích anh ta, mặc dù.... Aline, chị phải giúp em tìm hiểu về anh ta"

"Không." Aline từ chối với một nụ cười trêu chọc, và nhăn mặt khi bà Faircloth thao tác nhẹ nhàng tại mắt cá chân, gập khớp cứng. "Nếu em muốn biết thêm về ông Shaw, em hãy tự mà đi tìm

hiểu đi."

"Ôi.....", Livia nói một cách chán nản. "Có lẽ vậy."

Cô đi tới chỗ Aline và đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu người chị. "Còn đối với chị, chị thân yêu, hãy cận thận với McKenna. Em không nghi ngờ gì anh ấy giỏi hơn chị nhiều"

"Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó", Aline trả lời, gọi ra một nụ cười từ Livia và cau mày lo lắng từ bà Faircloth .

Chương 9

Sau đêm khiêu vũ, không một người khách nào ở Stony Cross Park có xu hướng để thức dậy trước buổi trưa, ngoại trừ cho một nhóm nhỏ những người đàn ông muốn đi bắn. Aline nhám nháp một tách trà và mỉm cười với những người thức dậy sớm đang tập trung ở trong sân, cô lúng túng khi McKenna ở giữa họ.

Bầu trời còn chưa thức dậy hẳn. Những tia nắng buổi sáng sớm không xua đi được không khí se se lạnh. Ngồi ở bàn bên ngoài với khăn choàng lụa thắt nơ trên cổ trang phục mỏng manh, Aline đã cố gắng không nhìn chằm chằm vào McKenna. Tuy nhiên, điều đó thật khó khăn để che giấu niềm đam mê của mình. McKenna sở hữu một thân hình khỏe mạnh, tinh chất đàn ông mạnh mẽ mà cô nhìn thấy không có đối với người nào khác, ngoại trừ anh trai cô. Và trang phục cho việc săn bắn phù hợp với McKenna một cách hoàn hảo, chiếc áo khoác đen làm nổi bật bề rộng của vai, quần ống chèn ôm vừa kích cỡ bắp rắn chắc của đôi chân, và đôi giày da màu đen phù hợp màu quần làm đôi chân trông càng dài. Trông anh thật cao lớn

so với những người khác.

Kín đáo nhìn về phía cô, McKenna liếc cô một cách nhanh chóng. Ánh nhìn của cả hai khớp với nhau và được giữ chặt với nhau trước khi anh cố gắng bắt mình phải quay đi khi có ai đó đang gọi anh. Aline nhìn chăm chăm vào tách trà nóng, cơ thể cô bị lấp đầy sự căng thẳng run nhẹ. Cô không nhìn lên cho đến khi anh trai cô hỏi về lịch trình của ngày hôm nay.

"Điểm tâm sẽ được phục vụ bên hồ", Aline trả lời. Những lần ghé thăm kéo dài như thế này, bữa ăn đầu tiên trong ngày không bao giờ được phục vụ trước buổi trưa. Nó sẽ là một bữa phi thường, với vô số các món ăn thịnh soạn và rượu sâm banh vừa đủ để làm sống lại tâm trạng của buổi tối trước đó. Aline đưa tay ra chạm vào bàn tay màu nâu rộng của anh trai cô. "Chúc anh một buổi sáng tốt", cô vui vẻ nói, "và cố gắng giữ khoảng cách với những người với mục đích xấu."

Marcus cười toe toét và nói bằng một giọng thấp. "Đối với người Mỹ thì điều đó thường không được coi trọng ngoại trừ một số ít nhưng nói chung là họ chơi công bằng." Nhìn Aline, anh chờ đến khi cô nhìn vào anh Đôi mắt đen của anh thu hẹp

lại . "

Em đã biến mất cùng với McKenna nửa giờ tối qua. Hai người đi đâu, và có chuyện gì đã xảy ra?"

"Marcus," Aline nói với một nụ cười chỉ trích " Có nhiều lần anh cũng đã biến mất cùng với nhiều khách nữ khác và em cũng không bao giờ yêu cầu được biết nơi anh đã đi và những gì anh đã làm."

"Bởi vì anh khác em".

Aline cảm động vì sự lo lắng của anh trai.

"Tại sao?" Lòng mào của Marcus cau lại, kèm theo với giọng nói gắt gỏng " Vì em là em gái của anh."

"Em không có gì mà sợ

McKenna cả," Cô nói. "Em biết anh ta khá tốt, Marcus."

"Em biết anh ta khi anh ta là một cậu bé," anh trai của cô phản đối. "Nhưng McKenna là một người lạ lúc này, và em không biết anh ta có mục đích gì?"

"Đừng can thiệp, Marcus. Mọi chuyện do em quyết định. Và em hy vọng rằng anh sẽ không cố gắng để mà điều khiển mọi chuyện như Cha đã làm những năm trước đây"

Marcus đưa tay để sau ghế của cô. Sự căng thẳng của anh thể hiện qua lời nói "Aline", anh hỏi một cách cẩn thận, "Hắn muốn gì từ em?"

Câu trả lời là rõ ràng cả hai đã biết đáp án. Tuy nhiên, Aline thấy rằng anh trai cô không hiểu mong muốn của cô. "Điều mà em cũng muốn từ anh ấy", cô trả lời.

"Em nói gì?" Marcus nhìn cô chằm chằm như thể anh nghe lầm.

Thở dài, Aline liếc nhìn McKenna, đang trò chuyện với hai người đàn ông khác. "Chắc anh chưa bao giờ ước được quay về lại trong quá khứ?", cô hỏi nhẹ nhàng. "Đó là tất cả những gì em muốn ... chỉ cần một hương vị của những gì có thể có được."

"Không, anh không bao giờ muốn điều đó," anh trả lời cộc cằn "Những từ " quá khứ " không có nghĩa gì cả. Chỉ có bây giờ, và tương lai. "

"Bởi vì điều đó không ảnh hưởng với anh trong tương lai sau này," cô nói một cách nhẹ nhàng. "khác với em."

Marcus nén chặt tay lại

"Vì một vài vết sẹo phải không?"

Lời hỏi làm cô tức giận. "Anh đã bao giờ nhìn thấy chân bị sẹo của em chưa, Marcus. Anh không biết anh đang nói gì đâu!. Lời nói này phát ra từ một người đàn ông bên cạnh là những phụ nữ đẹp như thể anh đang lựa hàng hóa đấy"

"Hàm ý của em nói anh ngu ngốc khi đánh giá bằng diện mạo khi chọn người phụ nữ phải không?"

Aline không muốn tiếp tục tranh cãi nữa để bảo vệ hoà bình giữa hai người. "Em xin lỗi, Marcus, nhưng sự lựa chọn gần đây của anh đối với người phụ nữ là diện mạo xinh đẹp nhưng trí óc thì như củ cải và không nghi ngờ gì khi anh nói chuyện với họ không quá năm phút"

Marcus lùi lại và nhìn cô trừng trừng " Điều đó thì có liên quan gì đến việc chúng ta đang thảo

luận?"

"Nó minh họa cho một điều mà ngay cả anh - một trong những người đàn ông tốt nhất và đáng kính nhất mà em từng biết, lại đặt tầm quan trọng lớn về sức hấp dẫn thể chất. Và nếu em nhìn thấy anh đi với một người phụ nữ ít hoàn hảo, có lẽ em sẽ lắng nghe các bài giảng của anh"

"Aline"

"Chúc anh đi săn vui vẻ," cô nói. "Và chú ý đến lời cảnh báo của em, không chọc giận em lúc này, Marcus."

Thở dài, anh đi tìm người hầu của mình- người giúp anh trong việc chuẩn bị súng và các túi da.

Aline đi về phía trong sân nơi những người chuẩn bị cho cuộc đi săn, chào hỏi thân thiện và trò chuyện vui vẻ. Hơi run khi cảm nhận đôi mắt đen của McKenna đang nhìn sau lưng. Chỉ khi mọi người bắt đầu đi săn dẫn đầu bởi Marcus, McKenna mới tiến về phía cô.

"Chào buổi sáng", Aline nói, trong khi nhịp tim của cô nhanh chóng đập một cách vội vàng. Cô giơ tay phải về hướng anh cho một nụ hôn lịch sự trên

mu bàn tay. Bằng nghị lực, cô cố gắng trấn áp hơi thở của mình. " Anh thoải mái vào đêm qua không?"

"Không." Mắt anh lấp lánh khi anh nắm bàn tay cô lâu hơn cho phép

"Em hy vọng là căn phòng đó không gây khó chịu cho anh", Aline nói, giật mạnh tay ra khỏi anh."

"Và em sẽ làm gì khi giả sử tôi nói như thế?"

"Tất nhiên, xem xét cho anh một căn phòng khác."

"Thôi, điều đó không cần- nhưng nếu là phòng em thì tôi sẽ....."

Aline mỉm cười nhạt khi ý thức được sự táo bạo của anh, cô không thể nhớ khi nào, hoặc chưa bao giờ một người đàn ông đã nói chuyện với cô với sự khiêu khích như thế. " Đó là sự giúp đỡ tốt nhất của các quý bà dành cho người quá đặc biệt thôi! Tôi không làm được như thế "cô nói như cảnh báo anh.

McKenna nghiêng người qua bàn, đặt nhẹ tay

lên trên bề mặt nhẵn bóng, mắt nhìn cô chăm chú, tư thế này làm cho cô tưởng tượng anh là một con mèo đang chuẩn bị vồ con mồi của mình. Đôi mắt loé lên tia sáng gì đó. " Hình phạt gì, thưa quý cô của tôi?"

Cô giả vờ không hiểu. " Hình phạt?"

"Tôi phải đi khỏi nơi này hay được ở lại đây?"

Aline vẽ một vòng tròn vu vơ trên bàn bằng ngón tay trắng hồng được cắt tỉa cẩn thận, trong khi trái tim cô đập mạnh mẽ trong lồng ngực. "Ở lại, nếu anh muốn. "

Giọng anh rất mềm. "Và em biết điều gì xảy ra nếu tôi ở lại chứ? "

Aline đã không bao giờ nghĩ rằng McKenna có thể kiêu ngạo như vậy, hoặc cô thích thú với điều anh úp mở thế. Một cảm giác thách thức, ý muốn kháng cự lại điều anh nói. Cô trả lời, điều chỉnh giọng nói mềm mại. " Em không muốn làm anh thất vọng, McKenna, nhưng em hoàn toàn tin chắc vào khả năng của mình sẽ chiến thắng thôi."

Anh dường như bị thôi miên khi nhìn thấy mình trong ánh mắt cô " Điều đó có chắc không?"

"Đúng vậy, đây không phải lần đầu tiên em gặp trường hợp như vậy và nghe có vẻ kiêu ngạo nhưng chắc điều này không phải là lần cuối cùng ."
"Aline mỉm cười với anh như cô muốn - đầy đủ và khiêu khích và nhẹ nhàng và chế giễu. "Do đó, anh có thể ở lại và làm điều đó tùy thích, em hoàn toàn mong đợi để thưởng thức những nỗ lực của anh. Và anh nên biết rằng em đánh giá cao sự khéo léo và tinh tế. "

Ánh nhìn của anh di chuyển xuống đôi môi đang mỉm cười của cô. Mặc dù anh không thể hiện gì nhưng Aline cảm nhận sự ngạc nhiên của anh đối với cô.

"Sự khéo léo và tinh tế ?", anh lặp đi lặp lại, nhìn vào mắt cô ấy.

"Ừ, vâng .. hát, hoa, và thơ ca. "

"Những loại thơ như thế nào?"

"tất nhiên là thơ do anh nghĩ ra."

Nụ cười lười biếng của anh làm cô thấy rung

động. "Sandridge làm thơ cho em à?"

"uk, hum, nếu em yêu cầu." Adam là người thông minh không nghi ngờ gì anh sẽ thực hiện điều đó với phong cách tuyệt vời và sự dí dỏm.

"Nhưng em đã không làm thế!", McKenna thì thầm.

Cô lắc đầu từ từ.

"Tôi thường không nghĩ nhiều đến sự khéo léo cả " Anh nói với cô.

Aline cau lông mày . "Ngay cả khi anh đang quyến rũ người phụ nữ sao?"

"Những người phụ nữ tôi đưa lên giường thường không yêu cầu như thế."

Cô chống cằm nhìn anh chăm chú. " Ý anh là họ không cần những lời nói đó sao?"

"Đúng vậy."

Anh nhìn cô một cái nhìn rất khó hiểu. "Và hầu hết trong số đó đều thuộc tầng lớp thượng lưu." Với một cái nhún vai chào lầy lệt, anh quay đi, tham

gia vào cuộc hành trình đi săn.

Aline cố gắng điều hoà hơi thở của mình cho đến khi nhịp đập đều đều trở lại.

Rõ ràng cả hai đã cùng tham gia vào trò chơi khiêu khích này.... Không có quy tắc trò chơi.... Và không biết kết quả như thế nào.... Có thể gây tổn thương nặng nề cho cả hai người..... Và càng nhiều sự sợ hãi Aline lo cho mình, Cô phải luôn đặt anh trong đề phòng cảnh giác giữ khoảng cách một cách an toàn, đảm bảo làm thất bại những gì mà anh ta muốn đối với cô, và cuối cùng rời khỏi

Stony Cross. Bây giờ không khí đã im lặng hơn, cô có thời gian thư giãn với một tách trà trong phòng ăn sáng. Bận tâm suy nghĩ về McKenna, cô gần như va vào một người nào đó đang vội vã đi đối diện với cô.

Người đàn ông nhanh chóng giữ cô lại, nắm khuỷu tay cho đến khi đảm bảo thăng bằng "Hãy tha thứ cho tôi.!Tôi đang hơi vội vàng để tham gia vào cuộc săn với những người khác. "

"Mọi người mới vừa đi khỏi thôi ạ", Aline. "Chào buổi sáng, Mr Shaw."

Với mái tóc màu vàng bị cháy nắng ở một số chỗ, làn da nhẹ rám nắng và đôi mắt màu xanh, Gideon Shaw là hình ảnh của người đàn ông tỏa sáng Anh thể hiện một tính cách vô tâm không lo nghĩ bởi vì sinh ra trong gia đình sự giàu quá mức. Các nét nhăn mờ nhạt xuất hiện trên khoé mắt chỉ càng làm nổi bật nét nam tính đàn ông hơn,. Anh có dáng người cao và vạm vỡ, mặc dù anh không làm ngành xây dựng như Mc Kenna.

"Nếu ngài đi xuống cầu thang bên tay trái và theo con đường vào rừng, ngài sẽ bắt kịp với họ", Aline nói anh.

Nụ cười của Shaw như một tia của ánh nắng mặt trời xuyên đám mây mù. "Cảm ơn cô, lady.Đó là môn thể thao mà tôi thích luyện tập vào sáng sớm đây"

"Tôi đoán là ngài cũng rất thích đi câu cá?"

" Vâng."

"Có thể ngài sẽ thích thú khi đi cùng anh trai tôi câu cá trong một ngày nào đó ?"

"Có lẽ vậy, mặc dù tôi không thể nghi ngờ. Cá ở

Anh là quý quý hơn nhiều hơn so với con cá ở Mỹ. "

"Có thể nói điều này đại diện cho các doanh nhân Anh không?" Aline hỏi, đôi mắt cô lấp lánh cười.

"Ồi không, tôi không nghĩ như vậy." Mr Shaw nhún vai chào cô , sau đó dừng lại suy nghĩ điều gì đó " Lady, tôi có thể hỏi một câu..."

Bằng cách nào đó, Aline biết chính xác những gì anh ta sẽ hỏi. Phải mất đáng kể khả năng diễn xuất để duy trì một biểu hiện ngây thơ. " Vâng, Mr Shaw?"

"Đêm qua, tôi đã dạo quanh khu vườn, tôi đã làm quen với một phụ nữ trẻ ..." Anh dừng lại, rõ ràng là xem xét làm thế nào diễn đạt cuộc gặp gỡ

"Ngài có biết tên của cô gái đó không?" Aline hỏi ngây thơ.

"Không."

" Để tôi đoán thử xem? Nếu là một quý cô chắc ngài phải biết vậy là không phải ? Well, vậy thì, cô ấy có thể là một người hầu. "

"Tôi không tin như vậy." Lông mày của anh cau nhẹ . "Cô ấy có mái tóc nâu sáng và đôi mắt màu xanh lá cây ... ít nhất, tôi nghĩ rằng là màu xanh lá cây ... và cô ấy là tầm vóc nhỏ, có lẽ chỉ hơn bạn một chút ."

Aline nhún vai về xin lỗi. Mặc dù cô đã có thể nói với anh ta về em gái của mình nhưng cô không chắc chắn rằng Livia muốn Mr Shaw biết danh tính của mình. "Lúc này, Mr Shaw, tôi có thể nghĩ rằng không ai phù hợp với miêu tả của ngài. Ngài có chắc chắn rằng cô ấy không phải là điều tưởng tượng chứ? "

Anh lắc đầu, đôi mắt hạ xuống nhìn tư lự vào một điểm nào đó "Cô ấy có thật. Và tôi tin chắc điều đó, tôi rất muốn tìm cô gái ấy. "

"Người phụ nữ này dường như đã gây ấn tượng với ngài."

Một nụ cười tự chế giễu làm nổi bật thêm các góc của môi Mr Shaw, bàn tay vô tình cào nhẹ qua mái tóc sáng bóng của mình "Gặp cô ấy giống như một hơi thở sâu cho lần đầu tiên trong năm", anh trả lời, không hoàn toàn nhìn vào cô.

"Vâng, tôi hiểu."

Sự chân thành không thể nhầm lẫn trong giọng nói của cô dường như gây sự chú ý với Shaw. Anh đột nhiên mỉm cười, thì thầm, "Tôi cảm thấy rằng cô đang giấu tôi"

Cảm thấy đã đủ, cô chuyển hướng chủ đề nói "Ngài đã trễ hẹn với mọi người rồi đấy, thưa ngài!"

Shaw cười lớn nói "Ồi, lady, không có gì trong cuộc sống này, tôi có thể đuổi kịp cả."

"Tốt", Aline nói, hài lòng. "Ồ, ngài có muốn ăn sáng cùng với tôi không, tôi sẽ cho người hầu mang thức ăn lên. "

Ngồi ăn với một quý ngài dễ thương vui hơn khi một mình nhiều Aline yêu cầu một người hầu dọn bữa ăn sáng cho hai người tại bàn. Một giỏ hấp của bánh nướng và bánh ngọt đã mang lại cho họ một cách nhanh chóng, cùng với đĩa trứng nướng, nấm nướng, và các lát mỏng của chim đã nướng. Mặc dù Shaw đề nghị thức ăn bữa ăn sáng, dường như anh ta quan tâm chú ý vào ly cà phê nhiều hơn, uống như thể nó là thuốc giải độc vậy.

Ngồi xuống ghế dành cho mình, Aline cầm miếng bánh đã trét bơ vào miệng , và khẽ liếc nhìn anh ta một cái nhìn mê hoặc không bao giờ thất bại để gợi ra những thông tin mà cô muốn biết từ một người đàn ông. " Mr Shaw, "cô hỏi, sau khi uống một ngụm trà có đường "

Ngài quen biết với McKenna bao nhiêu năm rồi? "

Câu hỏi dường như không ngạc nhiên cho Shaw. Sau khi uống một hơi hai tách cà phê với hầu như không kịp thở, bây giờ anh uống tách thứ ba với tốc độ nhàn nhã hơn. "Khoảng tám năm ", anh trả lời.

"McKenna nói với tôi rằng hai người đã gặp trong trường hợp khi anh ấy là thủy thủ và ngài là hành khách trên tàu ."

Anh nở nụ cười cong môi. "Đó có phải là những gì mà hấn đã nói với cô?"

Cô nghiêng đầu sang một bên quan sát anh. "Đó không phải là sự thật?"

"McKenna có xu hướng đánh bóng chi tiết nhất

định để bảo vệ danh tiếng của tôi. Trong thực tế, hẳn quan tâm nhiều hơn về danh tiếng của tôi hơn tôi. "

Cẩn thận, Aline khuấy đường trong trà của cô. "Tại sao ngài lại muốn quan hệ đối tác với một thủy thủ?" cô hỏi bằng một giọng cố tình thoải mái.

Gideon Shaw mất một thời gian dài để trả lời. Anh đặt tách cà phê xuống và nhìn chằm chằm vào cô. " Vì McKenna đã cứu cuộc đời tôi, ."

Aline im lặng nghe Mr Shaw tiếp tục nói

"Tôi đã lang thang đi dọc bờ sông với dáng vẻ say khướt. Ngay cả bây giờ tôi không thể nhớ làm thế nào tôi có thể đi đến đó. Đôi khi tôi bị mất trí nhớ trong khi uống rượu, và tôi không thể phân biệt ngày và đêm như thế nào" Anh nở nụ cười âm ỉ. "Tôi trượt chân và rơi xuống nước, đủ xa nơi bến cảng không ai nhìn thấy tôi, đặc biệt là trong thời tiết khắc nghiệt. Và lúc đó tàu của Mc Kenna trở về từ Staten Island, và hẳn đã nhảy xuống cứu tôi trong làn nước lạnh như băng trong thời tiết bão gió đó, và đã kéo tôi lên bờ."

"Thật may mắn quá!." Aline cảm giác cổ họng

thắt chặt khi nghĩ đến sự nguy hiểm của McKenna khi cứu người.

"Vì McKenna không có phương tiện để đưa tôi đi đến bệnh viện", Shaw tiếp tục, "và tôi trong tình trạng rất lạnh, hắn đưa tôi đến căn phòng hắn thuê. Một ngày rưỡi sau đó tôi tỉnh lại trong một căn phòng ổ chuột, bị đánh thức bởi một người thủy thủ to lớn đang giận dữ" Anh lại cười. " Cô có thể tưởng tượng ra tôi mệt rã rời và đầu tôi đau như bị bổ ra làm hai . Sau khi McKenna mang lại cho tôi một số thực phẩm và đồ uống, tôi dần dần ý thức lại được, đủ để nói với hắn tên của tôi. Hắn biết tôi là ai vì đã học được rất nhiều từ tất cả các hành khách mà hắn đã chở qua lại, phần lớn là từ Manhattan .Hắn thậm chí còn biết về một mảnh đất mà gia đình tôi đã mua và chưa bao giờ phát triển vùng đất đó, và sau đó hắn đã có những ý nghĩ táo bạo ... để đề xuất một thỏa thuận với tôi. "

Aline mỉm cười . "Thỏa thuận gì?"

"Hắn muốn chia đất thành ra nhiều lô đất nhỏ và đem cho thuê ngắn hạn. Và tất nhiên hắn muốn mười phần trăm tổng số tiền mà chúng tôi cho thuê- đó gọi là hoa hồng" Dựa lưng vào ghế, Shaw xen kẽ ngón tay đặt trên bụng của mình. "Và tôi

nghĩ: Tại sao không? Không một ai trong gia đình tôi đã nghĩ đến việc này cả -Shaws thế hệ thứ ba được chính xác biết đến như một tay ăn chơi nhàn rỗi. Và khi xuất hiện người xa lạ này, với tham vọng và khao khát làm giàu, rõ ràng là sẵn sàng làm bất cứ điều gì để tạo ra lợi nhuận. Vì vậy, tôi đã cho hấn tất cả tiền mặt trong ví của tôi, khoảng năm mươi đô la để mua cho mình một bộ đồ mới, cắt tóc và cạo râu và đến văn phòng của tôi ngày hôm sau. "

"Và McKenna đã làm tốt những điều đó", Aline nói hơn là hỏi.

Shaw gật đầu. "Trong vòng sáu tháng, hấn đã cho thuê mỗi inch vuông đất đó. Sau đó, không xin phép, hấn đã sử dụng lợi nhuận để mua đất bị ngập nước ven biển trong thành phố, khu vực bên dưới Canal Street. Điều đó làm tôi khá lo lắng, đặc biệt là khi tôi bắt đầu nghe những câu nói đùa về Shaw và McKenna " Bán nước biển..." cười nhẹ nhàng anh nói tiếp "Đương nhiên tôi không tin tưởng lắm vào kế hoạch này. Nhưng tại thời điểm đó, tôi không thể làm được điều gì cả , McKenna chỉ đạo tất cả, hấn cho đổ lấp đầy mảnh đất đó bằng đất, đá và cát sau đó xây dựng hệ thống các tòa nhà lớn và hàng loạt nhà kho biến nó thành tài

sản thương mại có giá trị. Cuối cùng, McKenna đã biến một khoản đầu tư 150.000 USD thành một khoản thu nhập khoảng một triệu đô la mỗi năm. "

Những con số làm Aline choáng váng.

Nhìn đôi mắt đang mở to của cô , Shaw cười nhẹ nhàng. "Không có gì đáng ngạc nhiên, McKenna đã trở thành anh chàng độc thân giàu có nhất trong thành phố New York, được nhiều người ngưỡng mộ. "

"Tôi không nghi ngờ trong số đó là các quý bà", Aline nói, cố gắng để giữ giọng cô bình thản.

"Đúng vậy đấy, nhưng hấn không quan tâm đến lắm", Shaw trả lời với một nụ cười ranh mãnh. "Tôi không chắc lắm nhưng cho đến tận lúc này thì hấn không quan tâm đến người phụ nữ nào khác mà dồn hết sức lực của hấn vào công việc. "

"Vậy còn ngài thì sao?" cô hỏi. " Ngài có đang rung động với ai không?"

Anh lắc đầu cùng một lúc. "Tôi sợ rằng tôi đã bị ảnh hưởng bởi tính lạnh lùng của hấn rồi."

"Tôi không nghĩ vậy, ngài khác so với anh ấy!."

"Không đâu, tôi nghi ngờ điều cô nói đấy, tôi e sợ rằng tình yêu nó đang lẩn tránh tôi rồi..... "Đột nhiên, anh im lặng không nói nữa, ánh mắt như vừa phát hiện ra cái gì đấy.

"Mr Shaw? " Aline nhìn theo hướng anh đang nhìn nhận ra những gì anh đang thấy-Livia, mặc một chiếc váy đi dạo in hoa màu nhạt, đầu đội chiếc nón rơm được trang trí bằng những chồi non bông hoa cúc tươi sáng được giữ lại bằng sợi ruy băng, đi về phía khu vườn.

Gideon Shaw đứng dậy một cách vội vã làm ngã chiếc ghế đang ngồi ra đằng sau " Xin lỗi!" – Anh nói với Aline, ném khăn ăn lên bàn " Tôi lại nhìn thấy điều mình hôm qua tưởng tượng và không thể vượt mắt cơ hội một lần nào nữa "

" Dĩ nhiên ", Aline nói cố gắng không cười. "Chúc may mắn, Mr Shaw."

"Cảm ơn". Anh biến mất nhanh chóng và xuất hiện gần chiếc cầu thang hình chữ U di chuyển nhanh và nhẹ như một con mèo. Sau khi chạm đất, anh chạy nhanh như bay băng ngang qua bãi cỏ

tiến gần đến mục tiêu.

Chúc may mắn nhiều ngài Mr Shaw, Aline mỉm cười toe toét “ Vì ngài sẽ mất rất nhiều thời gian để mà hạ gục con mồi của ngài đấy! ”

Chương 10

Kể từ ngày Amberley chết, đêm nào Livia đi ngủ cùng với những hình ảnh của anh trong giấc mơ. Cho đến đêm qua.

Lần đầu tiên cô nghĩ đến người khác ngoài Amberley, gương mặt nghiêng nghiêng của ngài

Gideon Shaw với mái tóc vàng, sự đụng chạm nhẹ nhàng của anh ta vào làn da nàng làm cho cảm giác khao khát đang ngủ yên trở dậy mạnh mẽ đồng thời cảm xúc tội lỗi và bất ổn khi nghĩ đến Amberley.

Vị hôn phu của nàng là một người không quá phức tạp. Anh là một người đơn giản và bình thường. Sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng không kiêu ngạo, mọi người trong gia đình anh thân thiện và luôn quan tâm đến những người kém may mắn khác, giúp đỡ họ.

Amberley cực kỳ hấp dẫn, với đôi mắt màu nâu đen và mái tóc nâu sáng bóng, mái tóc được chải gọn gàng sang một bên lịch sự và thanh nhã. Đáng anh vừa không cao cũng không thấp và thân

hình mảnh khảnh. Anh yêu thích các môn thể thao và cũng thích đi dạo với cô.

Vì thế họ đến với nhau một cách bình thường được nhận sự chúc phúc của mọi người.. Amberley khơi dậy bản chất thực sự của Livia mà trước đây cô chưa biết. Trong vòng tay của anh, cô đã trở thành người tự do. Cô say sưa trong niềm hoan lạc giữa hai người quên đi tất cả mọi chuyện trên đời này.

Bây giờ Amberley đã đi ra khỏi cuộc đời cô, Livia đã không có một người đàn ông trong một thời gian dài. Mẹ đã khuyên cô nhanh chóng tìm cho mình một người chồng trước khi những dấu vết của tuổi trẻ bỏ rơi mình. Cô không phản đối.. Cô rất cô đơn, và thấy thật chán nản về mọi điều nhưng bằng cách nào đó cô không thể tập trung quan tâm đến những người đàn ông đủ tiêu chuẩn là chồng cô... cô chỉ có thể chờ đợi cho một người nào đó, một cái gì đó, để giải thoát cô khỏi xiềng xích vô hình ràng buộc cô.

Cô đi lang thang qua rừng cây sồi và hạt dẻ, bầu trời vẫn còn bao phủ bởi một đám mây màu xám bạc. Đến một con đường mòn nhỏ, cô đi theo nó và chỉ dừng lại khi đá những viên sỏi ngáng

chân cô Một làn gió nhẹ lướt qua trong không khí, một tiếng xào xạc xa từ rừng và gây ra tiếng động làm những đàn chim đang hót ngừng lại một nhịp.

Livia không biết có người đang chạy theo mình cho đến khi nàng nghe một loạt tiếng bước chân chạy gấp rút ngay đằng sau nàng. Quay đầu lại, nàng nhìn thấy dáng một người đàn ông và nghệt thờ khi nhận ra người đàn ông đó là ai.

Dưới ánh trăng khuôn mặt của anh đẹp lung linh thì anh càng hoàn hảo hơn vào ban ngày. Mái tóc vàng phát sáng, khuôn mặt đẹp trai nam tính, mũi hẹp và dài, xương gò má cao, đôi mắt màu xanh lơ như đại dương mênh mông.

Anh mắt hai người bắt gặp lẫn nhau, khi anh cách nàng một quãng khoảng 5 dặm. Lydia nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt anh... niềm đam mê bất đắc dĩ của một người đàn ông đã cố gắng rất nhiều để không muốn cô ấy.

"Chào buổi sáng, thưa ngài."

Âm thanh giọng nói cô thu hút anh về phía nàng, anh tiếp cận từ từ như thể anh sợ rằng một động tác bất ngờ sẽ làm cô giật mình mà bỏ chạy "

Tôi mở thấy em vào đêm hôm qua” – anh nói thẳng những suy nghĩ của mình.

Sự hồi đáp táo bạo tuyên bố phần nào đáng báo động, nhưng Livia mỉm cười. " Ngài mơ thấy gì?" cô hỏi, nghiêng đầu khi cô nhìn chăm chăm vào anh ta. "Hoặc là một câu hỏi có nguy hiểm không?"

Gió trêu chọc một lọn tóc rơi trên trán anh. "Hầu hết chắc chắn một câu hỏi nguy hiểm."

Livia nhận ra rằng cô đang tán tỉnh với anh , cô nhanh chóng thay đổi chủ đề khác. " Ngài có muốn đi dạo cùng tôi không, Mr Shaw?"

"Nếu em cho phép."

"Nếu ngài không đồng ý thì tôi sẽ buồn đấy," cô nói với anh, nhìn thấy nụ cười đột ngột nở trên môi của anh chàng Ra hiệu cho anh đi theo cô, cô quay lại và tiếp tục dọc theo con đường cũ lúc nãy, về phía khu vườn. Shaw sánh bước bên cạnh cô, một tay giấu vào túi áo khoác vải tuyết, liếc nhìn sang Livia khi họ đi " Em biết đấy" anh thản nhiên nói " Tôi sẽ không để cho em chạy thoát lần nữa nếu không biết em là ai "

"Tôi muốn mình bí ẩn."

" Vì sao?"

Cô nói với anh sự thật. "Bởi vì tôi đã tạo cho mình một điều đáng hổ thẹn trong quá khứ và nó còn ảnh hưởng cho đến lúc này"

"Một vụ bê bối à ?" Giọng điệu châm biếm của anh đã vượt qua phép lịch sự

"Em đã đi một mình đến nơi nào đó không có người đi kèm à hay là một người nào đó ăn cắp một nụ hôn từ em ở nơi công cộng. "

Cô lắc đầu với một nụ cười châm biếm. "Rõ ràng ngài thật không lịch sự chút nào"

"Vậy em hãy nói đi."

Sự im lặng quyết đoán của Livia làm Mr Shaw bỏ cuộc và anh phóng tầm mắt nhìn khu vườn đang xuất hiện ra trước mắt, một khu vườn đầy các loại hoa với những màu sắc đẹp đẽ, đủ loại , mùi thơm lấp đầy trong không khí ngọt ngào và thoải mái. Những đàn bướm đang ve vãn chơi đùa với hoa anh túc và mẫu đơn. Cảm giác như đang ở

trên thiên đường vậy.

"Rất đẹp", Shaw nhận xét.

Cởi chiếc nón của mình, Livía dẫn anh đi vào trong nhà kính một góc ẩm cúng mà không có nhiều hơn hai người có thể chiếm cùng một lúc. "Khi tôi còn là một cô bé, tôi thường ngồi trong nhà kính với sách và búp bê của tôi, và giả vờ rằng tôi là một công chúa trong một tòa tháp."

"Em lớn lên ở Stony Cross Park sao?" anh ngạc nhiên hỏi Livia mở cửa nhà kính và nhìn vào bên trong. Nó đã được quét dọn sạch sẽ, ghế gỗ lấp lánh mới một ngày đánh bóng gần đây. "Lord Westcliff là anh trai của tôi", cuối cùng cô cũng thừa nhận, giọng nói của cô âm thanh rỗng khi nó vang lên bên trong phòng kính. "Tôi là Lady Olivia Marsden"

Shaw đứng đằng sau cô, gần nhưng không chạm vào nhau.

Anh đang đứng lồi ra vào, choán hết cánh cửa với cổ thể gầy và đôi vai rộng của mình. Khi Livia quay sang đối mặt với anh, cô bị ấn tượng bởi sự khác biệt giữa anh và Amberley. Shaw lớn hơn

Amberley ít nhất 10 tuổi. Một người đàn ông mạnh mẽ, với các nét nhăn mờ nhạt khắc xung quanh mắt. Nhưng khi anh mỉm cười, nó tạm thời biến mất và hấp dẫn cô.

"Lady Aline đã đề cập rằng cô ấy có một người em", Shaw nói. "Tuy nhiên, tôi đã có ấn tượng rằng em không phải....."

"Tôi giữ bản thân tránh khỏi những lời đàm tiếu của mọi người, ngài hiểu chứ!"

"Tôi sợ rằng tôi không hiểu gì cả ". Các góc của miệng của anh nâng lên trong một nụ cười thoải mái. "Nói cho tôi biết, công chúa Olivia ... tại sao em phải lẩn tránh?"

Lời khẩn cầu tha thiết của anh làm Livia cảm thấy như thể cô đang tan chảy. Cô cười yếu ớt và suyt nữa đã nói cho anh biết. Lắc đầu, Livia muốn trốn khỏi anh nên muốn bước ra bên ngoài. Đâu có dễ dàng như thế, anh bất thần nắm chặt lấy tay cô khi cô đến gần mình "Mr Shaw!, " cô nói một cách tức giận .

"Gideon," anh thì thầm. "Tôi muốn biết bí mật của em, Olivia."

Một nụ cười cay đắng trên môi của cô. " Ngài sẽ biết điều đó từ mọi người thôi!"

"Tôi muốn nghe em nói."

Livia lắc mạnh tay muốn giải thoát bàn tay mình, không cho cô cơ hội, anh khéo léo tóm được chiếc eo nhỏ của cô và kéo cô sát vào thân hình của mình.

Không thể đẩy anh ra, Livia đặt tay lên ngực anh để giữ một khoảng cách cho cả hai, khuôn mặt cô đỏ bừng lên vì tức giận hay vì điều gì khác đang trỗi dậy trong cô

Cô biết rằng anh đang chơi đùa với cô, và rằng cô tin rằng mình có thể kiểm soát được nhưng không phải là bây giờ

Khi cô nói, giọng khàn khàn. "Tôi không thể làm điều này, Mr Shaw."

Anh dường như hiểu chính xác những gì cô nói: "Em không phải làm bất cứ điều gì," anh nói nhẹ nhàng. "Chỉ cần cho tôi đến gần hơn ..." đầu của anh cúi xuống và môi anh mạnh mẽ chạm vào môi cô.

Áp lực mạnh mẽ của môi anh làm Livia choáng váng,. Cô đã hôn Gideon Shaw, đã buông thả, và bị dụ dỗ, bỏ qua những lời cảnh báo của anh trai cô Oh, cảm giác thật tuyệt vời khác xa với lúc hôn Amberley ... một cái gì đó khơi gợi cảm xúc của cô . Anh trêu chọc cô nhẹ nhàng, ép đôi môi của cô mở ra.

Muốn nhiều hơn nữa, Livia thấy mình căng ra hơi thở gấp gáp. Anh kích động cô bằng những kinh nghiệm tình ái khiến cô bất lực làm suy giảm ý thức muốn chống lại anh. Cô muốn sâu hơn nữa, không biết lúc nào hay tay cô quàng qua cổ anh, ấn đôi vú đang căng nhức vào bờ ngực rắn chắc của anh. Bàn tay anh trượt ra sau cổ cô, ngả đầu cô ra sau tìm kiếm cổ họng mong manh của cô, vẫn cái hôn dịu dàng và cháy bỏng, cô cảm giác cái lưỡi ấm áp của anh di chuyển lên xuống .

Anh quay lại đôi môi ngọt ngào của cô, triền miên dây dưa, đến khi không thể thở được nữa anh mới buông cô ra. Hơi thở của cả hai hòa quyện lẫn nhau, nghe được trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực của mỗi người “ Ôi chúa ơi!” – anh tựa vào má cô nói “ Em là cô gái quá rắc rối!”

Livia mỉm cười nói “ Không, em không phải...” nhưng anh đã nuốt trọn lời cô để bắt đầu cho cuộc tấn công lần thứ hai...

Một cái túi khá lớn đựng hơn hai mươi con gà gô và hơn nửa tá con chim săn- đó là những thức ăn còn thừa từ bữa ăn sáng thịnh soạn diễn ra bên bờ hồ. sau khi dùng xong, những người phụ nữ đi theo nhóm riêng, nhóm thì chuẩn bị cho cuộc thể thao nào mới nghĩ ra, nhóm thảo luận và cười nói vui vẻ, nhóm thì thích đi dạo

Khi Aline thấy số lượng đáng kể thức ăn thừa đã được đưa trở lại nhà bếp, cô và hai đứa hầu gái đóng gói thức ăn vào lọ, giỏ để chia cho dân làng Stony Cross. Khi người phụ nữ đứng đầu vùng đất này- là mẹ cô vắng mặt thì cô đại diện cho gia đình phải quan tâm đến những nhu cầu , khiếu nại, của mọi người dân. Đó là một nghĩa vụ mà cô không phải lúc nào cũng thích- một chuyến thăm hỏi kéo dài có khi nhiều ngày, kiên nhẫn ngồi nghe những lời than phiền và đưa ra những lời khuyên hợp lý, đi đến mọi nhà để giải quyết mọi chuyện.. Aline sợ rằng cô không có đủ cả trí tuệ và sự kiên nhẫn cho những cuộc gặpi như vậy.

Trong vài tháng qua, Aline thuyết phục Livia theo cô vào làng, và sự hiện diện của em gái mình luôn luôn làm cho chuyến thăm hỏi rút ngắn nhanh hơn. Thật không may Livia lại không thấy mặt mũi đâu cả vào lúc này. Lo lắng, Aline không biết cô em gái có phải đang ở chung với Mr Shaw hay không? Khi phát hiện anh này cũng không thấy mặt mũi đâu cả. Livia chưa bao giờ dành nhiều thời gian như thế để gặp gỡ người đàn ông và cô tự hỏi có lẽ là Mr Shaw đã kéo cô bé ra khỏi lớp vỏ tự bảo vệ của mình.

Nhưng là một điều tốt hay điều xấu? Aline băn khoăn lo lắng lạng lẽ. Nếu như Livia quan tâm đến một kẻ tay chơi bời hơn là một quý ông. Mỉm cười một cách buồn bã, Aline kéo chiếc túi nặng đựng những chai lọ, thức ăn phân phát đến gần chiếc xe. .

"Oh, Milady," một người giúp việc đi từ nhà bếp ra nhìn thấy cô, " Xin cô để đó cho tôi làm!!"

Liếc nhìn qua vai, Aline mỉm cười khi cô nhìn thấy người giúp việc trẻ đang khiêng nặng hai túi xách

"Tôi có thể xoay xử được Gwen" cô trả lời, thờ

hỗn hển khi cố sức kéo nó đi .

“Milady” Gwen tiếp tục dai dẳng ”

Chỉ việc để nó sang một bên và tôi sẽ giải quyết nó nhanh thôi”

“Không cần đâu, tôi muốn giúp mọi người làm nhanh.....”

Aline bỗng dừng lại đột ngột khi cô nhìn thấy Mc Kenna đang đứng phía hành lang dành cho người hầu, anh đang nói chuyện vui vẻ với cô hầu gái trẻ, thoải mái dựa lưng vào tường. Dường như anh đang thu hút hết mọi cô gái trẻ trong đó bằng dáng vẻ như thế, đột nhiên anh vươn tay ra nắm dưới cằm cô hầu gái tóc đỏ.

Mặc dù Aline không tạo ra một tiếng âm thanh nào, nhưng cái gì đó đã báo động cho Mc Kenna biết sự hiện diện của cô, Anh đột nhiên quay ra nhìn thấy cô.

Ngay lập tức cô hầu gái bỏ đi, trong khi McKenna tiếp tục nhìn chăm chăm vào Aline.

Cô nhắc nhở bản thân mình anh ta không phải thuộc về cô. Sau tất cả, cô không còn là một cô gái

19 tuổi say mê với chàng thanh niên chẵn ngựa trong quá khứ nữa. Tuy nhiên, sự tức giận chạy xuyên qua người cô khi cô nhận ra cô không phải là người phụ nữ duy nhất mà McKenna muốn dụ dỗ. Gương mặt cô cảm thấy cứng đờ nhưng cô vẫn tiếp tục về phía chiếc xe. "Đi đi," cô thì thầm với Gwen, cô gái ngoan ngoãn vội vã đi trước cô.

McKenna lại gần Aline trong một vài sai bước chân dài. Mặt anh đen lại khi nhìn thấy cô đang làm gì "Hãy đưa cho tôi."

Aline giật nó từ anh ta. "Không, cảm ơn anh."

"Em đang đi khắp khiêng."

Quan sát của anh gây ra các cảm xúc trong cô..

"Tôi không sao cả, chỉ bị té chút thôi", cô nói ngay, chóng lại khi anh giật mạnh túi từ cô. " Thả ra. Tôi không cần anh giúp đỡ"

Lờ cô đi, McKenna cầm túi một cách dễ dàng, lông mày nhăn lại khi anh nhìn chăm chăm vào cô .
" Em nên gặp bà

Faircloth để chữa trước khi nó nặng hơn."

"Tốt hơn rồi", Aline nói trong sự bực tức. "Hãy đi tìm người khác làm phiền, McKenna. Tôi chắc chắn có nhiều phụ nữ khác muốn anh làm phiền với họ ngày hôm nay. "

"Tôi không có quyền rũ cô ấy."

Cô liếc nhìn anh không trả lời, anh nhíu đôi lông mày đen lại " Em không tin tôi?"

"Không, thực sự không . Tôi nghĩ rằng cô ấy dự trữ trong trường hợp anh không thành công trong việc đưa tôi lên giường "

"Đầu tiên, tôi không có ý định ngủ với người hầu gái. Tôi đang tìm một số thông tin từ cô gái đó. Thứ hai, tôi không cần dự trữ."

Sự ngạo mạn tuyên bố của anh đủ để làm cho Aline không nói nên lời. Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông kiêu ngạo đến thế, và thật may mắn khi thế giới không chứa nhiều hơn một số ít những người như anh ta. Khi cô nghĩ rằng cô có thể nói mà không nói lấp (cà lăm), cuối cùng cô cũng hỏi bằng một giọng sắc bén", thông tin từ ngài giúp việc của tôi có làm anh quan tâm không?"

"Tôi phát hiện ra rằng cô ấy đã làm việc ở đây

vào thời điểm căn bệnh bí ẩn của em. Tôi đã cố gắng để làm cho cô ấy cho tôi biết một cái gì đó về nó. "

Aline nhìn chăm chăm vào cái cravat của anh, cơ thể cô căng ra " Và đó là điều gì?"

"Không có gì, hình như cô ta không muốn nói ra."

Câu trả lời của anh làm cô thấy nhẹ nhõm

Cô thư giãn một chút khi cô trả lời. "Không có bí mật gì để khám phá. Tôi đã có một cơn sốt. Đôi khi điều đó xảy ra cho những người không có lý do rõ ràng, và rồi chúng suy giảm. Cuối cùng tôi hồi phục, và đó là tất cả. "

Anh nhìn cô như câu trả lời của anh. "Tôi không tin."

Các biểu hiện là không quen thuộc, nhưng ý nghĩa của nó là rõ ràng. "Rõ ràng là anh sẽ tin bất cứ điều gì anh muốn," cô nói. "Tôi không thể làm gì hơn ngoài cung cấp cho anh sự thật."

Một nụ cười chế giễu nở trên môi anh. "Như tôi đã học được trong quá khứ, lady."

Aline quắc mắt không có khả năng để bảo vệ các hành động trong quá khứ của cô, mà không cần phải nói cho anh ta biết. Trước khi cô có thể đáp trả, McKenna làm cô choáng váng khi anh kéo cô đến bên lối đi hẹp. Anh đặt chiếc túi xuống và đứng thẳng đối mặt với cô, Khi họ đứng sát vào nhau cảm nhận cơ thể của anh, một trận run rẩy ào đến trong cô. Tránh khỏi anh cô đụng phải bức tường đằng sau lưng mình.

McKenna gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy được những sợi râu đang mọc lún phún của anh, một sự hấp dẫn nam tính. Môi anh xuất hiện những nét nhăn xung quanh miệng Aline muốn hôn những dòng căng thẳng, làm dịu đi bằng lưỡi, hương vị các góc của đôi môi của mình ... tuyệt vọng, cô đẩy những suy nghĩ ra khỏi đầu và hạ thấp khuôn mặt của mình để tránh nhìn thấy môi anh.

"Chẳng hợp lý chút nào khi em rõ ràng chưa kết hôn", thấp giọng xuống anh nói. "Tôi muốn biết những gì xảy ra với em tất cả những năm trước đây, và lý do tại sao em đang sống một mình. Có vấn đề với những người đàn ông Hampshire sao?, không ai trong số họ mà không nghĩ đến cô, hoặc là có điều gì xảy ra với em? "

Đó là gần với sự thật khiến Aline cảm thấy ớn lạnh khó chịu. "Đây có phải là một ví dụ về kỹ năng quyến rũ của anh không, McKenna?" cô hỏi với vẻ giễu cợt. "Ép buộc vào hành lang ít người và mở cuộc điều tra sao"

Điều đó gây nên một nụ cười bất ngờ, thất vọng của anh bỗng rồi biến mất nhanh chóng đáng ngạc nhiên. "Không," anh thừa nhận. "Tôi có thể làm tốt hơn thế này."

"Hy vọng như vậy." Cô cố gắng thoát khỏi anh qua anh ta, nhưng anh bước về phía trước, trọng lượng rắn chắc của anh ép buộc cô vào tường cho đến khi cô không có khả năng rút lui. Aline thở hổn hển cảm giác của cơ thể anh ép chặt vào mình, bắp đùi đầy cơ bắp của anh đang chen vào giữa hai chân cô. Anh không hôn cô, chỉ im lặng ôm cô trong lòng, như thể anh đang tự từ cảm nhận cơ thể của cô từng chi tiết một.

"Hãy để tôi đi ", Aline giọng khản đặc.

Anh dường như không nghe thấy cô nói. "Cảm giác về em...", anh lầm bầm.

Ý thức được tình trạng của mình ngay lúc này,

cô đã bị mắc kẹt giữa các bức tường lạnh cứng, với người đàn ông ấm áp đang lấy cô. Cơ thể của anh đã thay đổi không còn mềm mại nhưng to lớn và nặng hơn , McKenna đã không còn là cậu bé làm cô say mê như còn nhỏ ... anh đã trở thành một người khác hoàn toàn. Một người đàn ông mạnh mẽ, tàn nhẫn, với một cơ thể rắn chắc. Mê hoặc bởi sự khác biệt của anh, Aline không thể dừng lại trượt tay mình dưới áo khoác của anh. Ngón tay của cô lướt qua bờ ngực mạnh mẽ, đi xuống xương sườn của anh cảm giác anh một thoáng run rẩy khi cô chạm vào .

"Tại sao anh vẫn một mình?" Aline thì thầm, hít thở mùi hương của anh, mùi thơm, mặn, nắng nóng làm cho trái tim của cô đập nhanh một cách hoang dã trái tim của mình trong nhịp đập gần như không thoải mái nặng. " Anh lẽ ra đã kết hôn rồi chứ!.

"Tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ khiến tôi ham muốn", McKenna lầm bầm. Anh cứng người lại khi bàn tay cô đang xoa dịu bên thắt lưng anh. " Tôi không muốn ..." Anh dừng lại thở hổn hển khi bàn tay cô đang sờ chiếc bụng thon rắn chắc của anh.

Tận hưởng cảm giác quyền lực và phấn khích khi cô cũng gây áp lực đến cho anh, Aline kéo dài thời gian này, cô dây dưa qua lại, cảm nhận sức nóng đang bùng bùng tỏa ra bên dưới quần anh.. Hầu như không thể tin sự liêu lĩnh hoang dã của mình, cô trượt ngón tay của mình xuống chỗ đang nóng lên của anh , cảm giác được độ dài và nhô lên cương cứng của anh. Một cú sốc của niềm vui đã đi qua cô, các dây thần kinh trong lòng bàn tay của cô ngứa ran khi chạm vào phần cây gậy căng cứng của anh. Những kỷ niệm hoan lạc trước đây của hai người trở dậy trong lòng.

McKenna rên rỉ yếu ớt và nhìn đăm đăm vào tay anh đang đặt trên vai cô , các ngón tay anh xoè ra như sợ anh sẽ làm đau cô. Cô khẽ vuốt ve, cảm nhận sự co giật của phần cây gậy của anh, ngón tay cái khẽ ma sát nhẹ nhàng ở đỉnh đầu.... sau đó xuống... bàn tay cô nắm anh lại trong tay, khẽ vuốt lên, vuốt xuống.... đến khi hơi thở anh rít lại giữa hai hàm răng nghiến chặt vì rên rỉ.

McKenna đã cúi đầu xuống hôn cô, môi anh chà sát qua lại trên đôi môi mềm mại của cô.

Sự dịu dàng của anh làm cô ngạc nhiên.

Anh hôn khoé miệng cô nấn ná thật lâu, men theo cảm cô chạm đến thùy mềm mại của tai cô . Một cách mù quáng Aline quay lại hôn môi anh ,trêu chọc cô anh như vờn đùa giỡn với đôi môi cô cho đến khi cô rên lên vì không chịu được nữa anh cúi xuống trao cô cái hôn trọn vẹn., cô nhiệt tình mở miệng ra cho anh xâm nhập vào bên trong miệng mình.

Anh nếm cô nhẹ nhàng, vuốt ve cái lưỡi thơm tho của cô như thể là một món ăn thơm ngon nhất trên đời này vậy, những kỹ năng điêu luyện của anh làm cô không thể không rên rỉ vì khao khát “ ưm....ưm...” , nhịp tim đập dồn dập, cơ thể nóng bừng bừng như thiêu đốt, cô ép chặt anh vào cơ thể của mình, như muốn hoà nhập làm một với thân hình của anh .

Ham muốn làm anh kéo cô vào sát mình, anh di chuyển bàn tay xuống hông cô nâng cô lên đứng trên các ngón chân của mình để hai người càng chìm sâu vào nhau. Miệng anh trôi lang thang đến cổ họng cô rồi lại trở về với môi cô, chuyển động hòa hợp với nhịp điệu của môi cô, lưỡi cô, liếm mút cô như một viên kẹo ngọt. Cô quắn quại khi cảm nhận chiều dài to lớn của anh đang áp chặt vào

bụng mình, run rẩy làm cô như muốn khụy xuống không thể đứng nổi nữa càng bám chặt người anh hơn. Đột nhiên, anh buông cô ra, rên rỉ nguyên rụi.

Aline quẩn cánh tay xung quanh mình và nhìn chằm chằm vào anh câm lặng, một cảm giác đau đớn làm cô bàng hoàng không nói nên lời.

McKenna quay lưng lại với cô, cố gắng kiềm chế mình, nhìn chằm chằm vào sàn nhà như thể nó sẽ biến mất khi anh không nhìn nó nữa vậy.

"Kiềm chế.... Hãy quên đi", anh nói lầm bầm một mình.

Anh mất khả năng khống chế kiểm soát mình khi chạm vào cô, anh thừa nhận cô gây nên sự phấn khích, ham muốn trong anh ngày càng tăng chứ không giảm đi.

Dường như thời gian trôi qua như là mãi mãi thì cả hai mới lấy lại sự bình tĩnh của mình. Cuối cùng McKenna cầm túi da lên và ra hiệu cho cô đi trước dẫn đường anh.

Ngập ngừng Aline dẫn đường anh đi vào lối hẻm trường, nơi cô gặp Gwen, đang ý định ra xách đồ cho tiểu thư cái túi cuối cùng.

McKenna nói khi cô người hầu đến lấy túi trong tay anh. "Không cần, nói cho tôi nên để cái này ở đâu."

"Vâng, thưa ngài", Gwen nói nhanh chóng chỉ chỗ cho anh.

Anh quay sang trao đổi một cái nhìn ngắn gọn với Aline, mắt xanh của ông thu hẹp và tối. Một tin nhắn mà hai người âm thầm trao nhau... sau đó ... và sau đó anh rời đi với những bước chân dài, mạnh mẽ.

Trần tĩnh mình, Aline giật mình khi quay người lại chạm mặt với anh trai- trong bộ đồ vest xám với chiếc cravat lụa màu xanh- khuôn mặt bực dọc điều gì đó.

"Livia đi đâu ?" Marcus tức giận nói. "Không thấy con bé vào buổi sáng nay cả."

Aline do dự trước khi trả lời, thấp giọng nói. "Em nghĩ là nó đang đi với ngài Mr Shaw!."

"Cái gì?"

" Sáng nay, em thấy hai người đi dạo với nhau,"

Aline cố gắng giữ giọng mình bình thường . " Chắc họ sắp về rồi"

" Đi với Shaw ?" Marcus hét lên phẫn nộ. " Ôi chúa tôi, tại sao em không ngăn cản cơ chứ?"

"Oh, như vậy thật không phải phép cho lắm", Aline bình tĩnh nói "Tin em đi, Marcus, Livia lớn rồi và hoàn toàn làm chủ mình khi tiếp xúc với người khác.

Và nếu con bé muốn nói chuyện với anh ta thì cũng tốt thôi mà bởi vì ngài Shaw cũng là một quý ông.. "

"Hắn ta không giống như các quý ông mà nó từng gặp . hắn ta là người Mỹ. " Nhấn mạnh đặc biệt vào từ cuối anh gần giọng nói.

"Em nghĩ rằng anh thích người Mỹ!"

"Không phải khi họ đang muốn tiếp cận đến những đứa em gái của tôi " Cái nhìn của Marcus chăm chăm vào cô khi phát hiện ra cái gì . " Và em đang làm gì thế?"

"Em..." sững sốt, Aline đặt một tay vào cổ họng cô, giữ để giữ mình không hốt hoảng "Tại sao anh

nhìn vào em ghê thế ?"

"Có sợi tóc trên áo em", anh nói giọng kiên quyết.

Giả vờ ngây thơ, cô nói " Đừng có ngốc nghếch như thế. Nó chỉ là những sợi ruy băng rụng ra thôi mà . "

"Hình như, em không bao giờ đeo ruy băng cả."

Aline mỉm cười và nhón chân hôn vào má anh, biết rằng anh luôn lo lắng sợ rằng chị em cô sẽ bị tổn thương bởi những người đàn ông "Livia và em đã trưởng thành rồi anh ạ, ", cô nói thêm . " Và anh cũng không thể bảo vệ chúng em mãi mãi được, Marcus."

Anh trai cô chấp nhận nụ hôn của cô và không khiếu nại nữa, nhưng khi Aline đi xa anh , cô nghi ngờ nghe anh thán một câu như "Ồ, anh sẽ làm được ."

Tối hôm đó Aline thấy hoa hồng đỏ đặt trên gối của mình , những bông hoa tươi tắn, rục rĩ như vừa mới được hái đi thôi, những cái gai được ai đó cẩn thận tước hết gai nhọn đi. Cầm hoa lên, cô áp

lên má và hôn những bông hoa tươi đẹp đó.

My lady, Hoa, và dạ khúc tôi đã làm được rồi.
Còn về thơ... em sẽ phải cho tôi thêm cảm hứng
nhiều hơn nữa.

Người của em.

Chương 11

Trong hai ngày tiếp theo, McKenna không có cơ hội để gặp riêng Aline. Đóng vai trò là nữ chủ nhân, cô dường như có ở khắp mọi nơi cùng một lúc, sắp đặt các bữa ăn, trò chơi, ban kịch nghiệp dư, và vui chơi giải trí khác cho khách tại Stony Cross Park. Không thể kéo cô đi trước mặt mọi người, anh kiên nhẫn chờ cơ hội nhưng hình như anh không còn bình tĩnh được nữa.

Tất cả mọi người tụ tập xung quanh Aline bất cứ khi nào cô xuất hiện. Trớ trêu thay, cô thừa hưởng tính cách của mẹ cô- nữ bá tước, luôn luôn gây sự chú ý đối với mọi người. Có lẽ chỉ khác biệt là nữ bá tước để thỏa mãn lợi ích riêng cho mình còn Aline muốn mọi người hạnh phúc vui vẻ khi có sự hiện diện

của cô. Cô đùa giỡn thân mật với những người đàn ông thân thiết, và kiên nhẫn lắng nghe những lời ngòi lê đôi mách của quý bà lớn tuổi. Cô tham gia trò chơi cùng với những đứa trẻ con, lắng nghe thông cảm cho câu chuyện của cô gái chưa lập gia đình, và quan tâm đến bất kỳ người đàn ông trẻ

tuổi nào trong vai như là một cô em gái.

Trong nỗ lực cuối cùng này, Aline đã hoàn toàn thành công nhiều người đàn ông rõ ràng là say mê với cô... và khi nhìn thấy tia nhìn khao khát say mê của họ dành cho cô mặt Mc Kenna đen thui lại, anh muốn đá bay bọn họ đi, muốn cắn xé bọn họ như một con sói chiến đấu khi có con khác đang giành lãnh địa mình. Cô là của anh, mãi mãi là của anh, quá khứ, bây giờ và cả tương lai sau này nữa. Tất cả của cô đều chỉ thuộc về một mình anh thôi.

Một buổi chiều, McKenna, Gideon, và Lord Westcliff thư giãn ở nhà kính của khu vườn hoa, Aline xuất hiện mang theo một khay bạc. Người hầu đang đi sau đẩy một bàn màu dái ngựa di chuyển theo cô. Ngày mang theo hơi ẩm và những cơn gió nhẹ nhưng không đủ làm họ thấy bớt nóng trong trang phục vest của mình. Cả trang viên chìm đắm trong sự im lặng của buổi trưa hè, hầu hết mọi người đang đi ngủ để quên đi ngày nóng bức cho thời gian qua mau chờ không khí thoải mái hơn khi đêm đến.

Đêm nay sẽ không có buổi dạ hội, không bữa ăn tối hoặc bữa tiệc mỹ thuật vẽ tranh cho tối nay.

Bởi vì hội chợ làng hằng năm đã bắt đầu diễn ra. Tất cả mọi người kể cả dân làng Stony Cross đều tham dự hội chợ này kèm theo kế hoạch vui chơi và say sưa trong đêm nay. Hội chợ được tổ chức một năm một lần bắt đầu từ những năm 1300, một sự kiện kéo dài đến hơn gần một tuần để cho mọi người nghỉ ngơi, thoải mái và hạnh phúc. McKenna vẫn còn nhớ sự phấn khích, hăm hở của mình khi còn là một cậu bé. Đêm đầu tiên luôn bắt đầu bằng âm nhạc, khiêu vũ và đốt lửa trại ở trong làng. Anh và Aline thích thú khi nhìn các diễn viên hóa trang, phù thủy, người đi cà kheo, nhảy theo những điệu nhạc vui tai ông đã cảm thấy như là một cậu bé vào thời điểm công bằng. Đêm đầu tiên luôn bắt đầu với âm nhạc, khiêu vũ, và lửa trại nằm ở một khoảng cách ngắn từ làng. Cùng ông và Aline đã xem conjurors, tumblers, và đi bộ sà. Sau đó họ đi đến chuồng ngựa xem hàng chục những con ngựa thuần chủng cao lớn, khỏe mạnh. Anh vẫn nhớ khuôn mặt của Aline trong ánh sáng của lửa trại, đôi mắt trong veo với ngọn lửa phản chiếu trong mắt, đôi môi của cô dính một ít bánh gừng mà cô đã mua từ một trong những quầy hàng bánh kẹo.

Tạo vật xinh đẹp đã đi đến gần cắt ngang những luồng suy nghĩ của anh, ba người đàn ông

đứng dậy khẽ chào cô. Aline mỉm cười và nhanh chóng nói họ cứ tiếp tục ngồi thư giãn.

Mặc dù Westcliff và Gideon đã ngồi xuống ghế của mình nhưng Mc Kenna thì không, bước đến bên cô và lấy chiếc khay bạc từ cô. Cô nhìn anh mỉm cười, đôi má cô đỏ ửng lên vì nóng, đôi mắt nâu mượt như nhung, anh muốn thưởng thức làn da trắng hồng, hôn đi những giọt mồ hôi, và lột chiếc áo choàng mỏng phần màu vàng bằng vải mu - xơ - lin bám vào cơ thể của cô .

Sau khi đặt khay lên bàn mà người hầu đã chuẩn bị, Mc Kenna nhìn thẳng vào cô, đôi mắt cô rớt trên nơi áo của anh đã được cuộn gọn gàng để lộ làn da rám nắng của mình. Cái nhìn của họ gặp nhau, và nó làm anh quên đi rằng họ không đứng một mình, anh không thể giấu niềm đam mê trong đôi mắt mình dành cho cô, và cô cũng không thể dứt mắt mình ra được.

Cổ trấn tĩnh mình, Aline quay lại bàn bỏ những viên đá vào trong ly, âm thanh lánh cách va vào thành ly đã giúp cô lấy lại sự điềm tĩnh của mình, từ từ chế nước chanh vào ly, cô đưa cho anh ly nước mà không dám nhìn lại anh “ Cứ tiếp tục cuộc hội thoại của các ngài, tôi không có ý định

phá rối đầu”

Gideon nhận ly nước chanh với một nụ cười biết ơn. " Kiểu làm phiền này luôn luôn được chào đón, thưa my lady!"

Westcliff ra hiệu cho Aline tham gia cùng bọn họ, và cô ngồi một cách duyên dáng cùng với anh sau khi đưa cho anh ly nước. Sự thân tình của tình anh em được thể hiện rõ ràng. Điều này làm cho Mc Kenna cảm thấy thú vị khi nhớ đến lúc trước tình anh em của họ không được thân thiết như bây giờ. Aline đã bị đe dọa bởi người anh trai hoàn hảo, và Marcus không thường xuyên về nhà trong những năm anh ta đi học ở xa .Bây giờ, tuy nhiên, có vẻ như Marcus và em gái đã thay đổi rồi.

"Bọn anh đang thảo luận về các câu hỏi vì sao người Anh không bán các sản phẩm của mình ra các nước như người Mỹ và người Đức đã làm." Westcliff nói với em gái của mình.

"Bởi vì người Anh không muốn học ngôn ngữ nước ngoài?" Cô gợi ý vui vẻ.

"Lý do vớ vẩn", Westcliff nói với cô .

"Phải không?" cô trả lời. "Vậy thì, hãy cho em

biết anh học được ngôn ngữ nước ngoài nào—không tính tiếng."

Westcliff cho em gái mình một cái nhìn đầy thách thức. "Tại sao không tính?"

"Bởi vì nó là một ngôn ngữ chết."

"Nó vẫn là một ngôn ngữ," Westcliff chỉ ra.

Trước khi hai người họ tranh cãi nhau, McKenna nhanh chóng lèo lái câu chuyện "Vấn đề không phải là ngôn ngữ", anh nói, thu hút sự chú ý của cả hai. "Khó khăn với thương mại của người Anh ở nước ngoài là các nhà sản xuất ở đây không thích sản xuất hàng loạt hàng hóa của mình. Các nhà sản xuất lớn thì tạo ra sản phẩm phục vụ cho những tầng lớp quý tộc yêu cầu, còn những nhà sản xuất nhỏ lẻ thì phục vụ bình dân với số lượng và chất lượng không vượt trội để mà phát triển mạnh mẽ trong thị trường thế giới"

"Nhưng cũng không thể cung cấp khách hàng chỉ bằng những sản phẩm giống nhau được?" Aline hỏi, trán nhăn lại làm McKenna muốn hôn cho nó mịn lại.

"Trong giới hạn nhất định", McKenna nói.

"Ví dụ như," Gideon tiếp lời, " ở Anh sản xuất động cơ đầu máy xe lửa nhưng lại không giống nhau"

"Đó là theo cách các công ty nước Anh", McKenna tiếp tục. "Một nhà máy sản xuất bánh quy sẽ làm cho hàng trăm bánh quy, trong khi chỉ làm ra 12 . Hoặc một máy in hình dán tường sẽ sản xuất 5.000 mẫu thiết kế, trong khi chỉ sản xuất có 300 mẫu. Vì thế, cần phải nhiều mẫu thiết kế hơn, điều đó quá tốn kém để làm lại chúng, đặc biệt không thuận lợi khi bán cho các nước nếu nó quá mắc thì không thể tiêu thụ được. Rất tốn nhiều chi phí trong khi lợi nhuận không cao. Dễ dàng bị thua lỗ và phá sản"

"Nhưng tôi thích lựa chọn nhiều mẫu mã hơn ", Aline phản đối. "Tôi không muốn những bức tường của tôi trông giống như mọi người khác."

Cô ấy trông quá đáng yêu bởi khái niệm của việc có ít sự lựa chọn của hình dán tường mà anh vừa giải thích làm McKenna không thể không cười toe toét. Nhận thấy nụ cười của anh, Aline nhướn lông mày quỵn rũ nhìn anh nói

"Anh đang mỉm cười là có ý gì?"

"Em nói ý kiến như thế hoàn toàn giống người Anh đấy", anh nói với cô.

"Anh không phải người Anh sao, McKenna?"

Vẫn mỉm cười, lắc đầu. " Bây giờ thì không đúng lắm, my lady."

McKenna đã trở thành một người Mỹ khi anh đặt chân lên Staten Island những năm trước đây. Trong khi anh ta luôn luôn thừa nhận một nỗi nhớ về quê hương, nhưng anh đã trở thành một người khác khi ở trên một quốc gia tự do làm mọi điều mình thích mà không gặp trở ngại điều gì. Trên nước Mỹ, anh bỏ ngay ý nghĩ mình là một kẻ thấp hèn, không bao giờ và không một lần nào nữa anh cúi đầu và nghe lệnh của bất cứ ai. Sau nhiều năm làm việc cực nhọc, hy sinh, lo lắng, và ý chí kiên cường anh đã đang ngồi trong trang viên của Lord Westcliff với tư cách là một quý ông thay vì làm việc trong chuồng ngựa năm xi-linh một tháng.

McKenna đã nhanh chóng lấy lại ý thức khi Marcus nhìn anh và Aline, đôi mắt đen sắc nét của

anh ta không nói lên điều gì. Các bá tước không dễ bị lừa được và rõ ràng rằng anh ta không bị

Aline bị lợi dụng.

"Tôi cho rằng anh nói đúng," Aline. "Nếu nhìn anh nói chuyện như một người Mỹ và suy nghĩ như người Mỹ thì anh đã trở thành người Mỹ mất rồi." Cô nghiêng người về phía anh một chút, đôi mắt nâu của cô lấp lánh. "Tuy nhiên, McKenna, có một số phần nhỏ của anh sẽ luôn luôn thuộc về Stony Cross-tôi từ chối cho phép anh từ chối chúng tôi hoàn toàn."

"Tôi không dám", anh nói nhẹ nhàng.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau và lần này bất cứ điều gì có thể làm họ từ bỏ ánh mắt nóng bỏng nhìn vào nhau như bây giờ, ngay cả không khí tại phòng nhà kính đang im lặng một cách không mấy tự nhiên như thế này.

Westcliff đã phá vỡ không khí không mấy tự nhiên này, đàng hoàng và đứng dậy đột ngột suýt nữa làm Aline ngồi cùng bị té ngã vì mất thăng bằng, cô tỏ thái độ không hài lòng nhìn vào anh, Westcliff nói, nghe như tiếng của ngài bá tước cha

đang đe dọa McKenna . "Lady Aline, anh muốn thảo luận về một số của công việc em sẽ thực hiện trong vài ngày tới, để đảm bảo rằng lịch trình của chúng ta không mâu thuẫn. Đi cùng anh đến thư viện nào"

"Chắc chắn rồi, anh thân yêu," Aline nói, và mỉm cười với McKenna và Gideon, khi thấy cả hai đứng lên. "Tha lỗi cho tôi, thưa quý vị. Chúc các ngài một buổi chiều dễ chịu. "

Sau khi bá tước và cô em gái bước ra khỏi phòng kính, McKenna và Gideon trở lại chỗ ngồi của mình và thoải mái duỗi chân .

"Nè," Gideon nhận xét trong một giai điệu bình thường, " có vẻ như kế hoạch của anh đang phát triển tốt đấy chứ. "

"Kế hoạch gì?" McKenna hỏi, nhìn chăm chú vào ly nước chanh loãng của mình.

"Tất nhiên là dự dõ Lady Aline." Uể oải nói, Gideon thưởng thức ly nước của mình.

McKenna đáp lại với tiếng làm bầm không nghe rõ lời

Họ ngồi trong im lặng thân mật cho một vài phút, cho đến khi McKenna hỏi " Shaw ... một người phụ nữ bao giờ yêu cầu anh viết một bài thơ cho cô ấy chưa?"

"Ồi chúa lòng lành, không có," Gideon trả lời với cười thầm. : "Shaws không làm thơ. Chỉ cần thuê người để làm chúng thôi " Anh cau lông mày của mình. "Đừng nói rằng Lady Aline muốn như vậy nha?"

"Oh, đúng vậy đấy".

Gideon trợn tròn mắt. "Người ta không thể không ngạc nhiên trước sự đa dạng cách thức mà phụ nữ đưa ra để làm cho chúng ta trông giống như là thằng ngu. Anh chắc không muốn mình là người đó chứ? "

"Không."

"McKenna, anh có nghĩ kế hoạch trả thù của mình đi quá xa không? Tưởng tượng nếu như tôi là cô ấy, và tôi khám phá ra một sự miễn cưỡng kỳ lạ để nhìn thấy nỗi đau của mình. "

McKenna đã bắn anh ta một cái nhìn cảnh báo

lạnh. "Nếu anh cố gắng can thiệp thì...."

"Thoải mái đi nào," Gideon đã tự bào chữa. "Tôi không có ý định làm hỏng kế hoạch của anh đâu. Tôi hy vọng anh sẽ có đủ tỉnh táo để biết mình đang làm gì?"

McKenna nhướn một bên lông mày nói mỉa mai. "Nghĩa là gì?"

Gideon mở nắp chai rượu và đổ vào ly nước chanh của mình nói tiếp suy nghĩ của anh "Có nghĩa là tôi đã không bao giờ nhìn thấy anh say mê bởi bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì ngoại trừ Lady Aline." Anh hớp một ngụm lớn ly nước hỗn hợp đặc biệt của mình "Và bây giờ khi tôi đã hơi chéch choáng men, tôi sẽ nói thật theo ý kiến của riêng tôi là anh vẫn còn yêu thương cô ấy. Và trong thực tế, anh thà chết còn hơn là gây cho cô ấy những đau đớn."

McKenna nhìn chăm chăm vào anh ta vẻ mặt vẫn lạnh lùng. "Anh là một kẻ ngốc say rượu, Shaw," Anh lẩm bẩm và đứng lên.

"Đó là câu hỏi ak?" Gideon hỏi, ném phần còn lại của đồ uống của mình vào trong bụng anh và

nhìn dáng đi mạnh mẽ của McKenna.

Ban đêm không khí thoáng mát hẳn đi, các khách mời tại Stony Cross Park bắt đầu tụ tập tại phòng ngoài. Để chuẩn bị đi vào làng bằng những chiếc xe ngựa Trong số những người muốn giải trí tại hội chợ làng là chị của Gideon -Susan Chamberlain, và chồng cô ấy- Paul. Trong vài ngày qua, Aline đã làm quen với Chamberlains, cô không thấy có sự tương đồng giữa hai chị em Gideon chút nào cả .Susan có mái tóc vàng và cao như em trai cô, nhưng cô đã không có sự hài hước vui nhộn, hoặc bản tính của em mình- chế giễu. Thay vào đó, cô dường như đặt bản thân mình vào tình trạng luôn quá nghiêm trọng- giống như chồng cô, Paul.

Một chiếc xe đầu tiên đã khởi hành, Aline lướt mắt nhìn Gideon Shaw, và cô thấy rằng sự chú ý của anh đang nhìn ai đó ở trong nhà. Một nụ cười mờ nhạt cong môi, và biểu hiện anh dẫn ra . Nhìn theo ánh mắt của anh, Aline bất ngờ vui mừng khi nhìn Livia cuối cùng đã mạo hiểm ra khỏi bốn bức tường vô hình trong lòng . Đây là lần đầu tiên Livia tiếp xúc với thế giới bên ngoài kể từ cái chết của Amberley. Mặc một chiếc váy in hoa hồng màu khoác chiếc áo voan mỏng quàng hai tay nhạt,

Livia trông rất trẻ, và hơi một chút lo lắng.

Aline đi tới cô em gái với một nụ cười chào đón. "Em yêu," cô nói, trượt một cánh tay quanh eo mảnh mai của em gái mình, " Thật vui mừng khi rốt cuộc em đã tham gia cùng với bọn chị, Đúng là một đêm hoàn hảo" Susan Chamberlain quay sang thì thầm với chồng, tế nhị đưa bàn tay của mình lên miệng nói xấu điều gì đó. Chamberlain liếc mắt về phía Livia và quay nhanh như thể không muốn ai đó phát hiện ra bọn họ đang nói chuyện gì.

Bảo vệ em gái mình, Aline đã kêu Livia để đi về phía trước. " Em sẽ gặp làm quen với một số vị khách mời của nhà ta, và đây là ông và bà Chamberlain, tôi muốn giới thiệu cả hai với em gái của tôi, Lady Olivia Marsden. " Aline lạnh giọng nói nhắc nhở họ trong xã hội thượng lưu họ có địa vị thấp hơn Livia và do đó họ không có quyền gì nói to nhỏ sau lưng về em cô.

Sau khi Chamberlains gật đầu chào Livia với nụ cười ngán, Aline giới thiệu Cuylers và ông Laroche, có vợ đã đi trước trong chuyến xe đầu tiên .

Đột nhiên McKenna xuất hiện trước họ. "Tôi

không nghi ngờ rằng quý cô đây sẽ nhớ đến tôi sau từng ấy năm trôi qua “

Livia mỉm cười với anh, mặc dù cô ấy đột nhiên trông xanh xao nhợt nhạt. " Không, tôi nhớ anh, McKenna. Trở về Stony Cross là rất được hoan nghênh và lẽ ra phải làm từ lâu”

Họ cùng đi để Gideon Shaw, người đang cố che giấu niềm đam mê khi nhìn đến Livia .

"Rất vui được làm quen với cô, Lady", Shaw thì thầm, nắm lấy tay cô và đặt chạm nhẹ môi mình vào tay cô , " Tôi hy vọng cô sẽ không từ chối khi cùng tôi đi chung chuyến xe này!" anh nói và buông tay cô một cách miễn cưỡng.

Trước khi Livia có thể trả lời, chị gái Susan Shaw can thiệp. "Chị sợ rằng sẽ không thể được", bà nói với Shaw. "Có chỉ đơn giản là sẽ không có đủ chỗ ngồi được nữa. Chúng ta đã có em và Paul và chị, và ông Laroche, không đề cập đến McKenna "

"McKenna không đi với chúng ta ", Shaw cắt lời chị gái. Anh liếc nhìn McKenna có ý nghĩa.

"Thật vậy", McKenna đã xác nhận, mỉm cười

nói. "Lady Aline đã sắp xếp cho tôi đi xe chuyển khác."

"Sao lại thế?" Susan cúi kính nói. Rõ ràng rằng bà không hài lòng .

Aline mỉm cười rạng rỡ. " Tôi...", cô nói dối. "McKenna và tôi đang thảo luận về một vấn đề, er ..."

"đề tài thơ", McKenna nghiêm trang nói.

"Vâng, về thơ ca." Duy trì nụ cười , Aline chống lại sự cảm dỗ để bước khó khăn trên bàn chân của mình. "Và tôi hy vọng sẽ tiếp tục cuộc thảo luận trên con đường làng."

Đôi mắt xanh của Susan đã thu hẹp với ánh nhìn nghi ngờ

"thật ư? Tôi không thể tin được là Mc Kenna đã từng đọc thơ đấy"

"Em có nghe hẳn ta đọc một phần như là", Shaw nói. " Em tin rằng nó bắt đầu với dòng " ở đó từng là người từ Bombay. phần còn lại của nó thì chưa xong thì phải. "

Ông Chamberlain cười khúc khích, để lộ sự quen thuộc của anh ta vào phần cuối của bài thơ.

McKenna nhe răng cười. "Rõ ràng tôi cần học hỏi Lady Aline để cải thiện thị hiếu văn học của tôi."

"Có thể thực hiện kết thúc nó trong chuyến xe này, Aline trả lời kín đáo.

"Điều đó phụ thuộc vào thời gian đi xe kéo dài", McKenna nói lại.

Các nhận xét khó có thể được hiểu như là một gợi ý khiêu gợi, nhưng một cái gì đó trong giọng nói của anh và cách anh nhìn cô mang đến một màu má hồng trên khuôn mặt của Aline.

"Tôi đề nghị cô không nên dừng lại cho đến khi đến Siberia", Shaw phá vỡ sự căng thẳng đột ngột, và một tiếng cười khoái trá vang lên. Cười mỉm, Gideon đưa tay của mình về phía Livia "Lady, vui lòng cho phép tôi...."

Khi Shaw đang dìu em gái đi đến xe ngựa, Aline nhìn chằm chằm họ kinh ngạc. Đó là một chút khác lạ, thực sự, khi xem Livia với một người đàn ông khác. Tuy nhiên, Gideon Shaw dường như là tốt

cho con bé. Có lẽ Livia cần một người đàn ông với sự tự tin dễ dàng và tràn trề. Và anh ta dường như là một quý ông, bất chấp thái độ hoài nghi của mình.

Tuy nhiên, có vẻ như là không có khả năng điều đó xảy ra cho hai giữa Shaw và Livia. Anh ta uống rượu như uống nước lẽ đó là điều mà Aline lo lắng nhất chưa kể đến danh tiếng ăn chơi của anh ta, và thực tế rằng anh ta đến từ một thế giới hoàn toàn khác xa so với Livia. Thở dài , Aline nhìn lên McKenna.

"Anh ấy là một người đàn ông tốt", McKenna nói, đọc suy nghĩ của cô một cách dễ dàng trước sự ngạc nhiên của cô

"Tôi không nghi ngờ về điều đó," Aline lặng lẽ nói. "Nhưng nếu Livia là em gái của anh, McKenna ... anh có muốn anh ta làm quen với nó không?" Câu hỏi đã được yêu cầu mà không quan tâm đến thành kiến chung

McKenna do dự một lúc lâu, sau đó lắc đầu.

"Tôi sợ điều đó", Aline thì thầm. Cô nắm lấy cánh tay của mình. " ừm, chúng ta cũng nên đi

thôi."

"Lord Westcliff đâu ?" anh hỏi, hộ tống cô ra xe.

"Không, Westcliff không có hứng thú đến hội chợ. Anh ấy ở nhà"

"Tốt", McKenna nói với sự hài lòng làm Aline cười.

Rõ ràng là McKenna nghĩ sung sướng khi đi riêng với cô nhưng anh bất ngờ khi Cuylers, người đã biến cuộc trò chuyện thảo luận về chủ đề pho mát địa phương. Aline đã trả lời câu hỏi một cách chi tiết, và hơi khó khăn để che giấu một nụ cười khi nhìn thấy sự bức tức của McKenna.

Cuộc hành trình đã đi đến đích, ngôi làng được phát sáng với đèn và đuốc. Âm nhạc nổi lên, đồng đúc với các vũ công đầy hoa mỹ. Gian hàng được dựng tạm bằng những cấu trúc gỗ mỏng manh và tương tự tất cả các gian hàng ở phía trước để bán và một phòng nhỏ phía trong để người bán thoải mái vào ban đêm. Những cửa hàng bán đồ trang sức, dao kéo, đồ chơi, giày dép, thủy tinh, đồ nội thất, và các loại thực phẩm đặc sản. Bùng nổ tiếng cười phát ra từ đám đông xung quanh các gian

hàng sân khấu, diễn viên và diễn viên hài kịch giải trí , bao quanh họ là tiền xu nằm rải rác dưới chân của họ.

McKenna hộ tống cô dọc theo các gian hàng, Aline liếc nhìn anh ta tò mò. " Lễ hội của làng mang lại nhiều kỷ niệm."

McKenna gật đầu, ánh mắt anh xa xăm. " Đường như cảm giác như là mới đây vậy."

"Vâng", Aline đồng ý với đồng cảm u sầu. Bây giờ mọi thứ đã khác xa với thời gian quá khứ đó. Sự thơ ngây tinh khiết , sự đơn giản tinh tế, ý nghĩa cuộc sống tuổi trẻ đã thấm nhuần từng giây phút với một hào quang vàng ... Nhớ về nó, cô bất ngờ bị xâm chiếm bởi một sự thiếu kiên nhẫn ám áp dường như không có mục đích hay lối thoát. Cảm giác liên kết lại bên trong cô cho đến khi cô cảm thấy rạn vỡ ý thức của tất cả hình ảnh và âm thanh và cảm giác. Đi bộ qua ngôi làng với McKenna ở bên cạnh cô ... đó là một tiếng vang đáng yêu của quá khứ, giống như nghe một giai điệu đẹp, cô đã không nghe nó từ khi còn thơ ấu.

Nhìn chằm chằm vào mắt anh, cô thấy rằng anh cũng đang nhớ về quá khứ như mình. Anh thư

giãn hơn , mỉm cười một cách dễ dàng hơn, không còn cái nhìn khắc nghiệt ở mắt và miệng . Họ chen qua đám đông chật cứng của High Street, nơi một cặp phù thủy đang gọi ra những tiếng kêu thích thú của người xem . Trượt một cánh tay xung quanh thắt lưng

Aline để bảo vệ cô khỏi bị xô đẩy, McKenna vươn cao vai theo cách của mình qua đám đông. Trong sự phấn khích của lễ hội, không ai để ý đến cử chỉ, nhưng Aline đã choáng váng bởi các chất tự nhiên của nó, và bởi phản ứng của anh gọi lên trong cô . Cô cảm thấy thân hình của mình dán chặt vào cơ thể anh, đi theo sự điều khiển của anh dưới áp lực bàn tay anh quàng qua thắt lưng cô

Khi họ đã thoát ra được nơi đám đông hỗn loạn đó, tay McKenna tìm thấy cô , và anh nắm tay cô chặt vào bên trong lòng bàn tay của mình. Ngón tay Aline được bao bọc trong lòng bàn tay to lớn chai sần của anh, nó làm cô thấy rúng động “chúng ta đi đâu?” cô hỏi, mơ hồ bị nhiễu loạn bởi thanh âm uể oải, gần như mộng, giọng nói của anh.

McKenna không trả lời, chỉ dẫn đi qua các quầy hàng cho đến khi họ đi đến một trong những quầy

anh muốn. Mùi thơm cay nồng của gừng theo không khí gió lùa vào lỗ mũi cô, và Aline cười trong vui sướng " Anh còn nhớ! " từ khi còn nhỏ, điều đầu tiên cô luôn luôn thực hiện tại hội chợ là đi tìm quầy bán bánh gừng, và mặc dù McKenna không mấy quan tâm đến điều đó nhưng anh luôn luôn đi cùng cô

"Tất nhiên", McKenna cười nói, lấy các đồng tiền từ túi của mình và mua một miếng bánh dày cho cô. " đến tận bây giờ tôi chưa thấy ai ăn một cách ngấu nghiến bánh này như cách em ăn cả!."

" Em không có ăn như thế", Aline phản đối với cái cau mày, trong khi cắn mạnh một miếng bánh .

"Tôi khá kinh ngạc về điều đó đấy", McKenna tiếp tục. Anh thu hút cô đi đến các gian hàng khác. "Để xem xét vấn đề này sau vậy"

"Em không bao giờ tham ăn mà ", cô thông báo với anh, tính toán thận trọng một vết cắn rất lớn mà cô mới vừa ăn.

Anh cười toe toét. "Tôi ước gì đọc được suy nghĩ trong đầu em khi ngoài miệng lại nói khác."

Khi họ nhàn nhã đi tham quan các quầy hàng,

McKenna đã mua một số loại rượu ngọt cho Aline sau khi ăn xong bánh gừng của cô, và cô uống như bị khát nước lâu ngày. "Chậm thôi", McKenna khuyên nhủ, ánh mắt anh vuốt ve. "Em sẽ làm cho mình chóng mặt khi uống như vậy đấy".

"Ai quan tâm nào?" Aline hỏi vô tình, uống một lần nữa. "Nếu em vấp ngã, anh sẽ giữ lại, đúng không nào?"

"Vói cả hai cánh tay," anh thì thầm. Đến từ bất cứ ai khác, tuyên bố đó sẽ có can đảm của người dám làm điều đó. Từ McKenna, tuy nhiên, nó có vẻ đe dọa, khiến mắt anh thu hẹp lại khi nghĩ về điều gì đó.

Họ tiếp tục đi đến màu xanh lá cây trong làng, nhưng trước khi họ đến, Aline đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Đó là Adam, mái tóc vàng lấp lánh trong ngọn đuốc. Anh ấy đi kèm với bạn bè, cả nam và nữ, và anh chia tay nhóm với một bình luận ngắn gọn, một vài nụ cười giấu cợt khi họ biết anh ấy gia nhập vào nhóm Aline.

Cô đi tới anh ấy một cách háo hức, trong khi McKenna theo giống như một bóng ma nghiệt ngã theo sau. Tiếp cận Adam, Aline nắm tay anh và

mỉm cười. " Em nhìn thấy một người đẹp trai này đây " cô trêu chọc. "Không, chờ đã, anh là khách quen thuộc Stony Cross Park phải không? Hình như đã lâu rồi em mới nhìn thấy anh, ôi tha lỗi cho em khi trí nhớ của mình lại tệ đến như vậy!"

Miệng Adam mở rộng cười thích thú. "Sự vắng mặt này là cố ý đấy, quý cô của tôi, và em biết vì sao mà."

Cô biết điều đó, thấu hiểu rằng anh để cô đối phó với McKenna trong bất kỳ cách nào mà cô mong muốn. "Điều đó không ngăn cản luôn em nhớ anh ."

Bàn tay Adam bóp mạnh mắt tay cô trước khi anh buông ra. " Anh sẽ không như thế nữa đâu , " anh hứa. "Bây giờ, giới thiệu anh chàng đồng hành này của em đi."

Nghe lời, Aline đã giới thiệu người bạn yêu quý với tình yêu quá khứ của cô trước đây, người sẽ không bao giờ gây ra bất hạnh cho cô nữa, kể cả sau này, gần như chắc chắn sẽ không một lần nào nữa. Thật kỳ lạ để xem McKenna và Adam bắt tay. Cô đã bao giờ tưởng tượng hai người gặp mặt với nhau, và cô không thể không đánh dấu sự tương

phản giữa họ, thiên thần và ma quỷ.

"Anh McKenna, "Adam nói một cách dễ dàng,"sự trở lại

Stony Cross của anh mang đến cho Lady Aline niềm vui nhiều lắm, thật thất lễ vì mấy ngày này tôi không thể chia sẻ niềm vui này cùng với mọi người được, nhưng tôi đánh giá cao những người mang lại niềm hạnh phúc cho cô ấy

"Không sao cả" . McKenna nhìn Adam lạnh lùng thù địch. " Anh là bạn thân của quý cô dễ thương đây?"

"Vâng năm năm rồi ," Adam trả lời.

Một sự im lặng xảy ra sau đó, cho đến khi nó bị phá vỡ bởi một tiếng gọi cách vài mét .
"McKenna?... "

Liếc nhìn theo hướng của giọng nói, Aline nhận ra rằng một số bạn bè cũ McKenna của đã nhìn thấy anh ... Dick Burlison, người bạn thân của McKenna trước đây... Tom Haydon, con trai người bán bánh mì, hiện đang điều hành công việc kinh doanh của cha mình ... và Tom và vợ, Mary, người con gái đầy đặn mà trước đây McKenna đã thường

tán tỉnh trong tuổi trẻ của mình.

Mỉm cười, Aline huých nhẹ McKenna nhẹ nhàng " Anh đi đi".

Anh không cần thúc giục hơn nữa. Khi anh đi thẳng tới nhóm với một nụ cười, tất cả đều hân hoan cười và bắt tay nhiệt tình. Mary, người mẹ của năm đứa con , ngạc nhiên trên khuôn mặt tròn của cô ta khi McKenna cúi hôn lên má.

" Anh cảm nhận được rằng em chưa thân thiết với anh ta", Adam nói với Aline khe khẽ.

Cô trả lời nhẹ nhàng khi cô nhìn theo McKenna. " Em có thể không đủ can đảm."

"Trong vai trò người bạn, anh có lẽ nên khuyên em không làm điều gì đó mà em hối tiếc sau này." Adam mỉm cười nói thêm, "Tất nhiên, người ta có xu hướng bỏ lỡ rất nhiều niềm vui theo cách đó."

"Adam", cô khiển trách, "khuyến khích em làm điều xấu sao?"

"Chỉ khi em hứa sẽ cho anh biết tất cả về nó."

Aline lắc đầu với một nụ cười dễ thương. Nghe

âm thanh đó, McKenna quay lại nhìn cô, vẻ mặt cau có lông mày đen tối của mình.

"Oh, anh đã làm cho nó dễ dàng hơn với em rồi đấy", Adam thì thầm. "Những ngọn lửa ghen tuông đã được thổi bùng lên rồi. Bây giờ anh ta sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi anh ta tuyên bố lãnh thổ của mình. Thiên Chúa ơi, em sẽ thích điều này phải không? "

Chắc chắn là thế- cô nghĩ, khi nhìn McKenna trở lại bên cô một phút, ngón tay siết chặt khuỷu tay của Aline trong một màn hình hiển thị rõ ràng về quyền sở hữu. "Chúng ta đang trên đường tới làng xanh lá cây," anh nhắc nhở cô cộc lốc.

"uhm," Aline thì thầm. " Lord Sandridge, anh sẽ tham gia chứ?"

"Rất tiếc." Adam đưa tay nắm tay Aline hôn điểm của khớp ngón tay của cô. " Anh phải gia nhập lại người đồng hành của mình. Goodbye!"

"Goodbye", McKenna nói, không có nỗ lực để che giấu sự thù địch của mình khi tử tước đẹp trai bỏ đi.

"Ôi, sao anh lại có thái độ thiếu tế nhị thế chứ",

Aline nói. "Lord Sandridge anh ấy là khá thân thiết với em, không có lý do vì anh lại có thái độ như thế"

"Tôi còn muốn hấn biến đi khỏi nơi này...", McKenna lẩm bẩm nói cho mình nghe.

Cô cười, tận hưởng rõ ràng sự ghen tuông của anh. " Anh hầu như không nói một lời với anh ấy, ngoại trừ để chào tạm biệt. Và cách nhìn trừng trừng của anh như thể đó là kẻ thù vậy"

"Không có gì cả", McKenna chen ngang lời nói của cô, " Anh ta không ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi hộ tống em đi lễ hội sao?"

"Anh ấy tin ở em . Lord Sandridge và em có một sự hiểu biết tin tưởng vào hành động của nhau và có tự do làm mọi điều mà mỗi người thích. "

"Tự do sao?", anh lặp đi lặp lại che giấu sự khinh miệt. "Sandridge là một kẻ ngốc. Và nếu tôi ở trong vị trí của hấn ta, em thậm chí không có mặt ở đây. "

"Vậy thì ở đâu?" cô hỏi bỏ qua sự lịch sự. "Ở nhà, đang sửa tay áo sơ mi cho anh sao?"

"Không, trên giường của tôi. Bên dưới thân thể tôi. "

Suy nghĩ của cô dường như ngừng lại. Tưởng tượng về điều anh nói làm cô run rẩy và loạng choạng. Cô giữ im lặng, mặt cô đỏ hồng lên khi cô đi với anh tới làng xanh lá cây, hơn một vài người liếc nhìn họ suy đoán khi họ đi qua. Sau khi McKenna đã trải qua rất nhiều năm ra đi, trở về của anh là lý do cho lợi ích của dân làng, và họ bận tâm khi thấy hai người đi bên cạnh nhau.

Âm nhạc được đi kèm bằng cách vỗ tay và dậm chân của người đàn ông và người phụ nữ quay một giai điệu dân gian tinh thần. Thường thức những giai điệu vui vẻ, Aline không thấy McKenna đi tới gần các nhạc công.

Ngay sau khi bài hát kết thúc, McKenna ra hiệu cho người chỉ huy của họ, một người chơi violon, tới gặp anh. McKenna nói gần tai của người đàn ông và đưa vài đồng xu cho ông ta, trong khi Aline quan sát về nghi ngờ.

Nhe răng cười một cách rộng rãi, người chỉ huy vội vã trở lại ban nhạc của mình, tổ chức một cuộc

họp nhanh chóng, và tám người nhạc công đi đến trước mặt Aline

Cô nhìn McKenna với sự nghi ngờ ngày càng tăng. “ Anh đang làm gì thế?”

Đưa cô vào đến trung tâm của đám đông, các nhạc công đứng ở phía trước, nơi cô có thể nhìn thấy tất cả mọi người. Người chỉ huy của họ ra hiệu về phía McKenna. "Những người bạn vui vẻ của tôi," ông ta nói "người đàn ông này đã yêu cầu một bài hát để tôn vinh vẻ đẹp của người phụ nữ đứng trước chúng ta. Với bài hát "The Rose of Tralee ' cho quý cô xinh đẹp Lady Aline.

Khán giả vỗ tay nồng nhiệt, khuôn mặt đỏ lên, Aline nhìn McKenna trong nháy mắt công khai đe dọa giết người, gây ra tiếng cười lớn hơn khi mọi người nhận ra sự thẹn thùng của cô. Anh nhìn lại cô trong một nụ cười vô tội, nâng lông mày chế giễu nhắc nhở cô không thể trốn thoát, lần trốn.

Các nhạc công nhìn Aline với cái nhìn vui tươi, và cô lắc đầu với một nụ cười khi họ bắt đầu chơi, đi kèm với ít nhất 200 tiếng nói khác. Ngay cả một số các chủ cửa hiệu và các thương gia tụ tập lại gần để tham gia, thay thế tên cô cho nhân vật

chính trong bài hát.

*The pale moon was rising
above the green mountain;
the sun was declining
beneath the blue sea
when I strayed with my love
to the pure crystal fountain
that stands in the beautiful
vale of*

Tralee.

*She was
lovely and fair
as the rose of the summer
yet 'twas not her beauty*

*alone she won me
Oh, no! 'twas the truth
in her eye ever dawning
that made me love Aline,
the Rose of*

Tralee

*The cool shades of evening
their mantle was spreading,
and Aline, all smiling,
was listening to me,
The moon through the valley,
her pale rays was shedding
when I won the heart*

of the rose of Tra-leeeeee!

Vào lúc kết thúc bài hát, Aline nhún gối đáp lễ . Cô đưa tay mình cho người chỉ huy nắm lấy và sau khi cúi người hôn tay cô ông giả vờ bị té xỉu gọi lên những tiếng cười vui nhộn và tròng pháo tay thân thiện cho cả hai người

Trở về với McKenna, Aline dành cho anh ánh mắt vờ giận dữ " Anh sẽ phải trả giá cho việc này", cô cảnh báo.

Anh cười toe toét. " Chính em muốn có một bài dạ khúc mà"

Tiếng cười cô vang lên khi nhớ đến yêu cầu của mình . " đáng ghét ", cô kêu lên, với tay mình lên khuỷu tay anh.

"Không phải toàn bộ dân làng Stony Cross! "

"Hãy tin rằng - đó là tốt hơn so với việc nghe tôi hát một mình."

"Em nhớ anh có giọng hát hay mà!"

"Tôi không có thời gian để mà luyện hát"

Họ giương mắt nhìn nhau, mỉm cười, trong khi thích thú ngắm sâu thẳm qua tĩnh mạch của Aline. "Và em cũng yêu cầu một bài thơ," cô nói.

Đôi mắt lấp lánh, lời nói tán tỉnh của cô dường như ảnh hưởng đến McKenna, làm giọng anh trầm xuống khi nhìn vào cô trả lời. "Và tôi nói với em rằng tôi cần nguồn cảm hứng nhiều hơn."

"Anh cần nói chính xác hơn đi, anh muốn tìm cảm hứng gì mới được?"

Khoé miệng anh nhếch lên. "Sử dụng trí tưởng tượng của em ấy."

Aline bị ấn tượng bởi những lời nói. Vô tình, McKenna đã sử dụng cùng một cụm từ mà Adam đã từng nói, khi họ đã thảo luận về những vết sẹo trên chân của mình.

Cảm giác xuất hiện sự mất kiên nhẫn, và cô khó có thể rút ra hơi thở xung quanh sự phấn khích cuộn cuộn và sự nhầm lẫn trong ngực cô. Nếu cô không thông minh, nếu cô táo bạo, cô có thể có thể có những gì cô muốn nhất trên thế giới. Một đêm với McKenna ... không có, chỉ cần một vài phút đánh mất sự hiểu biết của mình ... Ôi chúa ơi!

là quá nhiều để yêu cầu?

Không.

Dù có trả giá cho việc đó đi chăng nữa, cô sẽ có một vài khoảnh khắc quý giá với người đàn ông cô chưa bao giờ ngừng yêu thương. Và cô sẽ tìm một cách để làm điều đó mà không để cho anh ta biết bí mật của cô. Tối nay, cô nghĩ trong cuộc nổi dậy đăm mê, và chết tiệt bất cứ ai hay bất cứ điều gì cố gắng ngăn cản cô. Chết tiệt! Số phận của cô và McKenna cuối cùng sẽ do chính hai người quyết định.

Chương 12

Đã quá nửa đêm, những ngọn đuốc đốt sáng sắp lụi tàn. Dân làng và du khách bị bao vây các đường phố tối, nhiều người trong số họ say sưa. Một số người hát, một số xô xát và tranh chấp, trong khi những người khác đã lợi dụng bóng tối để thưởng thức trong những nụ hôn trắng trợn. Những người thận trọng đã đi về nhà, trong khi những người còn lại không thể không nhận thức được rằng sự kiểm chế của đám đông đã mờ dần càng nhanh như ngọn đuốc. Nhạc công chơi gần lửa trại, trong khi các vũ công thoải mái tự do khi họ di chuyển vào và ra bên các hồ trong ánh sáng nhấp nháy.

Nhìn chăm chăm vào ánh sáng của lửa trại, Aline dựa lưng vào McKenna, anh ôm chặt cô vào lòng mình, tay quàng lên chiếc eo thon nhỏ của cô, di chuyển nhẹ nhàng vuốt ve cô. Bất kỳ đêm khác, trong bất kỳ trường hợp khác, cách họ đứng như vậy sẽ gây ra một vụ bê bối. Tuy nhiên, các tiêu chuẩn thông thường của sự đứng đắn không mấy ai quan tâm đến họ trong lúc này. Và trong đám đông, hình như không ai chú ý hoặc quan tâm đến

Aline và McKenna .

Ánh mắt cô khép hờ khi cảm nhận hơi nóng ngọn lửa tỏa ra. " Anh cao hơn nhiều so với trước đây," cô thì thầm lơ đãng, suy nghĩ về quá khứ anh đứng bên cạnh để cảm anh chạm vào đỉnh đầu cô nhưng bây giờ không thể được như thế nếu anh không khom người bót xuống.

Anh cúi đầu, giọng nói của anh ấm áp và mềm mại bên tai cô. "Không, vẫn như vậy thôi."

"Không, anh cao hơn mà." Rượu đã chỉ dẫn lời cô nói. " Thân thể chúng ta không còn vừa vặn với nhau như trước kia nữa"

Ngực rắn chắc của anh di chuyển phía sau đến gần lưng cô hơn . " Nó có thể tốt hơn so với trước đây. Hãy thử xem. "

Aline mỉm cười và hầu như cho phép mình tan chảy trở lại trong khi vẫn còn ý chí chống lại anh ... oh, làm thế nào cô không muốn cần thiết để tựa đầu vào vai của anh và cảm thấy miệng anh nhẹ nhàng di chuyển trên làn da mong manh của cổ cô. Thay vào đó, cô đứng trong sự yên tĩnh tuyệt đối, nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào lửa

trại. quần áo và làn da rám nắng của anh mang mùi hương của không khí ban đêm và đồng cỏ mùa hè và khói ... và thân thể của một người đàn ông khỏe mạnh làm dấy lên ngọn lửa tình của cả hai người. Sự ham muốn lẫn nhau đã làm cho cả hai người không còn chú ý đến thực tế xung quanh nữa. . Những âm thanh của lửa trại, tanh tách và cháy âm ỉ của gỗ, dường như là một biểu hiện hoàn hảo cho chính bản thân cô trong lúc này. Cô không phải là cô gái hư hỏng như trong quá khứ, cũng không phải là sự thờ ơ ngây, nhưng một số khác, tạm thời tự ... nổi dậy háo hức, nổi loạn với tình yêu.

"Không phải ở nhà", cô nghe mình thì thầm.

McKenna đã không di chuyển, nhưng cô cảm thấy anh cứng người lại. Một phút anh thì thầm, "Vậy thì ở đâu?"

"Hãy đi bộ xuyên qua rừng," cô nói một cách liều lĩnh, "dọc theo con đường đi đến giếng ước."

McKenna biết con đường cô ấy gọi một con đường tối và hiu quạnh rằng họ đã đi qua một nghìn lần trong tuổi trẻ của họ. Có thể là không có nghi ngờ trong tâm trí của mình là lý do tại sao cô

đề nghị nó.

Một chút nụ cười thương xót trên đôi môi của Aline khi cô nghĩ đến hình ảnh trong rừng khó có những phút giây lãng mạn.

Lén lút, không thanh nhã, vội vã, và gần như chắc chắn không thoải mái. Nhưng cô sẽ không bao giờ có sự sang trọng của nền và vải lanh trắng và làm tình nhàn nhã. Nếu cô không muốn cho McKenna nhìn thấy vết sẹo của mình, cô cần bóng tối và thủ đoạn, do đó, anh sẽ không có cơ hội để nhận thấy vết sẹo chân cô. Thực tế rằng cô ấy đã thực sự suy niệm một điều như vậy-một hành động như vậy hoàn toàn không có ân sủng và dịu dàng, đáng kinh ngạc. Nhưng điều này là tất cả cô có thể cho McKenna. Rõ ràng McKenna muốn có cơ hội để lấy những gì anh đã bị từ chối trong quá khứ. Về phần mình, cô muốn một cái gì đó để nhớ, cho tất cả những năm dài cô đã sống mà không có anh

"Giếng ước ..." McKenna thì thầm. " Em vẫn thường đến đó sao?"

Cô nhớ khi mình lúc xưa, cô đã thường xuyên bỏ đồng xu vào giếng và mong muốn một điều cô

không thể có. "Không," cô nói, và quay sang đối mặt với anh ta với một nụ cười mờ nhạt. "Điều đó đã hết phép thuật trong thời gian dài trước đây. Ước nguyện của em sẽ không bao giờ thành hiện thực nữa"

Khuôn mặt của anh trùm trong bóng tối khi anh đứng quay lưng lại với ánh lửa. "Có lẽ em đã ước những điều không đúng đắn

"Luôn luôn", cô thừa nhận, nụ cười của cô giữ một đường cong buồn vui lẫn lộn.

McKenna nhìn cô chăm chú, sau đó dẫn cô ấy đi từ lửa trại, về phía rừng Stony Cross Park. Họ nhanh chóng bị nuốt chửng trong đêm, chỉ được chiếu ánh sáng dịu dàng của đêm trăng toả sáng.

Sau khi Aline quen với bóng tối, bước chân cô chậm lại khi cả hai người đi qua những hàng cây bên đường. Anh nhanh chóng nắm tay cô. Nhớ

đến hình ảnh anh đã vuốt ve cô mới đây làm biến đổi hơi thở của cô- dồn dập và hơi run run.

"Quá nhanh sao?" McKenna hỏi.

"Chỉ một chút." Cô đã đi quá nhiều trong đêm

nay, hiện giờ đầu gối cô cứng lại hơi đau khi những mô sẹo thắt chặt lại.

"Vậy chúng ta dừng lại một chút." anh chỉ phía bên của con đường, nơi một cây sồi lớn lây lan, và họ đứng trong một khe gốc rễ của nó. Các khu rừng dường như thở dài vì nó bọc chúng trong tiếng xào xạc, rêu ẩm ướt. Aline dựa lưng vào thân cây, McKenna lờ mờ hiện ra bên nàng, hơi thở của anh khuấy động những làn tóc rơi trên trán cô.

"McKenna ...", cô nói, cố gắng để âm thanh bình thường, " Em muốn hỏi anh một điều..."

Ngón tay chạm vào cổ cô, mát-xa nhẹ nhàng các dây thần kinh nhạy cảm cô "ukm, điều gì?"

"Nói cho em biết về những người phụ nữ mà anh từng quen. Những người mà ... "Aline dừng lại khi cô lựa chọn được coi là thích hợp.

McKenna vẫn tiếp tục làm việc ở cổ cô " Em muốn biết gì?"

"Anh có yêu họ không?."

Đột ngột Mc Kenna im lặng, Aline nhìn lên để thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô với cường

độ nóng và lạnh đến cơ thể của mình.

"Tôi không tin vào tình yêu," anh nói. "Đó là một viên thuốc bọc đường hương vị đầu tiên thì ngọt ngào, nhưng sau đó là các lớp đắng bên dưới."

Cô là người duy nhất với anh- cô nghĩ, Aline biết rằng đối với anh quan hệ với những người phụ nữ khác chỉ để thoả mãn nhu cầu sinh lý . Nhưng như mọi khi, cô ích kỷ khi nghĩ đến điều đó. Cô không thể không vui mừng rằng những lời nói của anh trước đây đã chứng minh sự thật ... " Em luôn luôn có trái tim của tôivà chính em sẽ huỷ hoại cuộc sống của tôi....."

"Sandridge?" McKenna hỏi. " Em có yêu anh ấy?"

"Có", Aline thì thầm. Cô yêu Adam không phải với tình cảm như anh nghĩ.

"Nhưng em vẫn ở đây với tôi," anh thì thầm.

"Adam" Cô ấy dừng lại và hắng giọng. "Bất cứ điều gì em làm ... anh ấy không bận tâm. Điều này không giống khi anh ấy ... và em ... "

"Không, không," anh nói với sự tức giận đột

ngọt. " Ôi chúa tôi, hẳn ta nên cố gắng xé cổ họng tôi, thay vì để cho em đi một nơi nào đó một mình với tôi. Anh ta nên sẵn sàng làm bất cứ điều gì kể cả giết người, nếu như là tôi, tôi sẽ không dừng lại ở đó, khi có người đàn ông nào đó đến gần em. " Anh nói với sự bực tức dâng tràn. "Em đang nói dối với chính mình, nếu em nghĩ rằng em sẽ hài lòng với loại sắp xếp cuộc hôn nhân theo ý muốn cha mẹ em. Điều đó không đúng, em cần một người đàn ông, người sẽ phù hợp với ý muốn của em, sở hữu, chiếm tất cả các phần của cơ thể của em và mọi góc ngách của tâm hồn . Trong con mắt của mọi người Sandridge là điều tốt cho em nhưng chúng ta biết điều đó không phải như vậy hẳn ta khác em như nước và lửa vậy. " Anh ngã người cô ra sau, cơ thể của anh tạo thành một cái lồng cứng bao vây xung quanh cô ấy. " Tôi là của em", anh nói gay gắt, mặc dù máu của tôi là màu đỏ thay vì màu xanh, mặc dù tôi đã thề với lòng mình tôi không bao giờ có em ... bên trong, Và tôi sẽ phá vỡ mọi luật lệ của chúa trời và sự phân biệt của những người quý tộc. "

McKenna dừng đột ngột, cắn răng khi anh nhận ra mình để lộ cảm xúc ra ngoài, cho phép những tình cảm luôn giầy vò anh trong tâm trí được phép tuôn trào.

Aline mong muốn nói với anh rằng cô không bao giờ nghĩ đến việc sự khác nhau giữa anh và cô. Thay vào đó cô với lên các nút áo ghi lê của anh và bắt đầu cởi nó ra. "Hãy để cho em," cô thì thầm. Thậm chí thông qua các lớp vải, cô có thể cảm nhận được độ cứng của dạ dày, các lớp cứng nhắc của cơ bắp anh.

McKenna bất động, các đốt ngón tay nắm tay siết chặt đào sâu vào vỏ cây sồi. Cô làm việc cẩn thận hàng nút, sau đó bắt đầu trên chiếc áo sơ mi của anh. Anh không cố gắng giúp đỡ cô, chỉ đứng im nhìn vào cô. Run rẩy với sự phấn khích, cuối cùng cô cũng mở cúc áo anh ra và kéo nó ra khỏi quần anh. Chiếc áo đã nhàu nát và mang theo hơi nóng, rơi xuống bên thắt lưng anh. Trượt bàn tay của mình bên trong lớp áo mở ra của McKenna, Aline hít thở nhanh chóng. Da của anh sốt nóng, muối, mùi thơm trên người. Lòng bàn tay của cô di chuyển chậm chạp trên ngực anh. Cô bị cuốn hút bởi các sự ấm áp của cơ thể anh, Aline đã tìm thấy núm vú anh dưới ngón tay của cô. Cô nghiêng người về phía trước để chạm lưỡi cô vào núm vú anh, trong khi các sợi lông ngực mềm mại của anh chạm vào má cô.

McKenna hít một hơi thật sâu rên rỉ và nhanh chóng đưa tay mình ra đằng sau lưng cô cởi nhanh chiếc áo choàng cô. Miệng của anh tìm đến đến cổ họng cô, nút và cắn nhẹ lên làn da thơm tho của cô, trong khi anh mở nhanh chóng lớp quần áo bao bọc cô. Trang phục của cô rơi quanh eo, để lộ đôi gò ngực vun cao đầy đặn dưới lớp áo ngực mềm mại. Cảm giác ham muốn khao khát làm Aline không hề sợ hãi. Trượt dây áo ngực xuống, cô nhanh chóng tháo bỏ nó ra khỏi cơ thể mình, đôi bông đảo trắng hồng mềm mại của cô hiện ra trọn vẹn trước mắt anh.

McKenna nhanh chóng trượt ngón tay của mình lên một bên ngực cô, đầu cúi nhanh xuống ngực của cô mà hôn, liếm. Cô nháy lên một chút khi cảm nhận khuôn miệng ấm áp ẩm ướt của anh nuốt nhẹ đỉnh hoa hồng của mình. Lưỡi của anh di chuyển nhẹ nhàng hôn tất cả xung quanh ngực tròn trịa của cô, sau đó vuốt ve trên đỉnh đầu, liếm mút da thịt nhạy cảm nhất. Cô quắn quại và thở hổn hển, trong khi mong muốn tình dục xuyên qua tất cả các phần của cơ thể của mình. Không bỏ qua một phần nào, anh di chuyển môi sang bên còn lại vuốt ve nhẹ nhàng, tươi lên ngực cô luồng hơi ấm và ẩm ướt bởi cái lưỡi thuần phục của anh, nâng niu chăm sóc như thể đó là báu vật, cắn nhẹ

nhẹ lên đỉnh hoa, kéo ra... rồi lại kéo ra... không biết bao nhiêu lần khiến đôi chân cô không còn đứng vững được nữa, phát ra những tiếng rên rỉ lay động lòng người.

Aline như bị mê hoặc trong sự hôn hít của anh và cô không nhận thấy anh đang kéo váy cô xuống mặt đất trong một đồng, chỉ còn cô trong quần lót mỏng Mát tinh thần, cô cúi xuống tự động để lấy áo choàng che mình lại, nhưng McKenna đã đẩy cô trở lại dựa lưng vào cây và thu giữ miệng của cô trong một nụ hôn cướp bóc. Ngón tay của anh gấp rút lột phần còn sót trên thân thể cô, nói lỏng nó đến khi nó tuột xuống đầu gối cô.

Lúng túng, cô giữ lại mình, kiểm tra để chắc chắn rằng nó không trượt xuống. Trái tim của cô nhảy lên một nhịp khi bàn tay anh bao trùm lại phần riêng tư nhất của cô.

"Bỏ tay ra đi em", McKenna thì thầm, rõ ràng muốn cô đừng ngăn cản.

"Không." Vội vàng, cô nắm lấy tay anh và kéo mạnh vào ngực cô.

Cảm thấy nhẹ nhõm khi McKenna ngay lập tức

bị phân tâm bởi sự đụng chạm vào vú cô, ngón tay cái của anh trêu đùa khiêu gợi đôi núm vú cô. Aline vươn người lên hôn anh, đôi môi cô háo hức đi tìm môi anh. Cô cảm thấy hình dạng kích thích cương cứng của anh vào đùi cô, độ cứng căng thẳng ngạo nghễ vươn lên bên trong lớp quần chưa thoát ra. Thèm khát Aline vươn tay với mục đích muốn giải thoát nó ra khỏi nơi chật chội đó, làm việc tại các nút, lưng của khớp ngón tay của mình nhúng đằng sau vải da ẩm. Cả hai đều thở hổ hển khi cô cuối cùng đã giải phóng anh, phần da thịt cứng của anh bật ra xuất hiện to lớn đáng kinh ngạc hùng dũng với khí thế áp đảo. Run rẩy và háo hức, Aline cong ngón tay của mình bao bọc xung quanh anh cảm giác “ nó” cũng run lên và ngày càng to hơn..

Gầm gừ rên rỉ, McKenna một tay nắm tay cô đặt lên trên đầu. Anh hôn môi cô, lưỡi gấp rút tìm kiếm mùi vị thơm tho bên trong miệng cô, một tay còn lại lang thang trên chiếc bụng thon gọn nhỏ và mịn màng của cô. Di chuyển xuống phía dưới vạch ra những sợi lông đen mềm mại giữa hai đùi tìm kiếm lối vào trong cô. Chen ngang một chân anh vào giữa hai đùi cô để phần hình tam giác của cô mở rộng ra. Aline trải qua một sự hồi hộp của niềm vui nguyên thủy được hoàn toàn làm chủ. Sau khi

khiều khích niềm đam mê của McKenna, cô đã phải chấp nhận hậu quả ... và cô nhiều hơn sẵn sàng để cho anh những gì họ đã muốn quá lâu.

Ngón tay của anh dò tìm hai bên nếp phòng lên sau đó tách chúng ra để lộ lối ra vào cửa mình cô. Bất lực khi tay cô bị anh giữ chặt, cô cứng người khi cảm nhận một ngón tay anh đang dọ dẫm vào bên trong đang ẩm ướt của cô.

McKenna nhẹ nhàng xâm nhập, cảm giác có một dị vật đang xâm lấn vấp trong cô làm cô thấy căng thẳng rên rỉ, lắc đầu sang bên này sang bên kia như không thể chịu nổi. Môi anh quay trở lại với môi cô, háo hức cướp bóc mọi thứ bên trong khuôn miệng cô, nụ hôn cuồng dã, ẩm ướt và đầy mạnh mẽ tương phản với sự khéo léo tinh tế của ngón tay anh trong cô. Anh dày vò đỉnh nhỏ mềm, trơn trượt, nhẹ nhàng và thúc giục, động tác ngày càng nhanh, cảm nhận ngón tay anh bị bao bọc trong một lớp lụa mềm mại và chặt khít. Gần gũi hơn ... gần gũi hơn ... cảm nhận một phần của anh bên trong cô, kích thích cô, những cảm xúc khao khát đang dẫn dắt cô đi, cô đang lơ lửng ở bờ vực không thể suy nghĩ hoặc thở được nữa. Nhận ra trong cơ thể của mình đang có sự biến đổi mà từ trước đến giờ cô chưa từng cảm thấy như bây giờ,

như muốn nổ tung, từng trận co giật bên trong cô xuất hiện. Nhận thức cô đang tới đỉnh, anh di chuyển ngày càng nhanh, gấp rút hơn cho đến khi cô hét lên một tiếng thoã mãn, anh từ từ rút tay ra khỏi bên trong ấm áp của cô. Nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng lên trong tiếng thở hổn hển cố hít sâu lấy không khí, anh không kịp cho cô lấy lại tinh thần mà tiếp tục tấn công cô lần thứ hai với sức công phá mạnh hơn, mãnh liệt hơn nữa. McKenna cúi người xuống di chuyển môi đi qua ngực cô, chiếc bụng thon thon run rẩy, và tiếp tục đi xuống không ngừng lại.

Dựa yếu ớt vào thân cây, Aline nhìn xuống chăm chăm vào phía trên cùng mái tóc đen của anh nghi ngờ không biết anh đang muốn làm gì "McKenna!" cô nói, tràn ngập nhiệt hỗn loạn khi thấy anh quỳ xuống hít mùi hương của cơ thể của mình. Nhớ lại những vết sẹo ở chân, cô cúi xuống kéo mạnh nịt tất của cô trở lên, sau đó đẩy anh ta bắt lực. "Chờ ..." Nhưng miệng của anh đã bắt giữ được cô, đi tìm nơi mới vừa bị kích thích mạnh mẽ đang ẩm ướt và run rẩy, lưỡi anh trượt qua những sợi lông quăn dày.

Chân Aline run lên dữ dội. Nếu không có sự hỗ trợ của cây sồi đằng sau cô, cô chắc sẽ tan chảy

mất thôi. Lưỡi ấm áp của anh làm cô choáng váng, sự tiếp xúc thân mật ở phần riêng tư nhất của cô làm cô không thể tưởng tượng được, cô thờ hờn hển ôm xiết mái đầu của anh càng sát vào mình. "McKenna.....ôi...um.....," cô rên rỉ, khi hơi thở nóng hổi của anh phả vào nơi mềm mại nhạy cảm của cô.

Thanh âm ngọt ngào của cô làm anh không chịu nổi, tròng mền đặt môi hôn lên chính giữa hai môi âm đạo của cô, ngày càng mạnh hơn, cũng giống như vừa rồi, chỉ khác là lưỡi anh đang thay thế cho bàn tay. Anh liếm, mút qua lại hai bên cánh hoa của cô, xâm lược nhẹ nhàng vào bên trong ẩm ướt của cô, nước nhờn từ trong cô chảy ra càng nhiều, khi thấy cô giật nảy mình lên, anh không buông tha mà càn rỡ tiến vào càng sâu hơn, liếm mút như thể đó là món ăn mà mình thích nhất..

"um, không.... Không chịu được nữa", cô thờ hờn hển, vặn vẹo thân mình. "yêu em đi, McKenna ... yêu em..."

Dường như đó là những gì anh đã chờ đợi. Nhẹ nhàng đứng dậy, anh áp sát vào cơ thể cô, nâng cô lên trên thắt lưng của anh một cách dễ dàng

đáng kinh ngạc. Một tay anh quàng ôm cô sau lưng không cho cô tiếp xúc với thân cây để tránh bị xây xước, tay còn lại anh nâng mông cô lên cho phù hợp với thân mình. Cô hoàn toàn bất lực, không thể di chuyển hoặc thậm chí vặn vẹo.

McKenna hôn môi nàng, hơi thở nóng của anh lấp đầy miệng cô. Cùng lúc cô cảm thấy áp lực mạnh mẽ của anh đang tiếp xúc vào nơi đang mở ra của nàng, phần thân của anh cứng ngắc vì dục vọng đang len lỏi muốn đi vào nơi dễ bị tổn thương của cô. Anh đang cố đi vào nơi chật hẹp của cô sau những cố gắng kích thích tình dục ban đầu để cô dễ dàng tiếp nhận anh. Nhưng không được như ý muốn, cô quá nhỏ so với anh, không thể đi vào mà không làm đau cô được. Mồ hôi anh tuôn như mới tắm chảy tràn ra khắp thân thể anh, khuôn mặt anh nhăn lại vì đau đớn khi cố gắng kiềm chế bản thân mình. Anh đẩy cô ra dịu dàng, nhìn cô khi tự tưởng cô đang mông lung ở nơi đâu, nhẹ nhàng anh nói giọng khàn xuống với vẻ quyết đoán “ Anh muốn em, Aline, ngay bây giờ và không thể dừng lại!”.

Khi cô đang nhận thức lời anh nói, đột nhiên anh nhấp mạnh một cái đưa dục vọng nóng bỏng của anh vào bên trong thứ thịt non mềm của cô.

Cảm giác đau đớn làm cô nghẹt thở, bật khóc

"A...a... ..đau....hu...hu..." Cô cong người lên muốn đẩy anh ra nhưng vô tình lại càng giúp anh tiến sát vào bên trong mình.

McKenna cứng đờ người lại như bị đóng băng khi cảm nhận mình mới vừa xé rách cô, làm cô đau đớn bật khóc, làm dịu đi những ham muốn tình dục trong anh. Anh thở sâu gấp rút vì ngạc nhiên, hoảng hốt nói " Ôi chúa ơi! Em còn là trinh nữ ư! Sao lại thế này....Không thể được... không thể nào..."

Cảm giác bàng hoàng làm anh đứng im bên trong cô không dám động đậy nhưng cũng không can đảm để rút ra. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cô như thể cô là quái vật.

Khi cơn đau dịu xuống, một khoái cảm như thủy triều đang cuộn cuộn dâng lên trong cô, sung sướng và khao khát làm cô mạnh dạn hơn.

"Nó không quan trọng", cô thở hổn hển. "Đừng dừng lại. Được rồi. Đừng dừng lại nữa. "

Nhưng anh vẫn đứng đờ đẫn nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt rực lửa như đang suy nghĩ điều gì

đó dữ dội, cánh tay anh kẹp chặt sau lưng cô về phía anh làm cô dường như không thể thở nổi. Nhận thức anh không nghe những lời nói van xin của cô, cô tự mình tìm đến với anh, vịn vịn cho thân mình cử động tiếp xúc càng sâu với anh, nhịp nhàng cử động cho da thịt non mềm ma sát với phần thân đang căng cứng của anh. Cảm giác co thắt nhịp nhàng bên trong cô đang đánh thức dục vọng mạnh mẽ của mình trở lại, McKenna uốn cong người cúi đầu hôn ngấu nghiến lên môi nàng, lần này cô đáp lại tất cả nhiệt tình của mình, cô hé môi mà không cần anh hối thúc, lưỡi đón nhận lưỡi anh, hai tay ôm cứng anh kéo vào người mình. Môi không rời khỏi môi trong khi bên dưới anh từ từ di chuyển vào ra thật nhẹ nhàng và khi cô bắt đầu di động cùng anh, anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ xinh đẹp của cô.

Tay bầu chặt vào lưng anh, Aline áp sát người vào anh hòa nhịp với cơ thể anh, cả người bị kích thích, ham muốn.

“Đừng nôn nóng em yêu!” anh thì thào nói, tay và vai căng thẳng, cố giữ cho cô bình tĩnh, ngực nhô lên xẹp xuống theo hơi thở. Anh nói “ Cứ để tự nhiên như thế”

Cực khoái dâng lên trong người cô, toàn thân co giật, mạch máu nhảy mạnh, khiến cô thét lên. Khi cô thét lên anh ôm cứng người nàng, đi nhanh vào trong nàng, cơ thể anh bùng nổ như hỏa diệm sơn, bắn hạt giống vào bên trong cô, người run run từng cơn co giật. Anh âu yếm nhẹ nhàng chạm vào môi cô trong cái hôn dịu dàng sau cùng.

Dần dần niềm khoái cảm đi qua, Aline cảm thấy kiệt sức như mới vừa qua một cơn bạo bệnh không thể cử động, tay chân mất đi tri giác. Khi McKenna từ từ rút khỏi ra người cô, cô cảm thấy chất lỏng nóng rỉ ra giữa hai đùi của cô. Nhận thấy rằng vớ của cô đã bị trượt, cô hét hoảng nói với giọng lo lắng đột ngột. " Thả em xuống đi."

Hạ thân hình cô xuống một cách cẩn thận để trên mặt đất, McKenna giữ cho cô đứng vững bằng đôi tay của mình, trong khi cô lóng ngóng mò mẫm kéo vớ tât của cô lên và kéo áo cô choàng qua vai mình mặc vào. Khi cô đã được an toàn trong quần áo của mình, cô vớ lấy chiếc áo choàng nhăn nhó xốc xếch rơi ở dưới đất.

Trong khi ước muốn của cô là làm tình với anh trong một căn phòng ấm cúng, ngủ nép mình vào cơ thể anh sau khi họ đã kiệt sức, và cùng nhau

thức dậy vào buổi sáng hôm sau- điều đó đã không thực hiện được, mãi mãi không thể thành hiện thực.

Vụng về mặc lại chiếc áo khoác, Aline xoay người đi đưa lưng về phía Mc Kenna để anh giúp mình cài lại những hàng nút ở đằng sau. Sau khi hoàn tất phần mặc đồ thì cô phát hiện một đôi giày của mình đã biến mất, và phải mất vài phút đi tìm kiếm, cuối cùng Mc Kenna tìm thấy nó nằm ở phía sau gốc cây và anh cúi người xuống mang giày cho cô.

Aline lúng túng nói với anh khi thấy biểu hiện anh cương quyết muốn mang giày cho cô “ Cảm ơn anh.”

McKenna im lặng không mỉm cười. Ánh mắt anh lấp lánh nguy hiểm, đe dọa bắt buộc cô trả lời chân thật câu hỏi của anh "Làm thế nào điều đó... lại không xảy ra cơ chứ?", anh hỏi trong kiểm soát cơn cuồng nộ của mình, “

Tại sao em vẫn còn là con gái khi đến với anh?”

“Điều đó không quan trọng,” cô lầm bầm.

"Quan trọng đối với anh." Ngón tay anh nâng nhẹ cằm cô lên, buộc cô nhìn vào anh mà trả lời, giọng anh nặng nề " Vì sao?"

Aline khẽ liếm đôi môi khô của mình , cô cố gắng để nói một lời giải thích thỏa đáng. " Em ... em quyết định chờ đợi cho đến khi kết hôn."

"Và trong năm năm em quen Sandridge ,em đã không bao giờ để cho anh ta chạm vào em?"

"Anh không cần phải thấy như có lỗi với em," cô chống chế nói. "Đó là một vấn đề của sự tôn trọng, và sự lựa chọn lẫn nhau, và...."

"Khôngkhông phải như thế!" anh phẫn nộ hét lên.

" Điều đó không đúng như vậy, chết tiệt!, em phải cho tôi biết lý do vì sao? Và sao em lại trao cái thiêng liêng nhất đó cho tôi?"

Aline ngập ngừng tìm một lời nói dối để thuyết phục anh ... bất cứ điều gì để che giấu sự thật. " Em ... cho rằng em cảm thấy em nợ anh, sau khi em đẩy anh đi khỏi Stony Cross."

McKenna tóm bắt lấy vai cô. "Và em nghĩ rằng món nợ đó đã xong rồi sao? " anh hỏi giọng hoài nghi. "Ồ không, người phụ nữ của tôi. Hãy để chúng ta được rõ ràng vào thời điểm đó em đã không thể sửa lỗi được cho điều đó. Em sẽ hoàn trả tôi bằng nhiều cách nhiều hơn em có thể tưởng tượng hoặc nghĩ đến, chứ không chỉ là một lần như vậy đâu. "

Aline cứng giọng khi nghe anh nói. " Em e rằng đây là tất cả những gì mà em có thể làm được, McKenna," bà nói. "Một đêm, và một lần duy nhất không có lời hứa và không hối tiếc. Em xin lỗi nếu anh muốn nhiều hơn thế. Nó chỉ là không thể xảy ra nữa. "

"Không đâu, hoàn toàn không ", anh lẩm bẩm. "Phụ nữ của tôi, em biết làm thế nào mà để tiến hành một cuộc làm tình nóng bỏng chứ! Cần có cả hai- đàn ông và đàn bà kết hợp với nhau.

Bởi vì trong suốt thời gian thời gian tôi ở đây, em sẽ trả nợ cho tôi bất kỳ lúc nào, khi nào và ở đâu trên giường của tôi, dưới thân thể tôi như tôi mong muốn!"

Anh kéo cô vào thân thể căng thẳng, tức giận

của mình, lực kéo mạnh làm cô nhăn mặt vì đau, chiếc áo choàng cô xộc xệch, tóc cô trở nên rối bù nhưng anh không thèm quan tâm đến cảm giác của cô, môi anh ngấu nghiến hôn cô bắt buộc cô mở ra cho mình, cướp bóc tàn phá bên trong miệng cô, không cho cô được chạy trốn anh, hút lấy lưỡi cô, nuốt vào những lời nói phản ứng của cô. Không còn cái hôn dịu dàng đầy say mê mà là cái hôn trừng phạt cô, chứng minh về quyền sở hữu của anh đối với cô. Mặc dù Aline mím môi lại không muốn đáp ứng anh nhưng môi miệng anh quá hấp dẫn đối với cô để chống lại nó. Cô run rẩy không có đủ dũng khí đẩy anh ra, và chẳng bao lâu cô siêu lòng đáp ứng cái hôn mạnh bạo của anh, khi anh từ từ dịu dàng hôn cô, không còn sẵn sàng nữa, tan chảy trong cái hôn mãnh liệt của anh, và luống cuống hôn lại anh khi đam mê tuôn trào trong cô.

Cho đến khi cô không thể thở nổi được nữa thì anh mới buông cô ra, dựa trán mình vào trán cô, hơi thở anh cũng đảo lộn “ Anh sẽ đến phòng em vào tối mai”

Aline giật mạnh mình ra khỏi cơ thể anh anh ta, loạng choáng suýt ngã “ Em sẽ khóa cửa. anh đừng hòng vào được”

"Em cứ làm thế đi, anh sẽ phá cửa ra cho em thấy mà không cần quan tâm đến điều gì khác."

"Không được... anh không có quyền làm điều đó.... Em sẽ không mở cửa cho anh đâu... không bao giờ!" cô nói một cách bực tức, xoay người đi như chạy về phía ngôi nhà bất chấp hai chân cô không còn sức để mà bước đi được nữa.

Khoảng thời gian còn lại để đi về trang viên diễn ra trong im lặng ngoại trừ âm thanh của bàn chân họ dẫm lên những chiếc lá khô, cành cây, và những viên sỏi ào xạo. Aline là ngày càng khó chịu, cơn đau nhức ê ẩm đến với cô một cách mạnh mẽ, kể cả giữa hai đùi của cô. Vết sẹo chân cô bắt đầu ngứa và nóng ran cả lên. Cô chưa bao giờ muốn tắm nước nóng rất nhiều trong suốt cuộc đời của mình như thế này để xoa dịu cơn đau. Cô cầu nguyện rằng McKenna đã quá bận tâm suy nghĩ để không nhận ra dáng đi khập khiễng của cô.

Ngôi nhà im ắng tĩnh lặng, chỉ có một vài đèn đốt như là một nhượng bộ đối với khách hàng những người đã quyết định kéo dài say sưa của mình. McKenna dẫn Aline vào lối vào dành cho

người hầu phía bên ngôi nhà -nơi có ít khả năng xảy ra ai đó nhìn thấy được họ. Bất cứ ai chứng kiến tình trạng rối bời của Aline lúc này sẽ dễ dàng đoán được những gì họ đã làm.

"Hãy nhớ tối mai đây, anh không nói đùa đâu", McKenna cảnh báo cô , đứng trong lối vào nhìn cô chậm chạp bước đi về phòng.

Chương 13

McKenna lang thang đi lên sân thượng trong một loại trạng thái sững sờ, lảng lảng, choáng váng ... không nghi ngờ gì anh đang tương tự như cách Gideon Shaw đã cảm thấy trong khiên ta say rượu và chết đuối trong cơn bão quét qua đại dương . Trong trí tưởng tượng của McKenna về đêm này, anh đã luôn luôn hình dung mình là hoàn toàn kiểm soát. Anh đã có kinh nghiệm về phụ nữ, nhận thức nhu cầu tình dục của mình đối với người phụ nữ mà anh luôn khao khát. Anh biết chính xác những gì anh sẽ làm gì với Aline, và làm thế nào nó sẽ được diễn ra. Và sau đó, Aline đã làm thay đổi tất cả mọi thứ.

Ngồi trên bàn bên ngoài trong bóng tối, McKenna ôm chặt đầu mình trong tay và nhắm mắt lại. Các mùi hương trộn lẫn của gỗ sồi và nhựa cây và hương thơm của thân thể cô còn lưu lại trong bàn tay của anh ... anh tham lam hít mùi hương ngọt ngào của cô vào tận sâu trong phổi của mình và cảm thấy cây gậy giữa hai đùi của anh cương cứng lên ham muốn khi anh nhớ đến cảnh làm tình với cô lúc nãy. Anh nhớ lại cảm giác mình trượt vào

bên trong non mềm ướt át của cô ra sao, cảm nhận nơi đó của cô bao bọc anh chặt khít như thế nào. Nhịp điệu lên xuống mỏng manh ở cổ cô. Những hương vị của miệng cô, mùi vị rượu và gừng. Cô đã làm anh thỏa mãn, đã làm anh tới đỉnh, cảm giác sung sướng và hài lòng bao vây lấy anh, không có một người phụ nữ nào có thể làm anh mất kiểm soát không còn suy nghĩ được gì nữa, phun vào trong cô tất cả những hạt giống của mình... không một ai cả...ngoại trừ cô, thân thể thơm tho của cô, và bây giờ khi nghĩ đến cô anh lại muốn làm tình với cô thêm một lần nữa.

Aline còn trinh trắng, cô ấy còn là con gái ... điều đó làm anh sửng sốt, kinh ngạc và kèm theo lâng lâng vui sướng. Chết tiệt! cho những cảm giác cô đã đánh thức trong anh, sự nhầm lẫn và nghi ngờ, khao khát tình dục. Anh đã đặt cược rằng cô đã có hàng chục những người đàn ông trên giường của cô.

Và anh đã sai lầm.

McKenna thất chặt lòng bàn tay của mình trên đầu như thể anh có thể nghiền nát ra những suy nghĩ phản bội. Cô không phải là cô gái anh đã từng yêu thương , anh nhắc nhở chính mình dứt

khóat. Cô gái đó đã không bao giờ thực sự tồn tại. Nhưng bây giờ nó dường như không quan trọng. Aline là lời nguyện của anh, số phận của anh, mong ước bấy lâu nay của anh. Anh không bao giờ thôi nghĩ về cô, bất kể điều gì, khuôn mặt cô, đôi môi cô, hương vị của cô.....không bao giờ phai nhạt trong lòng anh. Anh đau đớn khi nghĩ đến cô, cũng như cảm giác hận, ghét cô.

Chúa ơi ... vị ngọt của cơ thể, chặt chẽ và ấm áp xung quanh ... mùi hương của làn da cô, sự mềm mại thơm từ mái tóc cô. Anh không còn tỉnh táo khi đã ở bên trong cô, khi cô đã thuộc về anh hoàn toàn, và anh không còn suy nghĩ được tại thời điểm cao trào để can đảm rút ra khỏi người cô . Và điều đó có thể làm cho cô mang thai đứa con của anh. Nghĩ đến điều đó làm anh hài lòng thỏa mãn. Tưởng tượng bụng cô to lên cùng với đứa con của hai người, kết quả tình yêu giữa anh và cô, làm cô thuộc về anh trọn vẹn, dựa dẫm vào anh, làm vợ anh, mẹ của các đứa con anh.... Nhưng hình như cô không nghĩ như vậy, điều đó làm anh buồn rầu suy nghĩ. Anh muốn in dấu những yêu thương của anh trên người cô, muốn xích cô lại lúc nào cũng ở bên cạnh anh nhưng Aline không nhận ra được những ham muốn đó trong anh đối với cô, tuy nhiên điều đó sẽ không

ngăn cản anh đến với cô ngay cả yêu cầu tránh xa của cô.

"Một buổi tối dờ tẹt và buồn chán quá sức", Susan Chamberlain, chị của Gideon Shaw, nhận xét chua chát. Họ vừa trở về từ hội chợ làng, để lại các lễ hội cũng giống như mọi thứ bắt đầu trở nên thú vị. Rõ ràng những niềm vui của ở thôn làng chỉ là những tiết mục diễn xiếc, nhào lộn, đốt lửa, uống rượu, nhảy múa.... Không gây thú vị mấy đối với những người tao nhã như Shaws và thân nhân của anh.

"Đúng đấy", chồng bà -ông Chamberlain, nói thêm vào

"trà trộn vào những đám nông dân dờ dáy bản thủ kia làm tôi sợ chết khiếp. Tốt hơn để dành nhiều thời gian như vậy để đến công ty làm việc hơn nhiều so với tiếp xúc với những bọn người đó mà trí thông minh không có nhiều hơn so với con cừu, và con dê"

Bực bội vì thói rởm đời của hắn ta,, Livia không thể không kháng cự lại "may mắn lắm, thưa ngài

Mr Chamberlain. Với tinh thần làm việc siêng năng như vậy thì không mấy may nghi ngờ rằng ngài sống vì công ty của ngài” .

Trong khi cả hai Chamberlains nhìn trừng trừng vào cô, Gideon Shaw mỉm cười vì lời nói không nể nang của cô "Tôi rất thích công bằng," anh nói, đôi mắt xanh của anh lấp lánh. Anh liếc nhìn Susan. "Và chị đừng như đã quên, chị thân mến, những người đó có đủ thông minh để làm việc, không phân biệt công việc cao cấp hay thấp kém đâu, ai cũng phải lao động để kiếm tiền thôi mà, giống như nhau thôi"

"Làm thế nào chị có thể quên?" Susan Chamberlain lạnh lùng nói " Em luôn luôn nhắc nhở chị mà."

Livia cắn môi của mình để khỏi cười. "Tôi cho rằng tôi sẽ về phòng nghỉ ngơi bây giờ, không làm phiền quý vị nữa "

"Chưa đâu", Shaw nói nhẹ nhàng. "Đêm vẫn còn dài mà, phụ nữ của tôi. Chúng ta sẽ chơi một ván bài hay là lần lượt bàn cờ? "

Cô mỉm cười và hỏi ngây thơ, " Ngài thích chơi

các trò chơi sao Mr Shaw?"

Cái nhìn của anh là tinh tế quyến rũ, nhưng giọng của anh phù hợp với cô ấy cho sự vô tội. "Tất cả các loại."

Livia cắn môi dưới của mình- điều đó làm Amberley nói rằng cô trông rất đáng yêu. Làm thế nào kỳ lạ, cô đã không ý thức làm điều đó như vậy rất lâu. Khiến cô nhận ra rất nhiều, cô muốn thu hút Gideon Shaw.

"Tôi không bao giờ chơi khi tôi không nghĩ rằng tôi có thể giành chiến thắng," cô nói với anh. "Vì vậy, tôi đề nghị rằng chúng ta hãy đi dạo qua các phòng trưng bày chân dung, và ngài có thể nhìn thấy tổ tiên của tôi. Và ngài sẽ bất ngờ khi tổ tiên lớn nhất của tôi là làm nghề cướp biển đấy"

"Cũng như ông nội của tôi", Shaw nhận xét. "Mặc dù chúng tôi một cách lịch sự đề cập đến ông như là một thuyền trưởng trên biển, ông đã làm những điều mà sẽ làm cho một tên cướp biển xấu hổ đấy."

Susan chị gái của anh thốt lên với giọng như bị mắc nghẹn. "Tôi không thể tham gia cùng đi tham

quan được, Lady Olivia, vì nó là rõ ràng rằng em trai của tôi quyết tâm chệch bại lai lịch của hắn ở mọi lúc. Có trời mới biết mục đích gì. "

Livia đã cố gắng để ngăn chặn nụ cười khi nghĩ đến mình sẽ đi một mình với Shaw nhưng một làn sóng phản bội của màu sắc đánh bóng má cô."

Rất tiếc, thưa Mrs Chamberlain. Chúc bà ngủ ngon. "

Chamberlains trả lời, nếu họ có nói thì cũng không nghe được. Và Livia sẽ không thể nghe thấy chúng trong bất kỳ trường hợp nào: tai của cô đã được lấp đầy với tiếng đập của nhịp tim của mình. Cô tự hỏi những gì họ nghĩ rằng đi một nơi nào đó mà không có người đi kèm của cô khi đi với Shaw, và sau đó quyết định buông thả mình cho niềm đam mê hạnh phúc này, điều đó không còn quan trọng nữa. Vẫn chưa khuya lắm và lần đầu tiên trong một thời gian dài cô cảm thấy mình hồi hộp như thế này

Dẫn Shaw đến phòng trưng bày chân dung, Livia liếc nhìn anh " Ngài là độc ác, để trêu chọc chị gái của mình," cô nói một cách nghiêm trọng.

"Đây là nhiệm vụ của một người em yêu thương chị gái của mình."

"Ngài thực hiện nhiệm vụ cảm hứng vui vẻ quá đấy", cô nói, và nụ cười mím môi để không cười quá to cùng với anh.

Họ bước vào trong phòng trưng bày sưu tập chân dung, một căn phòng dài được trải thảm cao cấp, trần nhà được trang trí tinh xảo những hình vẽ cảnh vật tuyệt đẹp, căn phòng toả sáng bởi những ngọn đuốc đang cháy rực, những bức tranh được treo trong sáu hàng lên đến trần nhà, rõ ràng nhằm mục đích không phải để trang trí cho nghệ thuật mà là biểu hiện của di sản gia tộc.

Khi họ đi qua lại ngắm nghía các bức chân dung, cuộc hội thoại một cách nhanh chóng từ chủ đề của tổ tiên chuyển sang nói về cá nhân hơn, và bằng cách nào đó Shaw hướng dẫn Livia vào chủ đề tình yêu của cô với Amberley. Có vô số lý do tại sao Livia không nên tâm sự với anh ta. Cô đã bỏ qua tất cả. Bằng cách nào đó Livia đã không muốn giữ bất cứ điều gì bí mật với Gideon Shaw, không có vấn đề làm thế nào gây sốc hoặc không tốt. Cô thậm chí còn nói với anh về việc sảy thai của cô ... và khi họ nói chuyện, Livia thấy mình bị kéo vào

một trong những chiếc ghế khổng lồ, và đột nhiên cô đang ngồi trên đùi của anh.

"Không thể được," cô thì thầm lo lắng, nhìn chằm chằm vào ô cửa trống của căn phòng. "Nếu ai đó bắt gặp chúng ta như thế này"

"Tôi đã xem xét tất cả rồi," Shaw đảm bảo, cánh tay của anh thắt chặt quanh eo của cô. " Không sao cả, không ai nhìn thấy đâu?"

"nhưng ...nhưng....không thể ngồi như vậy"

"Ngồi yên nào, cưng ời, hoặc em sẽ muốn anh thay thế em ngồi trên trong khi em nằm dưới sàn đây. Bây giờ ...hãy nói tiếp đi... "

Livia ngồi yên vì lời đe dọa của anh làm cô đỏ mặt xấu hổ. Cố đấu tranh để nhớ những gì mà họ vừa mới nói Ah ... sảy thai. "Phần tồi tệ nhất là mọi người nghĩ tôi đã may mắn vì mất em bé," cô nói. "Không ai nói nó một cách chính xác, nhưng rõ ràng thế."

"Tôi tưởng tượng rằng sẽ không dễ dàng gì , khi chưa kết hôn mà đưa trẻ ra đời sẽ không có cha" , Shaw nói nhẹ nhàng.

"Đúng. Tôi biết rằng vào thời điểm đó thì không thể được. Nhưng tôi vẫn đau lòng. Tôi thậm chí cảm thấy như thể tôi có lỗi đã không thể giữ giọt máu cuối cùng của Amberley, Và bây giờ ngay cả khi tôi nhớ đến anh ấy hàng ngày thì hình bóng anh và giọng nói của anh ít nhiều đã phai nhạt đi mất rồi"

"Em có nghĩ rằng anh ấy sẽ muốn em làm suttee không?"

"Đó là gì?"

"Một quy tắc của Hindu, trong đó góa phụ sẽ ném mình trên giàn thiêu đám tang đốt chồng. Tự tử của cô ta được coi như là bằng chứng của lòng sùng bái của mình với anh ta".

"Điều gì sẽ xảy ra nếu người vợ chết trước? người chồng làm tương tự ư?"

Shaw ném cho cô một nụ cười nhẹ nhàng trêu chọc. "Không, anh ta lại được kết hôn. "

"Tôi biết rồi", Livia nói. "Đàn ông luôn luôn quản lý để sắp xếp mọi thứ vì lợi ích riêng của họ."

Anh nhìn cô với sự khiển trách giả. “ Em còn quá nhỏ để hiểu được điều đó”

“Còn anh thì sao?”

"Tôi lớn hơn em nhiều."

"Không, không," cô nói dứt khoát. " Ngài đang giấu tôi việc gì đó, và tốt hơn hết ngài nên nói ra đi!"

Anh cười cười nhìn vào cô. "Tại sao tôi nên làm điều đó?"

"Chỉ là công bằng thôi mà, sau khi tôi nói hết với ngài về Amberley và vụ bê bối của tôi."

"Sẽ mất rất nhiều thời gian để kể hết sự bê bối của tôi đấy, phụ nữ của tôi."- anh cười vui vẻ nói.

“Vậy thì ngài còn nợ tôi một buổi nói chuyện về ngài đấy nhé” cô mỉm cười nói “ và không được lẩn trốn đâu đấy, nếu không thì chắc chắn ngài đã nợ không biết bao nhiêu phụ nữ rồi đấy nha, có thể là thói quen đấy! Tôi hy vọng ngài sẽ không như thế”

"Ồ, tôi rất là quý ông," Shaw nói mỉa mai. Thò tay vào túi áo ngực của mình, anh lấy ra bình bạc

nhỏ. Anh ép cô vào sâu trong lòng anh khi anh cố gắng dùng hai tay để mở nắp bình ra. Livia thờ hồn hển một chút khi cô chạm nhẹ vào cơ thể căng đầy sức sống của anh. Mở được nắp bình ra, anh thả lỏng cánh tay ôm cô, đưa bình bạc lên môi anh uống một ngụm, mùi thơm của rượu đất liền phả vào mũi Livia và cô nhìn anh một cách thận trọng.

Shaw thở ra tiếng thở dài sau khi nuốt trôi rượu uýk-ki của mình. "Được rồi, công chúa Olivia ... em thích nghe những loại tai tiếng cỡ nào, bê bối ra sao một loại mà không thể ai có thể làm được hoặc ai cũng có thể làm được cả!"

"Có lẽ một cái gì đó ở giữa?"

Shaw mỉm cười và cất chiếc nhìn trở lại túi anh. Trong một phút dài, họ ngồi với nhau trong im lặng. Cô nhìn anh với đôi mắt của mình xem xét cẩn thận như anh cần bao nhiêu lâu để nói với cô, cần tìm những từ nào ý nghĩa nhất cho cô hiểu được hay sao?... và sau đó miệng anh mím lại đồng thời cô cảm nhận vai anh căng thẳng trong nhún vai như tỏ ra là không quan trọng lắm. "Trước khi tôi kể với em về tôi, em hãy nhớ rằng trong thời gian đó Shaws không có nhận thức gì về mọi việc xung quanh, và Shaws cũng không tin

tường vào bất kỳ một người nào”

"Những người trong gia đình Shaws ư ?"

"Hầu hết như vậy, đặc biệt là cha mẹ của tôi. Tôi có ba chị em gái và hai anh em, và tôi tin rằng, khi một trong số tôi muốn kết hôn thì phải qua sự điều tra suy xét của cha mẹ tôi thì anh chị em trong nhà mới lấy vợ hoặc lấy chồng. Điều đó vô cùng quan trọng, cha mẹ tôi tin rằng chúng tôi phải kết hôn với một người mà gia đình có truyền thống lâu đời, dòng dõi huyết thống cao quý và đi kèm về lợi ích kinh tế hơn là những người mà chúng tôi thực sự thích”

"Hoặc yêu," Livia nói sâu sắc.

“Đúng vậy”. Shaw lại rút chiếc bình ra và ngón tay anh mân mê những hàng chữ kim loại khắc lên thân nó.. Livia tránh cái nhìn của cô vào tay anh, ngạc nhiên bởi sự ước muốn mãnh liệt bàn tay đó vuốt ve trên cơ thể của mình . May mắn thay, Shaw dường như đang lạc vào trong suy nghĩ của anh để nhận thấy cô đang căng thẳng trong lồng ngực mình. "Tôi là ... là ... con trai thứ hai trong nhà," anh nói. "Trong khi Frederick anh trai của tôi phải vật lộn dưới sức nặng của kỳ vọng, tôi đã trở thành

những con cừu đen của gia đình. Khi tôi đến tuổi lập gia đình, người phụ nữ tôi yêu đã không thể đáp ứng những tiêu chuẩn mà Shaws đưa ra. Tuy nhiên, điều đó chỉ làm cho cô ấy thêm hấp dẫn tôi hơn. "

Livia lắng nghe một cách chăm chú, cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Shaw khi anh mỉm cười với vẻ chế nhạo. "Tôi đã nói với cô ấy những điều đó," anh tiếp tục. "Tôi nói với cô ấy họ sẽ không chấp nhận chúng tôi, họ sẽ tàn nhẫn, họ sẽ không bao giờ chấp nhận người con dâu mà không phải họ tự chọn. Nhưng cô ấy nói rằng cô ấy yêu tôi sẽ không bao giờ lung lay. Chúng tôi sẽ luôn luôn được với nhau. Tôi biết rằng tôi sẽ được quyền hưởng di sản, và nó không quan trọng. Tôi đã tìm thấy một người nào đó yêu tôi, và lần đầu tiên trong cuộc sống của tôi, tôi sẽ có cơ hội để chứng minh bản thân mình và tất cả mọi người khác mà tôi đã không cần tài sản Shaw. Thật không may, khi tôi đưa cô ấy đến gặp cha tôi, mối quan hệ này đã ngay lập tức không còn nữa. "

"Cô ấy sụp đổ dưới sự không chấp thuận của cha anh sao?", Livia đoán.

Shaw cười buồn, nói " Sụp đổ, không phải là từ

tôi sẽ sử dụng. Một trong hai người họ đi đến sự thỏa thuận như quan hệ bán buôn với nhau, cha tôi đã đưa cô ta một số tiền và yêu cầu cô ta bỏ tôi đi và cô ta đã cười khi chỉ vào số tiền nhiều đó mà yêu cầu cô ta bỏ tôi sao và sau đó hai người thương lượng giá cả với nhau như mua bán con cá ngựa đua, trong khi tôi đứng bên cạnh ngu ngơ nhìn hai người họ cãi nhai với nhau. Khi cô ta cảm thấy số tiền đó thỏa mãn, cô ta đã lạnh lùng bước ra khỏi nhà không một lần nhìn lại. Rõ ràng kết hôn với một Shaw bị tước đi quyền thừa kế gần như không hấp dẫn bằng có được một số tiền lớn trong tay bây giờ hơn. Trong thời gian đó tôi không biết là tôi hận cha tôi hay là ghét sự tham lam của cô ta nữa. Không lâu sau, Frederick anh trai tôi chết bất ngờ, và tôi đã trở thành người thừa kế tiếp theo. Và tôi đã làm ông thất vọng khi tôi không thể đáp ứng yêu cầu của ông kể cả khi ông qua đời”

Livia cẩn thận không để lộ sự cảm thông của cô, vì sợ rằng anh sẽ hiểu sai chúng. Cô ta quả là tầm thường khi chỉ nghĩ đến tiền trong lúc đó, và may mắn rằng anh đã bị cô ta ruồng bỏ không thôi thì anh sẽ khổ với người đàn bà mê tiền này, chắc chắn anh sẽ tìm được một tình yêu khác phù hợp với anh hơn, có lẽ cha anh chỉ muốn thử thách tình

yêu của cô ta đối với anh thôi..... nhưng trong sự trung thực khắc nghiệt của thời điểm này, cô không thể nói bất cứ điều gì cả . Thay vào đó, cô ngồi im lặng với anh , cuối cùng liếc nhìn vào khuôn mặt của anh để thấy rằng thay vì tìm kiếm cay đắng hay thất vọng, anh đang nhìn chăm chăm vào cô với một nụ cười vẻ chế nhạo.

"Em đang nghĩ gì thế?"- anh hỏi.

"Tôi cảm thấy mình còn may mắn hơn anh. Mặc dù tôi chỉ có Amberley trong một thời gian ngắn, ít nhất tôi biết rằng tôi đã thật sự được yêu thương. "

Ngón tay của anh chạm vào cạnh xương hàm cô, vuốt ve tinh tế. Sự mơn trớn nhẹ nhàng làm rung động dữ dội trái tim của Livia. Anh ép buộc cô nhìn vào mình , ngón tay anh vuốt ve làn da của cô cho đến khi anh tìm đến phía sau dái tai cô anh thì thầm nói

"Bất cứ ai cũng sẽ yêu thương em."

Livia dường như không thể rời mắt khỏi anh. Anh là một người đàn ông nguy hiểm, dễ dàng khiêu gợi sự ham muốn trong cô, hấp dẫn cô.Cô không bao giờ tin rằng cô sẽ xem xét việc có quan

hệ với một người đàn ông mà không có tình yêu . Nhưng có một cái gì đó trên người về anh ta, một lời hứa hưởng xấu xa, niềm vui, rằng cô không thể chống cự.

Ham muốn thôi thúc chạm vào anh cô nghiêng người về phía trước và bất ngờ hôn anh. Môi anh mềm mại và mịn như lụa, hơi lạnh khi cô chạm vào sau đó nóng lên nhanh chóng. Như

trước đây, nụ hôn của anh nhẹ nhàng trên choker, cắn nhẹ khiêu khích, sau đó trở nên mãnh liệt nóng bỏng hơn. Sau khi dỗ dành đôi môi cô mở ra cho mình, anh đánh một cú lưỡi vào bên trong khoang miệng cô, và bắt lưỡi cô cùng tham gia với mình, dây dưa với nhau, liếm mút lẫn nhau, hồi hả và nóng bỏng. Livia quần quai gằn gữ ép chặt thân thể cô vào sát anh hơn, cô cảm thấy sự căng thẳng của cơ thể của anh, các cơ bắp căng cứng và bụng anh run run ... và xuống thấp hơn nữa , áp lực gia tăng đã làm tuôn trào trong cô nhận thức đột ngột về sự khuấy động của anh. Tay anh di chuyển trên lưng cô trong một vòng tròn lưỡi biếng, cô run rẩy không thể chống trả lại anh, áp bàn tay vào ngực anh cho đến khi chiếc bình kim loại lạnh ngắt chạm vào tay cô, làm cho cô giật mình bừng tỉnh thoát khỏi đam mê giữa hai người,

nhớ về hiện thực của mình.

Livia buông anh ra, mỉm cười và run rẩy.

"Không!, đừng dừng lại! Tại sao vậy em?", Shaw thì thầm, cảm thấy cách cô căng thẳng muốn rời khỏi đùi anh.

Tay của anh giữ thắt lưng của cô, và cô miễn cưỡng đẩy nó khỏi mình. "Tôi không thể làm điều này với khi những tổ tiên của gia đình đang nhìn vào tôi, Mr Shaw xin anh hãy thả tôi đi"

Shaw trả lời với một nụ cười chậm. "Tại sao không? Họ không chấp nhận tôi được à? "

Livia giả vờ xem xét câu hỏi nghiêm túc, chiêm ngưỡng khuôn mặt khắc khổ vô số của dòng họ Marsden. "Có lẽ như vậy. Có lẽ họ muốn tìm hiểu anh nhiều hơn "

"Không," anh trả lời không do dự. "Tôi không muốn ai gần gũi với mình quá đâu."

Cô cau lông mày, tự hỏi nếu tuyên bố đó được nói với sự chân thành, hoặc nói giỡn, hoặc là ẩn ý gì che đậy dưới sự hài hước. Không thể quyết định, cô lắc đầu với một nụ cười miễn cưỡng. "Trên

thực tế, càng gần gũi hơn với ngài, tôi càng thích ngài hơn."

Thay vì trả lời, Shaw ngay lập tức kéo khuôn mặt cô trong hai tay của anh và nhanh chóng đặt nụ hôn ngẫu nhiên lên môi cô. Dường như anh hơi thô bạo, không lãng mạn mấy khi cô cảm nhận nó làm cô hơi đau.. Tuy nhiên, nó ảnh hưởng đến Livia thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với nụ hôn uể oải mảnh liệt, của một vài phút trước đây.

Thả cô ra, Shaw nhìn theo cô khi cô nhẹ nhàng buông anh và đứng trên mặt đất đang cố lấy sự thăng bằng . Shaw ngồi im trên ghế, im lặng nhìn cô.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Livia thì thầm, lặp lại câu hỏi trước đó của anh.

Anh trả lời với vẻ đang suy nghĩ nhiều về vấn đề nào đó . "Tôi đang tự hỏi làm thế nào tôi có thể chạm vào em mà không làm em đau."

Nhận ra anh không đang nói giỡn với cô làm cô tin chắc một điều trước khi Gideon Shaw trở về Mỹ, cô và anh sẽ có nhau trên giường. Cô nhìn thấy từ biểu hiện trong đôi mắt của anh rằng anh biết điều

đó sẽ xảy ra. Đổ mặt, cô xoay người tránh xa khỏi anh một vài bước chân, cô không thể cưỡng lại ném một cái nhìn qua vai cô.

"Tôi không sợ ", cô thì thầm.

Anh mỉm cười nhạt. " Hãy tin tôi, em là người duy nhất trên thế giới này mà tôi không muốn gây ra sự đau đớn nào cả"

Aline phát hiện ra rằng cánh cửa phòng của cô đang mở một nửa, với vầng ánh đèn hắt từ trong phòng ra hành lang. Tuyệt vọng , cô đi vào trong và ngập ngừng khi cô nhìn thấy bà Faircloth chờ đợi ở một chiếc ghế gần bên cửa sổ phòng . Thông thường bồn tắm của cô đã được đặt trung tâm của căn phòng, với một ấm đun nước đang sôi trong lò sưởi.

Đương nhiên bà Faircloth hiểu tất cả mọi thứ trong một cái nhìn sắc bén.

Aline đóng cửa, không nhìn vào người quản gia. "Chào buổi tối, bà Faircloth. Nếu bà cởi mặt sau của áo choàng của tôi, tôi sẽ tự làm tất cả mọi việc chomình mà không cần sự giúp đỡ nào"

"Không được đâu, tôi sẽ giúp tiểu thư", bà Faircloth nói, bước đến với cô.

Lễ hội tối nay và làm tình với Mc Kenna đã lấy hết sức lực của cô tối nay. Sự mệt mỏi kèm đau nhức làm cô không thể từ chối sự giúp đỡ của bà quản gia thêm lần nữa. Sau khi giúp Aline cởi áo choàng, bà Faircloth lấy ấm đun nước từ lò sưởi đổ vào bồn tắm pha nước nóng cho cô. "Tôi biết rằng tiểu thư sẽ đau chân" người quản gia nói tiếp. "Nước nóng sẽ giúp đỡ tiểu thư thoải mái hơn."

Chiếc váy lấm tấm một ít bùn đất và chút xíu máu của cô, và khó nhận thấy điều đó, Aline cởi áo nịt ngực của cô và thả ra cho nó rơi xuống sàn cô mệt mỏi và cảm thấy hơi chóng mặt và đợi đến khi ổn định cô tiếp tục cởi bỏ phần áo quần còn lại. Chiếc nịt tất bó chặt làm rần lên viền đỡ ửng xung quanh bắp đùi cô, cô thở phào nhẹ nhõm khi cô không còn quần áo ràng buộc cơ thể đang đau nhức của cô. Sợ rằng những điều mà cô đã thực hiện với

McKenna có thể nhìn thấy trên cơ thể của mình, Aline vội vã bước vào trong bồn tắm. Cô chìm xuống nước với một tiếng rít của sự thoải mái.

Bà Faircloth sắp xếp gọn gàng một ít đồ đạc trong phòng. " Mc Kenna có nhìn thấy những vết sẹo không?" bà hỏi một cách lặng lẽ.

Aline loay hoay thẳng chân cô ra để nước nóng làm dịu đi những đau nhức. "Không. Tôi cố kiểm soát để anh ta không nhìn thấy chúng. " Cô nheo mắt cố chống lại một cơn đau nhói làm cô đau đến chảy nước mắt, cố gắng không khóc "Oh, bà Faircloth, nó là một sai lầm. Và cũng cực kỳ tuyệt vời. Giống như việc tìm kiếm một phần của tâm hồn tôi và bị xé đi đau đớn. " Cô nhăn nhó tự chế giễu tại các câu chuyện cường điệu của các từ.

"Tôi hiểu," người quản gia cho biết.

"Thế ư?"

Một tia sáng lóe lên bất ngờ hài hước xuất hiện trong đôi mắt của bà Faircloth. "Tôi đã trải qua một lần, và tôi hiểu cảm giác đó là như thế nào ."

"Cùng với ai thế?"

"Không quan trọng cho cuộc thảo luận này," người quản gia cho biết vững chắc. "Và nó không có liên quan đến tình trạng khó khăn của cô với

McKenna."

Một lời chính xác không thể lựa chọn được hơn. Nó không phải là một khó khăn, hay một vấn đề, hoặc thậm chí là một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nó thực sự là một tình trạng khó khăn.

Rầu rĩ Aline xoay bàn tay của mình trong nước, trong khi bà Faircloth đổ một ít dầu thảo mộc vào bồn tắm. "Tôi đã cư xử như một đứa trẻ tham lam," Aline nói một cách buồn bã. ", Tôi hành động để có được những gì tôi muốn mà không nghĩ đến hậu quả."

"Hành động của McKenna cũng không tốt hơn." Quản gia rút lui vào chiếc ghế đặt gần lò sưởi. "Bây giờ cả hai nhận được những gì mong muốn, và có vẻ như cả hai người thấy tệ hơn vì điều đó."

"Điều tồi tệ nhất vẫn chưa đến", Aline. "Bây giờ tôi sẽ cố gắng tránh xa anh ta mà không bao giờ giải thích lý do tại sao." Cô dừng lại, xoa tay ướt trên khuôn mặt của cô, thất vọng nói tiếp, "

Lại thêm một lần nữa."

" Không cần phải giải quyết theo cách đó", bà Faircloth phản đối.

"Bà cho rằng tôi nên nói sự thật với anh ấy sao? Bà biết phản ứng của anh ta sẽ ra sao ư?"

"Cô không biết mọi hành động của Kenna cũng như

kể cả trái tim của hắn, tiểu thư của tôi ơi, Tại sao ư?, tôi đã hầu hạ chăm sóc cô khi vừa mới sinh ra, nhưng cô vẫn có khả năng tạo bất ngờ cho tôi. "

"Những gì tôi đã làm với McKenna tối nay ... đã làm bà bất ngờ không?" cô ngập ngừng hỏi

"Không." Đối với một số lý do, kịp thời của câu trả lời bà Faircloth gây ra cả hai phá lên cười.

Nghiêng đầu chống tay lên thành bồn tắm, Aline uốn cong đầu gối của cô, xoa bóp nhẹ nhàng để làm mềm vết sẹo của mình. " Em Livia đã về đến nhà chưa?"

"Có, cô ấy về rồi cùng với ngài Shaw và vợ Chamberlains, cách đây ba giờ."

"Trông nó như thế nào? Có vui vẻ không? "

"Quá nhiều hơn dự kiến đấy chứ."

Aline mỉm cười nhạt. " Có thể nó vẫn còn cảm xúc đối với ai đó?"

Bà quản gia cau mày. "Tôi chỉ hy vọng rằng Lady Livia mau tránh xa khỏi ngài Shaw. Không nghi ngờ rằng, ông ta đùa giỡn với hàng trăm phụ nữ trước khi gặp cô ấy, và sẽ tiếp tục làm như vậy sau khi ông ta rời khỏi Stony Cross. "

Những lời nói gây ra nụ cười của Aline mờ dần. "Tôi sẽ nói chuyện với nó vào ngày mai và có lẽ chúng tôi sẽ cùng nhau giải quyết vấn đề của riêng mình."

"Đó không phải là điều cần giải quyết," bà Faircloth nói, và khuôn mặt Aline nhăn nhó nhìn lại bà.

Chương 14

Những ngày sau đó Livia thất vọng khi không nhìn thấy sự xuất hiện của Shaw. Anh vắng mặt tại bữa ăn sáng và ăn trưa và việc anh mất tích mãi may không gây sự ngạc nhiên gì cho nhóm người Mỹ của anh, dường như họ coi đó là sự bình thường rồi. . Sau khi nỗ lực yêu cầu bà Faircloth đi lấy thông tin của anh từ những người hầu, cô được thông tin nhắn lại là anh chỉ đơn giản đóng cửa ở trong phòng không đi đâu và yêu cầu anh không muốn bị làm phiền vì bất kỳ lý do gì "Anh ấy bị bệnh sao?" Livia hỏi, tưởng tượng anh đang ốm và bị sốt nằm trên giường . "Chúng ta có nên bỏ một mình anh ta trong một thời gian như vậy không?"

"Chắc vì do uống rượu thôi mà," bà Faircloth nói phỏng đoán."Trong trường hợp này, ông Shaw chắc chắn nên ở một mình. Có những điều khó chịu khi một quý ông say rượu."

"Lý do gì khiến anh ta phải uống rượu chứ?" Livia băn khoăn lo lắng, đứng bên bàn khổng lồ trong nhà bếp, nơi người giúp việc vừa nói và hoàn thành việc nhào bột của mình và chuẩn bị

đang vào khuôn hấp bánh "Điều gì có thể đã xảy ra ư? Ông ta không có vấn đề gì vào buổi tối lễ hội cả. "

Bà Faircloth như chờ đợi để trả lời cho người giúp việc sau khi đã đưa ra những vòng bánh ngọt đến phòng tiếp theo. " rượu, bia không có điều gì đặc biệt khi uống chúng, thích thì uống thôi."

Livia không thích những hình ảnh người đàn ông khi say rượu, cầu thả, vô lý cho những điều khó chịu và vấp đổ nội thất, và nôn ói mửa khi quá mức. Mặc dù biết là đàn ông cần phải uống chúng khi xã giao với mọi người nhưng khi đã uống nhiều thì dường như càng muốn nhiều hơn nữa và sau đó trở nên nghiện ngập vì rượu. Trong gia đình, cô chưa bao giờ nhìn thấy Marcus say rượu, anh đã luôn luôn duy trì khả năng kiểm soát nghiêm ngặt về mình.

"Shaw không phải là say rượu", Livia phản đối trong tiếng thì thầm. "Anh ấy chỉ ..." Tạm dừng, cô nhăn trán cho đến khi nó giống như một màn chắn cửa sổ. "Bà nói đúng, anh ấy là một người say sưa," cô thừa nhận. "Làm thế nào anh ấy từ bỏ nó đây! Nếu chỉ có một người nào đó hoặc một cái gì đó có thể truyền cảm hứng làm anh ta thay đổi ... "

"Đó là loại người đàn ông không thay đổi," bà Faircloth thì thầm với giọng điệu chắc chắn Livia lùi ra khỏi bàn khi người hầu đang lau sạch nó bằng khăn ướt. Cô phủi bụi bột dính ở hai bàn tay và khoanh tay trên ngực của cô. "Ai đó nên đi thăm hỏi anh ta và chắc chắn anh ta không bị sao cả chứ?"

Quản gia nhìn cô nói phản đối. "Nếu tôi là cô, người phụ nữ của tôi, tôi không cần quan tâm vấn đề này."

Livia biết rằng bà Faircloth nói đúng. Tuy nhiên, vài phút và vài giờ thu thập thông tin, cô tốt nhất nên đi tìm chị Aline. Ai, bây giờ Livia mới nghĩ đến chị cô,. Lần đầu tiên tất cả các ngày, Livia đã quan tâm quá mức đến Gideon Shaw mà bỏ qua những vấn đề của chị cô với McKenna. Livia đã nhìn thấy hai người họ đi cùng nhau tại lễ hội, và tất nhiên, cô đã nghe nói về bài hát "Rose of Tralee" Cô cảm thấy thú vị về McKenna, người mà cô đã suy nghĩ khá lạnh lùng và không mấy thân thiện với người khác lắm

Tất cả mọi người trong trang viên này không ngạc nhiên mấy khi tin rằng Aline và McKenna

thuộc về nhau. Có một cái gì đó vô hình nhưng không thể phủ nhận sự mật thiết giữa họ. Có lẽ đó là cách hai người họ luôn tìm kiếm ánh mắt của nhau trong đám đông. Hoặc là cách McKenna nói một cách nhẹ nhàng âu yếm về Aline trong khi anh không nhận ra điều đó, dù cho thận trọng khi nói chuyện với nhau bất cứ ai có thể nói rằng Aline và McKenna phù hợp cho nhau. Họ dường như muốn hít thở chung một bầu không khí giữa họ. Nhu cầu khao khát của họ dành cho nhau trọn vẹn. Và Livia không nghi ngờ rằng McKenna tôn thờ chị gái mình. Có lẽ đúng về điều đó, và Livia muốn Aline tìm thấy can đảm tin tưởng McKenna và kể anh ấy sự thật về tai nạn của mình.

Miên man suy nghĩ về chị mình, Livia tìm Aline trong phòng làm việc của Marcus,. Căn phòng được bao phủ bằng tấm gỗ hồng sắc đánh bóng, trang trí chỉ bằng một hàng cửa hình chữ nhật màu kính cửa sổ. Mặc dù Aline thường xuyên gặp Marcus để thảo luận về các vấn đề gia đình, dường như họ đang nói về chủ đề khác thì phải khi cô nghe họ nói to tiếng tranh cãi với nhau về vấn đề cá nhân của ai đó.

"Em không thấy lý do tại sao anh lại làm thế đấy" Aline gằn giọng sự tức giận, Cả hai người

không chú ý lắng tới tiếng gõ cửa của Livia và cô tự cho mình bước vào phòng mà không cần sự đồng ý

Không một ai khuôn mặt dịu bớt khi nhìn thấy cô

"Có chuyện gì?" Marcus gầm gừ nói

Cố gắng bình tĩnh bởi sự khiếm nhã của anh trai, Livia tập trung sự chú ý vào chị gái mình. "em muốn nói chuyện với chị trước khi ăn tối, Aline. Đó là về ... thôi, em sẽ cho chị biết sau này. " Khoan đã", cô cau hàng lông mày xinh đẹp của mình lại

"Hai người đang cãi nhau à?"

"Marcus anh hãy giải thích đi," Aline nói ngắn gọn. Cô ngồi trên góc bàn làm việc rộng, nghiêng người về phía trước chống bằng hai tay trên mặt bàn nhìn vào anh nói.

Livia nghi ngờ nhìn Marcus. "Điều gì đã xảy ra? Anh đã làm gì?"

"Điều đúng đắn", anh nói.

Aline thở hắt hắt vì giận dữ bởi câu trả lời của

anh.

"Ý anh là sao? Livia hỏi. "Marcus, hãy nói đi anh đừng dông dài nữa, nói cho em biết điều gì đi?"

Marcus bước đến đứng bên cạnh lò sưởi. Anh là một người đàn ông cao, đặt khuỷu tay anh trên mặt lò sưởi một cách vô tình. Anh nói bình thản "Anh chỉ đơn thuần là mất vài dòng thư để gửi đến một vài trong số các nhà đầu tư tiềm năng của Shaw-tất cả đều là người quen của anh phải thận trọng để đầu tư trong xưởng đúc Shaw và thông báo cho họ biết một vài sự cố tiềm tàng có thể xảy ra trong vụ làm ăn mà Shaw và McKenna đã đề xuất. Anh đã cảnh báo về việc mở rộng quy mô sản xuất của người Mỹ tại nước Anh này có thể công việc này không mang lại lợi ích cao lắm, chất lượng sản phẩm giảm thì kèm theo giá thành không cao và từ đó thì lợi nhuận giảm đi bên cạnh đó kiểu sản xuất đại trà thì sẽ không thành công ở đây và các thiết kế sẽ lỗi thời, không có một ai dùng sản phẩm của họ cả"

"Điều đó là vô nghĩa," Aline nói giận dữ. "Anh chỉ là đang sợ hãi điển hình của người Anh về quy mô sản xuất lớn và không có bằng chứng cho thấy

nó sẽ là một vấn đề trong các xưởng đúc Shaw. "

"Nhìn cũng thấy được điều đó không cần phải bằng chứng", Marcus cho biết.

Khoanh tay trên ngực, Aline nhìn anh về thách thức. " Em dự đoán rằng những nỗ lực của anh sẽ là vô nghĩa đấy Marcus, Shaw và McKenna sẽ chứng tỏ bản thân có khả năng giải quyết bất kỳ mối quan tâm của nhà đầu tư của họ."

"Việc đó phải chờ xem sao đã. Anh cũng đã viết bức thư để gửi đến Lord Elham, ông ta là hội đồng quản trị của Công ty hàng hải Somerset, và bây giờ ông ấy sẽ suy nghĩ nghĩ về việc có thể cho tàu của Shaw vào cập cảng được không. Và đó là một phần thiết yếu kế hoạch của Shaw. "

Livia mơ hồ hoang mang không hiểu hai người đang nói gì, sự hiểu biết chỉ là anh trai cô đã cố ý gây khó khăn cho Shaw và McKenna trong cuộc đàm phán kinh doanh sắp tới. "Tại sao anh làm điều đó?" cô hỏi.

"Đơn giản rằng", Aline nói, trước khi Marcus có thể trả lời. "Bằng cách ném những trở ngại trên con đường kinh doanh Shaw, Marcus đảm bảo

rằng Shaw và McKenna sẽ phải đi Luân Đôn cùng một lúc, để đối phó với trò chơi anh gây ra."

Livia nhìn chăm chăm vào anh trai của cô với giận dữ. " tại sao anh lại như thế chứ?"

"Bởi vì anh có ý định giữ những kẻ con hoang đó tránh xa hai người thân yêu nhất đối với tôi ", Marcus gằn giọng nói tiếp. "Anh hành động vì lợi ích tốt nhất cho cả hai, và một ngày nào đó cả hai sẽ hiểu được điều đó thôi."

Livia liếc nhìn quanh căn phòng, tìm kiếm một cái gì đó để ném vào anh trai mình . " Anh giống y chang như cha hồi còn sống vậy, lúc nào cũng luôn cho mình là đúng, tự cao tự đại. "

"Bây giờ", Marcus nói với cô giọng dứt khoát ", Shaw đang chết đuối trong một chai rượu nào đó giam mình trong bóng tối . Đó là người tốt cho em sao Livia? Hấn ta không bằng một góc khi so với Amberley. "

Khuôn mặt Livia trắng bệch vì sự chế nhạo của anh dành cho Shaw, tổn thương và tức giận, cô sải bước nhanh ra khỏi phòng, không thèm đóng cửa.

Aline nhìn chăm chăm vào anh trai với đôi mắt

thu hẹp. "Điều đó đã đi quá xa", cô cảnh báo nhẹ nhàng. "Đừng bao giờ quên, Marcus, một số điều không bao giờ có thể thu hồi lại được khi đã nói ra."

"Livia sẽ làm tốt để ghi nhớ như vậy ", anh vặn lại. " Em có nghe những gì mà con bé đã nhận xét về anh không?."

"Vâng, và anh thật sự giống tính cách của cha đấy, không đúng hay sao? "

"Dĩ nhiên không đúng rồi."

"Marcus, trong những ngày gần đây thì cách cư xử của anh thì giống như cha của chúng ta đấy và em nghĩ có khi anh còn hơn thế nữa!"

"Không phải..."anh phản đối nói trong tức giận.

Aline giờ bàn tay về phía anh như trong tư thế tự vệ nói trong sự mệt mỏi đột ngột. "Em

sẽ không lãng phí thời gian tranh luận với anh nữa, anh nên ở một mình để suy xét vấn đề một cách cẩn thận anh trai thân yêu à.....có bao nhiêu cách để anh xử lý được tình hình này, sao anh lại lựa chọn cách thức ngắn nhất để những thành

kiến của anh đối với họ ngày càng nghiêm trọng hơn mà không hề quan tâm đến cảm xúc của tụi em chứ, bọn em đã trưởng thành rồi, và có những nhận thức của mình, không còn là những đứa con gái ngây thơ như còn nhỏ phải có người bảo vệ chúng em....Và nếu anh cứ ngoan cố như thế thì em không còn gì để nói với anh nữa”

Tiếng nói của cô kéo đi, và cô lắc đầu thờ dãi. "Em sẽ đi tìm Livia".

Bỏ anh lại trong phòng, Aline vội vã theo sau em gái trong khi cô nàng vì bực tức mà đi quá nhanh, nỗ lực đuổi kịp Livia làm cho cô cảm giác đau vì những vết sẹo ở chân, cô thờ dãi nói trong tiếng thờ hỗn hển “ Livia em đau rồi? Ôi chúa ơi, dừng lại đi khi em biết chị không thể bắt kịp em với cái chân đau này mà!”

Livia đứng ở hành lang, hai má đỏ lên với cơn thịnh nộ, khoé mắt cô rưng rưng vì xúc động

"Anh ấy không có quyền", Livia nói, giọng nghèn nghẹt vì tức vì khóc..

Aline nhìn em với vẻ thông cảm. "Marcus là tay tự cao tự đại và kiêu ngạo", cô đồng ý nói tiếp, "và

rõ ràng là anh đã nghĩ sai nhưng cũng cảm thông khi điều đó xuất phát từ tấm lòng anh ấy lo cho hai chị em mình” .

"Em không quan tâm đến động cơ đó- điều đó cũng không thay đổi điều đó."

"điều gì?"

Livia nhìn chị mình khó chịu, như thể chị ấy không hiểu cô đang nói gì. "Đó là em sẽ không được thấy Mr Shaw nữa!"

"Marcus đang nghĩ là em sẽ không bao giờ rời khỏi Stony Cross, em đã không đi xa như thế kể từ khi Amberley qua đời. Nhưng điều đó không sao cả nếu em đi cùng với ngài ấy" Aline mỉm cười khi cô nhìn thấy sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Livia đáng yêu của mình.

" m có thể đi được sao?," Livia điên cuồng nói.

"Tại sao lại không được? Có ai ngăn em đâu. "

"Nhưng Marcus"

"Anh ấy có thể có thể làm gì?" Aline mỉm cười nói. "Khóa em trong phòng sao?"

Hay là trói em trong chiếc ghế? Tới London nếu em muốn, và ở lại tại Marsden Terrace. Chị sẽ quản lý Marcus. "

"Có vô duyên khi đi theo Shaw không?... "

"Em sẽ không đi theo anh ta," Aline nói ngay lập tức. "Em đang đi mua sắm trên thành phố và đó là một chuyến đi dài thôi mà, chị nói như thế nếu có ai hỏi thăm đến em.. Và có ai mà quan tâm là nếu em tình cờ gặp Mr Shaw ở Luân Đôn cơ chứ?"

Livia mỉm cười với kế hoạch vừa rồi. "Chị sẽ đi cùng em chứ, Aline?"

"Không, chị phải ở lại Stony Cross tiếp khách của chúng ta ,và ... "Cô do dự một lúc lâu. "Chị nghĩ rằng nó sẽ là tốt nhất để thực hiện một sự tách biệt giữa McKenna và bản thân mình."

"Sao lại như thế ?" Livia hỏi. "Tại hội làng, em dường như thấy cả hai thân thiết hơn rồi mà?-"

"Đó là khoảng thời gian đẹp", Aline cười nhẹ. "Không có gì xảy ra và chị hy vọng rằng điều đó sẽ kéo dài mãi mãi." Cô cảm thấy một sự bứt rứt mạnh

khó chịu khi nói dối với em gái mình. Tuy nhiên, cuộc làm tình với McKenna đêm qua quá mạnh mẽ sẽ không kiểm soát được nếu cả hai cứ tiếp tục gặp nhau, cô không muốn mình tiếp tục khao khát anh nữa.

"Nhưng em lại không nghĩ rằng McKenna sẽ chịu tình trạng như thế này đâu"

"Em cần lên kế hoạch cho chuyến đi của mình thì hơn", Aline ngắt lời cô chuyển hướng chủ đề. "Em cần thêm người đi kèm theo nữa. Chị nghĩ rằng dì Clara sẽ đi với em chứ "

"Em sẽ mời bà Smedley ở làng", Livia cười nói. " Bà ấy xuất thân trong một gia đình đáng kính, và chắc sẽ thích lắm nếu được đi đến Luân Đôn."

Aline cau mày. "Ôi em gái thân yêu à!, bà Smedley bị lãng tai, và mắt bị mờ không nhìn thấy được nhiều lắm. Không thể tưởng tượng một người đi kèm như thế"

"Chính xác", Livia cho biết, với sự hài lòng mà Aline không thể nhìn cười khi hiểu mục đích của Livia.

"Được rồi, sẽ là bà Smedley. Nhưng nếu chị là

em, thì nên giữ im lặng tất cả mọi chuyện, cho đến khi em đi khỏi. "

"Vâng, em sẽ im lặng mà." Với sự phẫn khích ngấm ngấm, Livia quay lại và đi nhanh qua hành lang.

Quyết định rằng đó chỉ là công bằng để cho McKenna biết việc anh trai cô làm, Aline đã quyết định gặp anh sau bữa ăn tối. Tuy nhiên, cô đã có cơ hội để nói chuyện với McKenna sớm hơn dự kiến, khi bữa ăn kết thúc trong một không khí gượng gạo và lúng túng. Gideon Shaw vắng mặt, và chị gái Susan Chamberlain của anh ta dường như là một kẻ điên rồ.

Khi Susan uống rượu vang một cách quá đà, Aline đã trao đổi một cái nhìn tinh tế với người hầu rót rượu, ra hiệu cho anh ta đi thay bình rượu nhẹ hơn. Trong vòng chưa đầy một phút anh người hầu hiểu cô muốn gì và ra lệnh cho cấp dưới của mình đi thay đôi bình rượu nhanh chóng đưa lại cho anh. Toàn bộ quá trình đấy chỉ mấy vài giây và không mấy ai quan tâm ngoại trừ Mc Kenna – người đang nhìn vào cô với nụ cười như hiểu hết.

Khi thảo luận xong về món ăn súp măng tây và cá hồi với nước sốt tôm hùm trong tối nay, cuộc trò chuyện đi lạc chủ đề đến cuộc đàm phán kinh doanh sẽ diễn ra tại Luân Đôn. Ông Cuyler ngây thơ đã tiến hành hỏi ý kiến của Marcus về các cuộc đàm phán sẽ diễn ra, và Marcus trả lời lạnh lùng: "Tôi nghi ngờ chủ đề này không nên thảo luận đầy đủ trong sự vắng mặt của ông Shaw, trong khi kết quả sẽ phụ thuộc nhiều kế hoạch của anh ta. Có lẽ chúng ta nên đợi cho đến khi anh ta tỉnh táo trở lại."

"Tỉnh táo ư", Susan Chamberlain nói với một tiếng cười nhạo báng. "Ngài đề cập đến thói quen say sưa của em trai tôi đây sao, một người hoàn toàn là bù nhìn trong gia đình, phải không?"

Tất cả cuộc trò chuyện dừng lại. Mọi người giật mình về thái độ thù địch của bà ta đối với em trai của mình, Aline cố gắng giảm bớt không khí căng thẳng trong phòng ăn. "Theo như tôi được biết, bà Chamberlain," cô nói, "rằng gia đình của bà đã thịnh vượng dưới sự lãnh đạo của ông Shaw".

"Điều đó không là gì cả để mà biết ơn nó", Susan nói một cách khinh bỉ, chống lại nỗ lực của

chồng để làm cho bà ta im lặng . "Không, tôi sẽ có tiếng nói của tôi! Tại sao tôi phải tỏ lòng tôn kính Gideon chỉ vì nó may mắn trở thành người thừa kế sau khi Frederickn đã chết? "Miệng bà ta xoắn lại nói cay đắng. "Lý do Shaws thịnh vượng, Lady Aline, là vì em trai tôi quyết định đặt phúc lợi của gia đình vào lòng thương xót của một người nhập cư ít học, người đã thực hiện một vài đầu tư may mắn." bà ta bắt đầu cười. "Một người say sưa, và một kẻ thủy thủ thất học – một cặp bài trùng rất phù hợp đấy. Và tương lai của tôi nằm hoàn toàn trong tay của bọn họ. Mọi người không nghĩ như vậy rất vui sao? "

Không một ai có vẻ chia sẻ “ rất vui” với bà ta, khinh bỉ vì thái độ “ ăn cháo đá bát” của bà ta. Một lúc lâu im lặng xảy ra sau đó. Khuôn mặt McKenna không biểu hiện gì cả. Anh ta có vẻ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, như thể anh đã từ lâu quen với những từ ngữ đó. Aline tự hỏi có bao nhiêu xúc phạm và lảng mạ mà anh đã chịu đựng trong những năm qua, chỉ vì anh xuất thân từ một tầng lớp thấp kém sao.

Đột nhiên, McKenna đứng dậy cúi đầu chào tất cả mọi người , ánh mắt anh liếc nhìn hơi lâu về phía Aline như ra hiệu với cô. "Xin lỗi mọi người,"

anh thì thầm. " tối nay tôi không có cảm giác ngon miệng khi ăn, xin phép cáo từ trước."

Mọi người đều chúc anh có buổi tối dễ chịu, ngoại trừ

Susan Chamberlain, người đang tham lam ngón một ly rượu vang.

Aline biết rằng cô phải ở lại để giảm bớt bầu không khí mất hứng này bằng cuộc trò chuyện hài hước. Nhưng khi cô nhìn chằm chằm vào chiếc ghế trống của McKenna, nhu cầu để đi theo anh đã trở thành không thể chịu đựng nổi. Hãy ở lại đây thực hiện vai trò chủ nhân của mình- cô cố gắng nghĩ đến nó nhưng sau mỗi giây qua đi cảm giác muốn đi với anh càng gấp rút hơn cho đến khi trái tim cô đập mạnh dữ dội và đổ mồ hôi nhỏ giọt bên dưới váy của cô. Aline thấy mình đầu hàng không điều kiện với anh, cô đột ngột đứng dậy "Tôi xin lỗi ..." cô thì thầm, cố gắng để kiếm một lý do cho việc đi đột ngột của mình. " Tôi ..." Tuy nhiên, cô không thể nghĩ về bất cứ điều gì. " Tôi xin lỗi", cô nói yếu ớt, và rời nhanh khỏi phòng. Bỏ qua những lời bàn tán rộ lên sau lưng , cô vội vã đuổi theo McKenna. Khi cô lên đến đỉnh cầu thang, cô thấy anh đang đợi cô. Anh chắc phải đã nghe tiếng

bước chân sau lưng mình và anh quay người lại.

Một luồng nóng khao khát bất chợt đến với cô khi họ đối mặt với nhau. McKenna đôi mắt sáng trên khuôn mặt đen tối của mình. Ánh mắt anh làm cô nhớ đến sự cuộc làm tình mãnh liệt của họ trong rừng.... cơ thể cô mềm mại bám chặt với cơ thể anh...

Bối rối, Aline nhắm mắt lại, trong khi khuôn mặt cô đỏ hồng lên. Khi cô nhìn anh một lần nữa, mắt của anh vẫn nhìn vào cô một cách nguy hiểm..

"Tất cả các Shaws đều như thế sao?" Aline hỏi, đề cập đến Susan Chamberlain.

"Không, bà ta là một trong những người tốt đẹp nhất đấy", McKenna nói lạnh lùng, châm biếm, không quan tâm đến tiếng cười đột ngột từ Aline.

Xoắn ngón tay đan vào nhau cô nói nhỏ, " Em có thể nói chuyện với anh trong vài phút không ? Em có một tin khá quan trọng cho anh biết. "

Anh nhìn chăm chăm vào cô với vẻ nghi ngờ "Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Đến nơi phòng cho gia đình đi," Aline đề nghị.

Đó là phòng trên tầng hai thích hợp nhất để tổ chức một cuộc trò chuyện như vậy.

"Chúng ta sẽ bị gián đoạn nếu chúng ta nói chuyện ở đó", McKenna nói.

"Đóng cửa lại."

"Không." Anh nắm lấy tay cô, kéo cô đi với anh. Sừng sốt vì bất ngờ, Aline

không có sức đề kháng. Trái tim cô đập nhanh hơn khi nhận ra anh đang dẫn cô đi đâu. "Không thể vào phòng của em," cô nói thận trọng, liếc nhìn lên và xuống hành lang dài. "Đó có phải là nơi anh ... không, thực sự, chúng ta không thể ..."

Không quan tâm cách phản đối của cô, McKenna

đi đến cửa phòng ngủ của cô và mở cửa ra bước vào. Một ý nghĩ ngăn ngừa khi cô nghĩ đến việc quăng anh ra ngoài và đóng cửa lại nhưng trong thực tế cô biết mình không thể làm được gì khi cơ thể anh to lớn như thế. Thờ dãi vì bực tức, cô bước vào phòng và giận dữ đóng cửa lại.

Một đèn dầu trên một cái bàn gần cửa ra vào.

Aline dừng lại để tăng ánh sáng khéo léo, ngọn lửa đủ để làm căn phòng sáng hơn cho phòng ngủ và phòng thay đồ. cầm đèn đi theo anh, khi McKenna vào không gian riêng tư trong phòng cô khi anh đã không bao giờ dám xâm phạm trong thời thơ ấu của mình.

Đồ nội thất trong phòng đã được bọc bằng nệm vải thô. tò mò, McKenna đã đi đến cửa sổ nơi đặt một số đồ chơi.

Đó là một đồ chơi của trẻ em, một con ngựa kim loại nhỏ với một người đàn ông đang cưỡi nó. Và cô thấy anh đã nhận ra đó là đồ chơi yêu thích của anh lúc còn nhỏ mặc dù nước sơn đã phai nhạt đi nhiều của mình, do đó, yêu thương mà hầu hết các sơn màu sắc rực rỡ đã mất. nhẹ nhàng McKenna đặt nó xuống mà không nói bình luận gì..

"Em muốn nói gì với tôi?" anh lặng lẽ hỏi. Aline bị thu hút bởi khuôn mặt hoàn hảo của anh ... các góc độ đậm của mũi, những đường cong gợi cảm của làn môi dưới của anh,

"Em sợ rằng anh trai em đã gây một chút khó khăn về công việc kinh doanh của hai anh ", cô nói ngập ngừng..

Ánh mắt anh sắc bén. "Theo cách nào?"

Khi cô tiếp tục giải thích những gì Marcus đã làm, McKenna lắng nghe với phong cách trầm tĩnh.

"Cũng không có vấn đề gì lớn lao cả," anh nói khi cô kết thúc. "Tôi có thể dễ dàng thuyết phục các nhà đầu tư. Và sẽ tìm cách thuyết phục Elham ông ta sẽ được lợi nhất khi cho chúng tôi cập cảng hoặc nếu không được thì....chết tiệt! chúng tôi sẽ xây dựng cho mình một bến cảng riêng thôi"

Aline lo lắng khi thấy tự tin của anh. "Điều đó sẽ không dễ dàng."

"Chẳng có điều gì khó khăn cả."

"Em nghĩ chắc chắn rằng anh sẽ phải tức giận với Marcus. Nhưng anh ấy không phải hoàn toàn có ý xấu chỉ là.... "

"Bảo vệ em và Livia", McKenna nói tiếp cho sự ngập ngừng của cô. "Tôi khó có thể đổ lỗi cho anh ta vì điều đó." Giọng anh rất nhẹ nhàng. " Ai đó nên giữ cho em an toàn từ những người như tôi."

Quay đi tránh nhìn thẳng anh, Aline nhìn qua

gương cửa sổ , gương mặt cô đảo lên... và cách ánh đèn trượt trên mái tóc đen McKenna lấp lánh khi anh đã đến đứng đằng sau lưng cô. Cái nhìn của họ gặp nhau qua phản chiếu của gương.

"Anh sẽ đi Luân Đôn ngay lập tức sao?" cô hỏi, bối rối khi mùi hương nam tính của anh đang rất gần cơ thể cô.

"Đúng. Vào ngày mai "

"Còn Mr Shaw?"

Đầu anh cúi xuống đến khi cô cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh phả lên gáy. Bàn tay anh đặt nhẹ lên vai cô, khẽ khàng vuốt ve làn da trắng mịn màng lộ ra ngoài " có lẽ tôi phải vực anh ta dậy! . " "Cách đó nghe không hiệu quả lắm"- cố gắng giữ bình thần cô nói

"Tôi không muốn nói về Shaw nữa." McKenna quay cô lại đối diện với mình, bàn tay anh chiếm cứ cổ cô, đi lên vuốt ve bầu má mịn màng , đôi môi non mềm ngọt ngào của cô, đôi mắt anh trầm xuống vì niềm đam mê ham muốn cô trở dậy đang hùng hực trong tâm trí anh.

"Anh... anh đang làm gì thế...?" Aline đột nhiên

run rẩy không thốt nổi thành lời khi cô cảm thấy bàn tay anh đang vươn tới những hàng cúc mặt sau chiếc áo cô đang mặc.

"Em biết chính xác điều gì sẽ xảy ra giữa chúng ta khi đang ở trong phòng này mà" McKenna hôn lên đôi vai mảnh khảnh đáng yêu trong khi đôi tay đang nỗ lực tháo chiếc nút ra khỏi khuy áo nhanh chóng.

Sự tiếp xúc với những sợi râu lún phún chưa cạo của anh làm cô run rẩy khi cô cũng đang khao khát anh.

"Không phải," Aline phản đối cố gắng . " Anh không cho em lựa chọn...."

Môi anh ngăn lại những lời phản đối của cô, một nụ hôn thật sâu, mạnh mẽ và ngẫu nhiên làm cho cả hai dường như không còn thở được nữa, lưỡi anh sục sạo trong miệng cô như thể muốn thưởng thức toàn bộ sự ngọt ngào của cô, trong khi ngón tay anh mạnh bạo và gấp rút muốn xé nát những vật cản trở anh tiếp xúc làn da cô, giật mạnh chiếc áo nịt ngực để nó mở ra thả nó rơi xuống sàn nhà, đôi gò ngực mê hồn của cô ngay lập tức phơi bày trước mắt anh, anh nhanh chóng

dứt khỏi môi cô và di chuyển xuống thấp hơn để thưởng thức cái thung lũng ngọt hương giữa hai bầu vú mềm mại của cô

Bàn tay anh liên tục vuốt ve mơn trớn, chọc ghẹo và cuối cùng khi không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa anh ngậm lấy một bên và mút vào thật mạnh, đánh lưỡi lên nú hồng đang dần dần cứng lên trên ngực cô, hút nó vào trong miệng mình. Như thể một bên không đủ anh quay sang bầu vú còn lại và tham lam nó giống như bên kia.

Cô gần như nẩy lên khi anh mút vú cô, những cơn rung mình vì cảm giác khoái lạc nguyên sơ chạy xuyên suốt cơ thể cô, cô ôm chặt lấy vai anh, nhắm mắt lại buông thả mình trong trạng thái mê ly mà anh đem đến cho cô.

Thoả mãn một phần, anh buông cô ra, thở hổn hển nhìn vào mắt cô, xoay người cô lại, áp miệng vào tai cô anh thì thầm nói “ hãy quý xuống nào!”

Lúc đầu, cô không hiểu. Tuy nhiên, áp lực của lòng bàn tay anh trên vai cô ép buộc cô quý xuống. tiếng áo xống xộc xệch vang lên vì cử động của cô, những hình thù trải thảm sàn nhà mờ đi trước mắt cô khi mọi sự tập trung cô đang chú ý vào lần lượt

những lớp quần áo của anh đang rơi trước mắt cô, và ngay lập tức Mc Kenna quỳ xuống phía sau lưng cô.

Bàn tay anh thuần phục kéo chiếc váy cô lên thắt hông, tay chu du lướt xuống đôi mông tròn trịa, cởi bỏ chiếc nịt tất đẩy nó xuống ngang đùi cô, vuốt ve qua lại trên lớp vải quần con đang bảo vệ cô khỏi sự tiếp xúc trực tiếp của anh vào chỗ nhạy cảm đó,

Cô cảm thấy ngượng ngùng khi cảm thấy có một dòng nước ấm rỉ ra từ bên trong theo sự chuyển động chuyển động ngón tay anh. Chỗ kín của cô khẽ nhức nhối lên vì ham muốn anh.

Rên lên khi anh đang cố đẩy chiếc quần con của cô xuống ngang đùi, hướng dẫn cô quỳ gối chống hai bàn tay cô ngang bằng vai hơi đưa người về phía trước, tay lướt nhẹ theo đường thẳng từ trên xuống dưới lưng cô, hơi nhếch chân trái cô lên khi anh đang muốn bỏ quần con ra khỏi đùi cô.

Cô như mê man làm theo sự sắp xếp của anh mà không có chút phản đối nào khuôn mặt đờ đẫn vì dục vọng tuôn tràn trong cô.

Mở rộng đùi cô một chút, lúc này khu vực riêng tư của cô hiện ra trước mắt anh một cách trọn vẹn và mở rộng, ướt át và nóng bỏng, kích thích anh muốn thúc vào trong cô, cảm nhận sự ấm áp chặt khít mà cô dành riêng cho anh. Hít một hơi dài, thở sâu, anh ngăn giữ dự vọng cuồng điên của mình đối với cô, Aline sẽ không chịu đựng được vật to lớn cứng như thép của anh khi cô chưa sẵn sàng, vì thế anh phải kiên nhẫn....

McKenna di chuyển đến sát người cô, vai gập theo chiều dài cơ thể cô. " Thoải mái nào", anh thì thầm khi nhận thấy cô đang rùng mình " Không sao cả, lần này tôi sẽ dịu dàng với em... sẽ không đau đớn"

Aline không trả lời. Cô chỉ có thể run rẩy, và chờ đợi, nhắm chặt đôi mắt và khẽ hạ cơ thể cho sát vào cơ thể anh hơn, một tay anh đặt nhẹ trên hông cô,, tay còn lại.....nhẹ nhàng lách ngón tay mình vào phía trong vỏ bao thắt chặt của cô, ngón tay anh cọ vào mồm đôi giấu kín giữa hai khe núi và phản ứng co rút bên trong non mềm của Aline gần như đã cuốn phăng mất sự tự chủ của anh, đây mới chỉ cuộc làm tình thứ hai của cô và anh muốn cô phải được ưu tiên được thỏa mãn trước

nhu cầu của chính bản thân anh.... Ngay cả khi điều đó có thể giết chết anh đi nữa.

Vì thế, cùng với ngón tay, miệng anh lại bao phủ lên khu vực nóng bỏng của cô và lưỡi anh nhẹ nhàng xát phía trong cô, tay anh rút ra thì lưỡi anh thúc vào.... Lần lượt lưỡi và tay anh thay phiên nhau lấp đầy trong cô.

Cảm giác sung sướng nóng bỏng mãnh liệt như muốn đốt cháy cơ thể cô, hoàn toàn theo bản năng hông cô uốn cong lên đòi hỏi nhiều hơn nữa, cô muốn chạm vào anh như anh đang chạm vào cô, để thưởng thức mùi vị của anh, nhưng mỗi lần cô cố gắng cử động là anh lại siết chặt hông cô và giữ cô nguyên tại chỗ.

Điều này sẽ giết chết cô nếu anh cứ yêu cô theo cách đó, đó là suy nghĩ mạch lạc cuối cùng mà Aline nghĩ đến, cảm giác tuôn trào như cơn sóng triều liên tục vỗ nhanh và mạnh vào bờ khiến cô không thể chịu nổi được nữa, cô hét lên gọi tên anh và rồi sự kiểm soát trong anh biến mất.

Anh trườn lên lưng cô, miệng anh phủ đầy lên lưng cô và tay anh giữ chặt cô hai bên sườn buộc cô khớp đúng với anh, anh định tiến vào thật chậm

nhưng cô qua ướt và quá sẵn sàng cho anh đến nỗi anh trượt thẳng vào bên trong ngay cả khi cô thở hắt vì sự xâm nhập đó.

“Nó có đau không?”- anh gầm gừ nói.

“Hơi đau một chút.... Nhưng giờ thì không sao..” cô rên lên khó khăn để nói “Đừng ngừng lại..... làm ơnđừng ngừng lại...”

“Không bao giờ” anh thề “ không bao giờ”

Anh chuyển động và cô chuyển động bên dưới anh, và cả hai đều đã bị kích thích quá mức đến nỗi chỉ một thoáng sau họ cùng bùng nổ, và anh người đã ngủ không biết với bao nhiêu người phụ nữ rồi đã chẳng hơn là một cậu bé mới tập tành làm tình.

Dục vọng anh vẫn còn đang nằm trong cơ thể ấm áp của cô, cả hai đang cố lấy lại hơi thở cho mình, trong khi cơ thể họ đang dính vào nhau, mệt mỏi nằm trên thảm sàn nhà. Nhắm mắt, Aline không muốn di chuyển đi đâu nữa mờ hơi tuôn đầy làm tóc cô dính hai bên thái dương, da cô trở nên sáng bóng. Cô cắn chặt môi để khỏi rên rỉ phản đối khi anh đang đang từ từ rút ra khỏi người cô, thay

vào đó cô vẫn tiếp tục nghiêng, chân tay không cử động nổi nữa sau cuộc làm tình dữ dội.

McKenna nhanh chóng mặc áo vào, cử chỉ gấp rút và anh phát ra tiếng âm thanh nặng nề, trầm trầm, mắt không nhìn về phía cô “ Không có hứa hẹn, không hối tiếc.... giống như em muốn”

Aline không cử động khi nghe anh nói. Cô chờ đợi cho đến khi anh bước ra khỏi phòng, lắng nghe âm thanh tiếng đóng cửa trước khi cô cho nước mắt mình tuôn rơi như mưa trên khuôn mặt cô.

Bữa ăn tối chán nản buồn tẻ cuối cùng rồi kết thúc. Mặc dù Livia biết rằng ở Stony Cross Park tất cả mọi người gần như đã nghi ngờ rằng cô đã đi thăm căn phòng của người đàn ông độc thân. Cô sử dụng một con đường ở phía bên của trang viên và được lưu giữ bên cạnh một hàng rào thủy tùng cao trước khi trượt qua nơi ở yên tĩnh. Không nghi ngờ gì, đó sẽ là không khôn ngoan khi đơn độc đến phòng anh như thế này , nhưng cô không quan tâm đến điều đó .Sau khi cô đã chắc chắn rằng anh ta sẽ không sao cô sẽ quay trở lại phòng mình và tìm một số tiểu thuyết đọc trước lúc khi ngủ, cô thầm hứa như vậy.

Gõ cửa, Livia chờ đợi với vẻ khẩn trương. Không có tiếng trả lời, cau mày, Livia lại gõ cửa lần nữa. " Xin chào? " cô gọi. " Có ai không?".

Một khoảng lâu cho cuộc chờ đợi, Livia bắt đầu xem xét lựa chọn chiếc chìa khóa vạn năng từ bà Faircloth để mở cánh cửa thì đột nhiên cánh cửa rung lên và âm thanh mở khóa vang lên, cánh cửa chỉ mở hé ra đủ cho cái đầu người hầu Shaw ló ra ngoài " Có chuyện gì không, thưa tiểu thư?"

"Tôi đã đến gặp Mr Shaw."

"Ngài Shaw không tiếp khách vào giờ này, thưa cô!"

Cánh cửa ngay lập tức đóng lại, Livia khẩn trương lấy chân giữ nó lại không cho khép lại " Tôi sẽ không đi chừng nào chưa gặp ngài ấy

Ánh nhìn người hầu trở nên bức dọc, mặc dù giọng anh ta vẫn lịch sự. " Ngài ấy không thể gặp cô ngay lúc này, Milady."

Livia nói thẳng thừng. "Ông ta đang say rượu sao?"

"Thưa vâng!", anh ta gật đầu nói.

"Tôi có thể gọi bánh mì và trà giúp Mr Shaw tỉnh lại."

"Không, Mr Shaw muốn gọi thêm mấy chai rượu mạnh nữa ạ! "

Livia mím môi và cô đẩy mạnh anh ta để bước vào bên trong phòng. Hành động của cô khiến anh ta không dám ngăn cản và không dám đụng chạm vào người cô. Không quan tâm thái độ phản đối của người hầu, Livia nhìn lướt qua căn phòng nồng nặc mùi rượu và thuốc lá ô nhiễm cả không khí trong phòng.

"Không được lấy rượu thêm nữa" sau khi nhìn tổng quát, Livia quay sang nói với anh người hầu giọng ra lệnh anh ta " Hãy đi lấy một ít bánh mì và một ít nước trà mang lên đây, ngay lập tức

"Ngài ấy...không muốn như thế thưa cô... " anh ta kêu lên với giọng lo âu.

"Đi đi, mọi việc tôi chịu trách nhiệm",Livia nói và ra hiệu cho anh ta đi. Miễn cưỡng nghe lệnh, sau khi chần chừ biết không thể làm gì anh ta bước ra khỏi phòng không quên khép cửa lại.

Sau khi anh ta đi, Livia tiến đến căn phòng ngủ chính của Shaw khi cô nghĩ anh ta đang nằm say trong phòng ngủ.

Hình ảnh đập vào đôi mắt cô khiến cô thờ hồn hèn.

Gideon Shaw đang nằm trong bồn tắm bên ánh đèn đang tỏa sáng được đặt trên đầu anh ta, dựa lưng vào trên bờ thành bồn tắm, hai chân anh thả lỏng trong bồn tắm, những giọt nước long lanh còn đọng trên mái tóc và trên ngực anh, hình ảnh cho thấy anh ta đang tắm và cô đột ngột xông vào làm cho cả hai bất ngờ. Với tay cầm lấy ly rượu, anh nhìn chăm chăm vào cô. Giọng cộc lốc hỏi “ Cô tới đây làm gì?”

Ôi chúa lòng lành ơi, Livia nghĩ một giọng ngây dại. Điều gì đã đẩy anh ta buông thả mình như thế này- cô nghĩ, "Người bị sa lầy trong địa ngục" như thế

Marcus thích để mô tả cho tình trạng anh ta lúc này. Livia chưa bao giờ tưởng tượng đến hình Gideon Shaw buông thả, say rượu và không thèm giữ hình tượng quý ông như lúc này nhưng nó lại

đang hấp dẫn cô.

Cau có, Shaw nhăn nhó khi chưa có câu trả lời từ cô, " Cô ở đây làm gì?" nói to hơn.

Livia nhìn mê hoặc vào thân hình của anh đến nỗi không thể nghe câu hỏi của anh, đến khi anh lặp lại câu hỏi cô giật mình thoát khỏi thôi miên của anh, đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc cô trả lời " Tôi đến xem ngài có khoẻ không?"

"Bây giờ tôi ổn," anh nói lạnh lùng. " Cô có thể đi ra".

"Ồ, không đâu", cô phản đối. " Ngài đang say rượu, và có lẽ đã không ăn gì trong ngày nay cả."

"Tôi sẽ ăn khi đói."

"Ngài cần một cái gì đó dinh dưỡng hơn so với ly rượu đó, Mr Shaw."

Ánh mắt anh lạnh nhìn vào cô. "Tôi biết những gì tôi cần, thưa quý cô. Bây giờ xin mời cô đi cho, hoặc cô muốn nhìn thân thể tôi chẳng!"

Livia nên cảm thấy mình đang bị xúc phạm nhưng thay vào đó một nụ cười nhỏ thoát ra môi

cô

"Tôi nghĩ rằng ngài đang quá tự tin về mình đó, thưa ngài!"

"Tôi là một Shaws," anh trả lời, như thể đó là miễn hoàn toàn chấp nhận được cho sự tự phụ.

"Ngài có biết chuyện gì xảy ra với ngài nếu cứ tiếp tục uống theo cách này? Sẽ biến thành một con người xấu xí bị nghiện rượu nặng , với một cái mũi đồ lớn và bụng to nhô ra. "

"Tốt thôi", anh nói lười biếng, uống cạn ly rượu trong tay.

"Oh, và não ngài sẽ bị mục nát vì nó."

"Tôi đang chờ đợi điều đó đây." Anh ngã người cạnh bồn tắm, rót thêm rượu vào trong ly.

"Và ngài sẽ bắt lực", Livia nói thẳng. "Sớm hay muộn, rượu sẽ cướp khả năng làm tình của một người đàn ông khỏe mạnh với người tình của ông ta, Ngài chờ điều đó chẳng?"

Và rõ ràng điều đó đã làm anh ta dừng lại việc uống rượu nhưng ...lại nguy hiểm cho cô hơn khi

mặt anh đen lại và không ngờ đến là Shaw trèo ra khỏi bồn tắm với thân hình loã lồ của mình. " và cô có muốn thử khả năng đó của tôi không, tôi không ngại chứng minh cho cô xem đâu "

Livia nhìn vào anh từ trên xuống dưới trong đờ đẫn và cảm giác lan tràn kích thích dục vọng của mình khi nhìn thấy vật đàn ông của anh đang giương lên ngạo nghễ, cô thấy hối hận vì đã thách thức anh trong lúc này, quay mặt đi chỗ khác, then thùng đổ mặt làm cô run rẩy khi nói " Xin lỗi, có lẽ tôi nên đi ngay bây giờ, ngài hãy từ từ nghiền ngẫm những lời tôi nói, tạm biệt !"

Cô xoay vòng để trốn thoát, nhưng trước khi cô có thể đi một bước, anh đã bắt cô từ phía sau. Livia dừng lại, mắt cô mở to khi cảm giác cơ thể nam tính ướt đẫm của anh đang ép vào sau lưng cô . Đôi tay đầy nước đang vòng tay giam cô trong lồng ngực anh.

"Ồ, tôi đang suy nghĩ về điều đó đây, người phụ nữ của tôi", anh nói gần tai cô. "Và tôi đi đến kết luận rằng chỉ có thể chứng minh cho cô thấy lời cô nói là sai".

"Không cần", cô thở hắt hắt, trong khi cánh

tay của anh di chuyển và hai bàn tay khum trên ngực của cô. Hơi nóng tay anh, làm núm vú của cô co lại cứng nhô lên dưới làn vải sớm bị anh làm ướt "Ôi, không... không..." cô hoảng sợ nói.

"Cô không nên nói đến khả năng làm tình của một người đàn ông. Đó là một chủ đề khá nhạy cảm để nhắc đến. "anh thì thào vào tai cô, không buông cô mà càng ôm chặt cô hơn.

Livia bắt đầu run rẩy, không thể đứng nổi, thân hình dựa hoàn toàn vào ngực anh. Bàn tay ấm áp của anh rời khỏi vú cô, quét qua tiếp xúc với cổ của cô, sau đó trượt vào bên trong các cạnh của áo che thân trên người cô. Cô giật mình khi cô cảm thấy anh đang chạm tay mình vào nụ hoa đang cứng của vú cô. "Tôi sẽ nhớ...nhớ điều đó...không dám đề cập đến nữa ," cô thì thào.

"Bây giờ muộn rồi." Quay mặt cô lại, anh hôn lên môi cô. Sự mềm mại của đôi môi cô, được môi anh bao trùm không chừa vị trí nào. Livia cong người lên đón anh sâu hơn vào trong mình, tay trượt trên cơ thể lấp lánh anh. Nhận thấy anh đang muốn làm tình với cô, Livia đã cố gắng để tập hợp trí thông minh của mình ... nhưng nó đã không thể giúp cô ngừng lại, với Gideon hôn càng lúc càng sâu, càng

lúc càng mãnh liệt, cho đến khi cả hai nằm xuống
tắm thảm trong phòng tắm.

Buông môi Livia ra , Gideon khẩn trương mở
lớp quần áo váy của cô. Anh tháo vài nút đầu tiên
của thân trên áo cô và kéo nó xuống, để lộ những
đường cong vú cô. Cô muốn anh hôn chúng. Cô
muốn miệng, lưỡi của anh ... những suy nghĩ về nó
phát một tiếng rên từ cổ họng cô.

Thở nhanh, Gideon vươn người trên cô đang
cố lấy gì đó trên đầu cô, cô nghe tiếng lách cách
của viên đá và cho là mình nhầm lẫn khi nghĩ anh
uống rượu trong khiđang làm tình với cô.
Nhưng anh ngậm một viên đá trong miệng và trước
sự bối rối của cô anh cúi người hôn lên đôi ngực
tròn trịa trắng hồng của cô. Anh nhấn chìm nụ hoa
vào sâu bên trong miệng trong nụ hôn băng
giá,lưỡi anh càn quét khắp núm vú lạnh, say mê
mút nó. Livia vịn vẹo bên dưới thân hình anh với
một tiếng kêu kinh ngạc, nhưng Gideon giữ im cô
trong vòng tay và tiếp tục liếm mút vú cô cho đến
khi đá tan và miệng anh nóng ấm trở lại. Chiều dài
nặng nề của kích thích của anh ép vào bên trong
đùi của cô, trong khi mỗi vuốt ve của lưỡi gây ra
một luồng hơi nóng kích thích trong bụng

Livia. Lùa tay vào mái tóc dày, vàng ảm ướt của anh, cô rên rỉ gọi tên anh và nâng hông mình lên cọ sát mạnh vào thân thể ấm áp của anh.

Tuy nhiên, Gideon đột nhiên lặn ra khỏi người cô với tiếng rên. "Không," anh nói. "Lần đầu tiên không thể được như thế này. Tôi đang say rượu và điều đó không đúng, và tôi sẽ không xúc phạm em theo cách đó. "

Livia ngậy người nhìn chăm chăm vào anh, quá đầy với mong muốn suy nghĩ rõ ràng. Vú của cô căng lên và tim đập mạnh trong lồng ngực. "Tôi không cảm thấy bị xúc phạm. và anh không làm điều gì sai cả"

"Ngay trên sàn nhà tắm ư", anh lẩm bầm. "Chúa ơi! Tha thứ cho tôi, Livia. Em xứng đáng khi làm tình trên một chiếc giường khô ráo, sạch sẽ và ấm áp chứ không phải như thế này, tha lỗi cho tôi, tha thứ cho tôi..."

"Ngài được sự tha thứ của tôi," cô nói nhanh. "Tôi không phải là người khó chịu, tôi chưa bao giờ thử làm trên thảm... nên xin ngài..." cô rên rỉ cảm thấy lạnh và muốn anh lại sưởi ấm cho cô.

Nhưng anh không nghĩ như vậy khi đứng dậy nhanh chóng và nhanh chóng lấy chiếc áo khoác tẩm mặc nhanh trên người mình, anh quay trở lại với cô và kéo cô nhẹ nhàng dậy "Tôi xin lỗi," anh nói khi anh đang cài lại nút áo cho cô, chỉnh lại trang phục cô một cách vụng về.

"Ngài muốn tôi thực sự đi ra khỏi phòng này sao?"

"Em phải đi ,

Livia. Ngay bây giờ, trước khi tôi lại muốn nằm lên người em thêm một lần nữa"

Tự an ủi chính mình là anh cũng thấy khó khăn khi phải buộc cô đi. Thở dài trong thất bại, cô cho phép anh dìu mình ra đến cửa phòng..

"Tôi đã nói người hầu mang cho anh một ít bánh mì...", cô nói, khi anh đang dìu cô.

"Tôi sẽ ăn sau....."

"Không, và tôi hy vọng ngài sẽ ăn ngay khi mới mang lên phòng, và sẽ không có thêm rượu nữa nhé."

"Tôi không đói."

Livia nghiêm khắc nói . " Ngài sẽ ăn, vì nó sẽ là một phần của sự ăn năn của ngài khi muốn làm tình với tôi trên sàn tắm..."

"Được rồi," Gideon nói vội vàng. "Tôi sẽ ăn... tôi sẽ ăn ngay."

Hài lòng, Livia nhìn anh mở cửa cho cô và chúc cô ngủ ngon và cô bước đi lưng thụng trên hành lang đến khi nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng, cô thở ra một hơi dài run rẩy dựa lưng vào tường và lầm bầm nói nhỏ "...và tôi ước gì ngài tiếp tục làm tình với tôi ngay trên sàn đó.."

Chương 15

Thật sự là cường điệu khi tuyên bố rằng Gideon đã hoàn toàn tỉnh táo khi McKenna gặp anh vào sáng ngày hôm sau. Tuy nhiên, anh đã làm cho mình sạch sẽ hơn khi đã cạo râu, khuôn mặt còn nhợt nhạt bên dưới mái tóc vàng đã tĩa cẩn thận. Họ đang đi đến Rutledge, một khách sạn ở London bao gồm bốn ngôi nhà sang trọng để làm quý khách hoặc gia đình từ nước ngoài vui vẻ khi ở đó.

McKenna hy vọng rằng các cuộc đàm phán đầu tư sẽ giữ anh quá bận rộn để không suy nghĩ về Aline. Ít nhất là cho một vài phút tại một thời điểm.

Một tiếng rên từ phía của Gideon. Khi anh ta đang cố nén lại một cơn buồn nôn khi xe di chuyển, Gideon hầu như không có gì bỏ bụng vào sáng nay cả. "Chết tiệt", Gideo mệt mỏi nói, "Tôi cảm giác như mình đang chết đi vậy. Thay đổi chỗ ngồi với tôi, được không, ngồi đây dần xóc người quá? "

Nhìn sắc mặt Gideon tái nhợt đi vì mệt,

McKenna chấp thuận đổi chỗ ngồi cho anh. Khi đã giải quyết xong, Gideon dựa lưng trên tấm nệm bọc nhung của xe ngựa mệt mỏi hỏi Kenna

"Anh đang nghiên ngẫm về điều gì thế? Đừng nói là đang nhớ đến Aline Lady nha?"

McKenna nhìn lại anh ta với ánh mắt gườm gườm.

Gideon thở dài và đưa tay xoa thái dương . "Tôi sẽ nói có một cái gì đó về những người phụ nữ Marsden và sức hấp dẫn từ họ là không thể chống cự được."

Câu nói của Shaw đã nói đúng tâm trạng của Kenna ngay lúc này, anh mỉm cười đáp. " Hình như, anh đã hấp dẫn được cô nàng Livia?"

"Tôi không chắc lắm" anh trả lời không quá hạnh phúc. " Những điều hạnh phúc , ngọt ngào luôn luôn không đến bên tôi cả, tôi đã có kinh nghiệm về điều đó trong những mấy năm qua rồi!"

McKenna bất ngờ về việc bạn anh đã thu hút mạnh mẽ cô em gái của Aline, nó dường như là cả hai không phù hợp về mọi mặt " Tôi nghĩ anh quá già so với cô ấy?"

Vụng về lấy chiếc bình bạc nhỏ đựng rượu trong áo khoác của mình , Gideon uống một ngụm khi đã mở nó ra một cách khó nhọc, thở dài anh nói uể oải. "Tôi không có gì để mà đến được với cô ấy. Quá già, quá mệt mỏi, không thuộc tầng lớp với cô ấy ... có thể ghi thành danh sách dài vô tận. "

"Anh nên thay đổi về cuộc sống của mình đi Gideon à khi muốn đến với cô ấy không thì Westcliff sẽ giết anh ngay lập tức khi anh dám đến gần cô ấy"

"Nếu anh ta sẽ làm điều đó một cách nhanh chóng, anh ta có phước lành của tôi," Gideon trả lời rầu rĩ. "Chết tiệt, McKenna, tôi không muốn anh nói về những người ở Stony Cross. Chúng ta đã đi tới London, để tiến hành kinh doanh của chúng ta, và trở về New York càng sớm càng tốt. "

" Anh không cần đi với tôi", McKenna chỉ ra.

"Tôi đã có một số quan niệm sai lầm trong việc giữ anh ra khỏi rắc rối. Và tôi không muốn xem anh thay đổi trở thành con người khác vì những điều đó đâu "

Im lặng, McKenna nhìn chăm chăm ra ngoài

cửa sổ, xem các vùng nông thôn yên tĩnh xanh tươi đang lướt qua họ. Lady Aline Marsden, anh thầm nghĩ. Một người phụ nữ xinh đẹp có địa vị cao trong giới thượng lưu nhưng cô vẫn chấp nhận độc thân cho đến bây giờ vì muốn trả cho anh một món nợ tình hơn là việc lấy một người chồng cho mình.

"Tôi muốn đưa cô ấy đi New York với tôi," anh nói.

Gideon im lặng một thời gian dài. "Lady Aline nói sao về đề xuất đó?"

"Không. Trong thực tế, cô ấy tránh xa tôi nhanh chóng khi nhìn thấy tôi xuất hiện, bởi vì tôi không thuộc tầng lớp quý tộc!"

Gideon dường như không ngạc nhiên vì điều đó. "Đương nhiên. Chính nhờ điều đó nên anh mới có được ngày hôm nay, trở thành một doanh nhân trên đất Mỹ."

"Anh cũng vậy thôi".

"Có, nhưng không thường xuyên, và tất cả mọi người biết rằng tôi không có. Gideon dừng lại một chút thời gian suy nghĩ trước khi tiếp tục. "Đừng nhầm lẫn tôi, McKenna anh là người đàn ông tốt

nhất mà tôi từng được biết đến. Nhưng thực tế xã hội ở đây lại khác, anh sẽ không có cô ấy đâu. "

Cuộc nói chuyện hầu như cải thiện tâm trạng của McKenna. Tuy nhiên, Gideon luôn luôn nói chuyện với anh một cách trung thực và McKenna đánh giá cao về điều đó hơn là những lời nói dối vô nghĩa.

"Tuy nhiên, tôi không nói rằng tình hình của anh là hoàn toàn vô vọng", Gideon tiếp tục. " Anh đã có một số lợi thế sẽ truyền cảm hứng cho nhiều phụ nữ, thậm chí Lady Aline, để bỏ qua thực tế xuất thân của anh. Các phụ nữ dường như thấy anh đủ hấp dẫn, và ma quỷ biết anh không phải là người thiếu tiền . Và anh có khả năng thuyết phục đối với người khác. Đừng nói với tôi rằng anh không thể thuyết phục một quý cô độc thân từ Hampshire kết hôn với anh. Đặc biệt là nếu cô ấy đã chứng tỏ sự sẵn sàng của mình, er ... ủng hộ anh, như là cô ấy dường như có. "

McKenna đã ném anh ta một cái nhìn sắc nét. "Ai nói bất cứ điều gì về hôn nhân đâu?"

Câu hỏi dường như làm Gideon chững hững. " Anh nói rằng anh muốn cô ấy đi NewYork với anh

mà."

"Không phải với tư cách là vợ tôi."

"Chẳng lẽ là tình nhân?" Gideon hỏi hoài nghi. "Anh có thể thực sự tin rằng cô ấy sẽ hạ thấp mình để chấp nhận một sự sắp xếp như vậy."

"Tôi sẽ làm cho cô ấy chấp nhận nó bằng mọi phương cách."

"Vậy mối quan hệ của cô ấy với Lord Sandridge?"

"Tôi sẽ chấm dứt."

Gideon nhìn chằm chằm vào anh ta, dường như xấu hổ. "Chúa ơi! Tôi đang hiểu lầm, McKenna, hoặc anh có thực sự có ý định hủy hoại Lady Aline, bôi nhọ tên mình trên hai lục địa, phá vỡ tất cả các mối quan hệ với gia đình và bạn bè của cô ấy, và phá hủy tất cả hy vọng cô ấy khi thâm nhập trong xã hội New York? Và có thể anh sẽ để cô ấy sinh cho anh những đứa con hoang sao? "

Suy nghĩ điều đó làm

McKenna mỉm cười lạnh lùng. "Marsden

sinh con hoang khi có quan hệ với một kẻ cũng là con hoang... oh, mà có thể phù hợp với tôi khá tốt."

Gideon nhìn anh với ánh mắt ghê sợ. "Thánh địa ngục ơi! tôi sẽ không bao giờ có thể nghĩ rằng anh lại độc ác như vậy."

"Oh, giờ anh biết rồi đó."

"Rõ ràng không," Gideon thì thầm với một câu hỏi trong đầu của mình. Mặc dù nó là rõ ràng đã làm anh quên cơn buồn nôn trong mình và uống rượu, quá bận tâm suy nghĩ những điều mà Kenna vừa nói, anh không tin anh ta làm thế.

McKenna quay trở lại nhìn ra bên ngoài, trong khi nụ cười vẫn nở trên môi.

Niềm vui của Marcus về sự kiện khởi hành của Shaw và McKenna kéo dài đúng một ngày ... cho đến khi anh phát hiện ra rằng Livia đã đi đến Luân Đôn vào sáng ngày hôm sau. Đó là chuyến đi lặng lẽ bí mật vào lúc tờ mờ sáng mặc dù bà Faircloth bướng bỉnh không muốn Livia đi nhưng trước những lời cầu xin làm bà xiù lòng, Livia đã thuyết

phục được bà.

Khi xe ngựa của Livia đi ra khỏi trang viên thì cùng lúc mặt trời mọc lên báo hiệu ngày mới trên Stony Cross. Thở dài nhẹ nhõm, Aline đứng trong sảnh, mặc một chiếc váy sáng màu xanh mềm mại và đôi giày đế thấp, cô trông ngọt ngào dưới ánh nắng ban mai của bình minh, mỉm cười với bà Faircloth, "Bà Faircloth, "Aline nói, nắm lấy tay của bà quản gia. Ngón tay họ nắm chặt trong một thời gian ngắn. "Đã bao nhiêu năm rồi bà chứng kiến việc người mang họ Marsdens làm những việc bà không tán thành?"

Quản gia mỉm cười không trả lời, và họ đứng cùng nhau trong im lặng, nhìn chuyến xe ngựa dần dần biến mất ở phía xa.

Một giọng nói vang lên làm cả hai giật mình quay lại và Aline bình tĩnh trước ánh mắt nghi ngờ của anh trai. Marcus đang mặc mặc quần áo đi săn bắn của mình, đôi mắt lạnh và đen giữa các góc cứng của khuôn mặt của anh. "Có ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?" anh hỏi cộc cằn.

"Chắc chắn rồi, anh thân yêu." Aline liếc nhìn bà Faircloth. "Cảm ơn, bà Faircloth-Tôi chắc chắn

rằng bà có điều cần làm bây giờ."

"Vâng, thưa tiểu thư, tôi có một chút việc phải làm bây giờ," bà trả lời ngay lập tức với thái độ biết ơn, bà không muốn có mặt trong một cơn thịnh nộ hiếm gặp nhưng công suất lại như núi lửa của Marcus. Bà bước nhanh về phía ngôi nhà không dám quay đầu lại.

"Có ai ngồi trong chuyến xe đó?" Marcus lạnh giọng hỏi Aline.

"Chúng ta sẽ đi đến phòng khách nhé?" Aline đề nghị. "Em sẽ gọi bữa ăn sáng và..... "

"Đừng nói với anh rằng đó là Livia." Anh lớn giọng với cô.

"Được rồi, em đúng vậy." Cô dừng lại ngập ngừng nói tiếp. "Nó muốn đi đến Luân Đôn để.... "

"Ôi chúa lòng lành, em gái tôi chạy đến Luân Đôn để đi theo cái tên phóng đãng đó, một kẻ nghiện rượu đến từ nước Mỹ sao?" Anh giận giữ hét lên không để cô nói tiếp.

"Livia sẽ hoàn toàn tốt đẹp thôi mà anh," Aline nói vội vàng. "Nó sẽ ở lại tại Marsden Terrace, có

người đi kèm với nó, và...."

"Anh sẽ đuổi theo nó, không thể để chuyện này xảy ra được." Vận dụng toàn cơ bắp anh mạnh mẽ đi tới chuồng ngựa.

"Không!"

Cô thẳng thốt nói, đi nhanh theo kịp anh " Anh không được làm thế, Marcus...." Mặc dù giọng cô không lớn lắm nhưng lời nói khiến anh khựng lại "Nếu anh cố gắng đuổi theo bắt nó lại thì em sẽ bắn con ngựa của anh đấy, Marcus...."

Marcus nhìn cô ánh mắt hoài nghi. " Lạy chúa, Aline, anh không thể để cho nó mạo hiểm được "

"Em biết điều gì là tốt với Livia. " cố gắng kéo anh quay trở lại phòng khách một cách chặt vật cô nói hần hển khi anh không muốn đi theo cô.

Marcus đóng cửa lại với cú đánh mạnh bằng chân của mình, tức giận nói to " Được rồi, vậy hãy nói nguyên do vì sao anh đứng ở đây mà không đuổi theo nó đi!"

"Bởi vì Livia sẽ hận anh nếu anh muốn can thiệp vào chuyện này."

Anh nhìn trừng trừng vào cô khi cô nói điều đó. Dần dần, sự quyết liệt của anh tan chảy, và anh thả người trên chiếc ghế gần nhất. Aline thông cảm với anh trai khi cảm nhận được anh cảm thấy bất lực không giúp gì được Livia "Tại sao phải là anh ta cơ chứ?" anh càu nhàu. "Tại sao có thể không chọn một số người đàn ông khá trẻ tầng lớp quý tộc ở Anh chứ, nó có điều kiện mà?"

"Mr Shaw không phải là quá khủng khiếp đối với nó đâu, "Aline nói không giấu nụ cười trên môi.

Ánh mắt anh nhìn cô hẹp lại. " Em không thấy hắn là một kẻ say sưa, nghiện rượu và phóng đảng, với đầu óc trống rỗng hay sao, như thế là quá kinh khủng rồi!"

"Anh quên đề cập đến đó là doanh nhân người Mỹ nữa," Aline trêu chọc.

Marcus nhìn ra bên ngoài, không biết anh đã sai lầm việc gì để hứng chịu cảm giác như địa ngục này

"Hắn ta sẽ đùa giỡn với nó và sẽ làm tổn thương nó.." anh lầm bầm trong miệng.

"Oh, Marcus," Aline nói nhẹ nhàng "Livia và em biết suy nghĩ làm điều gì tốt cho mình mà, mà hơn nữa sống trên đời này sẽ gặp đau khổ không lúc này thì sẽ lúc khác thôi mà" Đến đứng bên chiếc ghế của anh, cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh "Ngay cả anh cũng thế thôi."

Anh nhún vai cúi kính đứng dậy thoát khỏi tay cô. "Anh sẽ không bị tổn thương gì vì bất kỳ điều gì cả."

"Ngay cả về tình yêu sao?"

"Nó lại càng không xảy ra."

Mỉm cười trêu mếu, Aline lắc đầu. "Ồi Marcus ... em sẽ chờ đợi ngày nó sẽ xảy ra với anh khi anh đắm chìm tình yêu với người phụ nữ nào đó"

Marcus bước đến phía cánh cửa. " Em cứ chờ đi, chỉ sợ cho đến lúc già cũng chưa thấy điều đó!" anh nói, và rời khỏi phòng với những bước sải chân nhanh.

Khách sạn Rutledge hiện đang thay đổi cho

phù hợp với thời đại , nó chắc chắn sẽ là khách sạn thanh lịch và hiện đại nhất ở châu Âu.Trong năm năm qua, ông chủ khách sạn- Harry Rutledge một quý ông có nguồn gốc bí ẩn trong tay sở hữu những bất động sản to lớn trên rất nhiều con đường nổi tiếng Luân Đôn. Người ta nói rằng tham vọng của ông ta là xây dựng khách sạn bậc nhất ở nước Anh này, vì thế Rutledge đã đi viếng thăm Mỹ để quan sát thiết kế khách sạn và dịch vụ mới nhất ở đây, phát triển nhanh hơn nhiều so với tất cả các nước khác.Hiện tại, khách sạn Rutledge bao gồm một dãy nhà riêng, nhưng các cấu trúc này sẽ sớm được san bằng để chuẩn bị cho một tòa nhà hoành tráng mà Luân Đôn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Mặc dù Lord Westcliff đã cung cấp McKenna và Gideon địa chỉ của Marsden Terrace, nhưng hai người họ quyết định sẽ ở tại khách sạn Rutledge để tiện cho việc kinh doanh của mình. Không bất ngờ, Harry Rutledge là một người bạn thân với Lord Westcliff, Gideon quan sát chưa chút rằng bá tước chắc chắn hầu như quen hết tất cả mọi người trên nước Anh này..

Sau một đêm ngủ tại căn phòng thiết kế sang trọng được trang trí bằng gỗ và đồ nội thất hiện

đại , Gideon ngằm chấp nhận chất lượng khách sạn phù hợp với danh tiếng vang xa của nó. Một đêm ngủ sảng khoái và thức dậy với bữa ăn sáng bánh mì và trứng ốp la thơm ngon , Gideon đã quyết định sửa đổi ý kiến của anh về London. Anh phải thừa nhận rằng một thành phố với nhiều quán cà phê dễ thương, các vườn hoa xinh đẹp , và nhà hát nổi tiếng không thể có nơi nào tốt hơn ở đây. Hơn nữa, nó là nơi sản xuất loại bánh sandwich và ô dù hiện đại, chắc chắn hai phát minh vĩ đại nhất của con người.

Một ngày dài về họp bàn kinh doanh và bữa tối ở một quán rượu địa phương đã làm cho Gideon kiệt sức, nhưng anh cảm thấy khó khăn để rơi vào giấc ngủ trong đêm tối. Những giấc mơ về người phụ nữ đó khiến anh không thể tự lừa dối chính bản thân mình được nữa. Anh đang yêu, mà người anh yêu sẽ không bao giờ thuộc về anh, một người phụ nữ trẻ, xinh đẹp, giàu có và là tầng lớp quý tộc- Livia Marsden. Anh muốn cô điên cuồng, muốn làm tình quay cuồng với cô trên giường , khao khát mình được chìm sâu vào bên trong cô, vào tất cả các thời điểm thức dậy. Tuy nhiên, bất cứ khi nào Gideon đã cố gắng để nghĩ về những gì để làm với Livia, anh đã bất lực không tìm giải pháp cho cả hai.

Bên ngoài chuẩn bị cho một cơn mưa to, sấm sét gầm gừ đùng đùng bên tai trong khi mưa rơi bắt đầu rơi xối xả. Gideon mở hé cửa sổ đón cơn mưa mùa hè vào trong phòng. Thụ giã nhìn ngắm mưa anh cố gắng không nghĩ đến Livia nữa..Và bất lực khi tâm trí anh không theo như ý muốn và trong lúc đó tiếng gọi cửa vang lên bởi người hầu cứu anh thoát khỏi vẻ hình ảnh cô.

"Mr Shaw? Xin lỗi, Mr Shaw ... ai đó đang chờ đợi ngài trong sảnh. Tôi hẹn cô ấy vào lúc khác nhưng cô kiên quyết không đi. "

Gideon ngáp một hơi dài cố gắng nói. " Cô ta có nói tên không? "

"Lady Olivia, thưa ngài."

"Livia?" Gideon sững sốt khi nghe tên đó. "Cô ấy không thể có mặt ở đây. Cô ấy đang ở Stony Cross. "

"Nhưng cô ấy nói tên mình như thế thưa Mr Shaw."

Chúa ơi!Gideon đi lung tung trong phòng, vội vàng tìm kiếm chiếc áo choàng để che sự trần

trường của mình. " Cô ấy trông thế nào?" anh hỏi gấp rút " Cô ấy trông ổn chứ?"

"Cô ấy bị ướt đẫm hết, thưa ngài."

Trời vẫn còn mưa, Gideon nhận ra trong mỗi quan tâm ngày càng tăng, tự hỏi tại sao Livia đã có thể đến đây giữa một cơn mưa tồi tệ thế này. "Mấy giờ rồi?"

Anh người hầu vội vã xem giờ " Hai giờ sáng ạ"

Quá lo lắng bận tâm về cô anh không còn thời gian chải tóc lại và mang đôi dép, Gideon sai bước chạy chân trần từ phòng ngủ của mình ra ngoài đại sảnh.

Và anh thấy Livia, đứng trên một vũng nước nhỏ. Cô mỉm cười với anh, mặc dù đôi mắt màu hạt dẻ, bên dưới vành mũ màu xanh lá cây ẩm ướt. Ngay tại thời điểm đó, nhìn chằm chằm vào cô trên lối đại sảnh, Gideon Shaw, kẻ luôn hoài nghi, theo chủ nghĩa khoái lạc, một kẻ say sưa, trụy lạc, không tin vào tình yêu. Nhưng lúc này anh trở thành nô lệ của cô. Như bị thôi miên, bỏ bùa nhìn chằm chằm vào cô, những cảm xúc âu yếm thương nhớ, khao khát bất chợt ập đến anh không một

cách chống đỡ.

"Livia," anh nói nhẹ nhàng, tiến lại gần cô. Cái nhìn của anh in trên gương mặt thiên thần của cô đến từng chi tiết

"Livia, có phải sự thật không?"

"Ừm hửm." Cô thận trọng cúi đầu tránh ánh mắt anh và đỏ mặt khi phát hiện anh đang trần truồng bên dưới.

Giữ mình không chạm vào cô, Gideon nhẹ nhàng cởi chiếc áo choàng ướt nước của cô đưa cho người hầu đi cất cùng với chiếc mũ ướt đẫm. Livia đứng run rẩy trước mặt anh, áo váy cô ướt đẫm và dính bụi đường..

"Tại sao em đến được Luân Đôn?" Gideon hỏi nhẹ nhàng.

Livia nhún vai, răng lập cập va nhau vì lạnh. "Tôi đi mua sắm một ít trang phục cho mình, tôi đang ở tại Marsden Terrace. Vì không chú ý đến thời gian đã qua khuya nên tôi không thể trở về được và tôi được biết hai người ở đây nên đến gặp thôi"

“Vào lúc nửa đêm sao?” anh hỏi.

"Bởi vì tôi không thể về nhà được vào lúc này mà" cô nói một cách hợp lý. " Chúng ta có thể nói chuyện được không?"

Anh đưa mắt nhìn cô giọng mỉa mai. " Nói chuyện vào lúc đêm khuya trong phòng đại sảnh này sao? "

"Không, trong phòng của ngài." Cô ôm chầm lấy mình trong một nỗ lực làm ấm mình.

Gideon tìm kiếm đôi mắt của Livia, tìm kiếm sự không chắc chắn, suy nghĩ về lời nói của cô. Cô nhìn lại anh trong khi cô vẫn tiếp tục run rẩy. Cô đang rất lạnh, anh thầm nghĩ và anh muốn sưởi ấm cho cô..

Đột nhiên Gideon thấy mình hành động trước khi anh cho mình một cơ hội để suy nghĩ một cách thận trọng. Anh ra hiệu với người hầu thì thầm hướng dẫn anh ra bên ngoài chuẩn bị chiếc xe ngựa để Lady Olivia trở về nhà của cô vào lúc sáng sớm tránh bị người khác nhìn thấy.

Ôm lấy Livia, Gideon trượt cánh tay của mình

sau lưng cô và diu cô vào phòng của mình. "Giường của tôi không được rộng lắm. Hy vọng cô thấy thoải mái"

"Tôi hy vọng thế," cô nói bình thản, như thể cô không có mối quan hệ bí mật với anh.

Sau khi đóng cửa phòng lại sau lưng họ, Gideon thấp sáng một ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi. Livia đứng trước mặt anh ngoan ngoãn, tắm mình trong ánh sáng nhấp nháy màu vàng của ngọn lửa, và anh bắt đầu cởi quần áo của cô. Cô im lặng và thụ động, nâng cao tay khi cần thiết, bước ra khỏi chiếc váy khi nó rơi xuống trên mặt đất một đồng lộn xộn. Gideon treo quần áo ẩm ướt cô trên mặt sau chiếc ghế, cẩn thận bỏ lớp áo con lụa tơ tằm từ cơ thể của cô. Khi cô cuối cùng khỏa thân, ánh lửa phản chiếu cơ thể thanh mảnh mềm mại của cô, Gideon không nhìn vào cô. Thay vào đó, anh kiếm cho cô chiếc áo choàng sạch sẽ của mình khoác lên người cô. Livia thở hắt hắt một chút khi anh cài áo lại quanh eo cô và dẫn cô đến bên giường ngủ chặn gối đang nhàu nhĩ chúng tỏ anh mới vừa nằm, Anh đứng ôm cô trong vòng tay trong khi cô ngồi lên mép giường, má anh tựa trên đỉnh đầu cô.

" Để anh sưởi ấm em?" anh thì thầm.

Cô thở dài. "Dạ."

Họ ôm nhau nằm xuống trên giường và thời gian như bất tận cho đến khi cơ thể Livia ấm trở lại. Một chân của cô khẽ di chuyển, khám phá bề mặt lông chân của anh. Gideon thở mạnh khi cảm thấy hông tròn trịa cô đang chuyển động ép chặt vào cơ thể mình.

Với một lớp vải mỏng giữa hai người, cô không thể không cảm nhận được chiều dài to lớn của anh đang gần chạm vào bụng mình.

" Anh đang to lên kìa?" giọng cô thì thầm với anh.

Gideon đang chìm đắm sự cảm nhận của anh về cơ thể mềm mại của cô, cố gắng trả lời cô " Tôi thỉnh thoảng bị như thế, bấp chập nỗ lực kiểm soát của tôi" .

Cô nắm lấy tay anh và kéo nó vào ngực cô. "Bây giờ anh đang cảm dỗ tôi sao? Và sau đó anh lại nói không biết những gì mình đang làm chẳng?"

Cảm nhận ngực cô mềm mại ấm áp trong lòng

bàn tay mình làm anh không thể chống đỡ lại nó, anh nhẹ vuốt ve hình dáng đôi vú qua lớp vải bên ngoài và sau đó trượt vào bên trong chiếc áo choàng dịu dàng xoa nắn vú cô "Livia, em yêu, thực tế không may là, tôi gần như luôn luôn biết những gì tôi đang làm."

Cô thở hổn hển một chút khi ngón tay anh đang vờ vờ nụ hoa bắt đầu săn lại của vú cô, giọng thì thầm hỏi "Tại sao là không may?"

"Bởi vì trong thời điểm như thế này, lương tâm của tôi hét lên là phải để em lại một mình". Anh đam mê mê mê vú cô trong tay khác xa những điều anh nói.

Vòng tay ôm anh, Livia trượt chân của mình vòng ôm hông anh. " Anh đang làm ngược lại suy nghĩ của mình đấy, anh yêu ạ!"

Không cần khuyến khích hơn nữa, Gideon hôn lên mắt cô, mũi cô, dái tai cô trước khi trượt miệng anh xuống cổ cô và sau đó chậm chạp quay lên chiếm lấy môi cô, vuốt ve lưỡi cô bằng lưỡi mình và cắn nhẹ vào lưỡi cô khi anh bắt được nó trong miệng mình và cảm thấy thân cô run lên khi anh làm như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, càng lúc càng

mê say, đắm đuối hơn. Thì thầm tên cô, anh chậm rãi lột trần cơ thể Livia, anh thường mơ hình dung cô trông ra sao khi khỏa thân, mơ được ôm cô trong vòng tay, yêu cô, được vùi sâu vào nơi chật chội nóng bỏng trong da thịt cô, bây giờ nó trở thành hiện thực anh cảm thấy bị kích thích khuấy động và quá vui mừng đến nỗi không thể ngăn được cơn run rẩy “ Chúa ơi! Em thật kỳ diệu” anh nói với vẻ tôn kính phần da thịt trắng sữa mà anh vừa phơi bày khiến anh không thể cất nổi lên lời.

Gideon đã nhìn thấy nhiều cơ thể lỏa lồ của phụ nữ nhưng không ai trong số họ lại đáng yêu bằng Livia, bầu ngực vun cao với hai núm vú đầy đặn và hồng hào, mọng như trái chín đầu hè và đầy hấp dẫn ngọt ngào, đôi chân cô dài và mềm mượt, cơ thể cô sinh ra chỉ để được yêu, để được khám phá trong hàng giờ một cách nhàn nhã .với một sự dịu dàng đáng kinh ngạc anh đặt tay lên ngực cô khiến cô thở hổn hển, hơi thở cô gấp gáp, tả tơi và tăng nhanh khi ngón tay anh nhẹ nhàng đùa cợt trên núm vú màu hồng, chúng dựng lên thật trắng trẻo khiến anh cười toe đầy ngạo mạn “ Em thích điều đó không?” anh nói, cánh tay ôm xiết cô và miệng anh thay thế bàn tay đang đặt trên ngực cô. Cơ thể cô cứng đờ và nóng hổi và ngay sau đó cô cảm thấy tan ra khi anh ngậm lấy nút vú

cô hét bên này đến bên kia “ P...phải...ôi... thích..thích lắm” cô thừa nhận với tiếng rên rỉ nghe thật mê người.

Miệng anh rời khỏi ngực cô, lưỡi anh lướt trên cổ cô cho tới tai, ung dung khám phá từng đường cong một khiến tâm trí cô bay bổng trong khi bàn tay anh không ngừng di chuyển lên xuống trên lưng cô.

Cầm lấy bàn tay cô và đặt nó vào giữa hai chân cô “ cảm thấy em trở nên ẩm ướt thế nào chưa? Nó nói với anh là em đã sẵn sàng rồi” rồi anh lại hôn cô, kéo cô chìm sâu vào cái hồ đam mê đang xoáy mạnh. Không thể kìm chế được nữa anh rên rỉ “ Cho phép anh, cho phép anh....” Và anh nhanh chóng cởi chiếc áo choàng mình ra, cô cảm thấy sức ép mạnh mẽ đàn ông của anh đang tựa vào bụng mình, điều đó làm cô nóng ran hết cả người và thân hình vặn vẹo không ngừng bên dưới anh.

Và rồi bàn tay anh đặt vào giữa hai chân cô, chạm vào da thịt mềm mại đầy đặn nữ tính của cô, vuốt ve thăm dò vừa đòi hỏi mà cũng thật dịu dàng lo lắng, hơi nóng từ những sự động chạm của anh cuốn cô nỗ tung vào vòng xoáy đam mê cháy bỏng, anh mơn trớn cô táo bạo sâu lắng và tạo

thành một gai điệu khiến cô nổi tung, đầu ngón tay cái của anh đang áp vào phần da thịt mềm mại của cô làm cô trở nên yếu đuối và thở gấp gấp và cô áp sát vào anh hơn khi mọi giác quan trở nên đau đớn một cách ngọt ngào.

“ Phải, tới đi em. Cô gái ngọt ngào của anh” anh thốt lên một cách rời rạc anh không còn tìm chế được khát vọng dâng trào của mình lâu hơn được nữa ‘ Mở chân của em ra, Livia” cô cứng người lại khi vật đàn ông nóng bỏng to lớn của anh đang dò dẫm giữa hai chân cô, cô kêu lên thảng thốt khi thấy mình không thể chứa nó nổi “ Không...từ từ đã...khoan..”, cố gắng thoát khỏi sự xâm nhập của anh nhưng đã quá muộn, quá muộn rồi....

“ Phải....” anh trả lời, lúc này đã quá xa để anh dừng lại được, anh di chuyển một cách chậm chạp, thật sâu trong cô, cô cảm thấy mình được lấp đầy và căng ra trước sự xâm nhập to lớn của anh, một tiếng rên đau đớn thoát khỏi miệng cô “ Gideon em không thể chịu được” anh phủ lấy cô với một cái hôn, đợi cho cô thích ứng với vật đàn ông của anh, kiếm chế không di chuyển trong cô như một cục hình tra tấn anh.

Khi cơn buốt đau của cô lắng xuống thì một niềm khoái lạc dữ dội tới mức cô phải cắn chặt môi mình để không bật thét, tâm trí cô còn lơ mơ thì anh ngậm liếm mút đầu vú cô, mọi cú liếm của đầu lưỡi anh làm cô cháy nóng người lên, vịn vịn thân mình cô gọi tên anh một cách mù quáng. Nhân thấy tín hiệu từ cô anh sung sướng chuyển động, thúc vào và nhẹ nhàng kéo ra, thúc vào và kéo nhẹ ra....anh rên lên “ Ôi, em quá chặt, quá nóng... và cực kỳ ngọt ngào” tâm trí cô rời rạc lạc lối, cô nghe thấy những lời anh nói nhưng cô không thể trả lời, cô dường như đang hướng đến một nơi nào đó, cơ thể cô run lên, chân tay cô run rẩy và cô cong người lên tựa vào anh, đưa anh đến giới hạn cuối cùng, anh gầm lên như đau đớn nhanh chóng rút ra khỏi cô, vật đàn ông của anh co giật dữ dội đem toàn bộ mầm móng của anh phun trên bụng cô như những giọt sữa trắng đục. và sau đó anh gục xuống người cô thoải mái.

Một thời gian dài trôi qua trước khi một trong hai người có thể nói chuyện. Livia nâng khuôn mặt cô tựa vào vai anh mỉm cười khi cơn buồn ngủ đang kéo đến "Amberley ở phút cuối không bao giờ làm như anh," cô nói với anh khi ngón tay cô chơi đùa trên ngực anh

Gideon nhe răng cười khi nghe cô nói "Đó là phương pháp Coffeehouse để ngừa thai."

"Coffeehouse?"

"Được đi vào và ra mà không bao giờ chi tiêu bất cứ điều gì," anh giải thích, và cô đẩy anh ra với một tiếng cười như bị nghẹt, anh bắt cổ tay cô một cách dễ dàng. "Livia ... Anh phải bảo vệ em khỏi những hậu quả của những gì chúng ta đang làm "

" Em biết", cô nói thoát khỏi vòng ôm của anh. Rõ ràng cô không muốn thảo luận về bất cứ điều gì quan trọng ngay bây giờ. Trượt ra khỏi giường, cô đưa cho anh một nụ cười khiêu khích. "Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau này. Nhưng bây giờ ... "

" Bây giờ sao?" anh nhìn cô cười âu yếm

" Anh phải tắm cho em," cô nói ... và anh thực hiện mà không một lời phản nản nào.

Chương 16

Buổi sáng sớm hôm sau khi thức dậy trong vòng tay của Gideon Shaw, Livia cảm thấy như thể thế giới của cô đã thay đổi. Cô đã thân mật với một người đàn ông khác một lần nữa. Có lẽ cô đang yêu kể từ khi người yêu cô đã bỏ cô đi, cảm giác bình yên không còn cô độc lẻ loi một mình khiến cô rúc sâu hơn vào trong lồng ngực anh hơn, thở đều cô ngắm nghía khuôn mặt anh say mê, anh có khuôn mặt của một thiên thần đang nhăn nhó. Mỉm cười, Livia đưa tay sờ nhẹ vàng trán anh, trượt xuống chiếc mũi dài và làn môi gợi cảm xoa nhẹ theo viền môi anh, nhẹ nhàng đánh thức anh dậy

"Anh trông quá đẹp trai vào lúc sáng mai đây", cô nói với anh khi anh đưa tay ôm cô vào trong lòng và ngáp dài. " Anh có thể nghe được những lời khen đó khi anh nghiêm túc ngồi im cho mọi người nhìn chăm chăm vào anh hằng giờ"

Giọng anh còn buồn ngủ nghe khàn khàn. "anh không muốn bất cứ ai thấy anh nghiêm túc. Điều đó sẽ là nguy hiểm"

Mỉm cười, Livia vuốt lại mái tóc anh đang lòa xoà trước trán. " Em phải trở về Marsden Terrace trước khi bà Smedley thức dậy."

"bà Smedley là ai?" Gideon càng ôm chặt cô hơn, môi tìm kiếm đường cong ấm áp của cổ cô.

"Một người đi kèm với em khi đến Luân Đôn này, bà ta già rồi, bị lãng tai và cận thị nặng!"

"Hoàn hảo", Gideon nhận xét với một nụ cười. anh chuyển môi mình xuống thấp hơn, hôn vào bầu ngực vun đầy cô. " Anh có cuộc họp sáng nay. Nhưng chiều nay anh sẽ hộ tống em và bà Smedley đi một nơi nào đó chiều nay nhé ...đi ăn kem được không? "

"Oh, nghe thích quá đi mất." Da cô trở nên đỏ ửng dưới sự tác động của anh, núm vú cô bị mất hút bên trong miệng anh "Gideon ..."

"Mặc dù," anh thì thầm, " sự thích thú chiều nay xem ra không bằng ngay lúc này đâu" anh nhìn chăm chăm vào nụ hoa khi anh thắm ướt nó, ánh mắt say mê.

"Mặt trời sắp mọc rồi", phản đối, cô quằn quại

bên dưới anh . " Em phải rời khỏi ngay."

"Em nên cầu nguyện rằng bà Smedley dậy muộn sáng nay," anh nói, bỏ qua các cuộc biểu tình của cô.... Sau đó chỉ còn nghe tiếng rên rỉ, thờ đốc trong phòng.

Nhiều ngày sau đó, Gideon đã chứng minh là người bạn đồng hành vui vẻ khi dẫn cả hai đi dạo, đặc biệt là bà Smedley, giống như một con gà mái già trong bộ áo choàng lụa màu nâu và cái mũ lông. Nhìn Gideon qua đôi kính dày vì cận thị của mình, bà Smedley không thể nhìn thấy anh ấy đủ rõ ràng nhưng cũng khá ấn tượng bởi vẻ rục rĩ ấm áp của anh. Và thực tế anh là một người Mỹ, cũng như các người đi kèm khác, bà nhìn anh nghi ngờ sâu sắc khi anh là người nước ngoài

Tuy nhiên, Gideon kiên trì tuyệt đối để thuyết phục bà ta bỏ thái độ nghi ngờ dành cho mình và anh đã thành công. Sau khi anh mua chỗ ngồi tốt nhất để xem toàn bộ phong cảnh thành phố, cảnh đẹp của Naples và Constantinople, anh ngồi bên cạnh bà Smedley và kiên nhẫn hét lên giải thích cho những điều bà hỏi vào bên tai bi lãng của bà. Anh cũng đi lại nhiều lần để mua nước giải khát cho bà ấy. Sau khi xem thoả thê , khi họ đi ngang

qua công viên Hyde Park, Gideon lắng nghe một cách khiêm nhường bài giảng của Smedley bùng nổ của tệ nạn sử dụng thuốc lá. Khi thấy anh lấy điếu xì ga ra hút càng kích thích bà ta thuyết giảng thêm đề tài này hơn nữa. Hút thuốc khiến mọi người khó chịu, chi tiêu cho việc đó quá đáng, thuốc lá là tệ nạn ... và ngồi trong phòng hút thuốc sẽ khiến người đàn ông thô tục và khiêu khích về ngôn ngữ.

Đứng im nhìn bà Smedley giảng dạy anh về những điều mà thuốc lá có thể gây hại cho một người đàn ông như thế nào, Livia cố nén một nụ cười ghen nhìn trả lại anh, nếu bà Smedley biết anh bị nghiện rượu thì không biết bài giảng này kéo dài đến như thế nào, nhìn khuôn mặt khổ sở của anh, cô còn háy mắt trêu chọc anh và cười ha hả khi anh gườm gườm mắt nhìn trả lại cô.

Cuối cùng, bài thuyết trình về thuốc lá đã được chuyển hướng đến chủ đề của nghi lễ, và sau đó vào khu vực nhạy cảm về sự tán tỉnh của người đàn ông và đàn bà, Livia cau mày khi Gideon dường như đánh giá cao những lời tuyên bố của bà Smedley.

"... Người ta nên kết hôn với một người tương

tự như mình cả về tính khí, hình thức, nhân cách...", Smedley khuyên bảo họ. "Một người đàn ông tóc đen, ví dụ, không nên kết hôn với một người đàn bà tóc nâu, và cũng không một người đàn ông mập mạp nên kết hôn với một cô gái mảnh mai. Người máu lạnh không kết hôn được người máu nóng "

"Vậy thì cả hai người có niềm đam mê như nhau có nên kết hợp lại không?" Mặc dù Gideon không nhìn vào Livia, anh bằng cách nào đó đã tránh được những cú đá từ Livia nhằm vào ống chân mình.

"Không, điều này thì không nên," câu trả lời nhấn mạnh. " Nếu không thì bọn họ sẽ không ngừng sản xuất ra những đứa con của họ. "

"Đáng sợ," Gideon nói, nâng cao lông mày của anh cười cười nhìn Livia.

"Và vị trí xã hội là quan trọng nhất, "bà Smedley nói. "Chỉ có những người có địa vị như nhau mới nên kết hôn hoặc nếu có sự bất công bằng này thì người chồng lúc nào cũng nên có địa vị cao hơn người vợ vì nếu ngược lại thì người vợ sẽ không tôn trọng người chồng của mình."

Livia căng thẳng khi Gideon im lặng. Cô cũng đoán anh đang nghĩ đến tình trạng của Mc Kenna và Aline.

"Em có cơ hội để

McKenna ở London không?" cô hỏi nhỏ

Gideon, trong khi bà Smedley vẫn đang thao thao nói không biết thực tế rằng cả hai đang không nghe bà nói gì cả.

Gideon gật đầu. "Tối mai, nếu em muốn đi đến nhà hát cùng với anh"

"Vâng." Cô dừng lại trước khi yêu cầu trong một giai điệu thấp, "Có khi nào McKenna đề cập đến chị gái của em với anh không?"

Anh do dự, và đưa cho cô một cái nhìn cảnh giác ' Cũng có nói"

"Tâm trạng anh ấy thế nào khi nói đến chị Aline?" – cô hỏi tiếp

"Có thể nói rằng," Gideon trả lời lạnh lùng. "Anh ấy khá cay đắng và sâu sắc mong muốn trả

thù. Các vết thương Aline đã gây ra với anh ta quá sâu gần như gây chết người. "

Livia nói một cách tuyệt vọng. "Chị ấy không có lỗi," cô nói. "Nhưng chị ấy sẽ không bao giờ chịu giải thích với anh ta hoặc lý do tại sao chị ấy lại làm như vậy"

Gideon nhìn cô chăm chú. "kể cho anh nghe chuyện gì thế?"

"Em không thể", Livia nói ngập ngừng. "Em đã hứa với chị ấy sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật của chị Aline. Em đã có lời hứa giữ bí mật của cô bạn thân em nhưng cô ta đã phản bội điều đó gây cho em rất nhiều đau đớn, vì thế em sẽ không bao giờ phản bội Aline.."

Không thể đọc biểu hiện của anh, cô cau mày xin lỗi. "Em xin anh đừng bắt buộc em phải nói ra..."

"Đó không phải là những gì anh đang nghĩ."

"Vậy anh nghĩ chuyện gì?"

"tất cả mọi thứ anh tìm hiểu về em làm cho anh yêu em nhiều hơn."

Livia ngừng thở trong một giây, choáng váng bởi những điều nghe được. Phải mất một thời gian dài để cô nói được. "Gideon ..."

" Em không cần phải nói gì cả," anh thì thầm. " Một lần, anh muốn có những niềm vui của việc yêu thương ai đó mà không yêu cầu bất cứ điều gì hồi đáp lại cho mình"

Có hai loại thành phần đi đến nhà hát này, một là những người thích nghe hát thật và hai là những người vì lý do xã hội.

Nhà hát là một nơi để được gặp mặt, tìm kiếm thông tin, và nói những lời tán tỉnh. Ngồi ghế cùng dãy Gideon Shaw, McKenna, bà Smedley, và hai cặp vợ chồng khác, Livia sớm bỏ mọi nỗ lực để nghe những gì đang diễn ra trên sân khấu,. Thay vào đó cô chú ý có nhiều người đi qua lại dãy ghế họ ngồi, bất giác cô phát hiện sự xuất hiện của hai doanh nhân người Mỹ đang thu hút mọi người nhìn vào họ.

Gideon là một chuyên gia nói đùa, xuất hiện thái độ thoải mái và mỉm cười khi anh trò chuyện với mọi người. McKenna, mặt khác, dè dặt hơn,

thận trọng những từ khi nói chuyện. cả hai cũng đều mặc áo trắng quần đen như nhau trong trang phục vest nhưng đối với Gideon mang cảm giác trang nhã và thanh lịch còn Mc Kenna tỏa ra một chút đe dọa không thân thiện với mọi người và Livia cảm thấy kinh ngạc khi chị Aline mình tôn thờ hoàn toàn con người nguy hiểm này. Khi Gideon đi tìm cho cô một ly nước chanh, và cho bà Smedley, Livia đã có cơ hội để nói chuyện với McKenna chỉ một ít phút. McKenna mang vẻ lịch sự và một chút xa lạ, không cần sự cảm thông của bất kỳ ai, và Livia không thể không tiếc cho anh ấy. Mặc dù gương mặt của Kenna như bất khả xâm cô nhìn thấy dấu hiệu mệt mỏi trên khuôn mặt đen của anh, và đôi mắt thâm quầng chứng tỏ nhiều đêm anh không ngủ. Cô biết cảm giác khủng khiếp như thế nào khi yêu một ai đó mà mình lại không thể có được, và nó thậm chí còn tồi tệ hơn so với McKenna, bởi vì anh ấy sẽ không bao giờ biết lý do tại sao Aline từ chối anh ta. Khi lương tâm tội lỗi của Livia nhắc nhở cô chính là nguyên nhân khiến McKenna rời khỏi Stony Cross những năm trước đây, cô đỏ bừng lên vì lo lắng đến nỗi Mc Kenna cảm giác được điều đó.

"Lady," anh thì thầm, " Cảm thấy không khỏe sao.

"Không," cô nói một cách nhanh chóng.

McKenna dường như không tin những lời cô nói nhưng anh trả lời nhẹ nhàng. "Em đang khó chịu, đừng nói dối tôi. Để tôi đưa em ra ngoài một chút cho thoải mái được không?"

Livia nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh lá cây mệt mỏi của anh, cô nhớ lại cậu bé rạng ngời khi anh còn nhỏ, và cô nghĩ về lời xin lỗi cô đã muốn làm trong hàng chục năm qua. Tâm trạng kích động, cô nhớ đến lời hứa với Aline nhưng lời hứa đó chỉ không nói về vết sẹo chân chị ấy, cô hứa sẽ không nói hành động của cha mình.

"McKenna", cô nói ngập ngừng, "Em xin lỗi anh về những việc trước đây. một sự kiện mà em đã làm anh bị tổn thương. "

"Em đang đề cập đến thời gian tôi còn ở Stony Cross Park sao?" anh hỏi với một cái cau mày nhẹ. "Lúc đó em chỉ là một cô bé thôi."

Livia bồn chồn khi cô trả lời bằng một giọng thấp. "Em lo sợ rằng cô bé nhỏ là khá láu lỉnh và nghịch ngợm và em đúng như vậy.

Em là lý do mà anh đã được đóng gói để Bristol đột ngột như vậy. "

McKenna nhìn chăm chăm vào cô, với một sự im lặng nhưng cô vẫn tiếp tục.

"Anh biết rằng khi còn nhỏ em luôn bám theo chị Aline, làm tất cả mọi thứ với chị ấy, và em ngưỡng mộ và tôn thờ chị ấy, và dĩ nhiên em biết mối quan hệ của hai người ra sao và em cho rằng lúc đó em đã ghen tỵ với anh khi lúc đó mọi sự chú ý của Aline đều đặt toàn bộ vào anh nhiều hơn, chị ấy giống như người mẹ thứ hai của em và em chỉ muốn chị ấy quan tâm đến một mình em thôi. Vì vậy, khi em tình cờ nhìn thấy hai người trong căn phòng lúc đó "Livia dừng lại và đổ mặt thậm chí còn khó khăn hơn. " Em đã làm điều tồi tệ nhất có thể, em đã không nhận ra hậu quả sau đó như thế nào. Em đã đi đến gặp cha và nói với ông những gì em đã nhìn thấy. Và đó là lý do tại sao anh được gửi đến Bristol. Sau đó, khi em thấu hiểu kết quả hành động bông bột của mình, và thấy Aline đau khổ như thế nào, em cảm thấy mình thật tồi tệ và hối hận khôn xiết. Em luôn luôn hối tiếc những gì đã làm, và mặc dù em không mong anh tha thứ cho em, em muốn nói sự thật với anh và xin lỗi anh

ngàn lần.”

“Đau khổ sao?” McKenna lặp đi lặp lại lời Livia. “Lady Aline đã nói với tôi về việc tôi gửi đến Bristol vì cô ấy hối hận khi có tình cảm với một kẻ thấp hèn như tôi, tôi là một trở ngại đối với cô ấy.”

“Không”, Livia vừa khóc vừa hét lên giải thích cho anh hiểu. “Đó là cha bọn em bắt buộc chị ấy nói như thế nếu không sẽ tổn hại đến anh, ông ấy nói nếu còn nhìn thấy anh ở nơi này nữa thì ông sẽ giết chết anh, ông thề rằng ông sẽ đuổi anh đi bằng mọi cách và sẽ cho anh ngồi tù và chết trong đó và chị Aline tin vào điều đó bởi vì khi đó ông ấy quá lớn mạnh và có đủ quyền lực để làm điều đó. Chị ấy không muốn anh rời xa chị ấy đến Mỹ như vậy nhưng chị ấy làm mọi cách để bọn vệ anh, Vì thế, chị ấy yêu cầu cha cho anh đi đến Bristol, hơn là bỏ anh ngoài đường phố”

McKenna nhìn cô với vẻ mặt sững sốt nhưng lời nói lại không tin cô. “Vậy tại sao không ai cho anh biết vào thời điểm đó chứ?”

“Chị ấy tin rằng nếu tỏ vẻ yếu đuối trước anh thì bằng mọi cách anh sẽ ở lại với chị ấy”

Livia không dám nhìn vào mặt anh, cô cầm chặt vải lụa của áo choàng cô thì thầm, "Aline có nói sai về điều đó không?"

Một sự im lặng vô tận trôi qua. "Không," cuối cùng anh thì thầm.

Can đảm nhìn anh, Livia thấy McKenna nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào diễn viên trên sân khấu. Anh dường như suy nghĩ nghiêm trọng ... cho đến khi ai đó có thể chú ý mờ hôi tuôn trên trán anh, và bàn tay anh nắm lại thành quyền trên. Livia không dám phản ứng điều gì, cô đã tiết lộ quá nhiều để làm cho Mc Kenna hiểu đúng về quá khứ của Aline, cô ngập ngừng nói "Sau khi anh đi," cô nói, "Aline không còn như lúc trước được nữa. Aline yêu anh, McKenna ... chị ấy thà làm cho anh ghét mình hơn là nhìn thấy anh bị tổn thương"

Giọng nói của anh khàn đặc lại găm gù nói "Nếu điều đó là sự thật, cô ấy phải nói với tôi về sự thật khi cha của hai người đã chết, và quỷ tha ma bắt tại sao cô ấy lại không nói với tôi"

"Có lẽ," Livia nói cẩn thận "chị ấy không muốn anh phải thấy có trách nhiệm vì chuyện đó hoặc một số lý do khác nếu anh hỏi Aline..."

Cô im lặng khi McKenna đưa tay ra hiệu cô đừng nói nữa trong khi ánh mắt anh nhìn chăm chú lên sân khấu. Nhận thấy tay mình đang run nhẹ Livia nhận thấy anh càng tức giận hơn trong khi cô lại nghĩ rằng sau khi cô nói hết với anh thì anh sẽ ngạc nhiên và nhìn cô với vẻ biết ơn khi cô đã nói sự thật với anh chứ không phải với cảm xúc như bây giờ, Nhẹ cắn môi mình, Livia ngồi trong im lặng trong khi Mc Kenna nắm chặt tay mình lại không chú ý đến cô.

Nhẹ nhõm khi Livia thấy Gideon quay trở lại với hộp với nước chanh cho cô. Anh khẽ liếc nhìn từ gương mặt cô và McKenna, nhay cảm với sự căng thẳng trong không khí. Ngồi xuống ghế bên cạnh Livia, Gideon cởi mở nói chuyện phím cùng cô cho đến khi cô mỉm cười thoải mái hơn.

McKenna, mặt khác, nhìn như thể anh là ma quỷ địa ngục vậy , mồ hôi tuôn rơi trên khuôn mặt đen lạnh lùng của anh và cơ thể anh căng ra giận dữ điều gì đó .Anh dường như không chú ý đến xung quanh hoặc nơi anh đang ở đâu nữa. Khi không thể chịu đựng thêm nữa, anh đột ngột đứng dậy và một tiếng lẩm bẩm như tạm biệt anh bước đi ra khỏi nhà hát một cách nhanh chóng.

Gideon nhìn Livia vẻ ngạc nhiên. " Ôi chúa ơi! Hai người đã nói chuyện gì trong khi anh đi thế?"

McKenna một mình đi dạo trên đường sau khi rời nhà hát, sau khi đi không biết qua bao nhiêu ngã anh mệt mỏi đứng dựa lưng vào cái cột nhà nào đó. Tâm trí và cơ thể anh hỗn loạn. Tiếng vang vọng những lời nói của Livia xôn xao trong tai anh, ăn mòn sự bình tĩnh của anh, làm anh giận dữ không biết mình có nên tin vào những lời Livia nói. Ý nghĩ khi tất cả những thù hận trong 12 năm qua đối với Aline là sai lầm....điều đó làm anh sợ hãi.

Đột nhiên, anh nhớ lời mình nói trước đây. "Aline ... Tôi sẽ không bao giờ đi trừ khi em bảo tôi đi... "

Điều đó hoàn toàn đúng. McKenna hy vọng rằng Aline yêu anh, anh sẽ tiếp tục ở lại với cô, không điều gì có thể làm anh rời xa cô.

Và Aline biết điều đó.

McKenna kéo tay áo nữ lên lau mồ hôi trên trán mình. Nếu đó là sự thật, nếu Aline bắt ép anh đi để bảo vệ anh khỏi sự trả thù của bá tước cha ... sau đó cô yêu anh. Có lẽ điều đó bây giờ đã không còn

nữa, nhưng cô đã yêu anh một lần. Anh điên cuồng khi nghĩ đến cô đã yêu anh trong thời gian đó. Anh biết anh sẽ hỏi trực tiếp cô về chuyện đó nhưng từ trong sâu thẳm anh đã có câu trả lời cho mình.

Aline đã yêu anh ...những từ ngữ đó quay cuồng trong tâm trí anh.

Một vài người qua đường liếc nhìn tò mò vào hình dáng to lớn như bức tượng của anh, tuy nhiên không ai dám dừng lại hoặc yêu cầu anh đi chỗ khác để nhường lối đi, họ cảm thấy một mối đe dọa trong sự yên tĩnh đó, như thể anh có thể là một người điên, những người có thể bị kích động và bộc phát một số hành động tuyệt vọng. Dễ dàng hơn, và an toàn hơn, đi bộ và giả vờ họ không nhìn thấy anh.

Gideon đến phòng Livia vào đêm đó, lén vào trong nhà và lên phòng ngủ của cô. Anh cởi quần áo của mình một cách cẩn thận và làm tình với cô trong một thời gian dài, di chuyển sâu bên trong vào nụ hoa của cô với những cú thúc mạnh mẽ, rút ra uể oải, nâng cô nhẹ nhàng để thay đổi vị trí. Cô rên rỉ được bao phủ bởi vô số những nụ hôn của anh, trong khi cơ thể cô run rẩy chào đón vật đàn

ông căng đầy của anh bên trong cô..

Cô chưa bao giờ thực hiện những tư thế làm tình quay cuồng như thế này với Amberley. Không còn suy nghĩ được gì khi họ đụng chạm vào nhau, chỉ có những âm thanh rền rĩ, mê say, niềm đam mê không dứt giữa hai người, anh đã cho cô những tự do mà từ trước nay cô chưa hề biết đến, và cô muốn anh yêu mình mãi mãi, bất tận trên chiếc giường ấm áp này.

Họ nằm yên và thở dốc sau một cuộc hoan ái kịch liệt,

Livia nằm vắt ngang qua người anh, chân cô nằm xoạc ngang hai bên để trên thắt lưng anh, cô di chuyển bàn tay mình vuốt ve bờ ngực đẫm mồ hôi của anh trong khi anh uể oải di chuyển bàn tay sau lưng cô. khi chân cô vô tình chạm vào vật đàn ông của anh, cô cảm thấy nó bắt đầu đang to lên chạm vào đùi cô, sau khi họ mới vừa lên cao trào xong. Cười dịu dàng cô ngược lên âu yếm anh

"Anh đang muốn nữa hả?", cô nói không giấu nụ cười thích thú của mình.

Mỉm cười, Gideon giữ bàn tay cô với bàn tay

anh đưa lên môi hôn từng ngón một. "Không có nhiều hơn so với em."

Cô cúi xuống cho đến khi mũi của họ chạm vào nhau. " em thú nhận một điều Mr Shaw, em đang bị anh hấp dẫn đấy."

"Hấp dẫn sao?" anh chế giễu. "Em đang điên cuồng trong tình yêu với anh."

Livia cảm thấy trái tim lạc mất một nhịp, nhưng cô vẫn bình thản nói. "Bây giờ, hãy nói lý do tại sao em sẽ rơi vào vòng tình yêu của anh?"

"Có rất nhiều lý do," anh nói với cô. "Anh không chỉ đáp ứng em ở trên giường, mà anh cũng là một trong những người giàu nhất trong thế giới văn minh này"

"Em không quan tâm tới tiền anh" cô thản nhiên nói.

"anh biết rằng, chết tiệt". Bây giờ anh bắt đầu âm thanh bắt mắt. "Đó là một trong những lý do anh yêu em"

" Anh yêu em sao?"

"Chúng ta kết hôn nhé". anh thì thầm với cô

Cau mày, Livia bắt đầu trượt ra khỏi anh ta, nhưng Gideon nắm hông của cô lại không cho cô trốn thoát. " Nó đáng xem xét, đúng không?" anh hỏi.

"Không phải khi chúng ta chỉ biết nhau hơn hai tuần!"

" Vậy em muốn thời gian bao nhiêu. Anh có thể chờ đợi. "

"Anh phải trở về New York."

"Anh có thể chờ đợi," anh lặp đi lặp lại cứng đầu.

Thở dài, Livia hạ thấp khuôn mặt của cô vào ngực anh và hôn nhẹ lên đó. Cô buộc mình phải trung thực. "không có điều gì thuyết phục em kết hôn với anh, anh yêu à. "

Gideon vòng tay ôm cô và để bàn tay anh vuốt ve trên lưng của cô trong lời nói như cầu khẩn. "Tại sao không?"

"Bởi vì em quan tâm đến anh nhiều hơn để mà

nhìn anh tự giết chính mình”

Cô cảm thấy sự căng thẳng đột ngột của cơ thể dài bên dưới cô. Một lần nữa, cô rời khỏi vòng ôm của anh, hy vọng rằng lần này anh sẽ để cho cô đi. Nhưng cánh tay của anh vẫn thắt chặt xung quanh đôi hông mảnh mai, và một tay ấn nhẹ đầu cô trở lại ngực mình, anh thì thầm nói. " Em muốn tôi không được uống rượu nữa à

"Không, em không muốn mình bắt buộc anh về điều đó."

"Nhưng em sẽ xem xét việc kết hôn với anh nếu anh từ bỏ nó ?" một sự im lặng kéo dài và anh nâng cằm cô lên nhìn mắt anh.

"Vâng," cô nói một cách miễn cưỡng. "Trong trường hợp đó, em có lẽ sẽ suy nghĩ đến việc kết hôn với anh”

Biểu hiện Gideon lo lắng, môi mím lại như thể anh đang tìm kiếm bên trong chính mình và không hài lòng với những gì anh nhìn thấy. "Anh không biết có thể làm được điều đó không?", anh lẩm bẩm với một sự thẳng thắn làm cô ngỡ ngàng. "anh thậm chí không biết anh muốn gì nữa. chỉ

muốn có em và có nó nữa” .

"Anh không thể bỏ nó được," cô nói thẳng thừng. " Khi anh là một Shaws”.

Gideon nhìn vào cô "Anh sẽ cho em mọi điều mà em cần và em muốn, bất cứ thứ gì em thích”

" Nhưng yêu cầu này thì không được chứ gì!." Livia bắt đầu tự hỏi nếu cô không mất trí sao lại từ chối một đề nghị từ anh khi hầu hết phụ nữ sẽ biết ơn điều đó. Một nụ cười trên đôi môi cô khi cô nhìn thấy biểu hiện của anh. Rõ ràng anh không phải là người quen với việc bị từ chối vì bất cứ lý do gì. "Hãy tận hưởng thời gian mà chúng ta có với nhau ngay bây giờ. Em sẽ về nhà trong mấy ngày nữa thôi"

"Một vài ngày? Không, ở lại lâu hơn, và đi với anh. "anh hoảng sợ nói.

Cô lắc đầu. " Mọi người sẽ nói rằng chúng ta đang lén lút khi đi cùng nhau"

"Chỉ cần đi với anh, Livia." Anh tuyệt vọng van xin cô.

"Nếu em có thể", cô quay lại khi anh hôn lên

mắt cô, mũi cô, má cô và cuối cùng đôi môi ngọt ngào.

Gideo ủ rũ nói với cô. "Ít nhất cho anh biết một điều em yêu anh chứ?"

Livia vẫn im lặng, không chắc chắn liệu nói ra sẽ làm cho mọi việc tốt hơn hoặc tồi tệ hơn.

"Anh biết," Gideon nói, mím môi tự chế nhạo khi anh nghe lời bào chữa trong giọng nói của mình. "Nếu anh thay đổi cuộc sống hiện thời thì anh sẽ có hy vọng chứ"

"Em không muốn làm thay đổi cuộc sống của anh, mà điều đó chính bản thân anh, nếu không sau này anh lại trách em là do em thúc ép anh" cô nói chậm rãi"

Cô thấy anh muốn tranh luận với cô nữa nhưng không hiểu sao anh im lặng và kéo cô sát vào thân thể anh " Nhưng anh không muốn mất em" anh thàn thì nói.

Vuốt ve lưng bàn tay anh - Livia thở dài. "Em đã sống cô đơn một mình kể từ khi Amberley mất đi, và bây giờ anh đến bên em và thấy cuộc sống mình có màu sắc trở lại, em sẽ luôn luôn yêu mến

và biết ơn anh về điều đó”

"Cái gì"? anh lặp đi lặp lại mím môi hỏi " Lòng biết ơn sao?"

"Em sẽ không thừa nhận khi em cảm thấy bất cứ điều gì nhiều hơn thế. Nó sẽ là một hình thức cưỡng chế nếu bắt em nói khác đi. "

Cô nghe tiếng anh càu nhàu trên mình. "Có lẽ anh nên thử nghiệm quyết tâm của em."

" Em đang chờ đây", Livia nói, nhưng thay vì âm thanh tán tỉnh thì giọng cô u sầu, và cô thấy mình được anh ôm chặt trong vòng tay.

Aline thở dài khi cô lấy cho mình một tờ giấy trong ngăn bàn và cây bút lông màu đen chấm theo mực từ cái hộp hình vuông được đặt vuông vắn ở góc bàn. Gần một chục lá thư từ những người bạn và họ hàng đã được chất đống trước mắt cô và cô phải nhanh chóng phúc đáp lại không được chậm trễ. Tuy nhiên, không chỉ đơn giản là gạch ngang trả lời thuận tiện nhanh chóng. Viết thư là một nghệ thuật đòi hỏi sự chú ý đến từng chi tiết. Một số để chuyển tải các tin tức mới nhất với phong cách và sáng tạo, hấp dẫn người đọc nhất.

Aline cau mày nhìn ba chữ cái mà cô đã hoàn thành. Cho đến nay, cô đã miêu tả khiếu nại hộ gia đình nhỏ, liên quan lựa chọn những tin trọng yếu nhất, và thậm chí bình luận về thời tiết gần đây. "Làm thế nào khéo léo để đủ nói về tất cả mọi thứ, và phải viết sự thật", cô nhận xét cho riêng mình với một nụ cười chế nhạo. Nhưng cô nghi ngờ rằng tin tức thực sự của mình nếu muốn viết thực sự sẽ là... Gần đây tôi có một người tình, và đã có hai lần đạt cực khoái nhất nóng bỏng nhất ở trong rừng và trong phòng ngủ của tôi.... Livia em gái tôi vẫn sức khỏe tốt, và hiện đang trên một chuyến thăm London, nơi mà tại thời điểm này, cô có thể lao vào giường của một người Mỹ say rượu .

Hình dung khuôn mặt của người anh em họ Georgina và bà cô Maude khi nhận "bức thư sự thật" này khiến Aline ghen vì cười.

Giọng nói của anh trai cô đột nhiên vang lên làm cô gián đoạn suy nghĩ " Ôi chúa lòng lành! Em không có chuyện gì làm hay sao mà rãnh viết thư thế chứ"

Cô ngược nhìn lên Marcus với một nụ cười trêu chọc. " Làm như anh hầu giờ chưa từng viết một

bức thư ấy”

"chỉ việc kinh doanh thôi", Marcus thừa nhận. "Trong thực tế, điều duy nhất tôi tệ là viết một bức thư kể về mọi việc trong cuộc sống hằng ngày, tại sao mọi người lại có thể nghĩ anh có thể nhớ đến những chi tiết vụn vụn đáng chán ấy chứ, những thông lệ chẳng vui tẻ nào”

Nụ cười mở rộng trên môi, Aline đặt bút xuống và liếc nhìn một vết mực nhỏ trên đầu ngón tay. " Anh có điều gì bảo em không, anh thân yêu? Em cầu xin anh đấy, làm một cái gì đó để giải cứu em khỏi sự nhàm chán không thể chịu đựng nổi này. "

"Không phải cầu xin. Có việc này xảy ra đây ..." anh cho cô thấy bức thư kín trong tay, trong khi một biểu hiện kỳ lạ trên khuôn mặt anh. "Một giao hàng đến từ London. Lá thư này đi kèm với nó. "

"Đến từ London sao ? Chắc đó là việc chúng ta gửi mua thêm hàng nhưng mà họ đã giao vào hai ngày trước rồi mà" cô ngạc nhiên nhớ lại.

"Không phải hàng." Marcus đi thẳng tới cửa ra vào và ra hiệu cho cô. " Giao hàng là dành cho em. Hãy đến lối đại sảnh đi.

Khi cô đi theo Marcus tới phòng đại sảnh. Không khí thơm thơm hương thơm nồng của hoa hồng, như thể toàn bộ đại sảnh đã được tắm với nước hoa đắt tiền.

"Trời đất ơi!" cô kêu lên, đứng lại khi nhìn thấy chùm lớn hoa được mang đến từ một giỏ bên ngoài. Một núi hoa hồng trắng, một số trong đó còn đang mọc chồi, một số trong nở đầy hết rồi. Hai người hầu đang đặt để những chậu hoa hồng và ba người ngoài kia đang đi vào trên tay họ cũng cầm những chậu hoa hồng màu trắng nữa.

Marcus nói có vẻ khó chịu. "Không nghi ngờ rằng sẽ không còn một bông hoa màu trắng ở lại Luân Đôn nữa"

Tim đập dồn dập, Aline bị thu hút bởi những bông hoa trắng tinh khiết, khẽ khàng nâng niu cô hít thở mùi thơm đặc trưng của hoa hồng, cảm giác mềm mại trên tay trên má cô.

"Cái gì nữa thế?" Marcus hỏi khi nhìn thấy ông quản gia đang chỉ đạo người hầu đặt một thùng gỗ lớn bừa phăm vào vị trí còn trống trên đại sảnh.

Aline nhìn bừa phăm một cách ngạc nhiên

không biết nó là cái gì, cô nói suy nghĩ của mình “Cái gì thế. Salter?”

"Vâng, tôi sẽ mở ra ngay thưa tiểu thư!." Người quản gia già dùng tay tháo bưu kiện ra, cẩn thận gỡ những giấy bìa được dán một cách chu đáo, hiện ra những gói bánh thơm lừng mùi gừng và một ít hương hoa hồng. Tất cả mọi người đều kinh ngạc về những gì họ đang thấy. “Bánh gừng sao?”

Aline run rẩy đưa tay lên miệng che giấu tiếng cười hạnh phúc của mình vì cô biết ai đã gửi cho cô những thứ này rồi, toàn thân dao động và cùng một lúc cô lo lắng khi nghĩ đến sự tiêu xài phung phí mà anh gửi đến cho cô, nó khác hẳn những món quà so với người khác đến tặng cô, vừa lãng mạnvà cũng thực tế khi tặng quà bằng bánh. Nhưng trên hết tất cả cô rất hài lòng về những món quà của anh.

"Bánh ư?" Marcus hỏi hoài nghi. "Tại sao Mc Kenna như địa ngục kia lại tặng cho em cả thùng toàn thứ này chứ?"

"Bởi vì đó là món em thích ăn nhất," Aline cười nói. "Sao anh biết được đây là Mc Kenna tặng cho

em?”

Marcus nhìn chăm chăm vào cô chế giễu “ Chỉ có thằng khờ mới không nhận ra!” .

Dò dẫm tìm thư trong phong bì mình đang cầm trên tay, Aline lấy ra một tờ giấy được gấp làm đôi. Mở ra, hiện lên những vài dòng chữ đậm viết nguệch ngoạc, không có lời mở đầu:

Cho dù là hoang mạc vô tận.

Kể cả ngọn núi cao ngất trời.

Hay là biển đại dương bao la sâu thẳm.

Những giọt nước mắt đau khổ.

Những lời nói không nên lời.

Những nỗi sợ hãi trong tim.

Anh sẽ vượt qua tất cả để đến bên em.

Bên dưới không có chữ ký ... nhưng không cần thiết, Aline nhắm mắt lại, trong khi mũi mình cay xè và giọt nước mắt nóng bỏng sắp tràn ra mi mắt. Cô cố ép mình không được khóc ngay tại đây, bên

cạnh anh trai mình.

"Một bài thơ," giọng cô nghèn nghẹt . Ôi chúa ơi!

Đó là bài thơ hay nhất mà cô từng đọc, cô dịu dàng ép thư vào trong lồng ngực mình như muốn đem nó cất vào trong tim, che giấu Marcus cô quay đi lau nước mắt bằng tay mình.

" cho anh xem nào!" anh muốn xem Mc Kenna viết những gì cho Aline mà làm nó xúc động như thế.

Ngay lập tức, Aline nhét bài thơ vào thân trên váy cô, hoảng hốt nói. "Không, không được, nó là của em." Cổ họng cô nghẹn lại khi cơn xúc động trong cô ào ạt dâng lên, cô không còn che giấu nước mắt mình nữa, lẩm bẫm thì thầm “ Mc Kenna. Mc Kenna....”

Thở dài bất lực, Marcus đưa cho cô khăn tay “ Anh có thể làm được gì bây giờ?”

Câu trả lời của Aline là một trong những điều anh ghét nhất khi phải nghe “ Anh không làm gì được cả, không thể,... anh không thể can thiệp vào chuyện cá nhân của bọn em”

Anh dịu dàng ôm cô trong vòng tay mình và im lặng trong chốc lát khi từ xa họ nhìn thấy sự xuất hiện của một vị khách bước vào phòng đại sảnh bên cạnh là những người hầu đang chạy theo.

Bước nhanh vào phòng, trong tay cầm áo khoác ngoài của mình, Adam Lord Sandridge, quá ngạc nhiên khi thấy những bông hoa hồng mọc đầy trong nhà.

"Anh đoán nó là dành cho em" qua cơn ngạc nhiên anh tiến lại gần cô, môi khẽ chạm vào lưng bàn tay cô"

"Xin chào, Sandridge," Marcus bắt tay Adam, anh cười nói " Anh đến đúng lúc, Aline hình như cần phải có ai đó giúp con bé phân tâm trong lúc này"

"VẬY thì tôi sẽ cố gắng giúp cô ấy thấy dễ chịu hơn" Adam trả lời với một nụ cười bình thường. Anh cúi đầu chào một cách duyên dáng với Aline.

" Anh đi dạo với em chứ?", cô nắm khuỷu tay anh, hỏi nhẹ nhàng..

"Thật là một ý tưởng tuyệt vời." Adam lệ làng

lấy một bông hoa và nhét vào ve áo mình, mở rộng cánh tay mình cho cô nắm, anh dìu cô đi qua đại sảnh hướng vào khu vườn phía sau ngôi nhà.

Khu vườn rực rỡ màu sắc với thời tiết mùa hè ấm áp, với những bông hoa hồng màu đỏ, hướng dương màu vàng sáng chói, hoa cúc trắng tinh khiếtkhung cảnh mát mắt với phong cảnh đẹp tự nhiên, làm cho tâm hồn con người thư thái và bình ổn, cả hai im lặng đi bên nhau trên con đường lát sỏi đá, Adam là một trong những người hiếm hoi kiên nhẫn chờ đợi đến khi cô nói tâm sự của mình.

Cảm giác xoa dịu bởi không gian khu vườn và sự hiện diện trấn an của Adam, Aline thở dài nói. "Hoa hồng là của Mc Kenna tặng cho em,"

"Anh cũng đoán thế!" Adam trả lời bình thản.

"Và kèm theo một bài thơ." Cô lấy thư từ trong áo mình và đưa nó cho anh. Adam là người duy nhất trên trái đất này mà cô cho phép anh đọc những lá thư cá nhân của mình. Tạm dừng lại, Adam mở thư và tầm đọc.

Khi anh liếc nhìn cô, dường như anh nhìn được

nổi đau và niềm vui trong mắt cô. "Rất cảm động", anh nói chân thành, trả lại bài thơ cho cô. "Em sẽ làm gì tiếp theo?"

"Không làm gì cả".cô thở dài nói " Em vẫn sẽ không níu anh ta lại cho mình"

Anh nhún vai trả lời. "Nếu đó là những gì mà em nghĩ rằng tốt nhất"

Anh là người duy nhất trả lời như thế với cô. Aline nắm lấy tay anh và họ tiếp tục đi bộ. "Adam, một trong những điều em ngưỡng mộ nhất về anh là không bao giờ cố gắng tư vấn cho em phải làm gì."

"Anh coi thường những lời khuyên, nó không bao giờ hiệu quả cả." Họ đi men theo rìa của đài phun nước tượng hình nàng tiên cá, tìm chỗ ngồi thích hợp cho cả hai.

"Em nhiều lúc muốn đến với Mc Kenna", Aline tâm sự, "nhưng lại sợ hãi sẽ là trở thành điều tồi tệ khi nghe anh ấy trả lời...."

"Em lo lắng điều gì thế?"anh dịu dàng hỏi cô.

"Thời điểm mà em cho McKenna thấy vết sẹo

chân mình, hoặc anh ấy sẽ thấy chúng quá khủng khiếp để chấp nhận hoặc là tệ hơn là anh ấy sẽ thương hại em và cảm thấy bồn chồn và trách nhiệmvà sau đó cảm giác hối hận và cuối cùng là chia tay trong đau đớn hơn. Em không thể sống như vậy, nhìn vào mình mỗi buổi sáng và tự hỏi bao giờ thì anh ấy sẽ chán ghét em”

Adam phát ra âm thanh mềm mại, thông cảm.

"Em có làm điều gì sai không?" cô hỏi.

"không bao giờ xác định các vấn đề là đúng hay sai," Adam trả lời. "thứ nhất là người ta phải lựa chọn tốt nhất phù hợp với từng trường hợp, và sau đó điều thứ hai là vì lợi ích cho chính mình

"Adam hoàn toàn suy nghĩ ngược lại với Marcus, người tin mạnh mẽ vào sự tuyệt đối, đúng và sai, tốt và xấu, miệng cô cong lên với một nụ cười buồn vui lẫn lộn. "Adam, thân yêu, em sẽ suy nghĩ về lời anh nói trong những ngày tới ..."

"ừm, em thân yêu!"

Họ dừng lại một lần nữa, đối mặt với nhau và bàn tay hai người vẫn nắm chặt lại.

“Ôi, thật đáng buồn làm sao”, cô nói. “ không công bằng với cả hai chúng ta, em nghĩ em sẽ không có một cuộc hôn nhân nào cả và em nên tự mình nghĩ như thế không nên tự tin vào mình lắm, nhưng vẫn còn anh là một người bạn thân chân thật và quan tâm đến em nhất, có thể điều đó đã đủ làm em hài lòng rồi”

Cô nói nhưng anh lại nhìn thấy những tia thất vọng trong mắt cô, Adam thấu hiểu và an ủi cô kéo cô vào vòng tay ấm áp mạnh mẽ của mình “ Ôi, Darling” anh thì thầm “ Anh sẽ mãi mãi luôn là người bạn tri kỷ của em cho đến khi anh không còn trên cõi đời này được nữa”.

Chương 17

Livia ở London bảy ngày bảy đêm, trở về với linh kính đủ thứ những hộp quà, những trang phục đủ mà sắc, chứng minh cho chuyến đi đến London của cô cho tất cả mọi người biết rằng đó chỉ là cuộc đi mua sắm bình thường..Các vị khách nữ tò mò nhìn Livia soạn ra từ những hộp cao ngồng kia ra, nào là những chiếc mũ gắn lông chim màu vàng, xanh, đen....đôi găng tay có đính hạt cườm, khăn choàng, vải lụa mềm mại..v..vv..và một bộ sưu tập những mẫu thiết kế mà các nhà tạo mẫu ở Luân Đôn đã thiết kế cho cô.

Đương nhiên, Susan Chamberlain đã hỏi Livia có gặp Mr Shaw và McKenna trong khi cô ở London không, và Livia trả lời với giọng chế giễu."Ồ vâng, chúng tôi đã gặp nhau, cùng với bà Smedley của tôi và tôi đã dành một buổi tối thú vị nhất với cả hai người đàn ông đó tại Nhà hát Capitol, xem nhiều tiết mục rất hay và đặc sắc lắm."

Mặc dù Livia tỏ ra bình thường, và hào hứng kể về những chuyến đi chơi của mình nhưng tất cả

mọi người dường như vẫn nghi ngờ rằng còn có nhiều câu chuyện hơn nữa so với những gì này giờ cô nói.

Aline muốn nghe chi tiết hơn về chuyến đi của Livia nên cô chủ động đi đến phòng ngủ của em gái và cùng nhấm nháp rượu vang trên giường sau khi Livia đã trút bỏ bụi đường bằng việc tắm thoải mái.

Aline dựa lưng mình vào thành giường ngủ bởi những trụ to lớn trong khi Livia ngồi đối diện cô đang ôm một cái gối trong lòng " Em và anh ấy đã ở bên nhau vào mỗi đêm.." má Livia đỏ lên khi cô kể với Aline " Bảy ngày tuyệt vời"

" Anh ấy có dịu dàng với em không?" Aline cười, tò mò hỏi Livia.

" Ừm, có ..có..." Không thể tìm ra từ nói về sự dịu dàng của anh Livia chỉ trả lời gật đầu liên tục như muốn Aline tin chắc điều đó. "Nó thật khác xa khi em cùng với Amberley, có những điểm mới lạ khác nhưng em rất thích. "cô thẹn thùng mặt đỏ gay lên.

"em sẽ kết hôn với anh ấy chứ?" Aline nói với

một giọng hài lòng khi cô nhìn thấy em gái mình hạnh phúc nhưng cùng lúc đó cô lại lo lắng nghĩ về điều nước Mỹ quá xa xôi và trung thực một tý cô cảm thấy ghen tỵ với hạnh phúc của em gái mình- chỉ một chút thôi.

“Anh ấy đã cầu hôn với em” Livia nói và cô gây ngạc nhiên cho Aline khi nói tiếp “ Nhưng em đã khước từ”

“Cái gì, em khước từ...sao lại thế?”

"Chị biết tại sao mà." Livia buồn rầu nói.

Aline gật đầu thông cảm với Livia, hai người im lặng ngồi bên nhau. Thở ra một hơi dài cô an ủi Livia “ Mặc dù, khó khăn nhưng chị tin đó là quyết định đúng, em thân yêu!”

"Không sao chị à, em cũng không buồn lắm đâu." Họ ngồi im lặng trong một phút, cho đến khi Livia hỏi, " Chị không hỏi về anh McKenna sao?"

Aline nhìn chăm chăm vào ly của mình. "Anh ấy thế nào?"

“Trầm lặng! và dao động dữ dội khi....em nói với anh ấy về chị” cô ngập ngừng nhưng quyết

định không muốn giấu Aline.

Một tiếng kêu cảnh báo vang lên trong đầu Aline làm cô sợ hãi khi nghe cách trả lời thận trọng của Livia, cô nhìn vào em gái mình một cái nhìn sắc và lạnh " Em nói sao? Em nói về chị à?"

Livia uống một ngụm lớn. " Thực sự cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra," cô nói một cách thận trọng. "Ít nhất, nó không quá tồi tệ, mặc dù em không thể chắc chắn phản ứng của anh ấy."

"Livia, em nói những gì!" Aline lo lắng nói: " Em đã kể gì với anh ta?"

"Không có gì nhiều." Livia nhìn Aline phòng thủ. " Em cuối cùng đã can đảm để xin lỗi anh ấy về những gì em đã làm cho cả hai người, trong quá khứ đấy, chị biết mà khi em nói với Cha"

"Livia, không...không", Aline quá tức giận và sợ hãi hét lên, cổ họng thắt chặt lại. Hai tay cô run lên dữ dội làm rượu vang của mình tràn ra bên ngoài.

"Không có gì lo lắng cả", Livia nói, tức giận vì phản ứng của Aline. " Em không phản bội lại lời hứa với chị về tai nạn của chị và những vết sẹo ở chân, em chỉ nói với anh ấy về một phần có em

trong đó khi em phát hiện hai người và đi bẩm báo cho cha biết.... và tốt thôi, em cũng đã đề cập đến việc chi đẩy anh ấy đến nước Mỹ là vì chi muốn bảo vệ anh ấy thoát khỏi Cha”

"Cái gì? Chị không muốn anh ấy biết !Thiên Chúa ơi, Livia, em đã làm gì thế này? " Aline hoảng sợ.

"em chỉ nói với anh ta một phần nhỏ của sự thật." dường như Livia bị giằng co giữa thách thức và sự ăn năn, mặt cô đỏ bừng lên. "em xin lỗi nếu em đã làm chị buồn bã. Nhưng đúng khi mọi người nói, trung thực là chính sách tốt nhất, ngay trong trường hợp này "

"Chị không biết!" Aline phát rồ lên. "Đó là câu châm ngôn để khuyên mọi người không nói dối trong cuộc sống và nó chắc chắn không phải là chính sách tốt nhất trong tình huống này. Oh, Livia, em không nhận ra em đang làm chị đau khổ sao? Và ngay sau đó anh ấy phản ứng ra sao khi anh ấy biết.... "Cô đột ngột dừng lại hỏi ." Em kể với anh ấy khi nào? "

"Đêm thứ hai em đã ở Luân Đôn."

Aline nhắm mắt lại suy nghĩ. Những bông hoa đã đến hai ngày sau đó. Vì vậy, đó là lý do tại sao McKenna đã gửi quà và bài thơ. "Livia, chị muốn giết em quá ", cô thì thầm.

Rõ ràng không còn sợ hãi, em gái cô nói chuyện dứt khoát. "Em không nhìn thấy những gì là quá khủng khiếp khi loại bỏ một trong những trở ngại giữa chị và McKenna. Điều duy nhất còn lại để làm bây giờ là chị can đảm nói với anh ấy về đôi chân chị ".

Aline hét lên vang dội. "Điều đó không bao giờ xảy ra."

"Chị không còn gì để mất bằng cách nói sự thật cho anh ta. Chị đã luôn luôn là người dũng cảm nhất mà em từng biết đến cho đến bây giờ, khi chị có một cơ hội hạnh phúc, chỉ vì sợ hãi chị đã nhấn tâm ném nó đi"

" Chị chưa bao giờ dũng cảm," Aline dục giọng lại. "Lòng dũng cảm không phải chịu đựng một cái gì đó chỉ đơn thuần là vì không có sự lựa chọn nào khác. Lý do duy nhất mà chị đã không ném mình xuống đất và đá gót chân mình và hét la lên mỗi ngày trong mười hai năm qua với sự hiểu biết rằng

không có gì thay đổi nữa cả. Hai chân của chị sẽ luôn luôn mang những vết sẹo kinh tởm này, em không hiểu được điều đó thì tại sao em dám nói chị là kẻ hèn nhất khi không dám nói chúng với Mc Kenna!”

Cô rời khỏi giường và đặt cốc uống rượu của mình sang một bên. " Em là một kẻ đạo đức giả Livia, em tin Mc Kenna chấp nhận chuyện này trong khi em lại từ chối kết hôn với Mr Shaw" .

"Đó là không công bằng", Livia phản đối phần nộ. "Hai tình huống hoàn toàn khác nhau. Vết sẹo của chị lại so sánh với sự nghiện rượu của anh ta và sao chị lại nghĩ rằng em hẹp hòi trong việc từ chối anh ta cơ chứ?"

Cơn giận dữ bốc khói trên đầu làm Aline sải chân nhanh ra cửa " hãy để cho chị được yên và em mà dám nói thêm một điều gì với Mc Kenna thì chị sẽ không tha thứ cho em đâu" cô đóng cửa một cái rầm không khoan nhượng khi cô đi ra khỏi phòng.

Aline và Livia quan hệ chị em thân thiết với nhau. Có lẽ đó là vì

Aline hơn Livia bảy tuổi cách biệt xa nên đối với Livia Aline vừa là người chị và cũng là người mẹ thứ hai. Có những dịp hai người họ bất đồng quan điểm thì cả hai sẽ kiềm nén lại cơn bực tức của mình và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nếu cuộc tranh cãi nặng hơn thì họ sẽ tìm sự giúp đỡ của bà Faircloth, người luôn nhắc nhở họ rằng không có gì là quan trọng hơn bằng mối quan hệ tình thân giữa những người ruột thịt với nhau. Tuy nhiên, vào lúc này Aline lại không tâm sự với bà và thực lòng cô cũng không còn giận cô em gái mình nữa, nhưng chuyện này Livia đã đi quá xa rồi khi không nghĩ đến người chị gái của mình cô đã đem những vấn đề cá nhân bật mí mà không được sự cho phép của cô, Aline cố gắng bình thường, và cô có biện pháp để Livia không được tùy tiện như vậy, chỉ khi nào Livia nói lời xin lỗi với cô không thì Aline sẽ không bao giờ hạ mình xuống trước.nhưng hình như nó lại khó khăn đối với Livia để nói điều đó khi từ sau cuộc tranh luận đã ba ngày trôi qua và Livia vẫn chưa có hành động gì cả. Bề ngoài cả hai người coi như không có chuyện gì nhưng bên trong đang còn giận dữ với nhau.

Vào tối thứ bảy cuối tuần, Marcus đang chuẩn bị một bữa tiệc ăn ngoài trời thì lại không may khi những đám mây đen kéo đến báo hiệu chuẩn bị có

mưa to. Bầu trời tối thui nhanh chóng, gió nổi lên ào ào, một vài giọt mưa đã rơi xuống mặt đất làm mọi người chạy nhanh hơn tìm cho mình chỗ trú mưa. Trong khi mọi người đang lao xao tránh mưa thì Aline lại vội vã lao ra ngoài chỉ đạo người hầu mang thức ăn, nước uống, bàn ghế... chuyển vào trong. Trong một loạt cảnh đang huyên náo đó, Aline nhìn thấy Livia đang nói chuyện với Gideon Shaw, vừa trở về từ London. Họ đứng gần cửa ra vào, trong khi Livia dựa lưng vào tường và cười phá lên bởi những câu chuyện phím của anh ta, hai bàn tay siết chặt vào nhau sau lưng như thể nó đang cố kiềm chế bản thân để không nhảy bổ vào anh ta.

Nếu có bất kỳ sự nghi ngờ về điều Livia đang yêu Gideon thì ngay lập tức cô gạt phất đi, Livia hầu như nhìn như thế vào người đàn ông khác không chỉ riêng vì Gideon, và mặc dù từ đây cô không thể nhìn gương mặt anh rõ ràng nhưng qua tư thế đứng bên cạnh nó cô cũng có thể hiểu anh luôn luôn muốn bảo vệ Livia.

Đang miên man suy nghĩ về Livia đột nhiên cô cảm thấy một sự ấm áp kỳ lạ lây lan trên mỗi inch làn da của mình, ở khắp tất cả các nơi lan đến mái tóc cô, sững người lại cô biết cảm giác này do đâu

mang lại, chỉ có một người duy nhất trong suốt cuộc đời cô mà thôi. Trong khi, nhiều người đang chạy tán loạn vì cơn mưa đã ập đến nhưng cô vẫn đứng im như một bức tượng.

“ Aline....” Một giọng nói trầm ấm phát ra phía sau lưng cô, tiếng gọi làm cô xao xuyến nhìn bất động vào làn mưa mờ mịt, không còn suy nghĩ được gì nữa, cô khẽ khàng quay lại nhìn anh và thấy anh đang đứng cách cô vài chỉ vài bước chân.

Thật khó để tin rằng cô cần người này nhiều hơn trong suy nghĩ, cô khao khát muốn anh ôm mình vào trong lòng, sưởi ấm cô. Tim cô đập dữ dội trong lồng ngực, trong khi chân cô vụng về đi chầm chậm về phía anh. Họ đứng ở ngoài rìa khu vườn giống như hai bức tượng bằng đá cẩm thạch im lặng nhìn nhau, mọi người và tiếng mưa hình như không còn quan trọng đối với cả hai nữa.

Anh ấy nhìn thấy những khao khát của cô- cô hoảng hốt nghĩ khi cô nhìn vào ánh mắt anh, đôi mắt sáng với những niềm đam mê không che giấu trong quá khứ yêu thương giữ hai người, chỉ với ánh mắt đó anh đã cướp lấy tâm hồn cô, bỏ bùa yêu cô, làm cô không thể thoát khỏi anh được.

Aline vẫn im lặng và bất động, một giọt mưa đậu trên má cô và nhẹ nhàng trượt tới đôi môi mềm mại, Mc Kenna đưa tay về phía cô, hứng giọt mưa đang muốn rơi trên môi cô và anh cọ xát êm dịu làn môi cô như nó là một báu vật quý được nâng niu, theo bản năng sợ hãi cô

lùi bước, tránh xa khỏi anh nhưng anh không cho cô làm thế, nhanh nhẹn anh ôm cô vào trong lòng mình và kéo cô trong góc khuất nào đó tránh ánh mắt mọi người.

Bất ngờ, Aline chúi ngã vào trong ngực anh, anh cúi người ôm cô càng chặt hơn vào lồng ngực ấm áp của anh, cô lắng nghe tim anh đập nhanh và mạnh mẽ, cảm thấy hạnh phúc cô ước gì được đứng với anh như thế này mãi mãi, không chia lìa. Nhìn xuống cô, khuôn mặt dịu dàng đang áp chặt vào trong ngực mình, bàn tay anh di chuyển má sát lưng cô, gáy cô muốn cảm nhận làn da mịn màng dưới lòng bàn tay mình. Cảm xúc yêu thương quán quýt vây quanh họ không phải là những khát khao tình dục về thể xác mà cao hơn là bằng cả linh hồn của hai người. Niềm hạnh phúc. Niềm vui sướng cảm nhận về nhau. Niềm thăng hoa cảm giác yêu và được yêu.

"Cảm ơn anh," Aline thì thầm sau một thời gian dài giữa hai người

"Về chuyện gì?" Môi anh di chuyển nhẹ nhàng trên trán cô.

"Những món quà", cô hạnh phúc nói. "Nó rất đáng yêu."

McKenna vẫn im lặng, hít thở mùi hương từ mái tóc cô. Trong một nỗ lực tuyệt vọng trấn tĩnh mình Aline cố gắng trò chuyện. "Việc kinh doanh ở Luân Đôn thì sao?"

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi anh bị phân tâm khi trả lời cô "Hoàn hảo" tay anh phía sau gáy cô miết nhẹ.

"Bọn anh đã thuyết phục được các nhà đầu tư của mình vẫn tiếp tục đầu tư vào công việc kinh doanh và cả công ty vận tải hàng hải Somerset Shipping cũng đã đồng ý yêu cầu của bọn anh"

"Bao gồm cả anh trai em?" cô ngập ngừng hỏi

Điều đó đã thu hút một nụ cười nhanh chóng từ anh. "Anh ấy hình như cũng biểu lộ muốn tham gia

cùng với bọn họ”

Cô thở phào nhẹ nhõm. “VẬY thì tốt rồi!”

"Bây giờ mọi thứ đã được giải quyết, anh phải nhanh sớm trở về New York, có rất nhiều việc phải làm và quyết định.

"Vâng, em biết ..." Tiếng nói của cô dường như không thể thốt lên thành lời khi cô nhìn lên anh. "Khi nào anh sẽ đi?"

"Thứ ba tuần này!" anh nhìn cô chăm chăm.

Nhanh quá- cô buồn bã thăm nghĩ trong lòng.

"Shaw và anh sẽ quay trở lại New York. Còn

Chamberlains, Cuylers, và những người còn lại sẽ đi tham quan các nước khác nữa. Đầu tiên là đi tới Paris và sau đó tới Rome."

Aline lặng suy tính trong khi anh nói. Nếu con tàu khởi hành vào thứ ba, do đó McKenna và Shaw phải rời khỏi Stony Cross vào sáng ngày mốt. Cô không thể tin rằng anh lại đi xa cô nhanh như vậy.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn, áo khoác ngoài

màu đen của Mc Kenna và tóc đã bị thấm nước, “Chúng ta nên đi vào nhà thôi anh” Aline nói, vươn tay lên muốn phủi đi những giọt mưa đang rơi trên áo anh, anh nắm chặt lấy tay cô, nhẹ nhàng bóp khẽ và đưa lên môi anh hôn từng ngón tay cô.

"Khi nào anh lại có thể nói chuyện với em?" anh hỏi.

"Chúng ta vẫn đang nói mà."

"Em biết anh đang nói đến điều gì mà," anh thì thầm nói với cô

Aline gấn chặt cái nhìn của mình với hàng rào vượt ra ngoài đôi vai rộng lớn của anh. Đúng thế, cô biết chính xác những gì khi anh muốn hẹn cô và cô có thể làm bất cứ điều gì để nó không xảy ra ... nhưng cô lại nói khác suy nghĩ của mình “vậy sáng sớm ngày mai khi trời chưa sáng, chúng ta có thể gặp nhau tại chuồng ngựa và đi dạo đâu đó....”

“Được rồi!” anh nhìn cô đôi mắt đen loé lên tia sáng.

"Vậy gặp nhau vào ngày mai" cô cúi đầu nói buông anh và đi về phía ngôi nhà.

McKenna nhẹ nhàng bắt cô quay trở lại vòng ôm của mình, môi nhanh chóng áp lên môi cô không cho thời gian cô kịp phản ứng “ Vòng tay nàng ôm anh đi, anh muốn hôn em”.

Đôi cánh tay cô quấn quanh cổ anh ngay khi anh cúi xuống và bắt đầu nhâm nháp môi cô, lưỡi anh dò tìm bên trong môi dưới của cô, một luồng run rẩy chạy dọc xuống lưng cô, siết chặt ôm anh và nhón chân lên để những nụ hôn của anh vào sâu hơn. Bầu ngực cô tỳ sát vào ngực anh và nàng thở gấp khi tay anh chạm vào nàng qua làn vải mỏng, ngực cô trở nên nặng nề, thắt chặt và săn cứng. anh làm cô phát điên lên, trêu chọc đôi môi nàng với lưỡi và răng của anh, khiến cô rên rỉ gọi tên anh một cách ngân nga trong miệng, anh rút lui đột ngột, nhìn sự đam mê của anh trong đôi mắt nàng, anh thở dài hài lòng “ rất ngọt, rất thơm, và mềm mại” anh tấn công cô thêm một lần nữa trước khi anh rên rỉ buông cô ra, thở dốc áp khuôn mặt anh vào khuôn mặt cô, anh thắm thì “ dừng lại, trước khi anh không thể kiềm chế được nữa”

Hai người đứng hỏn hển thở ngậy ngốc nhìn nhau, nhún vai cởi chiếc áo khoác của mình, McKenna quàng lên vai Aline che áo cô khi đã ướt

đấm dấn sát vào thân thể mảnh mai của cô và diu cô chạy vào nhà “ Chúng ta nên vào trong thôi” anh cười nói “ Không thì cả hai ta sẽ bị sét đánh mất thôi” ánh mắt anh nhìn cô âu yếm hơn khi cô đang liếc dỗi nhìn anh “ Không phải là anh không biết điều đó. Cưng ơi, đã quá lâu chúng ta mới gần nhau....”

Chương 18

Sau hai giờ sáng, Livia mới được trở về phòng ngủ mình và ngay lập tức cô bị một người đàn ông nào đó kéo ôm vào lòng khi đang đến gần phòng mình, hoảng hốt vì bất ngờ, cô cố thoát ra và la lên nhưng tay người đàn ông nhanh chóng bịt môi cô lại “ Anh đây mà...”, đó là Gideon, khi biết là anh Livia thở phòem cung tay đánh nhẹ vào ngực anh “ trời! anh làm em sợ quá đi...” Cô ngay lập tức bị môi anh đè chặt lên môi mình trong cái hôn mạnh bạo, như anh mới vừa đi trong sa mạc tìm ra nguồn nước, như thể anh xa cô vài tháng rồi chứ không phải chỉ mới vài ngày. Cô cũng hồi hả đáp trả lại anh, đầu hàng trước cái hôn ướt át của anh.

" Sao em lâu về phòng quá vậy?" anh khàn giọng nói, đẩy cô nhanh chóng vào căn phòng cô.

" Đang có nhiều người ở đó và em không thể bỏ đi được" Livia phản đối anh nói " Và phải chú ý mọi người nữa khi chúng ta đang bị nghi ngờ".

"Chúng ta sao?" anh dừng lại ngay trên giường và bắt đầu cởi mặt sau của áo choàng cô.

"Vâng, tất nhiên rồi, sau khi em giả vờ tình cờ gặp anh ở Luân Đôn và sau đó ánh mắt anh nhìn vào em như tuyên bố rằng chúng ta đã lên giường với nhau, anh thể hiện rất rõ ràng ấy" cô chế giễu nhìn anh gấp gáp cởi áo cô.

"Thể hiện rõ làm sao", anh đồng ý, kéo tay cô đến vật đàn ông đang bị kích thích mà căng cứng lên.

Cười khúc khích, Livia khẽ đẩy áo choàng cô xuống, cô hoàn toàn khỏa thân khi nó rớt xuống đất.

Bất ngờ, Gideon thở mạnh, ánh mắt dán chặt vào thân thể đáng yêu của cô.

"Em đã chuẩn bị cho anh rồi đây" cô tự mãn khi nhìn thấy anh chau hấu nhìn vào cơ thể mình.

Lắc đầu như để làm mình tỉnh lại, Gideon bỏ áo choàng của mình ra và càng tiến lại gần cô. Bàn tay anh lướt qua đường cong hông cô như thể cô là một tác phẩm điêu khắc vô giá. "Anh cũng vậy, anh cũng mang từ Luân Đôn một món quà cho em" Tay anh trôi dạt lên trên ngực cô, ngón tay cái khẽ sượt qua đầu vú đang dựng lên của cô "Mặc dù

em có thể không thích nó."

Tò mò, Livia vòng tay qua cổ anh khi anh bế cô trên tay đi lại gần chiếc giường, thả cô rơi trên nệm, anh cúi người xuống nhanh chóng làm ngực cô ẩm ướt bằng môi lưỡi mình, sau đó anh đặt một vật gì đó lên trên bàn cạnh giường ngủ và lấy từ đó ra một gói nhỏ bằng giấy mỏng bao bọc một vật lạ nhỏ, Nó có hình dạng vòng tròn, đàn hồi và trong suốt. Nhìn thật kỹ cô đỏ mặt khi đã lờ mờ hiểu ra "Ồ...đó là..."

"Đúng thế." anh nhún vai nhìn cô đang bẽn lẽn. " Dù nghe có vẻ tự tin nhưng đêm nay sẽ khác với mọi đêm trước đây đây."

"Tự tin quá đi!" Livia giả vờ nghiêm khắc nhìn anh, cầm thử nó trong bàn tay mình

" Em biết nó rồi à?" anh ngạc nhiên hỏi cô.

"Không, chưa bao giờ, tuy nhiên có nghe qua" Cô đỏ mặt ngập ngừng. "Có vẻ như một ý tưởng kỳ lạ ... và đặc biệt là không lãng mạn."

" đề phòng mang thai ngoài ý muốn" Gideon nói thẳng thắn, kéo cô trong vòng tay mình.

" Anh không quan trọng về điều đó, nhưng em lại không muốn...."

Có con với anh... Livia nhìn anh , không tiếp tục bận tâm về điều đó mà dường như cô biết chắc sẽ không bao giờ xảy ra. Gideon ép cô bên dưới khăn trải giường và hôn cô nhẹ nhàng. " Em có muốn thử không?"

" Chắc chắn rồi", Livia do dự nói, nhìn chằm chằm vào vật reong suốt đó,.

Gideon lắc đầu với tiếng cười lớn. "Nó sẽ không gây đau gì cả," anh nói. "Và em có thể đánh giá cao thực tế rằng khi một người đàn ông sử dụng nó , thì anh ta sẽ lên đỉnh lâu hơn, lại đây giúp anh với nào"

Livia nhìn anh nói. " đừng sử dụng nó nha anh và mình cứ làm như bình thường đi"

Gideon lắc đầu dứt khoát. "Anh không tin tưởng bản thân mình có thể không làm cho em mang thai được, vào lúc cao trào đó anh không can đảm mà rút ra để không phun hết toàn bộ vào trong em... nhưng có cái này sẽ đảm bảo cho em và cũng làm anh được ở trong em lâu hơn"

E then Livia theo hướng dẫn thì thầm của anh và trải dọc theo chiều dài căng cương cứng của anh, điều chỉnh nó để tạo thành túi nông ở phần đầu. "Nó có vẻ khá chặt chẽ", cô nói.

"Phải như vậy, nếu không nó sẽ tuột ra" hít thở không khí khi cô chạm nhẹ vào vật nóng của anh.

Rời xa anh, cô nằm xuống nệm " và bây giờ..."

"Bây giờ," anh nói, cơ thể trườn lên người cô, "Anh sẽ yêu em theo như cách anh đã tưởng tượng trong năm đêm qua."

Livia nhắm mắt khi lưỡi anh chạm vào đỉnh căng nhúc nứ cô, hôn nó một cách thềm thường, anh hút vú cô vào trong miệng mình, xoay tròn lưỡi anh xung quanh vú cô, trêu chọc, cà cà nhẹ bằng răng mình và liếm mút cho đến khi vú cô căng lên to hơn, sau đó anh đổi sang bên vú kia và tham lam làm điều tương tự như thế cho đến khi cô rên rỉ và quần quai dưới cơ thể anh, anh làm tình với cô chậm chạp trêu người, chú ý đến sự run rẩy và co giật rùng mình đáp ứng của cô, tạm thời buông tha cô một phút, Gideon với lấy cái gì đó ngay trên giường, cô nghe tiếng anh mò mẫm bật mở cái ống

gì đó và sau đó bàn tay anh dính đầy nước nhờn sệt sệt trượt vào giữa hai đùi cô, ngón tay nhẹ nhàng luồn qua những nếp gấp bảo vệ cô, xoa xoa nhẹ và đi vào bên trong cô.

"Gideon", cô nói kích động, "bây giờ em đã sẵn sàng."

Anh mỉm cười khi anh tiếp tục chơi đùa với cô. "Em đang quá thiếu kiên nhẫn đấy"

"Em thiếu kiên nhẫn bởi vì em đã sẵn sàng ... oh, tại sao anh luôn luôn phải mất rất nhiều thời gian cơ chứ?" cô vận vẹo thân mình.

"Bởi vì anh thích giày vò em" . anh cúi người hôn cổ họng cô, trong khi ngón tay anh thúc vào bên trong mềm mại riêng tư của cô đang mềm ướt. Thân mình chịu đựng sự hành hạ của anh, cô nắm chặt các cọc gỗ đầu giường, rên rỉ thổn thức, Gideon bôi gel càng nhiều hơn, ngón tay dễ dàng ra vào sâu hơn trong cô.

Livia run rẩy vì ham muốn, khàn giọng cầu xin anh. "Gideon, yêu em đi, yêu em, nhanh ..."

Đáp ứng yêu cầu cô, anh nhanh chóng đưa vật đàn ông căng bóng của mình vào sâu trong cô, lấp

đầy cô trong tiếng rên rỉ dễ chịu của cả hai “ Em thấy sao?” giằng cánh tay mình đặt hai bên trên đầu cô “ Thấy anh vào sâu em không? Thoải mái không?....” nhẹ nhàng thúc vào cô anh hỏi.

Livia không trả lời anh nhưng cơ thể cô nói anh biết cô đang thoải mái, mỉm cười anh đưa tay mình đặt lên ngực hoa khôi cảm cô, xoa nắn nhẹ, làm cô hấy mình lên vì đê mê, cô đã bị chìm sâu trong cơn thủy triều khoái lạc mà anh mang đến cho cô....

"Livia," anh gọi cô sau một thời gian dài hai người đạt cao trào, ôm ấp cô vào trong cơ thể trần trụi của mình, anh âu yếm

“anh không cần quay về New York nữa!”

Tâm trí cô trống rỗng. tưởng mình đang nghe nhằm cô thoát khỏi anh đứng dậy khỏi giường, đi tới bàn thấp sáng đèn, trong khi Gideon vẫn nằm im trên giường, một lớp chăn đắp mỏng qua ngang hông.

Trở lại giường, Livia lăn xuống đối mặt với anh ta ngẩng cao cổ cho anh trườn tay làm gối đầu cô. " Anh ở lại Luân Đôn sao? Bao lâu?"

"Ít nhất một năm. Anh sẽ mở một văn phòng ở London và phát triển kinh doanh trên thị trường này. Vì thế, anh phải ở lại đây!"

" Nhưng gia đình anh ở Mỹ mà." Cô sững sốt vì quyết định của anh.

" Không quan trọng nữa," Gideon nói lạnh lùng. " Anh đã thoát ra khỏi gia đình trong nhiều năm qua rồi, và cũng mệt mỏi vì tính độc đoán, ích kỷ, gia quyền của dòng họ"

" Nhưng còn về công ty và các tài sản của anh thì sao?" cô hỏi khẽ.

" Anh sẽ uỷ quyền cho Mc Kenna thu xếp mọi chuyện khi anh vắng mặt, anh ta là bạn thân và cũng là anh em tốt nhất của anh, vì thế anh hoàn toàn tin tưởng cậu ta" anh không ngần ngại nói.

" Em nghĩ rằng anh lại không thích ở đây."

" Không, lúc này anh đang rất thích được ở lại nơi này" mỉm cười anh hôn nhẹ lên trán cô.

Thích thú với câu trả lời của anh, cô cắn môi cười nhìn anh " tại sao anh đột ngột thích nó như

vậy?"

Gideon vuốt ve mái tóc cô, đưa tay vén một lọn tóc đang tự ý nằm trên má cô ra đằng sau tai, đôi mắt anh chăm chăm nhìn cô, ánh đèn làm đôi mắt màu xanh trông tuyệt đẹp " Bởi vì, có em ở nơi này".

Livia nhắm mắt khi nghe được những âm thanh mang hạnh phúc cho mình, trong khi tâm trí cô nhắc nhở mình tỉnh táo. "Gideon," cô nói, "chúng ta phải thảo luận lại "

" Anh không đang hỏi ý kiến em, anh quyết định rồi", " anh nói nhanh chóng. " ở Luân Đôn anh sẽ tạm thời xa em ít nhất là 6 tháng cho đến khi anh sẽ bỏ rượu, tuy nó thật sự là điều dễ chịu, nhưng anh sẽ cố....nhưng không thể xa em lâu như vậy, vì vậy anh đưa ra quyết định này"

Livia cảm thấy mắt mình nhoè đi vì hạnh phúc anh dành cho cô " Vậy anh muốn em làm gì giúp anh không?" cô mỉm cười cố bình thản giọng mình.

"Hãy im lặng chờ đợi anh." Anh khẽ khàng vuốt ve má cô, mắt cô. Anh muốn cô cô lập mình sao! Livia nghĩ, và lắc đầu miễn cưỡng. " Em không thể

sống ẩn dật ở

Hampshire nữa, nếu không em sẽ điên lên. Em cần phải hoà nhập với xã hội, tham gia tiệc tùng và đi khắp nơi mình muốn”

“Tất nhiên rồi! Anh không muốn em sống như một nữ tu trong Stony Cross. Nhưng đừng để người đàn ông khác tiếp cận em ... đó là, không hứa hẹn kết hôn với bất cứ ai, hoặc rơi vào tình yêu với một số tử tước chết tiệt nào đó... "Gideon cau mày suy nghĩ. " Em cứ sống như lúc bình thường chỉ là tránh xa những điều đó. Đó không phải là quá nhiều yêu cầu, đúng không? "

Cô xem xét yêu cầu của anh

với dáng vẻ trầm tư được coi là yêu cầu với một cái cau mày suy nghĩ. "Không, tất nhiên là không. Nhưng nếu lỡ anh không bỏ được rượu thì sao?"

" Anh muốn nói dối với em là anh sẽ làm được nhưng không thể nói vậy, không chỉ vì nghĩ đến em mà anh mới phải cai rượu đâu" anh nói một cách thẳng thắn. " Vì chính bản thân anh nữa, anh muốn mình không bao giờ thức dậy với tình trạng khủng khiếp nồng nặc mùi rượu và đau như ai

đang bỏ vào mình nữa, anh muốn mình sống khác đi”

Livia di động ngón tay mình trong lòng bàn tay anh. "Có thể là khi anh đã vượt qua" Cô dè dặt nói. "Nhận thức của anh có thể là khác ... nhu cầu có thể thay đổi ..."

Anh nắm chặt lấy tay cô, đan xen kẽ ngón tay mình vào những ngón tay cô. " Anh sẽ không bao giờ ngừng ham muốn em."

Cô nhìn anh ánh mắt tin tưởng. "Khi nào anh bắt đầu?"

"Em đang nói anh rằng là anh không tỉnh táo sao? Anh xin lỗi để nói rằng đã bắt đầu rồi . Anh đã không có một giọt rượu trong mười hai giờ. Buổi sáng ngày mai anh sẽ run rẩy, cáu bẳn, hỗn độn, và nóng nảy...và đến ngày hôm sau thì sẽ muốn giết một ai đó không chừng.."

Anh cười toe toét. "Vì vậy, tốt nhất là anh nhanh chóng rời khỏi Stony Cross."

Nhìn thấy vẻ nói trêu đùa của anh, Livia xích lại gần anh hơn và hôn nhẹ lên ngực anh " Em muốn giúp anh vượt qua nó", cô nói nhẹ nhàng, cọ má

mình lên những sợi lông ngực anh. "Em muốn chia sẻ cơn đau đớn đó với anh"

"Livia ..." Giọng anh khàn đặc đầy cảm xúc, và bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. "Không ai có thể giúp anh điều này. Đó là cái giá phải trả cho những năm sống buông thả mình. Và đó là lý do tại sao anh không muốn em phải chịu khổ với anh cả. Nhưng có một điều em đã làm anh đau khổ hơn việc đó nhiều.... có những khoảnh khắc tồi tệ khi anh nghĩ đến nó..."

Cô lùi ra xa nhìn anh. " Cái gì?"

Gideon dừng lại và thở dài căng. "Anh biết rằng em sẽ không thừa nhận rằng em yêu tôi, và anh hiểu được. Nhưng trong ánh sáng của thực tế là anh sẽ đối mặt với những ngày tháng địa ngục đó, em có thể cho anh một tia hy vọng chẳng?"

"Chẳng hạn như?" cô cười đáp lời anh.

Anh nhìn cô chăm chú " chớp mắt!".

"Cái gì?" , cô hỏi vì sợ mình nghe nhầm .

"Nếu anh nói yêu em ... chỉ cần em nháy mắt với anh. Chỉ là nháy mắt thôi, em không cần phải

nói thành lời, chỉ cần như thế thôi...” anh nhìn chăm chăm vào cô chờ đợi phản ứng của cô với một trái tim đập dồn dập “ Nháy mắt thôi, được không em...” anh thì thầm “ Livia, Livia....”

Cô không nghĩ mình sẽ bày tỏ tình cảm với anh thông qua hành động này. Có lẽ mọi người sẽ nghĩ là cô phản bội Amberley, nhưng cô lại nghĩ . Amberley đã muốn cô được hạnh phúc, một cuộc sống đầy đủ. Cô thậm chí còn nghĩ rằng anh đã giúp Gideon Shaw đến bên cô- người đã đấu tranh khổ sở để vượt qua khiếm khuyết của mình đến bên cô....một người đàn ông toàn vẹn và yêu thương cô.

Gideon vẫn đang chờ đợi. Livia mỉm cười nhìn anh. Và cố ý, cô nhắm mắt lại và mở chúng ra, nhìn anh thông qua ánh sáng mờ ám áp, thấy anh đang cười hạnh phúc hôn môi cô tới tấp.

Aline kiệt sức sau một đêm không ngủ, và đầy lo lắng khi cô đi đến chuồng ngựa, nơi cô hứa gặp McKenna. Cô đã tập những từ lập luận, phản đối anh và thực hành nhiều lần nhưng cô lại không thấy mình tự tin chút nào cả

Mọi người vẫn đang say ngủ, ngoại trừ những người hầu đang bận rộn chuẩn bị công việc của mỗi người trong ngày : làm việc trong nhà bếp, khu vườn, trong chuồng ngựa....Aline bước nhanh qua người hầu đang có nhiệm vụ đẩy máy cắt cỏ trên bãi cỏ xanh mượt theo sau là một người hầu khác nhanh chóng bỏ những phần cỏ thừa vào trong bì rác. Trong chuồng ngựa, người hầu đang bận rộn làm sạch máng, cho ngựa ăn, đóng yên cho nó.... Các mùi hương quen thuộc bão hòa trong không khí ập đến cô làm cô thấy dễ chịu.

McKenna đã ở đó, chờ đợi. Aline bị cám dỗ muốn chạy đến anh, nhưng thực tế cô lại đang đi chậm lại, McKenna mỉm cười mơ hồ chào cô với thái độ bình thản nhưng cô nhận ra sự căng thẳng trong anh. Họ đều nhận thức được rằng đây là một trong những cuộc hẹn hiếm hoi có thể làm thay đổi toàn bộ tương lai của hai người.

"Chào buổi sáng", Aline mỉm cười bình tĩnh nói.

McKenna nhìn cô trong sự căng thẳng im lặng. Anh đưa khuỷu tay mình cho cô nắm hướng dẫn cô đi theo mình "Hãy đi ra sông."

Aline biết anh đang đưa mình đi đâu...nơi quen thuộc của cả hai. Nơi hoàn hảo để nói lời tạm biệt, cô nghĩ chua chát đi theo anh. Họ bước đi trong im lặng, trong khi màu hoa oải hương của bình minh sớm chuyển sang màu vàng nhạt, và ánh sáng đi qua bãi cỏ. Khớp đầu gối của Aline cảm thấy cứng khi vết sẹo chân cô căng ra hoạt động nhẹ. Cô nhẹ nhàng điều chỉnh bước chân chậm lại, trong khi McKenna cô gắng đi chậm phù hợp với cô.

Họ cuối cùng đã đi đến nơi, có một chim chìa vôi bay vòng quanh lau sậy trước khi khẽ khàng đáp xuống mặt đất.. Aline ngồi trên một tảng đá lớn bằng phẳng, và sắp xếp váy cô một cách cẩn thận, trong khi McKenna đứng xa cô một vài feet. Anh cúi nhặt một hòn đá nhỏ. Từng viên một, anh quăng nó ra xa trên mặt nước bằng những cử động tay khéo léo của mình. Cô nhìn anh, nhìn thân thể cao to lớn của anh với những cơ bắp săn chắc ẩn chứa bên dưới làn vải áo quần anh, ánh mắt di chuyển theo cánh tay anh. Khi anh quay sang liếc nhìn cô qua vai mình, đôi mắt màu ngọc lam sinh động trên khuôn mặt sạm của anh có vẻ gần như không tự nhiên.

"Em biết anh muốn nói chuyện gì chứ?," anh lặng lẽ nói.

"Có", Aline trả lời trong lo lắng, "nhưng trước khi anh nói bất cứ điều gì, em phải cho anh biết rằng em sẽ không bao giờ..."

"Nghe anh này," anh thì thầm, "và sau đó em có thể trả lời. Có nhiều điều mà anh muốn hỏi em, em sẽ phải trả lời anh một cách trung thực, hoặc nếu không anh sẽ hối tiếc cho phần cuộc đời còn lại sau này"

Màu đen đau khổ tràn ngập trong mắt cô. Trung thực-một điều cô không thể đáp ứng anh. "Không có vấn đề gì giữa chúng ta cả." cô cảm thấy chua cay trong cổ họng mình, như thể cô đang ném axit. "Nên chúng ta không cần phải có cuộc gặp này"

" Anh sẽ không nghe theo lời em nói nữa," anh nói thô lỗ. "Bây giờ hoặc không bao giờ, Aline. Sau khi anh rời khỏi vào ngày mai, anh sẽ không trở lại mãi mãi. "

"Anh đi ư?" cô hoảng hốt thốt lên

"Đúng vậy." McKenna tìm thấy một tảng đá gần cô và ngồi lên nó, nghiêng về phía trước nắm lấy tay cô đang đặt trên đùi. Mái đầu tóc đen anh hạ

xuống để nhìn vừa tầm gương mặt cô, anh nhìn cô sâu sắc với lời nói chậm rãi " Đó là lời nguyện khi anh được gửi đến ở Stony Cross này. Từ thời điểm lần đầu tiên anh nhìn thấy em, cảm thấy tình cảm phát sinh giữa chúng ta không nên tồn tại, và không nên kéo dài. Anh đã cố gắng nhìn em từ xa không dám lại gần..... cũng giống như anh nhìn thấy các ngôi sao trên bầu trời và biết không bao giờ có thể chạm vào chúng. Nhưng chúng ta còn quá trẻ, và chúng ta luôn bên nhau quá thường xuyên để giữ khoảng cách. Em là bạn anh, đồng hành cùng anh ... và sau đó anh đã yêu em sâu sắc như bất kỳ người đàn ông đã từng yêu một người phụ nữ. Điều đó không bao giờ thay đổi đối trong anh, mặc dù anh tự dối lòng mình trong nhiều năm qua " Anh dừng lại và hít một hơi thật dài. " Trong những năm đó anh luôn phủ nhận mình, anh không muốn yêu thương em, nhưng em lại hấp dẫn anh và làm anh gục ngã trong tình yêu đó. Và trong tâm trí anh lúc đó luôn cầu mong ước rằng, luôn cầu nguyện rằng anh không phải là một kẻ chần chừ, một kẻ thấp kém, một đứa con hoang, hay em không phải là cô gái thuộc tầng lớp quý tộc sang trọng..."

"McKenna...", mắt cô nhoè đi vì nước mắt , " anh đừng nói nữa....đừng nói...."

"Toàn bộ mục đích trong việc trở lại Stony Cross là để tìm em. Đó là khá rõ ràng, anh nghĩ thế, khi không có lý do cần thiết để ở lại đây cả. Đối với lòng hiếu khách của anh trai em, không cần thiết anh quay về Anh, Shaw có thể làm tốt công việc này mà không cần sự có mặt của anh. Nhưng anh cần thiết để chứng minh rằng tình yêu với em không còn tồn tại nữa. Anh đã thuyết phục bản thân mình rằng không bao giờ yêu em ... đúng hơn, em là người phụ nữ anh không bao giờ được phép nhìn tới. Anh nghĩ rằng anh sẽ quyến rũ em trả thù lại những điều mà em gây ra cho anh, sau khi có được em một lần, anh sẽ thoát khỏi được mộng tưởng và sẽ xem em như những người phụ nữ khác." Anh im lặng một lúc, trong khi tiếng hót réo inh ỏi của một loài chim chích sậy xuyên qua không khí. "Sau đó, lên kế hoạch trở lại New York và tìm cho mình người phụ nữ nào đó lấy làm vợ. Một người đàn ông có vị trí như lúc bây giờ ở trên đất Mỹ thì điều đó quá dễ dàng. Nhưng khi đã chạm vào em... và em trao cho anh điều thiêng liêng quý giá nhất đó... anh biết rằng em không phải là giấc mộng ảo tưởng. Yêu em là điều thật nhất trong cuộc sống của anh ".

"Không", Aline thì thầm, đôi mắt cô đau nhói.

" Anh yêu em và em sẽ kết hôn với anh, cả hai ta sẽ đến nước Mỹ tự do. Một khi Westcliff có vợ, anh ta sẽ không còn cần em làm bà chủ trang viên này nữa . Em sẽ không cần ở lại Stony Cross Park.Nhưng khi là vợ anh, em sẽ là nữ hoàng của xã hội New York. Anh có một tài sản khổng lồ , Aline, với triển vọng tăng gấp ba lần trong vài năm tới. Nếu em đi với anh, anh sẽ làm tất cả mọi thứ trong quyền lực mình để làm cho em hạnh phúc. " Giọng nói anh run run, cẩn thận, như tiếng nói của một người đàn ông đặt hết tiền bạc vào canh bạc nguy hiểm nhất của cuộc đời mình. "Rõ ràng là một sự hy sinh lớn khi em rời khỏi gia đình và bạn bè của mình, và nơi em được sinh ra. Nhưng em có thể trở lại thăm, chỉ mất vài ngày để trở về Anh thôi mà.

Em có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới với anh.

Lắng nghe tiếng nói của anh một cách quá chăm chú, Aline cảm thấy mình đang tuyệt vọng. chìm xuống . Cô khó mà thở được vì lồng ngực mình quá đau quá khổ sở khi phải trả lời ngược với lòng mình đang nghĩ " Anh phải tin em khi em nói rằng họ sẽ không để cho chúng ta được hạnh

phúc với nhau.

Em quan tâm đến anh, McKenna, nhưng em ...
"Cô ngộp ngùng và lấy một hơi thở hổn hển đau khổ trước khi buộc mình tiếp tục. " Em không yêu anh và em không thể kết hôn với anh..."

" Em không cần phải yêu anh, anh sẽ chấp nhận mà không đòi hỏi điều đó, chỉ cần có em luôn ở bên thôi" Anh nóng nảy ôm cô trong lòng mình.

"Không, McKenna....."

Anh không nghe tiếng cô phản đối, tay ôm chặt thắt lưng mong manh của cô kéo sát vào cơ thể nóng hổi của mình " Aline.." anh nói khó khăn " Anh yêu em nhiều đủ cho cả hai chúng ta, em chỉ cần cố gắng ở bên cạnh anh, quan tâm đến anh là anh mãn nguyện rồi..."

Cô muốn hét lên nói với anh rằng cô yêu anh nhiều biết bao nhiêu, yêu muốn điên lên, muốn đi cùng trời với đất với anh mãi mãi không bao giờ chia xa, nhưng hình ảnh vết sẹo ghê tởm trên chân hiện lên trong đầu cô, khi cô nghĩ anh sẽ phản ứng ra sao với hình dạng kinh dị của nó ngay đây và bây giờ. Không! Không!

Cô cảm thấy mình đang giống như loài vật bị bắt nhốt trong lồng chờ chết, vùng vẫy, sợ hãi, đấu tranh vô ích để phá vỡ các sợi của quá khứ thắt chặt xung quanh cô với mỗi cử động. “ không thể... điều đó không thể”.

Hai tay cô nắm chặt vào vải lụa mềm mại của trang phục mình.

“ Tại sao....tại sao chứ..?’ anh gay gắt phát rồ với cô.

Mc Kenna cần một người phụ nữ toàn vẹn cả về thể xác và tinh thần để làm vợ anh, một người có niềm đam mê phù hợp với anh trên giường cũng như trí tuệ thông minh hạnh phúc tự hào về anh. Cô có thể cho anh tất cả những điều đó nhưng đã là quá khứ rồi và sẽ không bao giờ được trong hiện tại và cả tương lai sau này.

" Anh không cùng giai cấp với em" cô nói nghẹn ngào. "Chúng ta đều biết điều đó." Chỉ một câu nói đó đủ đánh hạ gục anh. Tuy bây giờ anh là doanh nhân người Mỹ, nhưng McKenna được sinh ra ở Anh, sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn thoát khỏi nhận thức thân phận thấp hèn mà đã lan tỏa khắp

mọi khía cạnh sự tồn tại của anh trong mười tám năm. Một nhận xét như vậy đến từ cô là vết dao chí mạng đối với anh. Cô quay mặt đi, không muốn nhìn thấy biểu hiện chết lặng của anh. Cô cũng đang chết trong lòng mình khi buộc phải nói ra những điều tàn nhẫn đó.

"Chúa ơi! Aline ác lắm....," anh thì thào trong đau đớn..

Cô quay ra khỏi người anh. Họ đứng như thế trong một thời gian dài, cả hai vật lộn với cảm xúc, giận dữ và tuyệt vọng. " Em không phải là người con gái thuộc về anh," cô nói khàn khàn. "Nơi của em là ở đây, với ... với Lord Sandridge."

" Em không thể làm cho tôi tin khi cơ thể em trao trọn vẹn cho tôi, chết tiệt! em cho phép tôi chạm vào em trong khi anh ta không bao giờ có thể chạm vào...." Anh tức giận nắm chặt tay cô, sự phẫn nộ bùng nổ trong anh trước sự bướng bỉnh quá mức của cô làm anh không thể chịu được nữa.

" Đó là điều em muốn", cô buộc mình phải nói. "Và do đó, khi anh rời khỏi đây, mọi việc sẽ quay về vị trí cũ, như không có chuyện gì xảy ra cả"

McKenna gần như nghiền nát tay cô trong bàn tay to lớn của mình, kéo bàn tay cô lên má mình “Aline...” anh buồn bã đánh mất lòng tự tôn của mình nói với cô “ Anh sẽ rằng anh sẽ không sống nổi nếu mất em thêm một lần nữa”

Cổ họng và đầu đau nhức, và cuối cùng cô không thể ngăn được giọt nước mắt trượt dài trên má. Cô giật tay mạnh tay mình ra khỏi má anh, trong khi điều mong muốn là kéo đầu anh vào lồng ngực đang đau đớn của mình “ Anh sẽ ổn thôi” cô run rẩy nói, quay mặt đi với thái độ dứt khoát “ Sẽ ổn thôi, chỉ cần trở về Mỹ, sẽ ổn thôi....”

Bà Faircloth đang bận tâm sắp xếp những món đồ pha lê trong tủ cá nhân của mình, nơi những món đồ quý giá của gia đình bà được cất ở đây một cách cẩn thận và được bảo vệ bằng chìa khoá riêng chỉ một mình bà giữ. Ngoài cửa bà nghe có tiếng động khi chỉ khép hờ cửa phòng, tiếng bước chân nặng nề lê lét dừng trước phòng bà. Nghiêng người ra nhìn, bà nhìn thấy thân hình to lớn của Mc Kenna trong khi khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, dáng vẻ nã nề của anh làm bà nghĩ chắc vừa rồi có chuyện gì tệ hại lắm đến với

anh.

Nhớ lại đề nghị của McKenna muốn đưa bà đi Mỹ với anh, Faircloth thầm nghĩ chắc mọi người sẽ bàn tán là bà sẽ chấp thuận. Nhưng bà là một con gà mái già ngu ngốc- bà tự mắng mình, khi không muốn rời xa quê hương gốc rễ mình khi từ chối lời đề nghị đó. Cảm giác được đi đến một miền đất mới làm tinh thần phiêu lưu của bà trở dậy, đó sẽ là một trải nghiệm mới cho bà, điều đó thật tuyệt vời , thế nhưng bà đã vượt mất nó!

Bà biết bà không bao giờ rời xa Lady Aline, người mà bà yêu thương như con ruột mình .Bà đã chăm sóc Aline ngay từ khi cô mới sinh ra, lớn lên và trưởng thành, đã chia sẻ niềm vui, nỗi buồn cùng với cô. Mặc dù bà Faircloth cũng chăm sóc Livia và Marcus, nhưng bà thừa nhận mình yêu thương Aline nhất. Trong những giờ phút khi Aline đối mặt với thần chết bà Faircloth cảm thấy tuyệt vọng như một người mẹ mất đứa con của mình ... và trong những năm tiếp theo, nhìn Aline vật lộn với bí mật ,sợ hãi và những giấc mơ tan vỡ, các mối quan hệ giữa hai người càng thân thiết hơn..

"McKenna", Faircloth nói, chào đón anh vào phòng của bà. Khi anh bước đến ánh đèn yên tĩnh,

biểu hiện trên khuôn mặt anh làm bà nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy anh, một đứa con hoang nghèo mồ côi với đôi mắt lạnh màu xanh lá cây. Mặc dù gương mặt anh không thể hiện rõ nét nhưng sự giận dữ và đau buồn bám lấy anh, quá sâu sắc, quá tuyệt vọng, để anh có thể thốt thành lời. Anh chỉ đứng đó và nhìn chăm chăm vào bà, không biết phải làm gì, chỉ lang thang tới phòng bà như là nơi cuối cùng biết đến.

Bà Faircloth nhìn khuôn mặt đau đớn của anh và hiểu được. Nhanh chóng, bà đã đi đến đóng cửa phòng mình lại. Bọn người hầu ở Stony Cross Park biết không bao giờ được quấy rầy quản gia khi bà đóng cửa phòng, trừ khi tình hình gần như thảm khốc. Quay người bước đến bên anh, bà dang tay ôm anh vào lòng cứ chỉ như một người mẹ, McKenna ôm bà, mái đầu đen của anh hạ xuống vai bàvà anh bật khóc.

Aline không nhớ mình đã làm những gì trong những giờ còn lại của ngày hôm đó, cô mỉm cười theo bản năng chào hỏi vị khách của mình, lơ lửng không trả lời những câu hỏi của họ.... Livia đã ngay lập tức chuyển hướng sự chú ý của mọi người vào câu chuyện phím mình kể khi nhận ra sự không bình thường của chị gái mình. Khi thấy

sự vắng mặt của McKenna tại bữa ăn tối cuối cùng của nhóm, Gideon Shaw nói đỡ giúp anh ta. "Oh, McKenna đang bận lập ra một lộ chi tiết những công việc phải làm cho tôi trước khi anh ấy đi Mỹ, hẳn không có vẻ tin tưởng tãmsex ở lại đây làm việc" , ngay lập tức, Shaw choáng váng mặt mũi bởi một lô những câu hỏi tại sao anh lại ở đây, anh không quay về Mỹ, công việc kinh doanh trực trặt hay sao...v..v...

Ngay cả trong trạng thái lơ lửng, Aline cũng kinh ngạc về điều đó, cô liếc nhanh nhìn em gái mình, người đang dùng tất cả mọi sức lực để cắt miếng thịt nướng trong đĩa mình, Livia giả vờ không quan tâm, thế nhưng một làn má đỏ hồng lan trên mặt cô .Shaw ở lại vì Livia, Aline nhận ra, và mình không biết một tin tức gì về sự sắp xếp của hai người đó. Liếc một cái nhìn tại Marcus ngồi ở đầu dãy bàn ăn , Aline thấy rằng anh đang nhìn cô hỏi điều tương tự.

"Thật vui mừng khi London thu hút anh ở lại, Mr Shaw" Marcus nhận xét."Tôi có thể hỏi một điều anh sẽ ở đâu khi ở lại đây không?"

Shaw trả lời với nụ cười kì quái của một người đàn ông gần đây đã phát hiện ra một cái gì đó bất

ngờ về bản thân mình. "Tôi tạm thời sẽ ở khách sạn Rutledge cho đến tìm nơi thích hợp để thuê."

"Cho phép tôi có thể giúp anh chứ?"

Marcus nói một cách lịch sự, cái nhìn của anh rõ ràng đang tính toán điều gì. Anh đang nghĩ lập kế hoạch kiểm soát Shaw

"Oh, cảm ơn anh nhiều, nếu không làm phiền", Shaw trả lời, lấp lánh vui vẻ trong ánh mắt anh cho thấy anh không hoàn toàn nhận thức về ý định thực sự của Marcus.

"Nhưng em phải trở về New York!" Susan Chamberlain khóc, nhìn trừng trừng vào em trai cô. ", Thiên chúa ơi! Gideon, thậm chí em có thể đơn giản bỏ trách nhiệm của mình ung dung thế này! Ai sẽ điều hành việc kinh doanh của gia đình, và... " Bà ta dừng lại, đột nhiên kinh ngạc khi hiểu ra : " "Không, không được làm như thế....em mất trí rồi!"

" Em biết mình hoàn toàn tỉnh táo", Shaw nói ôn tồn. "Và các giấy tờ đã được soạn thảo và ký kết. Em tin tưởng vào McKenna, chúng em đã thiết lập mối quan hệ với tất cả các đối tác kinh doanh, và cả hai sở hữu đầy đủ thông tin về tài khoản, tín

thác và hợp đồng. Chị cứ yên tâm về anh ta"

Sôi sục phần nộ, Susan Chamberlain cầm ly rượu và uống một cách giận dữ, trong khi chồng bà ta cố gắng để làm yên lòng bà với giọng thì thầm.

Gideon Shaw tiếp tục ăn một cách bình tĩnh, như thể không biết gì về những biến động mà anh đang gây ra. Anh với lấy một cốc nước, lướt qua nhìn Livia, đôi môi mở rộng cười

"Tôi hy vọng chúng ta sẽ thường xuyên gặp được anh, Mr Shaw," Aline thì thầm.

Anh chàng người Mỹ đẹp trai chuyển sự chú ý sang cô, biểu hiện của anh trở thành bí ẩn. " Tôi rất hân hạnh, phụ nữ của tôi. Tuy nhiên, tôi lo sợ rằng mình hoàn toàn bận rộn với công việc trong một thời gian dài. "

"Tôi hiểu", Aline nói nhẹ nhàng, trong khi hiểu ra mọi chuyện. Cô cố tình nâng ly về phía anh âm thầm khuyến khích, và anh trả lời với một cái gật đầu cảm ơn.

Aline không phải là một kẻ hèn nhát trốn trong phòng để tránh McKenna ... mặc dù ý tưởng đó là

tuyệt vời đối với cô lúc này. Buổi gặp ngày hôm qua đã tiêu diệt cô. Cô biết mình đã thành công làm cho anh tin vào điều

cô cảm thấy anh thấp hèn. Ý nghĩ phải đối mặt với anh sáng nay là không thể chịu đựng nổi ... nhưng cô ít nhất phải có can đảm để nói với anh lời tạm biệt.

Phòng đại sảnh và sân bên ngoài đã được lấp đầy bởi bọn người hầu và những khách mời chuẩn bị khởi hành. Một hàng xe ngựa chờ đầy người và hành lý đang chuẩn bị lên đường,

Aline và Marcus di chuyển giữa các đám đông, nói lời tạm biệt. Livia vắng mặt và Gideon Shaw cũng vậy, và cô tin hai người đang chia tay ôm hôn thắm thiết với nhau ở đâu đó.

Từ thông tin Livia đã tiết lộ với cô trong một cuộc trò chuyện ngắn gọn sáng nay, Aline được biết rằng cặp đôi này đã quyết định không nhìn thấy nhau trong một thời gian dài, để Shaw riêng tư cần thiết để bỏ thói quen uống rượu của mình. Họ đành chấp nhận gặp nhau bằng cách viết thư với nhau Aline đã mỉm cười vui , cảm thông với Livia, cô trêu đùa . " Chị nghĩ rằng hai người đi

ngược lại với lẽ thường", cô nói. "Thông thường, sự lãng mạn bắt đầu qua thư từ, và sau đó cuối cùng dẫn đến sự thân mật gắn kết hai người... trong khi em và Shaw ..."

"Bắt đầu là lúc giường và kết thúc bằng viết thư", Livia nói với giọng chua chát "Vâng, không ai trong số dòng họ Marsdens dường như làm mọi thứ theo cách thông thường, đúng không hả?"

"Hình như là vậy." Aline vui mừng khi cô và em gái quan hệ thân thiết như xưa. "Thật thú vị để xem chuyện gì xảy ra giữa hai người mà chỉ viết thư cho nhau trong một thời gian dài như thế".

"Em cũng đang mong chờ điều đó", Livia cười. "Sẽ giúp hai chúng em nhận biết được tình cảm của cả hai xuất phát từ trái tim hay chỉ đơn thuần là thể xác" Cô mỉm cười và đỏ mặt khi cô thừa nhận, "Mặc dù tình dục cũng là điều tuyệt vời".

Aline nhìn chăm chăm vào một điểm xa xôi bên ngoài cửa sổ. Nụ cười tiếc nuối khi cô đã bỏ lỡ vòng tay thân thiết của người đàn ông mình yêu. "Mọi việc sẽ ổn thôi", cô nói. "Chị tin hai người sẽ hạnh phúc bên nhau."

"Còn chị và anh McKenna thì sao? Hai người cũng sẽ được hạnh phúc chứ? " Livia thấy biểu hiện của Aline, cô cau mày nói. "Không, em không nên hỏi, đã hứa với bản thân mình không nói gì thêm về đề tài này, và từ bây giờ em sẽ giữ im lặng cho đến hết cuộc đời... "

Suy nghĩ của Aline trở lại hiện thực khi cô nhìn thấy anh người hầu Peter đang gặp khó khăn khi khiêng hành lý lên chỗ phía sau thùng xe ngựa, mặc dù anh ta vạm vỡ nhưng khối lượng và ly đó hơi lớn và khi anh ta đẩy lên cao để vào vị trí sau xe thì nó gặp trở ngại muốn đè lên người Peter .

Hai trong hành khách là ông Cuyler và ông Chamberlain, nhận thấy tình thế tiến thoái lưỡng nan của Peter, nhưng lại bình thần đi qua anh ta, di chuyển lên phía trước đầu xe tiếp tục trò chuyện trong khi quan sát sự vật lộn của người hầu. Aline nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, tìm kiếm một người hầu khác giúp anh ta. Trước khi cô tìm được người, McKenna bỗng như xuất hiện từ đâu, bước dài đến bên anh ta và phụ giúp đẩy hành lý vào vị trí một cách thuận lợi.

Cuyler và Chamberlain bước đi nhanh khỏi nơi đó, như thể xấu hổ khi nhìn thấy một người trong

nhóm mình giúp một người đầy tớ tâm thường. Cuối cùng, khi hành lý đó được xếp gọn gàng và McKenna lùi lại nhận sự cảm ơn rồi rít của Peter. Nhìn Mc Kenna, Aline không thể không nghĩ rằng nếu McKenna không rời đi

Stony Cross, chắc chắn anh ấy sẽ ở vị trí của Peter. Nhưng điều đó không có ý nghĩa đối với cô, cô vẫn sẽ mãi mãi yêu anh cho dù anh là người hầu hay là một doanh nhân, và cô đau khổ một mình khi biết rằng anh mãi mãi sẽ không biết được điều đó

Cảm nhận được cái nhìn của cô, McKenna ngược nhìn lên, sau đó ngay lập tức tránh tia nhìn của cô. Hàm anh bạnh ra, và anh đứng đó trong thình lạng trước khi cuối cùng nhìn vào cô một lần nữa. Biểu hiện anh gửi một cái nhìn lạnh lẽo như băng đến cô và cô nhận ra rằng tình cảm anh dành cho cô đã được chuyển thành thái độ thù hận , tỷ lệ với tình cảm yêu cô trước đây.

Anh sẽ sớm ghét cô, cô nghĩ một cách đau đớn.

McKenna khẽ nhún vai mình và đi đến bên cô, họ đứng im lặng với nhau, trong khi tất cả mọi người đang cười nói vui vẻ. Một trong những điều

khó khăn nhất Aline trong cuộc sống của cô là nâng cằm và nhìn chăm chăm vào mắt anh. Màu mắt xanh lá cây kỳ lạ gần như bị thối lại. Anh trông nhợt nhạt so với trước đây.

Aline hạ thấp cái nhìn của cô. " Em mong anh sẽ gặp nhiều điều may mắn McKenna" cuối cùng cô thì thầm.

Anh lạnh giọng đáp cô. " Tôi mong cô cũng như vậy."

Im lặng, ép xuống cho đến khi cô gần như bị ảnh hưởng bởi sức nặng trên vai mình. " Em chúc anh đi bình an và mạnh khỏe."

"Cảm ơn cô" anh thản nhiên nói.

Vụng về Aline đưa tay mình ra muốn bắt tay anh , McKenna đứng im nhìn cô. Cô cảm thấy ngón tay run rẩy. khi cô bắt đầu rút bàn tay mình về , thì anh nhanh nhẹn giữ chặt lại và đưa lên môi hôn nhẹ tay cô " Vĩnh biệt" anh thầm thì.

Aline cảm giác cổ họng mình bỏng rát, cô đứng im lặng và run rẩy, bàn tay cô lơ lửng trong không khí sau khi anh buông nó ra. Nắm chặt ngón tay lại, cô vụng về để trên bụng mình rồi nhanh chóng

quay người một cách nhanh nhất, cô bước đi và cảm thấy cái nhìn của anh cháy bỏng dán vào sau lưng mình. Khi cô bước lên bậc tam cấp vào phòng đại sảnh, cơn đau nhức bởi các vết sẹo tác động đến cô nhưng không thể bằng vết thương trong lòng, nước mắt tuôn đầy trên gương mặt đáng yêu.

Chương kết

Sau khi vị khách cuối cùng đã khởi hành, Aline thay quần áo thoải mái ở nhà và đi đến phòng nơi mọi gia đình sum vầy bên nhau, quăng mình vào chiếc ghế trường kỷ rộng lớn, cô ngồi im nhìn chăm chăm vào vô định trong hàng giờ. Mặc dù đang là mùa hè và không khí ấm áp nhưng cô thấy lạnh trong người và rùng mình bên dưới lớp chăn cô đã phủ lên người mình. Theo yêu cầu của cô, một cô hầu gái đã đi đến đốt lò sưởi trong phòng và mang một tách trà nóng nhưng cô vẫn không thấy khá hơn.

Cô nghe thấy các âm thanh người hầu đang dọn dẹp phòng ốc sau khi các vị khách đã rời đi, lau chùi cầu thang, trang viên đang trở lại trạng thái yên lặng sau một bữa tiệc đón khách. Còn nhiều công việc cô phải làm, xem xét và quản lý và trao đổi công việc với bà Faircloth . Tuy nhiên, dường như không thể vực mình dậy được, Cô cảm thấy mình giống như một chiếc đồng hồ bị hư hỏng, đóng băng và vô dụng.

Cô ngủ gật trên ghế trường kỷ cho đến khi

ngọn lửa đã tàn và các tia ánh sáng mặt trời đi qua màn cửa sổ được thay thế bởi ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn. Một âm thanh đánh thức cô, và cô miễn cưỡng thức giấc. Mở mắt ra cô nhìn thấy Marcus đang đi vào phòng. Anh đứng gần lò sưởi, nhìn chăm chăm vào cô như thể cô là một câu đố mà anh không có lời giải đáp.

“ Anh tìm em hả?” cô hỏi với giọng mơ màng. Đấu tranh để ngồi dậy, cô cử động đôi mắt mình.

Marcus thấp sáng một bóng đèn tiến lại gần cô

"Bà Faircloth nói với anh rằng em đã không ăn gì trong cả ngày nay. "

Aline cười uể oải. " Em cảm thấy quá mệt mỏi trong người, em sẽ ăn sau"

Anh nhìn cô nghiêm khắc. " Em trông như mới từ địa ngục về."

"Cảm ơn anh" cô chế giễu nói . "Như em đã nói, quá mệt mỏi thôi, vì thế em muốn ngủ một chút "

" Em đã ngủ nguyên trong ngày và điều đó không tốt một chút nào cả" .

" Marcus anh muốn nói em điều gì?" cô hỏi anh khi anh gây phiền toái cho cô.

Anh không trả lời cô, thọc tay trong túi áo khoác anh dường như đang bận tâm suy nghĩ điều gì. Cuối cùng, anh liếc nhìn đầu gối cô, ẩn bên dưới những nếp gấp của váy xanh muslin. " Anh muốn hỏi em về nó," anh nói thô lỗ.

"Cái gì cơ?" cô ngạc nhiên hỏi anh.

Anh ra hiệu cứng nhắc về phía chân cô. " Anh muốn nhìn vết sẹo chân em"

Aline kinh ngạc nhìn anh. " Vết sẹo?"

" Đúng." Marcus ngồi đối diện cô, khuôn mặt vô cảm.

Anh không yêu cầu cô như thế từ trước đến nay. Tại sao bây giờ anh muốn nhìn thấy đôi chân cô? Aline không thể hiểu suy nghĩ của anh, và cô cảm mệt mỏi để tìm hiểu suy nghĩ của anh lúc này. Chắc chắn nó sẽ không gây hại gì khi cô cho anh thấy chúng, cô bắt đầu cởi giày ra, ngập ngừng để chân gác lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh, cô từ từ kéo gấu váy mình lên đến đầu gối.

Ngoài cảm xúc nín thở của anh, Marcus không có phản ứng khi nhìn thấy chúng. Cái nhìn đen tối của anh di chuyển nhìn chằm chằm vào các lớp sẹo. Nhìn khuôn mặt bình thản của anh, Aline không nhận ra rằng cô cũng đang nín thở theo dõi phản ứng anh.

"Chúng không đẹp," anh nói. "Nhưng cũng không hoàn toàn là xấu như anh nghĩ." Cẩn thận anh kéo gấu váy cô xuống " Anh cho rằng em đã nghĩ quá sâu sắc về nó trong khi thực tế không nặng nề như vậy"

Aline tò mò quá mức khi nghe anh trai an ủi mình.. Khi còn nhỏ, vì họ ít khi gặp nhau nên tình cảm cũng không thân thiết mấy, nhưng kể từ cái chết của cha , Marcus đã chứng tỏ được mình là một người đàn ông đáng kính trọng và đáng được yêu thương, anh là người đàn ông độc lập mạnh mẽ . Không giống như cô , anh luôn nhìn thẳng vào vấn đề và chấp nhận nó.

"Tại sao bây giờ anh muốn nhìn vết sẹo của em?" cô hỏi.

Anh ngạc nhiên nhìn cô cười lớn. " Anh cảm

thấy mình không giúp được gì cho em, trong khi anh có thể ngăn được nó... và anh thấy mình bất lực vì thế anh không muốn nhìn thấy sự thất bại của mình, và bây giờ khi dám thừa nhận nó anh muốn nhìn sự thật”

Cô lắc đầu bối rối. "Trời ơi, Marcus, sao anh có thể tin rằng mình có thể làm được điều đó chứ? Đó không phải là lỗi ở anh, không phải trách nhiệm của anh?"

" Em là người thân của anh," anh thì thầm, " em và Livia ... anh sẽ cố gắng hết mình để bảo vệ hai em khỏi bị tổn thương."

Aline mỉm cười cảm động sự yêu thương anh dành cho hai chị em cô.

Mặc dù, cô biết câu trả lời của anh khi cô hỏi điều này, nhưng anh là người khác giới đầu tiên cô cho nhìn vết sẹo và nôn nóng hỏi anh vấn đề mà cô luôn ấp ủ trong lòng " Marcus", cô hỏi ngập ngừng, "nếu anh yêu một người phụ nữ, những vết sẹo như thế này có ngăn cản tình yêu của anh không?-"

"Không," anh trả lời giọng vững chắc . "Không,

nó không là gì cả"

Aline tự hỏi anh nói thật lòng không. Đó là có thể anh cố gắng để bảo vệ cô. Nhưng Marcus không phải là một người đàn ông nói dối lòng mình.

" Em không tin anh sao?" anh nhìn cô hỏi.

Cô nhìn anh khẽ gật đầu.

" Em nghĩ rằng anh luôn tìm người phụ nữ hoàn hảo về mặt thể xác sao? Anh ngắm nhìn vẻ đẹp đó giống như bất kỳ người đàn ông khác, nhưng nó hầu như không là yêu cầu trọng yếu.

Không công bằng khi anh cũng không hoàn thiện như vậy mà yêu cầu cao đối với người khác"

Aline ngạc nhiên nhìn anh, dáng vẻ mạnh khỏe, đôi mắt đen thông minh của anh, hàng lông mày đen và đều trên khuôn mặt anh "Anh rất hấp dẫn..." cô nói một cách nghiêm túc. "Có lẽ không phải như Mr Shaw... nhưng rất nam tính."

Anh nhún vai. "Tin anh đi, nó không quan trọng, vì anh không tìm thấy sự trở ngại nào đối với người phụ nữ cả!

Anh đã thông suốt khi nghĩ về vẻ đẹp giữa người đàn ông và người đàn bà, mà ít khi mọi người hiểu điều đó”

Aline cau mày, tự hỏi có phải cô đang bị chỉ trích.

" Khó khăn cho em...", Marcus tiếp tục, " khi em nghĩ đến một người phụ nữ lành lặn và cảm thấy xấu hổ khi em so với cô ta, vì thế em luôn che giấu vết sẹo của mình, phải không?".

Nghiêng đầu chống tay lên thành ghế trường kỷ, Aline lắc đầu. "Em ghét những vết sẹo.

Em không bao giờ ước có nó. Và không thể làm gì để thay đổi nó.

"Cũng như McKenna không bao giờ có thể thay đổi nguồn gốc của mình."

" Nếu anh đang muốn nói về hai đường thẳng song song, Marcus, nó sẽ không có ý nghĩa với em đâu. Nguồn gốc của McKenna không làm em tránh xa anh ấy. Không có gì làm cho em ngừng yêu và ham muốn anh ấy "Cô dừng lại đột ngột khi cô hiểu được mục đích anh đang đề cập đến

" Em không nghĩ rằng anh ta cũng nghĩ như thế sao?" anh bất ngờ hỏi ngược lại cô.

" em không thể" cô do dự nói.

" Ôi chúa ơi!, hãy nói cho anh ta sự thật. Đây không phải lúc em giấu diếm vấn đề của mình, hãy trung thực đi!" anh lớn giọng khi thấy sự bướng bỉnh của cô.

Lời nói của anh làm cô đột ngột trở nên giận dữ. " Vấn đề này chẳng liên quan gì cả!"

"Ôi chúa ơi!"

Marcus nhìn cô ánh mắt mỉa mai. " Em không muốn cho McKenna biết rằng em không hoàn hảo. Đó là gì nếu không phải là sự dối trá?"

"Nó không chỉ đơn giản như vậy", cô phản đối anh.

Môi anh mím lại vì tức giận. "Có lẽ vấn đề không đơn giản nhưng giải pháp là có thể có, bắt đầu hành xử giống như người phụ nữ trưởng thành đi, và thừa nhận thực tế là em không hoàn toàn hoàn hảo, và biết đâu anh ta sẽ yêu em mà

không quan tâm đến nó. "

" Anh không biết gì cả, anh đừng nói nữa", cô nghẹn ngào, ước muốn được quýnh anh. Marcus nói dứt khoát. " hãy đi đến Mc Kenna, Aline. Hoặc anh sẽ tự mình nói cho anh ta biết. "

" Anh không được làm điều đó, anh không có quyền...!" cô hét lên giận dữ với anh.

" Anh đã chuẩn bị xe ngựa," anh nói với cô. " Anh sẽ đi London trong năm phút, cho dù có hoặc em không đi cùng.."

" Ôi chúa ơi", cô phát rồ với anh, "không bao giờ anh chán khi thấy người khác đang điên lên sao?"

"thực tế thì không." Anh cười không để ý về giận dữ của cô.

Aline nhìn chăm chăm vào anh" Lúc trước anh đã bằng mọi cách ngăn cản em và Mc Kenna, tại sao bây giờ lại thay đổi đột ngột đến thế?"

"Bởi vì em đã 31 tuổi và chưa lập gia đình, và anh nhận ra rằng đây là cơ hội duy nhất để anh thoát khỏi em" Marcus nhẹ nhàng cười và tránh

những cái đấm nhẹ từ cô " Và anh muốn thấy em hạnh phúc" anh ôm cô vào trong vòng tay mình.

Áp khuôn mặt cô vào vai anh, cô bật khóc.

"Anh đã nghĩ rằng McKenna sẽ làm tổn thương em," Marcus tiếp tục. " Anh muốn bảo vệ em sau tất cả kế hoạch của mình...nhưng đến khi ngày hôm nay khi anh nhìn thấy ánh mắt của Mc Kenna nhìn em anh đã nhận ra rằng hẳn ta yêu em thật lòng, và cảm thấy thương hại hẳn khi nhận ra em đang làm cậu ta bị tổn thương"

Marcus lúng túng chìa khăn tay cho cô. " Cầm lấy này, trước khi em làm dơ áo anh."

Aline buông anh ra và cầm chiếc khăn anh đưa. Cô cảm thấy lo sợ cảm giác như anh đang muốn cô nhảy xuống hồ sâu " Nhưng anh luôn nói với em rằng không muốn chấp nhận rủi ro mà?"

" Đúng vậy" anh trả lời nhẹ nhàng. " Thế nhưng, điều này rất quan trọng đối với em,"

Aline nhìn chăm chăm anh không chớp mắt. Hãy thử khi cô có thể, cô không muốn mình sẽ hối hận sau này. Không còn sự lựa chọn nào khác cả, nhớ đến vẻ mặt đau đớn của anh khi bị cô khước

từ như tiếp thêm sức mạnh cho cô muốn đặt cược một lần, hoặc sẽ thôi không hy vọng nữa chứ còn hơn phải đau khổ, day dứt, vọng tưởng....biết đâu cô sẽ tìm được hạnh phúc cho mình.

" Được, em sẽ đi cùng anh", cô nói giọng run rẩy chỉ một chút." Em chỉ cần vài phút để sắp xếp hành lý cho mình"

" Đừng có mà lãng phí thêm thời gian nữa." anh hấp tấp nắm tay cô kéo đi

" Nhưng em không thể bận đồ này đi ra ngoài được," cô cố phản ứng với anh.

" Chúng ta đã muộn quá rồi, không kịp thời gian cho em đâu." Anh cương quyết dắt cô đi.

Kêu trời lên. Aline đang cố mang giày vào chân mình trước sự hấp tấp của anh. "Khoan đã, Marcus, anh phải cho em chút thời gian chứ!"

Mặc dù Marcus khuyên cô nên cố gắng ngủ trong khi đến London, nhưng Aline đã thức trắng suốt đêm. Cô cảm thấy mình lo lắng đau khổ nghĩ đến việc mình sẽ đến trễ khi tàu The Britannia đã

khởi hành chở anh về Mỹ, thời gian trôi đi sự im lặng bị phá vỡ tiếng ngáy ngủ của anh trai cô ngồi đối diện.

Kiệt sức, Cô ngủ ngời, tựa đầu mình vào tấm vải che của cửa kính xe ngựa. Trong lúc đang mộng mị, cô bị đánh thức khi bàn tay của Marcus đang lay vai cô.

"Ưm...?" cô rên rỉ đẩy anh ra..

"Thức dậy đi Aline... chúng ta tới bến cảng rồi" anh lay cô mạnh hơn.

Aline bật người lúng túng ngồi dậy trong khi anh đang chỉnh sửa lại quần áo mình. Peter trông có vẻ mệt mỏi nhanh chóng mở cửa xe cho cả hai người, ngay lập tức không khí yên náo phức tạp và đủ loại mùi hương ập vào tai và mũi cô. Có mùi mồ hôi, than đá, thuốc lá.... Hỗn hợp mùi phức tạp làm cô khó chịu. Tiếng cười đùa, nói chuyện, la hét của những người khuân vác vang vọng... cảnh tượng ồn ào và ầm ĩ làm cô choáng váng khác xa làng quê thanh bình ít người ở Stony Cross.

Quang cảnh bến cảng vô cùng nhộn nhịp, xung quanh những con tàu khác neo đậu rất nhiều, có

con tàu vừa cập bến và ngay sau đó một đám đông người đàn ông thân hình vạm vỡ, mồ hôi đầy người đang khuân vác những gói kiện hàng, thùng, bưu phẩm, bưu kiện di chuyển từ tàu đến kho hàng gần đó. Bên cạnh đó những cần cẩu nặng mấy tấn đang giơ lên và hạ xuống để bốc những kiện hàng lớn và nặng ra khỏi tàu. Công việc ở đây sử dụng sức mạnh lao động chân tay là chủ yếu chưa kể đến sự nguy hiểm có thể xảy ra đối với người phục vụ tại bến cảng này. Cô không thể tin rằng McKenna đã từng sinh sống theo cách này.

Bên đầu kia nhà kho chất hàng, một luồng khói đen tỏa ra mù mịt lên bầu trời, cô thấy họ đang đốt thứ gì đó.

"họ đang tiêu huỷ những gói thuốc lá buôn lậu bị phát hiện," Marcus nói với cô khi thấy cô nhìn nơi đó.

Nhìn dọc dãy nhà kho đến đầu kia của bến cảng, Aline nhìn thấy những con tàu chạy to lớn và cô không thể biết được con tàu nào đang chuẩn bị khởi hành " Em không thấy tàu The Britannia?"

Marcus quay đầu tìm kiếm. " Anh sẽ đi tìm

McKenna."

Aline nhắm mắt cô thật chặt, cố gắng tưởng tượng hình ảnh khuôn mặt của McKenna khi anh nhận thông tin này.

Trong tâm trí cô, anh trông có vẻ rất tội tệ "Có lẽ em nên đi chuyến tàu khác ", cô đề nghị với anh.

"Không," anh trai cô trả lời ngay lập tức . " Họ sẽ phải khởi hành muộn và anh sẽ không cho em đi tàu qua Đại Tây Dương đâu ".

" Nhưng em sẽ làm Mc Kenna bị trễ ," cô nói. "Và anh ấy sẽ giết em vì điều đó mất."

Marcus khịt mũi thiếu kiên nhẫn tranh cãi với cô. "Con tàu sẽ khởi hành trong khi anh thảo luận với em điều vô ích này. Em có muốn nói chuyện McKenna hay không? "

" Oh, có chứ" cô không dám cãi anh nữa.

" Về ngôi im trên xe ngựa đi. Peter và người lái xe sẽ trông coi em. Và anh sẽ quay lại nhanh thôi. "

"Anh ấy có thể từ chối không muốn gặp em nữa

" cô do dự nói. " Em đã làm anh ấy bị tổn thương rất nhiều, Marcus."

"Anh ta sẽ đến", anh trai cô trả lời với niềm tin chắc chắn. " cách này hay cách khác."

Một nụ cười lo lắng trên môi Aline khi nghĩ đến sự khước từ Mc Kenna, nhìn anh trai cô đang sải bước vội vã như đang xông pha vào trận chiến....khi đối thủ cao hơn anh một cái đầu.

Quay lại trên xe, Aline đã đẩy bức màn nhưng và nhìn chăm chăm ra ngoài qua cửa sổ, xem toán

cảnh sát đi lang thang kiểm tra an ninh khu vực bến cảng và đám đông khách đang chuẩn bị khởi hành. Khi chờ đợi, cô bất giác nhận thấy áo quần mình nhàu nhĩ và mái tóc rối bời xù lên, cô thậm chí không mang giày một cách lịch sự, thật khó có thể tin được đây là hình ảnh của một quý bà thuộc tầng lớp sang trọng của xã hội, cô nghĩ một cách buồn bã, và cô ngo ngoáy chân mình trong đôi giày một cách nóng ruột, bồn chồn.

Vài phút trôi qua, trong xe trở nên ngột ngạt khó thở, quyết định cô sẽ chờ bên ngoài bến cảng là tốt hơn ngồi trong này. Cô đập tay lên cánh cửa

kêu gọi Peter cùng lúc đó cánh cửa xe được mở ra một cách mạnh mẽ đầy bạo lực, cô cứng người, bàn tay cô còn đang lơ lửng ở không trung, Mc Kenna xuất hiện ở ngưỡng cửa, như một tượng đồng che ánh sáng mặt trời chiếu rọi trong xe.

Anh vươn tay ra nắm chặt bàn tay cô kẹp chặt làm cô cảm giác đau, nhấn nhó cố phản ứng cho anh biết, cô không thể tin rằng người đàn ông khắc nghiệt, mạnh mẽ như vậy lại có thể hôn cô một cách dịu dàng, nhẹ nhàng. "Chuyện gì xảy ra vậy?" anh hỏi gắt gao. " đã đi tới bác sỹ chưa?"

"Cái gì?" Cô nhìn chăm chăm vào anh trong bối rối hoàn toàn. "Tại sao lại bác sĩ?"

McKenna buông tay cô mắt trầm xuống nhìn cô. " Em không bị bệnh gì sao?"

"Không ... tại sao anh nghĩ rằng em ..." Như hiểu hiểu ra mọi chuyện, Aline nhìn chăm chăm vào anh trai cô, người đang đứng sau lưng Mc Kenna "Marcus! Anh không nên trù ẻo em như thế!"

" Nếu không thì hẳn làm sao chạy đến đây được," Marcus nói mà không có một dấu vết của

sự ăn năn.

Aline liếc anh một cái nhìn nguyên rủa. Như vấn đề chưa đủ khó khăn hay sao, Marcus thành công trong việc đưa

McKenna càng thêm ghét cô. Không một chút bận tâm, Marcus bước đến Peter cho hai người không gian riêng tư.

"Em xin lỗi", Aline nói với McKenna. "Anh ấy nói anh em bị bệnh vì một lý do là anh ấy muốn em được gặp anh"

McKenna lạnh lùng nhìn cô. "Không còn gì để nói nữa"

"Có", cô nhấn mạnh. "anh nói với em ngày trước rằng anh sẽ nói chuyện với em một cách trung thực, hoặc anh sẽ hối tiếc cho phần còn lại của cuộc sống của mình. Và em cũng nghĩ như thế cho dù chỉ hơi muộn một chút. Nhưng em đã đi cả đêm một quãng đường xa đến đây gặp anh, anh có thể cho em giải thích hành động vừa qua của mình được hay không?"

Anh lắc đầu. "Họ đang kéo còi đấy. Nếu tôi không trở lại tàu trong vòng năm phút nữa, tôi sẽ

bị lạc những người đi cùng với nhau và giấy tờ tùy thân ...”

Aline cắn nhẹ môi cô " vậy thì em sẽ đi với anh."

" Vượt qua Đại Tây Dương mà không mà không mang theo gì cả sao?"

"Đúng." Cô mạnh mẽ gật đầu.

McKenna nhìn cô với ánh mắt áp đảo. anh không biểu lộ điều gì ra bên ngoài khuôn mặt lạnh lùng của mình ngay cả khi anh đang suy nghĩ, tự hỏi lòng nếu anh khước từ cô, thì cô sẽ làm gì bây giờ... và sau đó cô nhận thấy các tĩnh mạch đập rộn ràng dữ dội thái dương của anh. Hy vọng dâng lên trong cô, anh không thờ ờ cô, anh cố giả vờ lạnh lùng với cô.

Có lẽ cô là người duy nhất cảm thấy tự hào khi McKenna luôn hy sinh cho cô. Với khuôn mặt cầu khẩn và giọng nói mềm mại cô nhìn anh nói " Xin anh, Mc Kenna, nếu anh ghét em và không muốn nhìn thấy em nữa thì anh cứ đi đi, em thề rằng sẽ không bao giờ quấy rầy anh nữa, em chỉ muốn giải thích mọi điều với anh, giải toả những khúc mắt

giữa hai ta.”

Một sự im lặng đến sợ hãi, McKenna bạnh hàm siết chặt cho đến khi một cơ má co giật. "Chết tiệt thật !" anh thốt lên.

Aline vui mừng khi anh không từ chối cô. "Chúng ta sẽ đi đến Marsden Terrace chứ ?" cô thì thầm.

"Không- tôi sẽ không đi khi có anh trai em lơ lửng trước mặt tôi, anh ta sẽ đi Marsden Terrace, trong khi em và tôi sẽ nói chuyện trong phòng của Shaw tại khách sạn Rutledge. "

Aline nghe lời anh không dám tranh luận thêm một từ như sợ anh sẽ đổi ý, Cô gạt đầu và truyền đạt lời đến với anh trai cô, nhanh chóng bước theo Kenna.

McKenna hướng dẫn người lái xe chuẩn bị rời khỏi bến cảng thì ngay lập tức Marcus ngồi sau lưng anh, Marcus không đồng ý với kế hoạch của Mc Kenna khi sự việc xa tầm kiểm soát của mình và anh cũng không phản đối kế hoạch của Mc Kenna nên anh chỉ im lặng ngồi bên cạnh cô.

Sự im lặng diễn ra toàn bộ quãng đường từ bến cảng quay về khách sạn, Aline cảm thấy chân cô trở nên khó chịu, đau nhức trở lại. cô ngọ nguậy không ngồi im nhưng hình như không ai quan tâm đến cô, cô nhìn lên khuôn mặt đẹp như tượng của anh và hình dung anh sẽ phản ứng ra sao khi cô cho anh biết vết sẹo của mình.

Như thể cảm nhận lo lắng của cô, Marcus cúi người xuống nắm tay cô xiết nhẹ an ủi, khuyến khích cô, Aline thấy McKenna đang nhìn cử chỉ yêu thương tinh tế của anh trai dành cho mình, anh nhìn từ Marcus và chuyển sang cô “ Cô có thể nói chuyện ngay tại đây cũng được, nếu cô sợ gặp riêng tôi”

Aline ngượng ngùng nhìn anh. " Không...không có gì cả...."

"Được thôi", McKenna chế giễu. " Mong rằng nó không lãng phí thời gian của tôi quá nhiều"

Marcus cứng người vì thái độ của Mc Kenna. " Anh hơi quá đáng rồi đấy!"

" Ôn thôi mà anh", Aline can ngăn, thúc nhẹ khuỷu tay vào bên sườn Marcus. " Anh đã giúp em rất nhiều rồi, Marcus.

Tiếp theo em sẽ quản lý được"

Anh trai cô cau mày . " Anh không muốn em đi đến đó, anh không tán thành khi hẳn ta muốn nói chuyện với em trong một khách sạn như vậy, sẽ có những tin đồn không hay khi lỡ gặp người quen và...."

" Điều đó lúc này không quan trọng với em", Aline can ngăn anh nói tiếp, tăng áp lực của khuỷu tay vào xương sườn anh, cho đến khi Marcus lầm bầm và im lặng.

Sau quãng đường như dài bất tận, cuối cùng họ đã đến khách sạn Rutledge. Bước xuống xe ngựa trong một góc ít có người nhìn đến, lo lắng vì cuộc nói chuyện sắp diễn ra làm cô run rẩy, cô bắt gặp ánh mắt của anh trai giúp cô bình tâm lại khi cô đang bước xuống xe với sự giúp đỡ của Mc Kenna.

“Chờ đã”.

Marcus đưa tay về phía Mc Kenna ngăn cản
“Tôi có một lời muốn nói với anh. ”

Cau hàng lông mày đen rậm của mình, Mc Kenna dừng lại, nhìn vào Marcus lạnh ngắt gọn “
Xin mời”

Marcus nói nhỏ rít vào tai anh không muốn Aline nghe thấy . “ Tôi hy vọng rằng tôi không đánh giá nhầm về anh, Mc Kenna, sau cuộc nói chuyện này nếu anh có bất cứ điều gì làm tổn thương em gái tôi thì tôi thề danh dự của mình sẽ làm cuộc sống của anh giống như địa ngục vậy...”

Sự đe dọa của Marcus không làm Mc Kenna sợ hãi khi anh nhếch môi cười mỉa mai, bình thản bước đến Aline anh dìu cô đi vào đại sảnh và gặp người hầu của Gideon Shaw , xuất hiện ở ngưỡng cửa với biểu hiện ngạc nhiên hết cỡ “ Mr McKenna!” anh ta kêu lên,”

Không phải ngài đang ở trên tàu về Mỹ sao?”

“ Không có gì, tôi sẽ đi ngay thôi”, McKenna nói cộc lốc.

Anh người hầu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. " Ngài tìm ông chủ thì Mr Shaw đang ở văn phòng công ty"

" Không, tôi muốn mượn phòng của Mr Shaw một chút", McKenna nói nhanh " Và không muốn bị người khác quấy rầy!."

Nghe lệnh, người hầu không dám làm trái ý anh " Vâng, thưa ngài!"

Thô lỗ, McKenna mở cửa phòng và cùng Aline bước vào, căn phòng hào nhoáng với những đồ đạc nội thất đắt tiền trông nó thật sang trọng như một ngôi nhà mini nhỏ, được ốp lát bằng giấy dán tường màu hồng mận mát mắt.. Họ đi đến ngồi xuống bàn ghế nơi phòng khách, tấm màn rèm nhung đã được rũ xuống che ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào căn phòng. Cảm giác yên tĩnh và thoải mái hơn nhiều khi ở bên cạnh giúp Aline thấy sáng khoái.

Cắn chặt môi mình, cô ngồi trên một chiếc ghế da lớn. Sau một lúc do dự, McKenna cũng ngồi lên chiếc ghế gần đó và nhìn cô lạnh lùng.

Aline thấy tâm trí mình trở nên trống rỗng.

Trong lúc khi đến đây, cô đã nghĩ đến sẽ nói chuyện với anh, giải thích cho anh hiểu, xem xét kỹ từng lời mà cô sẽ nói với anh... thế nhưng lúc này đột nhiên cô không thể nói được gì, cảm thấy môi mình khô khốc vì lo lắng cô làm ấm nó bằng đầu lưỡi của mình.

McKenna bị hấp dẫn hành động của môi cô" Cô muốn nói chuyện gì?"

Aline hít vào và thở ra từ từ, và xoa trán. "Vâng, em muốn xin lỗi anh...em chỉ đang bối rối khi không biết bắt đầu từ đâu thôi, em rất mừng vì anh đã cho em có cơ hội giải thích, nhưng điều này khó khăn nhất trong cuộc đời em đã từng làm..". Tránh nhìn vào anh, cô để mắt mình vào nơi lò sưởi, từ từ cô nói " Em nghĩ là em đã làm anh bị tổn thương sâu sắc khi đã làm anh tin rằng em coi thường nguồn gốc của anh nhưng không phải như thế đâu anh.." Aline nắm chặt tay mình vào thành ghế. "... nguồn gốc đó thật sự không làm em quan tâm, em mặc kệ anh có phải là một người hầu hay là một doanh nhân giàu có, em muốn sống bên cạnh anh mãi mãi, sẽ làm bất cứ điều gì để đến được với anh..." Cô không nhìn thấy vẻ mặt anh đang sửng sốt nhìn chăm chăm vào cô, nuốt từng lời cô vào trong ý thức mình " Em yêu anh, em yêu anh.....

em luôn luôn yêu anh trong cả cuộc đời này” Cô nhắm mắt nói run rẩy những lời cô đã ấp ủ trong lòng mấy năm nay.

Không có một tiếng động âm thanh nào, yên tĩnh ngoại trừ tiếng đồng hồ đặt gần đó vang lên tiếng nhịp nhàng đều đặn chỉ giờ và phút, nhưng Aline không quan tâm đến xung quanh cô đang đắm chìm trong ý thức mình để tuân đầy những lời nói từ đáy lòng “ ... mối quan hệ của em và Lord Sandridge không phải như mọi người đã nghĩ. Bất kỳ sự quan tâm lãng mạn giữa hai chúng em chỉ là trò lừa đảo. Anh ấy không phải yêu em như tình cảm nam nữ mà chính là tình cảm anh trai đối với em gái mình vậy, và em coi anh ấy như anh trai thứ hai của mình, không có gì hơn....” Cô dừng lại lúng túng nói. “....Khuyh hướng của anh ấy...quan tâm...đến người đàn ông khác...vì thế, anh ấy đề nghị kết hôn với em như để giúp em tránh khỏi người đàn ông khác thôi... và em đã lợi dụng điều đó để lừa dối anh.

Mở mắt ra Aline nhìn chăm chăm xuống đùi,. Cô cảm thấy run và sợ hãi. Đây là lúc phần khó khăn nhất để nói sự thật với anh, trong khi anh đang giận dữ nhìn cô, im lặng ngấm ngấm một cách dễ sợ "Căn bệnh mà em đã có rất lâu trước đây ...",

cô cố gắng nói, “.... Em đã nói dối anh, em không bị sốt gì cả... mà là bị bỏng nặng trong một đám cháy ... khi em đang ở nhà bếp với bà Faircloth, có chảo dầu nóng ở trên lò...em không nhớ điều gì cả mà chỉ nhớ mình chỉ bị bao vây trong biển lửa, em cố gắng thoát ra cơn nóng khủng khiếp đó và William- em nghĩ là anh biết anh ta, đã cứu sống em khi dập tắt ngọn lửa kinh hoàng đó” Cô dừng lại để hít một hơi thật dài. cuối cùng cố giữ ổn định cô nói tiếp. " Nhưng đôi chân của em bị phá huỷ rất nặng"

Mạo hiểm nhìn McKenna, cô thấy anh không còn dựa lưng vào ghế mà vươn người về phía cô cơ thể của anh căng thẳng các cơ bắp của anh gồng lên như đang chịu đựng và kinh hoàng điều gì đó, đôi mắt của anh màu xanh lá cây hằn lên những tia máu nhìn chăm chăm vào, anh im lặng không nói lời nào.

Aline quay mặt đi nếu cô còn nhìn thấy anh thì cô sẽ không có can đảm để mà nói tiếp với anh nữa “ Lúc đó em hôn mê vì quá đau đớn không đủ sức chịu đựng được, chỉ đến khi các bác sỹ đến chích một liều morphine em mới cảm thấy đỡ hơn nhưng tình trạng lúc đó không khả quan lắm.Các vết thương sưng mủ lên và bị nhiễm trùng và bác

sỹ khi đó nói em không thể ...không thể sống nổi đến một tuần nhưng thật may mắn khi bà Faircloth tìm thấy một người phụ nữ có khả năng chữa bệnh đặc biệt. Lúc đó em không muốn sống nữa khi nhìn thấy chân mình bị như thế em chỉ muốn mình chết đi.... Nhưng bà Faircloth đã đưa cho em những lá thư..." nhớ tới khoảnh khắc phút giây đó, đối với cô điều đó đã khắc sâu vào trong tim mình, khi nhìn thấy những nét chữ nguệch ngoạc đó, nó đã cứu cô thoát khỏi tử thần.

"Thư gì?" cô nghe McKenna hỏi bằng một giọng chết ngạt." là thư anh gửi cho bà Faircloth để... xin tiền, bởi vì anh muốn trốn khỏi khỏi ông llbery. Bà Faircloth đọc lá thư cho em nghe ... và nghe những từ anh gửi đến nó đã làm em khao khát muốn gặp lại anh....khi anh còn trên cõi đời này thì em luôn luôn muốn mình sẽ còn gặp được anh." nước mắt tuôn rơi làm cô không kịp kiềm nén lại.

McKenna rên lên một âm thanh khàn khàn. Anh chậm chạp đi tới chỗ cô ngồi quỳ xuống trước mặt cô. "Em không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ trở lại nơi này," cô nhìn anh " Em không muốn anh biết đến vụ tai nạn đó, nhưng khi anh trở về đến Stony Cross, em muốn mình được một lần được ở bên

anh, đó sẽ là kỷ niệm đẹp đối với em trong suốt cuộc đời còn lại sau này, vì thế cho nên..." Cô ngậm ngừng, đổ mắt dữ dội. "Đêm hội chợ làng ..."

Thở nặng nề, McKenna đặt tay mình dưới gấu váy áo cô muốn nhìn đôi chân cô. Nhanh chóng Aline uốn cong để ngăn chặn anh, nắm cổ tay anh lại "Chờ đã"

McKenna chờ người khi cô phản đối.

" vết sẹo quá xấu xí và tòi tẹt", Aline thì thầm. " Nó trải dài khắp đôi chân. Các vết sẹo thắt chặt và co lại nên không dễ gì để mà thẳng đầu gối một cách nhanh nhất được."

Anh lắng nghe cô nói , sau đó từ từ đưa tay mình mở đôi giày cô ra cho rớt xuống đất. Aline cảm thấy người buồn nôn khi biết điều tiếp theo anh muốn làm, cố kiềm cơn run rẩy cô vẫn ngồi im nhìn anh đang loay hoay dưới chân cô.

Anh khẽ lướt tay mình từ gấu váy lên cặp đùi chân đang run của cô và đi đến phần hàng nút kéo ở bên thắt lưng cô, má cô từ màu trắng chuyển sang màu đỏ hồng khi tay anh đang kéo hàng nút xuống muốn mở quần váy cô ra. "Cho phép anh..."

anh thì thầm.

Cô trả lời vâng vụng về, nâng cao hông trong khi anh kéo váy qua hông cô, lai váy cô được đẩy xuống tại đỉnh của đùi cô, không khí mát mẻ tiếp xúc với làn da cô. Mồ hôi nhễ nhại tuôn ra khi cô lo lắng sợ sệt, vội vã lấy tay áo lau mình trên mặt và ở môi cô vẫn không bỏ qua hành động nào của anh.

Quỳ trước, McKenna giữ một chân đang lạnh đi của cô trong bàn tay ấm áp của mình. Anh nhẹ nhàng xoa xoa những vết hằn hồng hồng xuất hiện trên bàn chân cô “ Em mang giày khi tai nạn xảy ra?” anh nói, nhìn chăm chăm vào da nhợt nhạt, mịn màng của chân cô, truy tìm các tĩnh mạch màu xanh .

Mồ hôi cay xè rơi vào mắt cô khi cô chú ý bào mái đầu tóc đen mượt của anh , cô trả lời nhẹ “ Đúng vậy”, giật mình rụt chân khi anh chạm vào mắt các chân cô, cử chỉ của cô khiến tay anh dừng lại “ Anh làm em đau sao?”

"K-không." Aline lau khuôn mặt mình thêm một lần nữa thở hổn hển chậm chạp tiếp tục nói

" chỉ là ... bà Faircloth là người duy nhất được phép chạm vào chân em. Vì thế em hơi sợ khi anh là người đầu tiên chạm vào những vết sẹo đó... nên em..."

Sững người và đau khổ, cô nhìn ngón tay anh xoa xoa những vết sẹo đỏ khô. "tại sao anh lại không ở ngay lúc đó chứ?", anh thì thầm trách cứ mình. " Anh phải ở bên em ngay tai nạn đó"

Aline khóc, khuôn mặt cô đỏ au vì xúc động " Anh luôn ở bên em" cô dừng một nhịp . "... ở trong tâm trí em, em đã gọi tên anh và anh đến bên em trong mơ đó...khi em tỉnh giấc bà Faircloth nói trong cơn hôn mê em luôn gọi tên anh"

Chuyển động tay anh trên chân cô như đóng băng lại, cô thấy vai anh run rẩy như anh đang bị lạnh. Ngưng lại một chút, tay anh tiếp tục dọc theo đùi của cô, xoa đều từ trong ra ngoài quanh những vết sẹo đó. Cô thấy mình hạnh phúc khi anh không ghé thăm mà tránh xa cô, anh dịu dàng sờ lên nó, xúc động làm cô khóc nhiều hơn, như khóc bù cho những tủi hờn chôn chặt mấy năm nay.

"Vì vậy,

chính nó là điều ngăn cản hai chúng ta ", anh nói giọng run run. " Đây chính là nguyên nhân em không muốn làm tình trên giường sao, và chính nó nên em từ chối anh, và chính nó anh phải nghe sự thật về cha em không phải do em kể mà chính Livia nói cho anh" anh hỏi những câu hỏi mà khi anh đã biết chắc câu trả lời.

Cô không thốt nổi thành lời, chỉ gật đầu trả lời anh. McKenna đột ngột nâng người lên bàn tay đặt hai bên thành ghế cô, khuôn mặt anh cách khuôn mặt cô chỉ một khoảng ngắn .

Aline đã nghĩ anh sẽ thương hại, cảm thông , an ủi cô... nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến anh nổi cơn thịnh nộ. Cô đã không mong đợi tia giận dữ cuồng dã trong mắt anh, cái nhìn mặt của một người đàn ông gần như vượt ra ngoài giới hạn của sự tỉnh táo. " Em nghĩ rằng khi em nói với anh về vết sẹo này thì anh sẽ bận tâm đến nó sao, sẽ rời xa em sao, sẽ không còn muốn kết hôn với em à, em trả lời đi?"

Choáng váng bởi phản ứng của anh, Aline hoảng hốt gật đầu, sợ hãi trước cơn giận dữ của anh.

“Chúa ơi!”

Khuôn mặt anh đỏ bừng lên "Nếu tình trạng này đảo ngược, và anh là người mang vết sẹo này? Em sẽ bỏ anh sao? "

"Không!" cô nói không kịp nghĩ.

"Vậy tại sao em lại nghĩ anh như vậy?" anh bực bội nói với cô.

Câu hỏi của anh làm cô không thể trả lời , cô thu mình lại trong chiếc ghế to lớn vì kiệt sức. McKenna nghiêng người về cô, cơn giận dữ của anh xẹp xuống khi nhìn cô, anh nói với giọng đau đớn “ Ôi! Aline...” anh ôm khuôn mặt cô trong tay mình, nhìn vào cô, cô thấy mắt anh long lanh giọt nước mắt, nó làm cô xúc động tột bậc chăm chú nhìn vào anh “ Em là một nửa của anh!” giọng anh khàn đi “ Em tại sao lại đối xử với anh như thế này, em đã đặt chúng ta vào địa ngục trong những năm qua với lý do nguyên rủa này sao?”

Rõ ràng anh không hiểu được nỗi sợ hãi của cô, giữa chặt cổ tay anh, miệng cô lắp bắp nhỏ xíu phản đối.

McKenna nhìn chăm chăm vào cô khi thấy cô

biểu hiện như vậy. " Em muốn nói gì?" một tay anh vẫn ôm gương mặt cô, tay còn lại đang chỉnh tóc loè xoè trước trán cô.

" Có thể... anh say mê làm tình với em khi không nhìn thấy chúng, nhưng bây giờ khi anh đã nhìn thấy nó, anh sẽ thấy không thoải mái, có khi anh không...."

Cô can đảm nói lớn hơn.

McKenna nhìn cô với ánh mắt gườm gườm " Em nghi ngờ tình yêu của anh sao, tình yêu của anh đối với em chỉ là đam mê thể xác thôi sao?"

Aline vội vàng kéo chiếc váy che đôi chân mình lại, nhẹ nhõm khi nó được giấu kín " Chân em ghê tởm bởi những vết sẹo này, McKenna."

Anh thốt ra một câu tục tĩu làm cô giật mình, mạnh mẽ anh nâng gương mặt cô sát vào mặt anh, buộc cô phải chú ý nghe những lời anh nói, anh hét lên vì tức giận " Mười hai năm qua, anh bị tra tấn liên tục, lúc nào cũng không thể yên ổn được, em biết vì sao không?...anh muốn em đến phát điên trong khi biết điều đó là mộng tưởng, anh muốn em gấp mấy trăm ngàn lần hơn là chú ý đến

cái chân này.....anh muốn mình luôn ở bên trong em từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày, và mỗi ngày trong tuần, muốn mãi mãi.....anh khao khát em bất kể nơi đâu, bất kỳ lúc nào, vào mỗi đêm niềm khao khát đó nó đốt cháy anh, giày vò anh, hành hạ tâm trí anh không yên nghĩ...muốn gặp lại em, chạm vào gương mặt xinh đẹp, hôn ngấu ngiến lên đôi môi mê người này, hôn tất cả từng inch làn da em....em có hiểu được điều đó hay không? Sao em nghi ngờ tình yêu của anh ?..." anh đưa tay mình khẽ lau đi những giọt nước mắt cô tuôn đầy trên gương mặt " em biết địa ngục nó như thế nào không?"

"Có" cô khóc nức nở trả lời anh. " vẫn cố gắng sống khi trái tim đã thuộc về người khác.."

"Không, điều đó chẳng là gì so với nỗi đau trong lòng anh cả.." gương mặt anh nhăn nhúm lại vì đau đớn " Nó còn tồi tệ hơn cái chết "

" em xin lỗi?' giọng cô như bị vỡ vụn ra . " xin lỗi anh, McKenna"

" Không đủ." Anh hôn những giọt nước mắt đang tuôn rơi như mưa trên khuôn mặt cô, miệng cọ sát nuốt lấy những giọt nước tinh khiết như thể

đó là thuốc trị độc cho cơ thể anh “ Mãi mãi không đủ....em nói rằng em đã sống mà trái tim ở nơi khác vậy còn tâm hồn thì sao? Mỗi ngày và mỗi đêm anh phải sống với một tâm hồn luôn bị giày vò, bị hành hạ, bị đau đớn khôn cùng và luôn luôn tưởng tượng chính em đang làm tình với anh chứ không phải những người phụ nữ tầm thường đó!”

"Không..đừng nói nữa," cô rên rỉ.

" Anh đã chịu những cực hình như thế",anh tiếp tục quyết liệt, "....mà em lại còn cầm dao đâm vào tim anh khi nói đến địa vị giai cấp của hai ta....." Anh hôn ngấu ngiến cô như thể muốn cô biết cả giác đau đớn của mình như thế nào, đói khát tấn công môi cô một cách mạnh mẽ, cướp đi hương vị đôi môi ngọt ngào và những giọt nước mắt tinh khiết của cô.

Aline đau lòng khi nghe anh nói mình đã làm anh bị tổn thương nặng như thế, đầu óc cô quay cuồng và nóng lên bởi nỗi niềm hối hận và cái hôn khát vọng của anh, anh ôm cô chặt vào người như thể nhẹ tay thì cô sẽ tan biến đi “ Chúa ơi! Những ngày qua thật khủng khiếp cảm giác thế giới quanh mình bỗng dưng tối sầm lại không còn biết phương hướng ở đâu, khổ sở và sợ hãi mãnh liệt khi đã

nghe mắt em hoàn toàn.....giới hạn chịu đựng đã đến cực đỉnh rồi, đủ rồi..."

Đột nhiên, anh ôm cô trong tay bước ra khỏi chiếc ghế, chơi vơi cô bám chặt lấy anh " Anh làm gì thế?" cô thở hổn hển đề phòng nói

" Lên giường!." anh nói dứt khoát không cho phép cô từ chối.

Aline vặn vẹo thân hình và loay hoay muốn thoát khỏi vòng tay anh, cô muốn nói với anh rằng cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng về điều này, họ cần nói chuyện từ từ, giải tỏa hết mọi khúc mắc trước đã chứ không phải ..." Không ! Mc Kenna, từ từ đã, chúng ta chưa nói chuyện xong mà. Xin anh! Nghe em nói này, em muốn...."

" Không còn gì để nói nữa cả!." anh lạnh lùng can thiệp vào lời nói của cô.

" Em không thể," cô nói một cách tuyệt vọng. " Em cần một số thời gian. Và hơn nữa... Em hầu như không được ngủ vào đêm qua, và.... "

"Aline", anh nói to hơn, " Cho dù ngay bây giờ trời có sập xuống thì cũng không thể ngăn anh muốn yêu em đâu, không được nói nữa!"

Thần trí mơ hồ, cô không thể suy nghĩ được gì nữa, cảm thấy mình đang run lên mồ hôi toát ra trên khuôn mặt cô.

McKenna hôn lên bên má mịn màng của cô dịu dàng nói khi nhận ra cô đang sợ hãi . "Đừng sợ," anh thì thầm. " đừng như thế với anh, em yêu."

Cô không còn biết gì nữa. Thói quen riêng tư và cô lập mình trong mười hai năm qua đang tan chảy ra trong cô. Và biết rằng anh sẽ không cho phép cô rút lui, không cho cô trốn tránh anh nữa. McKenna bế cô vào phòng ngủ với bước đi nhanh nhẹn, lại bên giường anh nhẹ nhàng đặt người cô nằm xuống trên chiếc giường, Aline nhìn trừng trừng vào anh, thở gấp hỗn hển.

McKenna với tay mở những hàng nút trên thân quần váy cô, bàn tay anh di chuyển nhanh nhẹn trong chốc lát cô nhìn thấy nó rơi xuống sàn nhà, sau đó McKenna đẩy thân áo váy cô qua đầu, lúc này Aline hoàn toàn hiện ra trước mắt anh như bức tượng thần venus, quyến rũ và ngọt ngào, nhưng cô không hiểu được tác động của thân thể mình đến với anh mà chỉ ngượng ngùng và xấu hổ đưa tay che những bộ phận quan trọng của cơ thể

mình.

McKenna để tay mình chu du một cách thông thả trên da dẻ trắng mịn của cô, khởi đầu từ khuôn mặt đang đỏ bừng, men theo chiếc cổ xinh xắn, lướt xuống thung lũng đôi bờ ngực vun đầy, xuống chiếc eo thon mảnh mai đang run lên....mát-xa nhẹ nhàng thân thể cô, thì thầm vào tai cô những lời âu yếm nhớ thương, dịu dàng làm cô thoải mái bằng những lời yêu thương của anh, lùa các ngón tay vào tóc cô làm bung mái tóc mềm mại óng ả cô ra, cúi người xuống vùi mặt anh vào mái tóc cô hít thật sâu mùi hương quen thuộc của cô.

Nâng khuôn miệng cô đến với đôi môi nóng rực của anh, Mc Kenna mãnh liệt hôn lên đôi môi cô với nụ hôn dài, sâu và ẩm ướt, nụ hôn của anh buộc cô mở miệng ra để anh có thể thọc lưỡi vào trong cho đến khi cô đáp trả lại anh, đam mê mút lẫn nhau.

Bàn tay anh lướt xuống lưng và mông tròn trịa của cô, nâng người cô lên anh muốn cô đến gần mình, vật khuấy động của anh đang bị kích thích phồng to lên bên trong lớp quần, thúc nhẹ cố ý về phía cô để chứng minh sự say mê nóng bỏng của anh đối với cô, tiếng rên rỉ nức nghẹn của cô bị

anh nuốt hết vào trong miệng mình như thể muốn toàn bộ cô hoà tan trong người anh. Không cho cô thời gian để suy nghĩ, McKenna trượt ngón tay anh vào bên trong mềm mại của cô một cách lười biếng chậm chạp, niềm hoan lạc trở thành một nhịp điệu điên cuồng chảy tràn qua các tĩnh mạch của cô không ngừng lại được, tiếng cô ngân nga trong cổ “ ừm, ...ừm...”

Cơ thể cô chuyển động theo nhịp điệu ngón tay anh, đung đưa thân hình như muốn ngón tay anh vào sâu hơn nữa vào bên trong, cô muốn anh, muốn anh lấp đầy cô bên trong, nhập cơ thể hai người thành một không thể tách rời. Ước muốn không thể nói thành lời mà chỉ thể hiện cho anh biết bằng ngôn ngữ cơ thể mình.

McKenna suýt nữa không kiểm soát được khi thấy phản ứng cơ thể cô với ngón tay anh, ma sát càng nhanh hơn, đi vào và đi ra tốc độ nhanh hơn, hơi thở anh cũng trở nên nặng nề hơn, miệng anh trở lại với môi cô, lưỡi quấn lấy lưỡi trong cơn đam mê tình ái. Aline cảm thấy cơ thể mình thắt chặt, tim đập rộn ràng, niềm sung sướng đến gần như muốn nhấn chìm cô trong khoái lạc “ Mc Kenna, vào trong em đi, em cần anh, ngay bây giờ...”

Không theo như ý muốn cô, McKenna buông môi cô ra đồng thời cũng rút nhanh ngón tay ở phía dưới cô khi khoái cảm đã bắt đầu lên tới đỉnh " Chưa được, cưng ơi!" anh thì thầm, trong khi cô rùng mình dữ dội.

" Em muốn anh", cô nói nhỏ hầu như không có khả năng nói.

Ngón tay ẩm ướt của anh lần theo mạch máu của cổ họng cô "Anh biết, và khi anh cuối cùng cho phép em rời khỏi giường, em sẽ hiểu chính xác là anh cần em đến bao nhiêu. tất cả các cách mà anh muốn yêu em... để em hoàn toàn thuộc về anh mãi mãi " McKenna vẫn ăn mặc đầy đủ, dựa trên cơ thể trần truồng của cô, mái đầu anh hạ xuống, và cô cảm thấy môi anh chạm vào đầu gối mình.

Đó là nơi cô không muốn ai quan tâm đến nó , các vết sẹo xấu xí nhất của cô. Chuyển người lạnh, Aline phản đối và cố gắng lặn ra khỏi anh . McKenna bắt lại cô một cách dễ dàng, nắm chặt lấy hông cô trong tay anh. Anh ép chặt cô dưới nệm, trong khi miệng anh lang thang trở lại đầu gối cô. "Anh không cần phải làm điều đó", Aline co rúm người lại nói . " Em tin anh, không có cần phải chứng minh thêm nữa đâu!"

" Thôi nào, nằm im Aline", McKenna nói dịu dàng, tiếp tục hôn chân cô, chấp nhận vết sẹo của cô. Anh chạm vào cô ở khắp mọi nơi, tay vuốt ve, mơn trớn vùng da bị tổn thương của cô. "Đó là tất cả các quyền", anh thì thầm " Anh yêu em! Yêu tất cả mọi inch trên cơ thể em. " Ngón tay cái của anh trêu đùa trên bụng run rẩy của cô, và anh mơn men đến làn da mỏng manh bên trong đùi của cô. "Mở chân ra cho anh," anh thì thầm, "Mở ra nào", anh gọi, những nụ hôn mượt mại hiểm cao hơn.

Rên rỉ, cô khẽ khàng mở rộng chân hơn, cảm thấy ham muốn tăng lên một lần nữa. McKenna tìm đến nụ hoa của cô qua lớp lông quăn bảo vệ nơi riêng tư của cô, vạch hai bên mép môi âm đạo cô ra....anh từ từ thúc lưởi mình đi vào bên trong cô. Aline cảm thấy cơ thể của mình biến dạng, tất cả mọi giác quan, tất cả các nhận thức đều tập trung, vào nơi lưởi anh đang liếm mút giữa hai chân nàng. Hơi thở McKenna phả nhẹ trên da thịt ẩm ướt của cô, như đang bị hành hạ giày vò cô nắm chặt nắm đấm lại và không ngừng lắc đầu, âm thanh cầu xin trong cổ họng cô ngân lên. Không thể nghĩ được nữa khi cô cảm nhận anh đưa ba ngón tay mình làm căng ra bên trong mềm mại chật hẹp của cô, không thở nổi, cô không thể làm

gì được ngoài trên người cảm nhận từng đợt từng đợt cơn lũ khoái cảm đang ập đến mình, lưỡi và ngón tay anh thay nhau công kích cô, lúc nhanh, lúc chậm, lúc mạnh bạo, lúc dịu dàng....cho đến khi cô không thể kiềm được nữa, bên trong cơ giật từng cơn, cô đã đạt đến cao trào khoái cảm.

Trong khi cô nằm thờ hờ hển trên giường, McKenna đứng lên và nhún vai cởi quần áo anh, cái nhìn của anh bị khóa trên cơ thể mê người của cô. Anh cởi quần áo trước mặt cô, thả rơi từng chiếc để lộ một thân hình rắn rỏi cơ bắp toàn thân và dải lông ngực mềm mại bao phủ ngực anh. Rõ ràng, cơ thể cao to lớn của anh thể hiện một sức mạnh kinh người, toát lên một tinh thần mạnh mẽ không dễ bị khuất phục bất cứ điều gì, và cơ thể đó mê hoặc người khác bởi những nét đẹp khỏa thân cứng cáp về đường dài của cơ bắp và cơ gân, bề rộng của đôi vai. Anh là một người đàn ông làm cho một người phụ nữ cảm thấy an toàn, và cũng làm cho người phụ nữ cảm thấy bị áp đảo, sợ hãi..

Quay lại với cô, McKenna trượt một bàn tay lớn phía sau cổ cô và toàn thân bao trùm lên thân hình cô, đặt một chân vào giữa hai đùi cô mở rộng nó ra.. Hơi thở của Aline nghẹn lại khi cảm giác thân

thể trần truồng của anh đang chạm vào làn da mình....bàn tay, mái tóc, bề rộng tuyệt đẹp của ngực, và bộ phận khuấy động nóng bỏng và cứng ngắc đang ép vào cô. McKenna nắm đùi phải cô, điều chỉnh cẩn thận đầu gối cô để giữ cho các vết sẹo không gây đau đớn cho cô.

Yêu thương, cô nhấc bàn tay vuốt ve khuôn mặt đẹp của anh, khám phá nét đôi mắt đang tối lại vì ham muốn, chiếc mũi cao, đôi môi đang mím chặt vì kiềm chế. Những khoảnh khắc thật dịu dàng, ngọt ngào, nước mắt cô tràn ra "McKenna ...em không bao giờ dám mơ ước về điều này."

Mê say nhìn cô, anh hạ trán mình lên trán cô, cả hai thở hổn hển hít lấy mùi hương của đối phương " hãy chạm vào anh nữa đi em yêu..." anh nói thô lỗ. " Hàng ngàn đêm dài , anh mơ ước được làm tình với em. Không có người đàn ông trên trái đất này rất ghét mặt trời nhanh mọc như anh cả. "

anh cúi hôn đôi môi cô, cổ họng, đi xuống đôi vú tròn trịa trắng mịn của cô. Anh vuốt ve núm vú của cô bằng lưỡi của mình, tấm ướt nụ hoa nõ lên cứng ngắc của cô và khi cô run lên phản ứng, anh di chuyển mình vào bên trong cô một cách dễ

dàng. Cả hai đều thở sâu, hồn hển ở thời điểm kết hợp lại với nhau, vật nóng cứng của anh thâm nhập vào nơi non mềm mại ướt át của cô, bao chặt lấy anh không cho anh một chỗ nào trốn thoát, rít lên vì sung sướng anh như muốn mình mãi mãi bị chôn vùi trong cô, hạnh phúc ngọt ngào làm cả hai không thể thốt thành lời, khẽ khàng vận động cơ thể theo quy luật của ái ân.

Aline đưa tay mình bầu chặt vào lưng McKenna, trong khi anh trượt bàn tay mình xuống đôi mông cô, kéo cô áp chặt vào cơ thể mình, đôi môi tham lam hôn cô ngấu nghiến "Đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh, em nhé!", anh thở gấp nói khi cả hai cố gắng để hít không khí..

Cô rùng mình thèm khát với mỗi cú thúc mạnh mẽ của anh, thì thầm ngoan ngoãn qua môi anh "Vâng, em tin anh, em tin...."

McKenna run lên vì câu nói của cô "Không có gì trong cuộc sống anh quan trọng hơn em cả. Em là tất cả những gì anh muốn ... anh cần ... và đó sẽ không bao giờ thay đổi. " Anh rên rỉ một cách khắc nghiệt khi cao điểm cao trào cả hai đang tới. "Thiên Chúa ơi... nói với anh đi em... cho anh biết..."

" Vâng, anh yêu", Aline thì thầm khi hiểu điều anh muốn. "Em yêu anh, em yêu anh mãi mãi!" niềm hạnh phúc trào ra trong người cô khi cuối cùng cô đã có can đảm nói lời yêu anh sau những năm để kín trong lòng mình. Cả hai run lên cùng nắm tay nhau đi qua cơn thác lũ đi đến thiên đường hạnh phúc đắm say của cả hai....

Sau cuộc làm tình, Aline mệt mỏi im lặng nhìn McKenna dịu dàng sử dụng một khăn bông mềm mại lau khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi và nước mắt của cô và khăn khác lau rửa nơi vùng kín vẫn đang còn run rẩy của cô. Nhắm mắt vì kiệt sức trước sự âu yếm thương yêu của anh, cô khẽ nói " Em mệt quá, mệt quá đi, Mc Kenna.

"Ngủ đi, tình yêu của anh," anh thì thầm, vuốt lại mái tóc mềm mại của cô, nâng đầu cô tựa lên bàn tay rắn chắc của mình " Anh sẽ mãi mãi ở bên em.."

" Anh cũng ngủ đi," cô nói uể oải, mặt áp sát vào khuôn ngực ấm áp của anh..

"Không." McKenna mỉm cười và đặt một nụ hôn mềm mại vào thái dương của cô. Giọng anh khàn

khàn " Anh sẽ nhìn em ngủ, để tin chắc rằng điều hạnh phúc này không phải là đang trong giấc mơ."

...

Vào cuối buổi chiều ngày đó khi Gideon trở về phòng mình tại Rutledge. Anh cảm thấy mình rất mệt mỏi, mặt tái xanh đi, và muốn nổi cáu, mong ước ó một chai rượu có thể làm dịu mình. Thay vào đó, anh đang cố yếu một ly cà phê thơm trong tay, không biết đây là ly thứ mấy trong ngày nữa. Rít một điếu thuốc cho đến khi mùi thơm của điếu xì gà làm anh muốn buồn nôn đi. Đó là một kinh nghiệm mới, anh sẽ làm mình kiệt sức bằng cà phê và thuốc lá, để không còn muốn thưởng thức loại gì khác nữa, vì cà phê và thuốc lá tính ra nghiện còn tốt hơn là nghiện rượu nhiều. Và anh cũng đã quen dần với điều đó.

Bước vào khách sạn, Gideon ngay lập tức của mình cung cấp một thông tin đáng ngạc nhiên. "Sir ... có vẻ như là ngài McKenna đã không khởi hành đi New York như dự kiến, ngài đang ở đây cùng với một người phụ nữ. "

Gideon nhìn người hầu như thể anh đang gặp quái vật vậy.Như không thể hiểu anh ta đang nói gì, xem xét các thông tin một lúc lâu, anh cau mày

và tay cọ xát cảm mình nói nghi ngờ. " Người phụ nữ đó là Lady Aline?"

Người hầu gật đầu cùng một lúc.

"Tôi sẽ bị nguyên rửa mắt thôi," Gideon nói nhẹ nhàng, một nụ cười chậm trên môi. "Họ vẫn còn ở đây sao?"

" Vâng." anh ta lại gật đầu nói.

Gideon mở rộng thành một nụ cười như anh đang suy đoán về điều bất ngờ của thông tin này. "Vì vậy, cuối cùng anh ta đã có những gì anh ta muốn," anh thì thầm than vãn. " Anh ta sẽ dẫn cô ấy đi cùng, chỉ còn tôi chịu trận ở nơi đây"

" Vâng, thưa sir." Người hầu thông cảm với anh.

Tự hỏi bao lâu McKenna muốn rời khỏi phòng mình, Gideon do dự đi đến phòng ngủ và dừng lại ở cửa, lắng nghe tiếng động ở bên trong. Khi không nghe được âm thanh gì anh cán nắn quay đi thì có tiếng nói vang lên trong phòng gọi anh.

" Shaw à? " Mc Kenna hỏi.

Thận trọng Gideon mở cửa ra nhẹ nhàng và

thò đầu vào phòng. Anh thấy McKenna đang tựa lưng trên khung giường, ngực rúm nắng của anh tương phản với chiếc chăn giường trắng lấp lánh. Không thể nhìn thấy Lady Aline ngoại trừ thấy được mái tóc nâu sẫm của cô thấp thoáng trong chăn.. Cô đang ngủ tựa đầu vào ngực Mc Kenna ngủ mê man trong vòng tay bảo vệ của anh ta.

" Bị lỡ chuyến tàu rồi à?" Gideon hỏi nhỏ với anh.

"Phải", McKenna. " Tôi suýt nữa thì đã quay đi điều quan trọng nhất đối với mình"

Gideon nhìn chằm chằm vào Mc Kenna, ấn tượng bởi sự khác biệt trong anh ta. McKenna nhìn trẻ hơn và hạnh phúc hơn, Gideon chưa bao giờ nhìn thấy anh ta như thế này khi vào lúc này, với một nụ cười thoải mái trên môi và mái tóc hỗn loạn rơi trên trán anh ta. Dường như, Lady Aline bị khuấy động, giấc ngủ bị gián đoạn bởi âm thanh của tiếng nói họ, McKenna uốn cong người bao trùm lấy cô thì thầm dịu dàng ru cô ngủ lại.

Trong quá khứ trước đây, Gideon đã nhìn thấy McKenna với phụ nữ trong hoàn cảnh hoang dã hơn nhiều. Nhưng khi đó không có hình ảnh mặt

anh dịu dàng như vậy và hình như anh ta còn đang đổ mặt lên nữa. Gideon khoái trá nghĩ thầm.

" Ôi!" Gideon nói thẳng thừng, " nếu anh đã không thể rời phòng này thì tôi nên đi tìm cho mình một căn phòng khác thôi, nếu không phải là Lady Aline thì tôi đã tổng cổ anh ra ngoài rồi.."

"Tới Marsden Terrace", McKenna nhìn Shaw đề nghị với tia nhìn nghịch ngợm trong mắt. Cái nhìn của anh trở lại ngay lập tức trên khuôn mặt đang ngủ của Lady Aline, như thể anh không thể rời mắt khỏi cô ấy nhiều hơn một vài giây. "Westcliff đang ở đó chào đón anh ."

"Oh, thật là hay quá đi mất," Gideon trả lời chua chát. "Anh ấy và tôi có thể có một cuộc thảo luận dài về lý do tại sao tôi chấp nhận sống ở địa ngục này vì em gái của anh ta. Trong khi, có thể Livia đã quên tất cả về tôi trong vòng sáu tháng đó. "

"Tôi nghi ngờ điều anh nói đấy", McKenna nói, và nhe răng cười. "Đừng từ bỏ hy vọng. Không có gì là không thể, tôi là điều minh chứng ấy đây"

Lời kết

Cơn gió lạnh ồn ào của tháng hai đập vào cửa sổ trong phòng khách đã thu hút sự chú ý của Livia ra khỏi bức thư cô đang cầm trong tay. Dựa người vào sâu trong chiếc ghế, sửa lại tấm chăn đang đắp trên chân mình, cô thấy mình ấm áp và hạnh phúc trong người đối lập với thời tiết mùa đông lạnh giá ẩm ướt bên ngoài. Bên cạnh là một chiếc hộp được chia thành hai ngăn mà ngăn nào cũng đựng đầy lá thư, đặt trên bàn gần chiếc ghế cô đang ngồi. Một ngăn là chứa những lá thư với hàng chữ nguệch ngoạc nét chữ của người đàn ông cô yêu, trong vòng mấy tháng qua họ thường xuyên liên lạc với nhau thông qua những bức thư này, những lời nói yêu thương âu yếm ngày càng tăng lên cùng với ngày tháng xa nhau của cả hai làm cô đỡ bưng mặt hạnh phúc. Ngăn còn lại là những lá thư của người chị gái cô, người đã đi theo tiếng gọi tình yêu, đi cùng với Mc Kenna đến nước Mỹ xa xôi. Quay trở lại với lá thư của Aline cô chăm chú đọc tiếp.

... Mọi người nói rằng dân số của thành phố New York sẽ đạt được một nửa triệu trong hai năm tới, và chị nghĩ đúng như vậy đấy em yêu khi cũng là một trong số những người đã di cư tới sinh sống ở đây.. Sự pha trộn nhiều dân tộc khác nhau đã

mang lại thành phố đa văn hóa, một khía cạnh tuyệt vời có tính quốc tế. Mọi người ở đây dường như có cái nhìn rộng lớn, tự do về các vấn đề, không bị ràng buộc nhiều như ở đất nước chúng ta. Và chị đang cố gắng điều chỉnh mình đi theo kịp những tư duy rộng mở ở đây, tất nhiên là vẫn giữ cho mình một chính kiến phù hợp với chị. Chị đã học được nhiều điều mới và có sự thay đổi về bản thân mình không nghi ngờ rằng em sẽ ngạc nhiên khi gặp lại chị đấy. Và em không thể tưởng tượng đâu, bà Faircloth được sự kính trọng của hầu hết nông dân ở trang trại chăn nuôi ở phía tây Manhattan, những ý kiến bà đưa ra đều được mọi người tôn trọng và làm theo. Có vẻ bây giờ bà rất say mê khi làm việc này, bà làm việc hăng say và nụ cười luôn nở trên môi, chị mừng khi nhìn thấy điều đó sau những ngày lo sợ bà sẽ không thích ở nơi này, thế nhưng mọi thứ bây giờ đều đã yên ổn và bình thường.

Những ngày gần đây chị được McKenna dẫn đi du lịch khắp nơi theo như lời anh ấy nói là để bù cho chị khi mới vừa qua đây anh ấy lo lắng công việc kinh doanh nhiều hơn chị và chị hạnh phúc cười phản đối nói anh không được nuông chiều chị như thế vì thực tế chị được Mc Kenna cẩn thận lo lắng mỗi ngày. Chị thấy mình rất rất hạnh phúc em

yêu à!.....

Mỉm cười khi đã đọc xong bức thư của chị gái, Livia thầm mong mình sẽ sớm gặp lại chị ấy, cô cảm thấy mình buồn bã cô đơn khi ở nơi này, ngày trước hai chi em lúc nào cũng ở bên cạnh nhau, chia sẻ mọi điều với nhau....

Vô tình ngược mắt nhìn qua bên ngoài cửa sổ, từ vị trí cô ngồi có thể thuận lợi quan sát mọi thứ khi có khách tới trang viên.

Hình ảnh của một chiếc xe ngựa màu đen và một nhóm người đã hầu như không bắt thường tại Stony Corss Park. Tuy nhiên, Livia nhìn chăm chăm vào những con ngựa, hình như đây là vị khách ở xa, cô cảm thấy một sự tò mò. Marcus đã không nói gì về vị khách nào sẽ đến ngày hôm nay, và là quá sớm trong ngày cho bất cứ ai muốn đến vào lúc này..

Đứng dậy, Livia quán chần quanh vai và nhìn qua cửa sổ. chiếc xe di chuyển chậm dần khi đến cửa chính và một người hầu nhảy xuống mở cửa một cách nhanh chóng cho ông chủ của mình bước xuống. Người đàn ông cao gầy được phủ một chiếc áo khoác màu đen và chiếc mũ măng tô

thanh lịch để lộ những sợi tóc vàng lò ra.

Một sự phấn khích đột ngột, cường độ cao, làm Livia như nín thở. Cô nhìn anh ta không chớp mắt, nhanh chóng tính toán ... oh, đã sáu tháng, đúng tròn sáu tháng. Gideon đã nói với cô rằng anh sẽ quay lại với cô khi anh đã có đủ tự tin trở thành một người đàn ông xứng đáng với cô, sự xuất hiện của anh vào lúc này làm cô không thể suy nghĩ được nữa, đầu óc bàng hoàng kinh ngạc không tin những gì cô đang nhìn thấy.

Gideon trông đẹp trai hơn trước. Khuôn mặt anh đã không còn những nét uể oải tái nhợt như lúc trước, và anh trông rất sống động và mạnh mẽ làm trái tim cô đập dữ dội..

Mặc dù Livia đã không di chuyển hoặc phát ra một âm thanh gì, một cái gì đó đã thu hút sự chú ý của Gideo nhìn về phía cửa sổ. Anh nhìn chăm chăm vào cô qua các tấm kính, dường như gắn chặt ánh mắt anh vào cô. Livia nhìn lại anh run mạnh với khát khao tinh tế muốn

trong vòng tay của anh một lần nữa, cô nghĩ, chạm vào cửa sổ, ngón tay cô cô chùi chùi lớp sương mỏng ở cửa kính nhìn anh rõ ràng hơn.

Một nụ cười chậm nở trên môi Gideon, và đôi mắt xanh của anh lấp lánh. Với một cái lắc đầu, anh đặt tay trên ngực mình, như thể nhìn thấy cô làm trái tim anh không chịu nổi..

Mỉm cười rục rịch, Livia nghiêng đầu sang một bên, tay chỉ lối vào cửa phòng “ Mau lên!” cô nói với anh.

Gideon gật đầu nhanh chóng, ném cho cô một cái nhìn đầy rẫy ham muốn, anh sai bước vào.

Ngay sau khi anh đã biến mất khỏi tầm nhìn, Livia tung tấm chắn để trên ghế trường kỷ và tìm thấy lá thư của chị gái mình vẫn còn cầm trong ngón tay cô. Cô hôn lên nó như thì thầm với chị mình " Aline, em sẽ có một cuộc sống hạnh phúc không kém gì với chị đâu." Và cười không kịp thời, cô bỏ thư vào hộp, và vội vã ra khỏi phòng.

The end